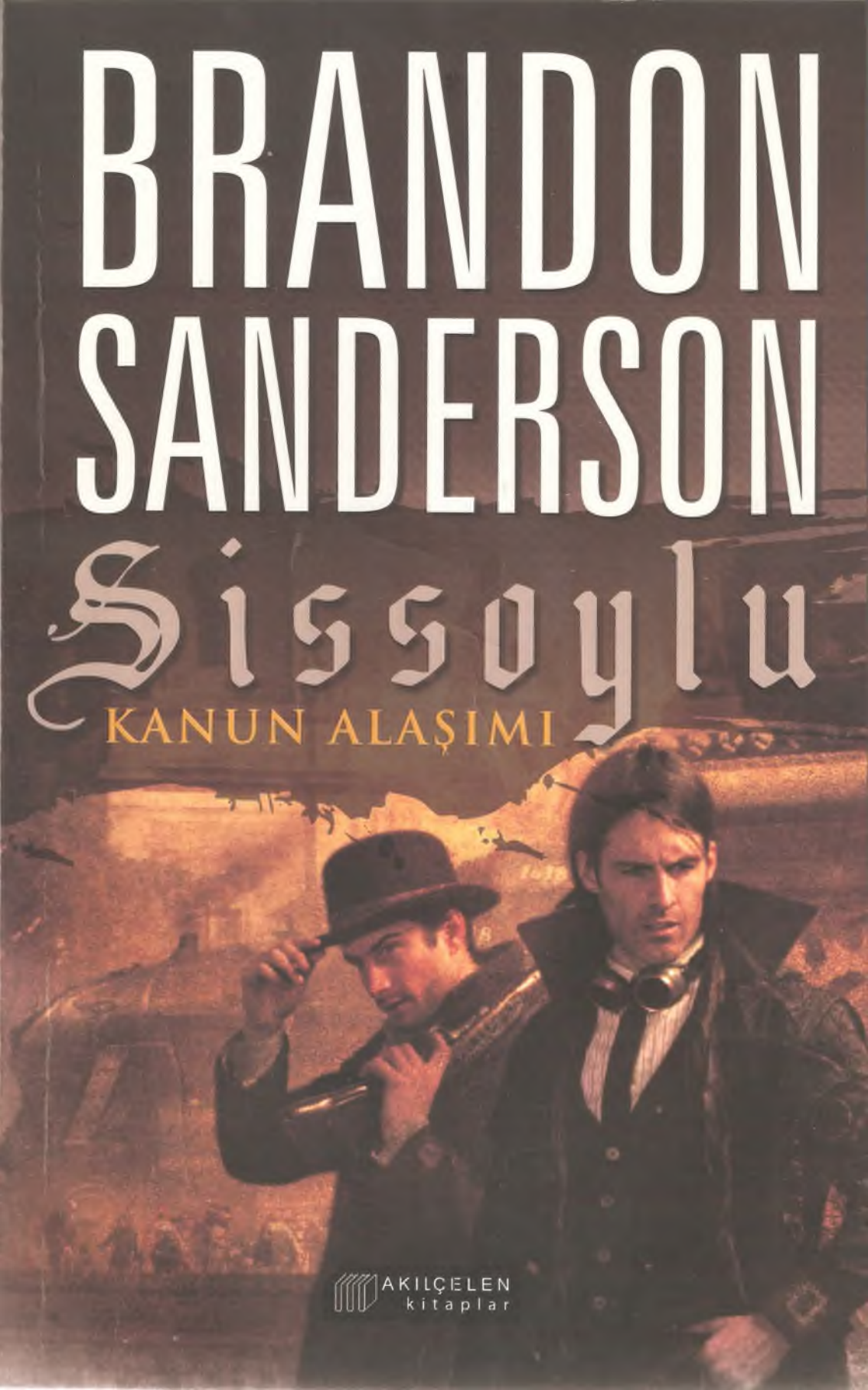
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

KANUN ALAŞIMI

AKILÇELEN kitaplar

KANUN ALAŞIMI

BİR SİSSOYLU ROMANI

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Utku Tönel

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: The Alloy of Law, Brandon Sanderson

Copyright © 2011, Dragonsteel Entertainment, LLC

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-5069-43-8

Ankara, 2017

Türkçesi	: Utku Tönel
Redaktör	: Koray Sel, Eralp Ersoy
Yayına Hazırlık	: Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni	: Emine Özyurt
Kapak Tasarımı	: Lodos Grup
Baskı	: Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok. No:6/1, İskitler/ Ankara

Bir kitapta yanlış olanları söylemekten,
sonra da her kim vazgeçerse geçsin,
aynı kitap uğruna mücadele etmekten vazgeçmeyen

JOSHUA BILMES için

TEŞEKKÜR

Sanırım, daha ileri çağlarda geçen bir Sissoylu romanı fikrini ilk olarak 2006'da editörümle paylaşmıştım. Bu kitaplardaki olayların geçtiği gezegen olan Scadrial için en başından beri planım buydu. Fantastik evrenlerin durağan, bin yıl geçse dahi teknolojinin hiç değişmediği yerler olduğu fikrinden uzaklaşmak istiyordum. O zamanlar aklımda modern çağda geçen, ikinci bir destan üçlemesi ile gelecekteki bir çağda geçen üçüncü bir üçleme fikri vardı. Allomansi, Ferusimya ve Hemalurji de bu üçünü birbirine bağlıyor.

Bu kitap o ikinci üçlemenin bir parçası değil. Bir yan ürün; bu dünyanın gideceği yöne dair planlarımın dışında beklenmedik bir biçimde gelişen, heyecan verici bir kitap. Ancak tüm bunları size anlatmamın nedeni, yıllar boyu bana yardım eden tüm kişilerin isimlerini sıralamamın imkânsız oluşu. Bunun yerine elimden gelenin en iyisi; bu kitapta bana yardımcı olan harika insanlardan bazılarını sıralamak.

İlk taslağı okuyanlar arasında her zaman olduğu gibi temsilcim Joshua Bilmes ve editörüm Moshe Feder vardı. Aslında, bu kitap Joshua'ya ithaf edilmiştir. Profesyonel olarak, yazma grubumun dışında, eserlerime inancını en uzun süredir koruyan kişi kendisi. Harika bir kaynak ve iyi bir arkadaş.

İlk taslağı okuyan diğer kişiler ise yazma grubumdandı: Ethan Skarstedt, Dan Wells, Alan & Jeanette Layton, Kaylynn ZoBell, Karen Ahlstrom, Ben & Danielle Olsen, Jordan Sanderson (bir nebze) ve Kathleen Dorsey. Son olarak, elbette asistanım ve arkadaşım, eserlerim için tüm önemli şeyleri yapan ve bunun için asla yeteri kadar minnettar olamayacağım, yakın dostum Peter Ahlstrom var.

Tor'dan Irene Gallo, Justin Golenbock, Terry McGarry ve adını sayamadığım, Tom Doherty'den satış ekibine dek daha pek çok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Çıkardığınız harika işler için teşekkürler. Bekleyebileceğim yardım ve açıklamalardan çok daha fazlasını sunan Paul Stevens'a bir kez daha teşekkür etmek istiyorum.

İkinci taslağı okuyanlar arasında Jeff Creer ve Dominique Nolan yer alıyor. Silahlar konusunda yardımını esirgemeyen Dom'a da en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Eğer bir şeylerin doğru şekilde ifade edilmesini istiyorsanız; aradığınız kişi o.

Sissoylu kitaplarının kapaklarında ortaya koyduğu iş dolayısıyla özellikle kendisinden bu hoş kapağı tasarlamasını rica ettiğim Chris McGrath'a da teşekkür ediyorum. Hem Ben'McSweeney hem de Isaac Stewart, tıpkı *Kralların Yolu*'nda ortaya koydukları müthiş işlerde olduğu gibi bu kitabın içindeki görseller de yine onlara ait. Yaptıkları işler yine aynı şekilde muhteşem. Ben, ayrıca yakın zaman önce Crafty Games'den çıkan Sissoylu RYO için de harika çizimler yaptı. Eğer özellikle Kelsier'nin geçmişinin hikâyesini merak ediyorsanız crafty-games.com'a göz atın.

Son olarak harika eşim Emily'e desteği, yorumları ve sevgisi için teşekkür ediyorum.

ELENDEL HAVZASI
VE
KUZEY DAĞLARI
KARTOGRAFYA KANTONU
TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR.
TYRIAN DENİZİ
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
GERÇEK MADİL
FELTREL
UZAK ORMAN
KUZEY DAĞLARI
FARADANA
CHANNEREL SIRADAĞLARI
FALEAST SIRADAĞLARI
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
ELENDEL HAVZASI
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
DRYPORT
DEMİRKAPI NEHRİ
YOMEND DENİZİ
ELENDEL
STEINEL
BILMING
VINDIEL CAMEUX
DOXONAR
DORIEL
TARIER
ELMSDEL
GARMET
SERAN SIRADAĞLARI
GÜNEY DAĞLARI
LENNES DENİZİ

ELENDEL
ŞEHRİ VE
ÇEVRESİ
341 YILINDA
KARTOGRAFYA KANTONU
TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLEN
BİR İNCELEMEDEN
HAMMONDAR KÖRFEZİ
7. OKTANT
8. OKT
7.8. KANAL
9. OKTANT
Altıncı
5.6. KANAL
5. OKTA
İŞARETLER
YOLLAR
YERALTI DEMİRYOLU
LİMAN
PARK
DEMİRYOLU
İSTASYON
SOKAKLAR
ÇİFTLİKLER
0
1/4
1/2
3/4
1 MIL

1. OKTANT
2. OKTANT
3. OKTANT
OKTANT
8. T. KANAL
1. 2. KANAL
3. 4. KANAL
4. 5. KANAL
Madion Yolu
Tekiel Evi
İç Yedinci
Doğuş Çayırı
DEMIRKAPI
NETIRI
Longard
Ranette'nin Evi
Dampmere Park
Ladrian Malikânesi
Dördüncü Oktant Polis Merkezi
Demirdiken Binası
Yemen Evi
Tekiel Kulesi
Cett Malikânesi
Demoux Kordonu
Talimatlarınız doğrultusunda, yerlerle ilgili açıklamalarla
Nazh
2011

KANUN ALAŞIMI

ÖNDEYİŞ

Wax dökük çit boyunca, eğilmiş bir hâlde ilerlerken çizmeleri toprak zemine sürtüyordu. Gümüş rengi namlusu kırmızı kille lekelenmiş Sterrion 36'sını başının hizasında tutuyordu. Altıpatları hoş görünen bir silah değildi fakat altı mermi alan silindiri çelik alaşım gövdeye öyle bir yerleştirilmişti ki, hareketinde hiçbir oynama yoktu. Kabzasında bir cila ya da egzotik bir malzeme olmamasına rağmen avucunun içine tam olarak oturuyordu.

Bel hizasındaki çit dayanıksızdı; ahşap zamanla solmuştu ve çürümüş ipler sayesinde ayakta duruyordu. Eskimiş olduğu kokusundan belliydi. Kurtlar bile uzun zaman önce bu ahşaptan vazgeçmişti.

Wax birbirine tutturulmuş tahtalar üzerinden bakıp boş kasabayı tarıyordu. Gözleri, göğsünden yakınlardaki metal nesnelere uzanan mavi çizgiler görüyordu; Allomantik güçlerinin bir sonucuydu. Buna çelik yakmak neden oluyordu; metal nesnelerin yerlerini belirlemesini sağlıyor, ardından da dilerse bunları İtmesine olanak tanıyordu. Nesnenin ağırlığına karşılık kendi ağırlığı. Eğer metal nesne daha ağırsa Wax geri savrulurdu. Eğer kendisi daha ağırsa, nesne ileri doğru savrulurdu.

Ancak şu anda İtmiyordu. Metallerin hareket edip etmediğini anlamak üzere çizgileri izlemekle yetindi. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Binaları ayakta tutan çiviler, tozun toprağın içine karışmış boş kovanlar, sessiz demirci dükkânı içindeki istiflenmiş nallar; hepsi sağındaki tulumba kadar hareketsizdi.

Temkinli davranıp o da hareket etmedi. Çelik karnında sakince yanmayı sürdürüyordu, bir önlem olarak kendinden öteye doğru, tüm yönlerden hafifçe İtti. Birkaç yıl önce ustalaştığı bir numaraydı; belirli hiçbir metal nesneyi itmiyordu, bunun yerine çevresinde bir tür koruyucu balon oluşturuyordu. Kendisine doğru gelen tüm metallerin yollarından biraz sapmasını sağlayacaktı.

Dört dörtlük bir yöntem değildi; yine de vurulabilirdi. Ama kurşunlar yön değiştirir ve hedeflendikleri yere isabet etmezdi. Birkaç kez hayatını kurtarmıştı. Bunu nasıl yaptığından bile emin değildi, Allomansi onun için genellikle içgüdüsel bir şeydi. Her nasılsa taşıdığı metal nesneleri bunun dışında tutmayı başarıyor ve silahını ellerinden öteye İtmiyordu.

Bunun ardından çit boyunca ilerlemeyi sürdürdü; gözleri hâlâ metal çizgilerindeydi. Kimsenin kendisine sinsice yaklaşmadığından emin olmak istiyordu. Feltrel bir zamanlar refah içinde bir kasabaydı. Bu yirmi yıl önceydi. Ardından bir koloss kabilesi yakınlara yerleşmişti. Sonrasında ise işler iyi gitmemişti.

Bugün ise, ölü kasaba tamamen boş görünüyordu; fakat aslında öyle olmadığını biliyordu. Wax buraya bir psikopatı avlamak üzere gelmişti. Üstelik o tek de değildi.

Çitin üst kısmından kavradı ve ayakları kırmızı kile sürtünerek diğer tarafa sıçradı. İyice eğilip eski demirci ocağının yanına vardı. Kıyafetleri baştan aşağı toz içindeydi; ancak üzerine uyuyordu: şık bir takım, boynunda gümüş rengi bir kravat ve kaliteli beyaz gömleğinin kollarında parıldayan düğmeler. İçinde olduğu duruma uymayan bir görüntüyü özellikle oluşturmuştu; sanki Yabanlar'daki terk edilmiş bir kasabada katil peşinden koşmuyor da, Elendel'de zarif bir baloya gitmeyi planlıyor gibiydi. Tüm bu etkiyi tamamlarcasına, güneşten korunmak için bir melon şapka da takıyordu.

Bir ses duydu; sokağın diğer tarafında biri bir tahtaya basıp gıcırdatmıştı. O kadar cılız bir sesti ki; neredeyse duyamıyordu. Wax derhâl harekete geçti ve midesinde yanan çeliği harladı. Bir silah sesi havayı yararken, o da yanındaki duvarın bir grup çivisini İtti.

Ani İtişi eski, paslı çivilerin yerlerinde zorlanarak duvarı sallamalarına neden oldu. Bu İtmeyle yana savruldu ve yerde yuvarlandı. Kısacık bir an için beliren mavi çizgi, Wax'in bir saniye önce durduğu yere saplandı; bir mermiydi. Yerden doğrulurken ikinci bir el daha duyuldu. Bu seferki daha yakındı; fakat ona doğru gelirken çok az yolundan sapmıştı.

Çelik balonun hedefinden saptırdığı mermi kulağının yanından vınlayarak geçti. Bir santim daha sağda olsaydı; çelik balonu olsun ya da olmasın, alnından vurulmuş olurdu. Sakince nefes alıp verirken Sterrion'unu kaldırdı ve sokağın diğer tarafındaki eski otelin balkonunu gözledi. Oradan ateş edilmişti. Balkonun önü, otelin tabelasıyla kaplıydı; bu da silahlı birinin saklanmasına olanak tanıyordu.

Wax ateş etti, ardından kurşunu İtip daha hızlı bir biçimde gitmesini ve delici gücünün artmasını sağladı. Tipik kurşun ya da bakır gömlekli kurşun mermiler kullanmıyordu; daha güçlü bir şeylere ihtiyacı vardı.

Büyük kalibreli çelik gömlekli mermi balkona çarptı ve fazladan eklenen gücü ahşabı delip arkasında saklanan adama isabet etmesini sağladı. Adam yere devrilirken, silahına dek uzanan mavi çizgi titreşti. Wax yavaşça doğrulup üzerindeki tozu silkeledi. Tam o anda bir başka silah sesi duyuldu.

Küfretti ve refleks olarak tekrar çivileri İtti; ancak içgüdüleri bunun için çok geç olduğunu söylüyordu. Silah sesini duyduğun zaman, artık İtmek için çok geç kalmışsın demekti.

Bu kez yere devrilmişti. Bu kuvvetin bir yerlere gitmesi gerekiyordu ve eğer çiviler yerinden oynamıyorsa onun yerinden oynaması gerekiyordu. Yere çarparken homurdandı ve altıpatlarını doğrulttu. Terli ellerine tozlar yapışıyordu. Kendisine ateş eden kişiyi delice aradı. Iskalamıştı. Belki de çelik balonu-

Demirci dükkânının üzerinden bir ceset yuvarlandı ve yere çarparak kızıl topraktan bir toz bulutunun havalanmasına neden oldu. Wax gözlerini kırpıştırdı, ardından silahını göğüs hizasına dek kaldırdı ve tekrar çitin arkasına geçip, eğildi ve siper aldı. Mavi Allomantik çizgileri gözlüyordu. Birinin yaklaştığını haber verebilirlerdi; ama bunun için yaklaşan kişinin elinde ya da üzerinde metal olması gerekiyordu.

Binanın yanı başına düşen cesede doğru uzanan tek bir mavi çizgi bile yoktu. Ancak birkaç titrek çizgi ocağın arkasında bir şeylerin hareket ettiğini gösteriyordu. Wax silahını kaldırırken eğilmiş bir siluet binanın yan tarafından belirerek ona doğru koşmaya başladı.

Kadının üzerinde, alt kısımları kızıla boyanmış beyaz bir pardösü vardı. Koyu renk saçlarını kuyruk yapmıştı ve geniş kemerli bir pantolon ile kalın çizmeler giyiyordu. Köşeli bir yüzü vardı. Güçlü bir yüzdü, sık sık yarım bir gülümsemeyle dudaklarının sağ tarafı hafifçe yukarıya doğru kıvrılırdı.

Wax rahatlayıp nefesini bıraktı ve silahını indirdi. "Lessie."

Çite ulaşarak Wax'in yanında siper alırken, "Yine kendi kendini mi devirdin?" diye sordu Lessie. "Yüzünde Miles'ın suratındaki somurtmalardan fazla sayıda toz var. Belki de emeklilik vaktin geldi, yaşlı adam."

"Lessie, ben senden *üç ay* daha büyüğüm, hepsi bu."

"O üç ay çok uzun sürmüştü." Kadın çitin öbür tarafına şöyle bir göz attı. "Başka birini gördün mü?"

"Balkondaki birini vurdum," dedi Wax. "Kanlı Tan mi, yoksa başka biri mi, göremedim."

"O değildir," dedi Lessie. "O bu kadar uzaktan vurmaya kalkışmazdı."

Wax başıyla onayladı. Tan işlerin kişisel olmasını severdi. Epey yakından. Psikopat herif silah kullanmak zorunda kaldığı zaman üzülüyordu ve gözlerindeki korkuyu göremeyeceği bir biçimde herhangi birini pek nadiren vururdu.

Lessie sessiz kasabaya şöyle bir göz gezdirdi, ardından yanındaki Wax'e baktı; harekete geçmeye hazırdı. Gözleri bir anlığına aşağıya doğru döndü. Wax'in gömlek cebine.

Wax de onun baktığı yere baktı. Cebinde, o gün teslim edilmiş bir mektup görünüyordu. Büyük Elendel şehrindendi ve Lord Waxillium Ladrian'a yazılmıştı. Bu Wax'in yıllardır kullanmadığı bir isimdi. Artık ona yanlış geliyordu.

Mektubu cebine iyice sıkıştırdı. Lessie buna çok fazla anlam yüklüyordu. Şehir artık Wax için bir şey ifade etmiyordu ve Ladrian Evi onsuz da yoluna devam ederdi. O mektubu şimdiye dek yakmış olması gerekirdi.

Wax kadının dikkatini mektuptan uzaklaştırmak için başıyla duvarın yanı başına devrilmiş olan adamı işaret etti. "Senin eserin mi?"

"Bir yayı vardı," dedi Lessie. "Taş uçlu oklar. Seni neredeyse yukarıdan haklayacaktı."

"Teşekkürler."

Lessie, gözlerinde memnuniyet ışıltılarıyla omuz silkti. Yabanlar'daki acımasız gün ışığı altında, artık bu gözlerin yanlarında çizgiler belirmişti. Bir zamanlar Wax ile aralarında, kimin diğerinin hayatını daha çok kez kurtardığına dair çetele tuttukları bir yarış vardı. Yıllar önce ikisi de hesabı karıştırmıştı.

Wax usulca, "Arkamı kolla," dedi.

Kadın, "Ellesem olmaz mı?" diye sordu. "Kaç zaman oldu, tık yok."

Wax ona bakarak bir kaşını kaldırdı.

O da yüzünü buruşturup, "Affedersin," dedi. "Son zamanlarda Wayne'le biraz fazla kâğıt oynadım da."

Wax homurdandı ve doğrulmadan, hızlı adımlarla cesedin yanına gidip adamı çevirdi. Yanaklarında birkaç günlük sakalı olan sert yüzlü biriydi ve kurşun sağ yanından girmişti. *Sanırım bu adamı tanıyorum,* diye düşündü Wax. Adamın ceplerini karıştırırken bir parça kırmızı cam buldu, kan rengindeydi.

Hızla çitin arkasına geri döndü.

Lessie, "Ee?" diye sordu.

"Donal'ın çetesinden," dedi, elindeki cam parçasını kaldırıp.

Lessie, "Vay piçler," dedi. "Bizi bir türlü rahat bırakamadılar, değil mi?"

"Sen onun oğlunu *vurdun,* Lessie."

"Sen de kardeşini."

"Benimki meşru müdafaaydı."

Lessie, "Benimki de," diyerek yanıtladı. "O çocuk *sinir bozucuydu.* Ayrıca, hâlâ yaşıyor."

"Ama ayak parmaklarından biri eksik."

"Zaten on tanesine birden gerek yok," diyerek yanıtladı Lessie. "Yalnızca dört ayak parmağı olan bir kuzenim var. Yaşayıp gidiyor o." Kadın altıpatlarını kaldırdı ve boş kasabayı taradı. "Gerçi biraz acayip görünüyor. Arkamı kolla."

"Ellesem olmaz mı?"

Kadın sırıttı ve siper aldığı yerden doğrulup demircinin olduğu yöne doğru hızlıca ilerledi.

Wax gülümseyerek, *Ahenk adına,* diye içinden geçirdi, *bu kadını seviyorum.*

Başka silahlı adamlara karşı gözünü açık tuttu fakat Lessie tek bir silah sesi duyulmaksızın binaya vardı. Wax ona bakıp başıyla onayladı, ardından otele doğru sokağa atıldı. İçeri girdi ve güvenli olduğundan emin olmak için köşeleri kontrol etti. Bar kısmı boştu, o da kapı ağzının kenarında siper alıp Lessie'ye eliyle işaret etti. Sokağın karşısındaki Lessie de kendi tarafındaki diğer binaya doğru koştu ve içeriyi yokladı.

Donal'ın çetesi. Evet, Wax adamın kardeşini vurmuştu, ancak o da o sırada bir tren vagonunu soyuyordu. Wax'in bildiği kadarıyla, Donal kardeşini hiçbir zaman sevmemişti. Hayır, Donal'ı kızdıran tek şey para kaybetmekti; muhtemelen buraya da o yüzden gelmişti. Kanlı Tan'in başına, ona

ait bir serobent* sevkiyatını çaldığı için ödül koymuştu. Donal muhtemelen Wax'in de onunla aynı günde Tan'i avlamaya gelmesini beklemiyordu, ancak adamlarına Wax ya da Lessie'yi gördükleri anda vurmaları için emir vermişti.

Wax ölü kasabayı terk edip, Donal ve Tan'i birbirlerini yemeye bırakmayı da aklından geçirmişti. Ancak düşüncesi bile gözünün seğirmesine neden oluyordu. Tan'i yakalayacağına söz vermişti. Bu kadar basitti.

Lessie binanın içinden el salladı, ardından arkayı işaret etti. Dışarı çıkıp işaret ettiği yöne gidecek ve bir sonraki bina dizisi boyunca ilerleyecekti. Wax başıyla onayladı, ardından da kısa bir işaret yaptı. Kasabanın diğer tarafını kontrole gitmiş olan Wayne ve Barl ile buluşmayı deneyecekti.

Lessie gözden kayboldu ve Wax eski otelin yan tarafındaki bir kapıdan dışarı çıktı. Fareler ve insanlarca inşa edilmiş eski, kirli inlerin yanından geçti. Kasaba bir köpeğin pireleri kendine çekmesi gibi serserileri kendine çekiyordu. Yolcunun birinin etrafında taştan bir çember olan metal bir levhadan küçük bir ocak yaptığını düşündüğü bir yerden bile geçti. Aptal herifin tüm binayı yakmamış olması bir mucizeydi.

Wax yan kapıyı yavaşça açtı ve otel ile yanındaki dükkân arasındaki ara sokağa girdi. Önceki silah sesleri duyulmuş olmalıydı ve duyanlar araştırmaya gelebilirdi. Ortada görünmemek en iyisiydi.

Wax kırmızı killi zeminde sessiz adımlarla yürüyerek dükkânın arkasına dolaştı. Buradaki tepenin sırtı eski, soğuk bir kiler girişi haricinde tamamıyla yabani otlarla kaplanmıştı. Wax girişin etrafından dolandı, ardından durup ahşap çerçeveli çukura göz gezdirdi.

Belki...

Açıklığın yanında dizleri üzerine çöküp içeri baktı. Bir zamanlar bir merdiven vardı fakat çürümüştü ve kalıntıları ise aşağıda bir ahşap yığını hâlinde seçilebiliyordu. Havada yosun ve rutubet kokusu vardı... Biraz da duman. Birileri aşağıda meşale yakmış olmalıydı.

Wax çukura bir mermi attı ardından silahını çekip içeri daldı. Düşerken demir metalaklını doldurarak ağırlığını azalttı. Wax bir Çiftsoylu'ydu; hem bir Ferusimyacı, hem de bir Allomanser idi. Allomantik gücü Çelikitme'ydi. Ferusimyasal gücü ise adına Firelemek denilen ağırlığını arttırma ya da azaltma becerisiydi. Bu güçlü bir yetenek birleşimiydi.

* Serobent (İng. bendalloy): Bir kadmiyum-bizmut alaşımı. (çn)

Altındaki mermiyi İtti; böylece düşüşünü yavaşlatarak yumuşak bir iniş yaptı. Ağırlığını normale çevirdi; en azından kendisi için normale. Genelde gerçek ağırlığının dörtte üçüyle gezer ve böylelikle adımlarını daha seri, tepkilerini daha çabuk kılardı.

Karanlıkta sessizce ilerledi. Kanlı Tan'in saklandığı yeri bulmak uzun, yorucu bir yolculuk olmuştu. Sonunda Feltrel'in diğer haydutlardan, avarelerden ve garibanlardan bir anda arınması çok büyük bir işaret olmuştu. Wax usulca adım atıyor; kilerin derinliklerine ilerliyordu. Burada duman kokusu daha keskindi; ışık giderek azalıyor olsa da, toprak duvarın dibinde bir ateş çukurunu seçebiliyordu. Bunun yanında, girişte yerine konabilecek bir merdiven de görebiliyordu.

Bunları fark edince duraksadı. Bunlar kilerde saklanan kişi her kimse, onun hâlâ içeride olduğuna işaret ediyordu; Tan ya da bambaşka biri olabilirdi. Tabii kilerin bir başka çıkışı yoksa. Wax biraz daha ilerlerken gözlerini karanlık karşısında iyice kıstı.

İleride bir ışık vardı.

Wax yavaşça tabancasının horozunu kaldırdı, ardından sispaltosundan bir şişecik çıkardı ve mantarını dişleriyle çekip açtı. Viski ile karışık çeliği bir dikişte bitirip midesindeki rezervini tazeledi. Çeliğini harladı. Evet... Önünde, tünelin ilerisinde metal vardı. Bu kiler ne kadar ileri uzanıyordu? Küçük olacağını sanmıştı, fakat ahşap destek sütunları içerisinin daha derin, daha uzun olduğuna işaret ediyordu. Basit bir yeraltı sığınağından ziyade bir maden galerisini andırıyordu.

Önündeki metal çizgilerine odaklanıp dikkatle ilerlemeyi sürdürdü. Birileri onu görürse silahıyla nişan alması gerekecek ve metal çizgisini titretecekti ve bu da Wax'e silahı adamın elinden İtme şansı tanıyacaktı. Hiçbir hareket yoktu. İleri doğru süzülürken burnuna yosun tutmuş nemli toprak, mantar ve filizlenmeye başlamış patates kokuları geldi. Titrek bir ışığa doğru yaklaşıyordu, fakat hiçbir şey duymadı. Metal çizgileri ise kıpırdamıyordu.

Sonunda duvarın yakınındaki ahşap bir kirişte bir kancaya asılı duran lambayı seçebilecek kadar yaklaştı. Tünelin ortasında asılı duran başka bir şey daha vardı. Bir ceset miydi? Asılmış mıydı? Wax usulca küfretti ve olası tuzaklara dikkat ederek ileri doğru atıldı. Evet, *gerçekten* de bir cesetti; fakat şaşırtıcıydı. İlk bakışta yıllar önce ölmüş gibi görünüyordu. Kafatasında gözlerden eser kalmamış, deri ise büzüşerek kemiklere yapışmıştı. Kokmuyordu ve şişmemişti.

Wax adamı tanıdığını düşündü. Georgemin'di; çevredeki uzak köylerden Weathering'e posta taşıyan arabacı. En azından bu onun üniformasıydı ve saçı da onunkini andırıyordu. Tan'in ilk kurbanlarından biri o olmuştu ve adamın ortadan kayboluşu Wax'ın Tan'in peşine düşmesini tetiklemişti. Bu yalnızca iki ay önceydi.

Wax, *Mumyalanmış*, diye düşündü, *tıpkı deri gibi hazırlanmış ve kurutulmuş*. Bundan tiksinmişti. Zaman zaman Georgemin ile birlikte içmişlerdi ve adam kâğıt oyunlarında hile yapsa da, arkadaş canlısı sayılabilecek biriydi.

Asılışı da sıradan bir asılmaya benzemiyordu. Georgemin'in kollarını yanlara doğru uzatmak, kafasını kenara doğru eğmek ve ağzını zorla açık tutmak için teller kullanılmıştı. Wax bu korkunç manzaraya sırtını döndü, gözü seyiriyordu.

Kendi kendine, *Dikkatli ol*, dedi. *Seni sinirlendirmesine izin verme.* Odaklan. Georgemin'i asılı olduğu yerden indirmek üzere dönecekti. Ancak şu anda, gürültü yapmaya cesaret edemezdi. En azından doğru yolda olduğunu biliyordu. Bu kesinlikle Kanlı Tan'in iniydi.

Uzakta bir başka ışık daha belirdi. Bu tünel daha ne kadar gidecekti ki? Işığa doğru yaklaştı ve orada bir başka cesetle karşılaştı; bu seferki ise duvara yanlamasına asılmıştı. Georgemin'in hemen ardından ortadan kaybolan gezici jeolog Annarel'di. Zavallı kadın. Aynı şekilde o da kurutulmuş ve bedeni sanki dizlerinin üzerine çökmüş, bir kaya yığınını inceliyormuş gibi belirli bir pozda kazıklarla duvara çakılmıştı.

İlerideki bir başka ışık Wax'i kendine doğru çekti. Bunun bir kiler olmadığı açıktı; muhtemelen Feltrel'in giderek büyüyen bir kasaba olduğu dönemlerden kalan bir çeşit kaçakçı tüneliydi. Bunu Tan inşa etmemişti; yıllanmış ahşap kirişler buna işaret ediyordu.

Wax altı cesedin daha yanından geçti; her birinin yanı başında ışıldayan bir başka lamba vardı ve hepsi bir çeşit poz verecek biçimde sabitlenmişti. Biri sandalyede oturuyor, öbürü uçuyormuş gibi asılı duruyordu; kimileri ise duvara sabitlenmişti. Sonlardakiler daha yeniydi; en sonuncusu ise yeni öldürülmüştü. Wax, bir eli başında, selam veriyormuş gibi asılı duran zayıf adamı tanımıyordu.

Wax, *Pas ve Harap*, diye düşündü. *Bu Kanlı Tan'in ini değil... Sergisi.*

Midesi bulanan Wax bir sonraki ışığa doğru ilerledi. Bu seferki farklıydı. Daha parlaktı. Yaklaştıkça, tavandaki kare biçiminde bir açıklıktan sızan gün ışığına doğru ilerlediğini fark etti. Tünel buraya, muhtemelen çürümüş

ya da kırılmış olan eski bir gizli kapağa doğru gidiyordu. Zemin deliğe doğru bir eğimle yükselmekteydi.

Wax eğimli yoldan tırmandı, ardından da dikkatlice başını çıkardı. Bir binanın içine ulaşmıştı; fakat çatısı yıkılmıştı. Tuğladan duvarları büyük oranda sağlam kalmıştı; Wax'ın hemen solunda, ön tarafta dört adet sunak vardı. Firari'ye adanmış eski bir şapeldi. Boş görünüyordu.

Wax delikten yukarı tırmandı; Sterrion'ı başının yanında tutuyordu, paltosu ise yerdeki toza bulanmıştı. Temiz, kuru hava burnuna hoş gelmişti.

Yıkık kilisede yankılanan bir ses; "Her hayat bir gösteridir," dedi.

Wax derhâl yana doğru atıldı ve bir sunağın ardına sığındı.

Ses konuşmayı sürdürdü, "Ancak oyuncular biz değiliz. Bizler kuklayız."

Wax, "Tan," dedi. "Göster kendini."

"Tanrı'yı gördüm, kanun adamı," diye fısıldadı Tan. Neredeydi? "Gözleri kazıklı Ölüm'ün kendisini gördüm. Yaşamın kendisi olan Firari'yi gördüm."

Wax küçük şapeli gözleriyle taradı. Kırık banklar ve devrilmiş heykellerle kaplıydı. Sesin odanın arkasından geldiğine karar vererek sunağın etrafında dolandı.

Tan'in sesi, "Diğer insanlar merak ediyor ama ben biliyorum," dedi. "Bir kukla olduğumu biliyorum. Hepimiz öyleyiz. Gösterimi beğendin mi? Hazırlamak için çok uğraştım."

Wax binanın sağ duvarı boyunca ilerlerken çizmeleri tozda iz bırakıyordu. Hafifçe soluk alıyor; sağ şakağından bir damla ter süzülüyordu. Gözü seğiriyordu. Zihninde, duvarlardaki cesetleri görüyordu.

"Pek çokları gerçek sanat yaratma şansını asla elde edemez," dedi Tan. "En iyi gösteriler de asla tekrarlanamayacak olanlardır. Aylar, yıllar süren hazırlıklar. Her şeyin yerli yerinde olması. Ama eninde sonunda, çürüme başlayacak. Onları tam olarak mumyalayamadım; buna ne vaktim ne de imkânım vardı. Yalnızca bu tek gösteriye hazırlanacak kadar onları muhafaza edebildim. Yarın, hepsi harap olacak. Gösteriyi izleyebilen tek kişi sen oldun. Yalnızca sen. Biliyorum... Bizler yalnızca kuklalarız... Anlıyor musun?"

Ses *gerçekten de* odanın arkasından, Wax'ın görüşünü kapatan bir moloz yığınının yakınlarından geliyordu.

Tan, "Bizleri başka biri oynatıyor," dedi.

Wax yıkıntının etrafından hızla dönerek, Sterrion'ını kaldırdı.

Tan orada, Lessie'yi önünde tutmuş olarak duruyordu; kadının ağzı bağlıydı ve gözleri kocaman gibi açılmıştı. Wax olduğu yerde dondu, silahını

doğrultmuştu. Lessie'nin bacağı ve kolu kanıyordu. Vurulmuştu ve yüzü giderek soluklaşıyordu. Kan kaybetmişti. Tan'in ona üstün gelebilmesinin nedeni de buydu.

Wax hareket etmedi. Gerginlik hissetmiyordu. Hissetmeye cesaret edemezdi; bu onun elinin titremesine neden olurdu ve elinin titremesi ise ıskalamasına neden olabilirdi. Lessie'nin arkasında, Tan'in yüzünü seçebiliyordu; adam onun boynuna bir ilmik geçirmişti.

Tan zayıf, zarif elleri olan bir adamdı. Eskiden cenaze levazımatçısıydı. Seyrekleşen siyah saçlarını biryantinle geriye doğru yatırmıştı. Üzerinde, şimdi kanla parıldayan hoş bir takım elbise vardı.

Tan usulca, "Bizleri başka biri oynatıyor, kanun adamı," dedi.

Lessie, Wax ile göz göze geldi. İkisi de bu durumda yapılması gerekeni biliyordu. Bir önceki seferde, esir alınan Wax'ti. İnsanlar daima onları birbirlerine karşı kullanmayı deniyordu. Lessie'ye göre bu bir dezavantaj değildi. Ona göre, eğer Tan'in ikisinin birlikte olduklarından haberi olmasaydı, Lessie'yi doğrudan öldürebilirdi. Bunun yerine, onu esir almıştı. Bu da onlara kurtulmak için bir şans veriyordu.

Wax Sterrion'ıyla dikkatli bir şekilde nişan aldı. Ateşlemenin tam eşiğine gelinceye dek tetiği çekti ve Lessie gözlerini kırpıştırdı. Bir. İki. Üç.

Wax ateş etti.

Aynı anda Tan Lessie'yi sağa doğru çekti.

Ateşlenen silahın sesi havayı yardı ve kil tuğlalardan yankılandı. Wax'in kurşunu Lessie'yi sağ gözünün hemen üstüne vururken, Lessie'nin başı geriye savruldu. Yanındaki kil duvara kanlar saçıldı. Yere devrildi.

Wax, dehşet içinde donup kaldı. *Hayır... Böyle olmayacaktı... Öyle değil.*

Tan, gülümseyip Lessie'nin yere yığılan bedenine bakarken, "En iyi gösteriler," dedi, "yalnızca bir kez sahnelenebilenlerdir."

Wax onu kafasından vurdu.

1

Beş ay sonra, Wax geniş, hareket dolu partinin süslü odalarında yürüyor, koyu renk takımlar içindeki adamlar ile dar belli ve uzun, kat kat, pileli rengârenk tuvaletler içindeki kadınlar arasından geçiyordu. Onunla konuşurlarken "Lord Waxillium" ya da "Lord Ladrian" diye hitap ediyorlardı.

Her birini başıyla selamlıyor fakat sohbete girmekten çekiniyordu. Partinin arka odalarından birine doğru özellikle ilerliyordu; orası akşamın kasvetini savuşturacak kadar kararlı, göz kamaştırıcı, aşırı sabit elektrikli ışıklarla aydınlanıyordu. Bunlar tüm şehrin dilindeydi. Pencerelerin dışındaki sisin camı okşadığını görebiliyordu.

Nezaket kurallarına aldırış etmeksizin Wax odanın devasa, çift kanatlı cam kapılarını açtı ve malikânenin büyük balkonuna çıktı. Orada nihayet tekrar nefes alabildiğini düşündü.

Gözlerini kapattı; sislerin yüzünde bıraktığı hafif ıslaklığı hissederek soluk alıp verdi. *Burada, şehirde binalar o kadar... Boğucu ki,* diye düşündü. *Bunu unuttum mu, yoksa gençken hiç mi farkına varmamıştım?*

Gözerini açtı ve ellerini korkuluklara koyup Elendel'e baktı. Bütün dünyanın en büyük şehriydi ve bizzat Ahenk tarafından tasarlanmış bir metropoldü. Wax'ın gençliğinin geçtiği yerdi. Yirmi yıldır yuvası olmayan bir yer.

Lessie'nin ölümünün üzerinden beş ay geçmiş olmasına karşın hâlâ silah sesini duyabiliyor, tuğlalara sıçrayan kanı görebiliyordu. Yabanlar'dan ayrılmış, şehre taşınmış ve amcasının ölümünün ardından gelen umutsuz çağrıya karşılık vererek, evine karşı olan görevlerini yerine getirmek üzere geri dönmüştü.

Beş ay ve bir dünya uzaktan, hâlâ o silah sesini duyabiliyordu. Keskin, kesin ve gök gürültüsü gibi.

Arkasındaki odanın sıcak ortamından yükselen ezgili gülüşleri duyabiliyordu. Cett Malikânesi büyük bir yerdi; pahalı mobilyalar, yumuşak halılar ve ışıl ışıl avizelerle kaplıydı. Kimse balkonda ona katılmadı.

Bulunduğu noktadan Demoux Kordonu'ndaki ışıkları tam olarak görebiliyordu. Sürekli, ışıltılı bir beyazlıkları olan iki sıra parlak elektrikli lamba uzanıyordu. Geniş bulvar boyunca köpükler gibi parlıyorlardı ve daha geniş olan kanal onların iki tarafı boyunca gidiyordu, durgun ve sessiz sular ise ışıkları yansıtıyordu. Akşam treni şehrin uzaktaki merkezinden geçerken selam verir gibi düdüğünü çaldı, sisleri daha koyu renkli dumanıyla renklendiriyordu.

Wax, Demoux Kordonu'nun aşağısındaki Demirdiken Binası'nı da, Tekiel Kulesi'ni de iyi gören bir yerdeydi; binalar kanalın iki yanından karşılıklı yükseliyorlardı. Her ikisi de tamamlanmamıştı, ancak çelik iskeletleri göğe çoktan yükselmişti. Hem de baş döndürücü bir yükseklige.

Mimarlar, binaların ne kadar yüksek olacağı hakkındaki raporlarını güncelleyerek yayınlamayı sürdürüyor, birbirlerinden üste çıkmaya çalışıyorlardı. Wax'in bu partide duyduğu güvenilir dedikodulara göre, her ikisi de elli katı aşacaktı. Kimse sonunda hangisinin daha yüksek olacağını bilmiyordu; ancak tanıdıklar arasında bu konuda pek çok bahis vardı.

Wax sisleri içine çekti. Yabanlar'da olsalar, üç katlı Cett Malikânesi bir bina için alabildiğine büyük sayılabilirdi. Ancak burada, küçücük kalıyordu. Şehrin dışında geçirdiği yıllar sırasında, Wax'in dünyası gitmiş ve yerine başka bir şey gelmişti. Büyümüştü, artık aydınlatmak için ateşe ihtiyaç duymayan ışıklar icat etmiş ve sislerden bile daha yükseklere uzanmayı vaat eden binalar dikmişti. Beşinci Oktant'ın* kıyısındaki geniş sokağa bakarken Wax bir anda çok, çok yaşlı hissetti.

Arkasından bir ses, "Lord Waxillium?" diye seslendi.

Arkasını dönünce karşısında, kapıdan başını uzatmış, ona bakan Leydi

* Oktant (geometri): Bir dairenin sekizde biri. (çn)

Aving Cett'i gördü. Kır saçları topuz yapılmıştı ve boynunda yakutlardan bir kolye vardı. "Ahenk adına, aziz dostum. Burada üşüteceksiniz! Gelin, sizinle tanışmak isteyen kimseler var."

Wax, "Derhâl geliyorum, leydim," dedi. "Yalnızca biraz hava alıyordum."

Leydi Cett yüzünü buruşturdu ancak partiye döndü. O da diğerleri gibi Wax'e nasıl davranacağını bilmiyordu. Kimileri onu Ladrian ailesinin gizemli bir evladı olarak görüyor ve dağların ardındaki diyarların tuhaf hikâyeleriyle ilişkilendiriyordu. Diğerleri ise onun kültürsüz, taşralı bir hödük olarak görüyordu. Wax muhtemelen ikisinin bir karışımı olduğu düşüncesindeydi.

Bütün gece boyunca pazara çıkarılmış gibiydi. *Güya* bir eş aramaya gelmişti, herkes bunu biliyordu. Ladrian Evi, amcasının düşüncesiz yönetiminin ardından iflasın eşiğine gelmişti ve bundan kurtulabilmenin en kolay yolu da evlilikti. Ne yazık ki, amcası şehrin zengin tabakasının dörtte üçünü kızdırmayı da *ayrıca* başarmıştı.

Wax balkonun tırabzanına yaslandı, kollarının altındaki Sterrion altıpatlarları göğsüne batıyordu. Uzun namlularıyla koltukaltı kılıflarda taşınmak için uygun değillerdi. Bütün gece boyunca rahatsız etmişlerdi.

Partiye dönüp sohbet etmeli ve Ladrian Evi'nin namını düzeltmeye çalışmalıydı. Ancak öylesine sıcak, kapalı, bunaltıcı, kalabalık odanın düşüncesi bile soluk almasını zorlaştırıyordu...

Düşünmek için kendisine hiç zaman tanımayarak, balkonun kıyısından atladı ve üçüncü kattan yere doğru düşmeye başladı. Çelik yaktı, ardından bir mermi kovanını bıraktı ve onu aşağısına doğru İtti; Wax'in ağırlığı da üzerine eklenince, kovan daha hızlı düşmeye başladı. Her zaman olduğu gibi, Ferusimya sayesinde olması gerekenden daha hafifti. Artık normal ağırlığıyla dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu pek hatırladığı söylenemezdi.

Yere çarptığı zaman kovanı İtti ve kendisini bahçe duvarını aşacak biçimde ileri doğru fırlattı. Bir eliyle duvarın tepesindeki taştan destek aldı ve bahçeden dışarıya atladı. Diğer tarafta yere düşerken ağırlığını normalin iyice altına düşürmüştü Bir elini taştan duvarın üzerine koyarak bahçeden çıktı ve diğer tarafta yere düşerken ağırlığını normalin iyice altına düşürdü. Usulca yere kondu.

Eğilip sislere doğru bakarken, *Hah, güzel,* diye düşündü. *Arabacı avlusu.* Malikâneye gelmek için herkesin kullandığı arabalar düzenli sıralar hâlinde duruyordu; arabacılar ise sislere turuncu ışıklar saçan birkaç rahat

odada kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Burada elektrikli ışıklar yoktu; yalnızca, güzel, sıcaklık veren şömineler vardı.

Kendisininkini bulana dek arabalar arasında dolaştı, ardından arabanın arkasına bağlanmış olan sandığı açtı.

Kaliteli balo takım elbisesinin smokin ceketini çıkardı. Yerine sırtına sispaltosunu attı; bir pardesü gibi kalın bir yakası ve düğmeli kolları olan, sarmalayıcı bir giyecekti. İç cebine bir pompalı tüfek yerleştirdi, ardından silah kemerini taktı ve Sterrion'larını belindeki kılıflara yerleştirdi.

Ah, dedi içinden. *Çok daha iyi*. Sterrion kullanmayı bırakıp, gizlemesi daha kolay bir silah kullanmaya başlamalıydı. Ne yazık ki, Ranette'in işçiliği kadar iyi hiçbir şeye rastlamamıştı. Ancak o da şehre taşınmamış mıydı? Belki onu bulup yeni bir şeyler yapmaya ikna edebilirdi. Tabii, görür görmez Wax'i vurmadığı varsayılacak olursa.

Birkaç dakika sonra, sırtında hafif sispaltosu ile şehrin içinde koşarak ilerliyordu. Paltosunun önünü açık bırakmıştı; bu yüzden siyah gömleği ve pahalı pantolonu görünüyordu. Bileklerine dek uzanan sispaltosu bel hizasının biraz üzerinden başlayarak şeritler hâlinde ayrılmıştı ve ardında kalan püsküller savrularak hafif bir hışırtı çıkarıyordu.

Yere bir mermi kovanı attı ve kendisini havaya fırlatarak malikânenin karşısındaki binanın tepesine çıktı. Arkasını dönüp malikâneye baktı; pencereler akşam karanlığında ışıl ışıldı. Bu şekilde balkondan kaybolunca ne tür dedikodulara sebep olacaktı?

En azından, onun bir Çiftsoylu olduğunu biliyorlardı; bu kamuya açık bir bilgiydi. Ortadan kayboluşu ailesinin namını düzeltmek konusunda pek fayda sağlamayacaktı. O an, bunu umursamıyordu. Şehre döndüğünden beri her akşamını bir sosyal etkinlikte geçirmişti; ayrıca haftalardır sisli bir gece olmamıştı.

Sislere ihtiyacı vardı. Onun kimliği buydu.

Wax çatı boyunca hızla koştu ve aşağı atlayarak Demoux Kordonu'na doğru ilerledi. Yere çarpmadan hemen önce boş bir kovan attı ve bunu İterek düşüşünü yavaşlattı. Bir süs çalısının üzerine inince paltonun püskülleri bitkiye takılıp hışırdadı.

Öf be, diye düşündü. Yabanlar'da kimse süs çalıları dikmezdi. Kendisini otların arasından kurtarırken çıkardığı sesten rahatsız oldu. Şehre döneli birkaç hafta olmuştu ve daha şimdiden paslanıyor muydu?

Başını olumsuzca salladı ve kendisini tekrar havaya doğru İtti; geniş bulvar ve paralelindeki kanaldan uzaklaştı. Sıçrayışının açısını, yeni elektrikli

lambaların birinin üzerine ineceği şekilde ayarladı. Bunun gibi modern bir şehrin bir tane iyi yanı vardı; o da *bol bol* metal bulunmasıydı.

Gülümsedi, ardından çeliğini harladı ve sokak lambasının tepesini İtip, havaya doğru geniş bir yay çizerek fırladı. Sisler etrafında uçuşuyor, rüzgâr yüzüne çarparken Wax'in etrafında girdaplanıyorlardı. Heyecan vericiydi. İnsan, yer çekiminin zincirlerinden kurtulup gökyüzünde süzülmedikçe asla gerçekten özgür hissedemezdi.

Çizdiği yayın tepesine ulaştığı zaman bir başka sokak lambasını İtti ve daha da ileri fırladı. Uzun bir sıra hâlinde yerleştirilmiş metal direkler, sanki onun kişisel tren yolu gibiydi. İleriye sıçradı, garip hareketleri yoldan geçen atlı ve atsız arabaların dikkatini çekiyordu.

Gülümsedi. Onun gibi Sikkeciler nispeten azdı fakat Elendel kalabalık bir nüfusa sahip koca bir şehirdi. Bu insanların, metaller üzerinden sıçrayarak ilerlerken gördükleri ilk kişi Wax olmayacaktı. Elendel'de Sikkeciler çoğunlukla hızlı kurye olarak çalışırlardı.

Şehrin boyutları onu hâlâ afallatıyordu. Burada milyonlar yaşıyordu; belki *beş* milyon kadardı. Kimse tüm semtlerdeki kesin toplamı bilmiyordu; bunlara oktant deniyordu ve beklenebileceği gibi sekiz tane vardı.

Milyonlar; bunu hayal edemiyordu, üstelik bu şehirde büyüdüğü hâlde. Weathering'ten ayrılmadan önce oranın fazlaca büyüdüğünü düşünmeye başlamıştı ancak orada on binden fazla kişi olamazdı.

Dev Demirdiken Binasının tam önündeki bir lambanın üzerine kondu. Başını kaldırıp önündeki sislerin içinden yükselen yapıya baktı. Tamamlanmamış üst kısmı karanlığın içinde kayboluyordu. Wax bu kadar yüksek bir şeye tırmanabilir miydi? Metalleri Çekemiyordu, yalnızca İtebilirdi; o Firari ya da Miraç Savaşçısı gibi eski hikâyelerden mitolojik bir Sissoylu değildi. Tek bir Allomantik güç ve tek bir Ferusimyasal güç; bir insanın sahip olabileceği bundan ibaretti. Aslında sadece birine sahip olmak bile nadir bulunan bir ayrıcalıktı; Wax gibi Çiftsoylu olmak ise gerçekten olağanüstüydü.

Wayne, bütün olası Çiftsoylu türlerinin isimlerini ezbere bildiğini iddia ediyordu. Elbette, Wayne bir keresinde geğirerek bütün müzik notalarını çalabilen bir at çaldığını da iddia ederdi; bu yüzden onun sözlerine bir tutam bakır koymakta fayda vardı. Wax Çiftsoylular hakkındaki tüm o tanımlara ve adlandırmalara aldırış etmiyordu; ona Sikkeci ve Fireci'nin bir karışımı olan Ezici denilirdi. Kendisini o isimle düşünmeye nadiren zahmet ederdi.

Metalakıllarını doldurmaya koyuldu; pazılarındaki demir kol bantları ağırlığının daha da fazlasını emmeye ve onu iyice hafifleştirmeye başladı. Ağırlık, daha sonra kullanılmak üzere saklanacaktı. Ardından zihninin tedbirli kısmına aldırış etmeden, çeliğini harladı ve *İtti*.

Yukarıya doğru fırladı. Rüzgâr bir kükremeye dönüştü ve lamba iyi bir destek görevi görmüştü; yere sabitlenmiş olan iri bir metal yığınıydı ve Wax'i epey yükseğe fırlatmayı başarmıştı. Hafif bir yükselme açısı ayarlamıştı ve binanın katları önünden bir bulanıklık şeklinde geçti. Lamba destekli İtişinin tam sonuna yaklaşırken binaya kondu, yaklaşık yirmi kat yükselmişti.

Binanın o kısmı tamamlanmıştı; dış cephesi işlenmiş taşları andıran kalıp bir malzemeden yapılmıştı. Buna seramik dendiğini duymuştu. Yüksek binalarda epey yaygındı; alt katlar gerçek taştan inşa edilir, üst katlarda ise daha hafif bir malzeme kullanılırdı.

Bir çıkıntıyı kavradı. Rüzgârın onu savurabileceği kadar hafif değildi; pazılarındaki metalakıllar ve üzerindeki silahlarla bu mümkün olmazdı. Hafif bedeni kendisini sabit tutmasını kolaylaştırıyordu.

Altında sisler girdaplanıyordu. Oyunbaz gibilerdi. Yukarı bakıp bir sonraki adımını kararlaştırdı. Çeliği yakınlardaki metal kaynaklarına uzanan mavi çizgileri görmesini sağlıyordu; bunların çoğu da binanın iskeletine işaret ediyordu. Bunlardan herhangi birini İtmesi binadan uzağa fırlaması anlamına gelecekti.

Yaklaşık bir buçuk metre yukarısında küçük sayılamayacak bir çıkıntı görünce, *Şurası*, diye düşündü. Binanın yan tarafından tırmandı, eldivenleri içindeki parmakları ince işçilikle cömertçe süslenmiş yüzeyin üstünde sağlamdı. Bir Sikkeci yükseklikten korkmamayı çabucak öğrenirdi. Kendini çıkıntıya doğru yukarı çekti, ardından oraya bir mermi kovanı attı ve bunu çizmesiyle durdurdu.

Yukarı bakıp rotasını kestirmeye çalıştı. Belinden bir şişecik alıp tıpasını çıkardı ve içindeki çelik tozuyla karışık sıvıyı içti. Viski boğazını yakarak midesine inerken dişlerinin arasından nefesini bıraktı. Tadı iyiydi, Stagin'in mallarındandı. Şişeciği geri koyarken, *Stoğum tükendiği zaman bunu çok arayacağım*, diye düşündü.

Allomanserlerin çoğu metal şişeciklerine viski koymuyordu. Allomanserlerin çoğu harika bir fırsatı kaçırıyorlardı. İçindeki çelik rezervi tazelenirken gülümsedi, ardından metalini harladı ve yukarı fırladı.

Gece karanlığında yükseldi. Ne yazık ki Demirdiken'in katları yüksel-

dikçe daralacak biçimde tasarlanmıştı. Bu da kendini doğruca yukarı İttiği hâlde, çok geçmeden binanın duvarından üç metre kadar uzakta, etrafı sislerle çevrilmiş olarak karanlığın ortasında kaldığı anlamına geliyordu.

Wax paltosunun içine uzandı ve ucu kesik pompalı tüfeğini uzun iç cebinden çıkardı. Namluyu binadan uzağa doğru çevirerek döndü; kabzayı bedenine dayadı ve ateş etti.

Wax, silahın geri tepmesiyle binaya doğru savrulacak kadar hafifti. Tüfeğin sesi aşağıdan yankılandı fakat fişekler saçma ile doluydu ve bunlar o yükseklikten saçılarak düştüklerinde insanlara zarar vermeyecek kadar hafif ve küçüktü.

Kulenin duvarına az önce bulunduğu yerden beş kat yukarıda çarptı ve bir kazığı andıran bir çıkıntıyı kavradı. Buralardaki süslemeler gerçekten görülmeye değerdi. Acaba bunları kimin göreceğini düşünmüşlerdi? Wax başını olumsuzca salladı. Mimarlar garip tiplerdi. Hiç bir silahçı gibi pratik değillerdi. Wax bir başka çıkıntıya tırmandı ve tekrar yukarı doğru sıçradı.

Bir sonraki sıçraması onu henüz tamamlanmamış, çelik iskeletin açıkta olduğu üst katlara taşımak için yeterli oldu. Bir kirişi yürüyerek boydan boya geçti, ardından dikey bir parçaya tırmanarak yukarı çıktı; azalmış ağırlığı işini kolaylaştırıyordu. Ardından binanın en tepesinde yer alan kirişlerin en yükseğinin üzerine tırmandı.

Yükseklik baş döndürücüydü. Sisler manzarayı gizliyordu ama aşağıdaki sokağı aydınlatan iki sıra ışığı görebiliyordu. Diğer ışıklar, şehrin çeşitli noktalarında daha yumuşak bir tonda parlıyor ve denizcilerin defin törenlerinde denize yolladıkları mumlar gibi süzülüyorlardı. Batısında çok uzakta kalan koyu ve çeşitli parkları seçebilmesini sağlayan tek şey ışıkların yokluğuydu.

Bir zamanlar bu şehri yuvası olarak görüyordu. Bu tozların içinde, kanunun bâzen uzak bir hatıradan ibaret olduğu ve insanların at arabalarını bir lüks olarak gördüğü yerlerde yaşayarak yirmi yıl geçirmesinden önceydi. Lessie bu atsız, bir şehrin taş döşeli yolları üzerinde sürülmek için yapılmış olan, ince tekerlekli makinelerden bir tanesini görse ne düşünürdü? Ot ve nal sayesinde değil de, yağ ve petrol sayesinde çalışan araçlar hakkında?

Tünediği yerde şöyle bir döndü. Karanlık ve sisler arasından aşağıdaki yerleri kestirmek güçtü fakat gençliğini şehrin bu kısmında geçirmiş olmanın avantajına sahipti. İşler değişmişti ama *o kadar da* değişmemişti. Yönünü kestirdi; çelik rezervini yokladı, ardından kendini karanlığın içine attı.

Şehrin üzerinde büyük bir yay çizecek biçimde ileri atıldı; o dev kirişleri İttiği için en azından yarım dakika boyunca süzüldü. Gökdelen arkasında gölgeli bir siluete dönüştü, sonra da gözden kayboldu. Sonunda, İtmesinin gücü tükendiğinde tekrar sislerin içinden düşmeye başladı. Bir süre sessizce düştü. Aşağıda kimse görünmüyordu; ışıklar yaklaştığında tüfeğini yere doğrulttu ve tetiği çekti.

Tepme onu bir anlığına havaya doğru fırlatıp düşüşünü yavaşlattı. Daha da yavaşlamak için yerdeki saçmaları İtti ve yumuşak bir iniş yaparak yere kondu. Ateş ederek birkaç güzel kaldırım taşını harap ettiğini memnuniyetsizlik içinde fark etti.

Ahenk adına, diye düşündü. Buraya alışmak gerçekten zaman alacaktı. Pompalı tüfeğini ceketinin altına geri koyarken, *Dar bir pazar yerinin içinden geçmeye çalışan bir at gibiyim,* diye düşündü. *Daha düşünceli davranmayı öğrenmeliyim.* Yabanlar'da, bir centilmen olarak görülürdü. Burada ise eğer hareketlerin dikkat etmezse, soyluların çoğunun zaten olduğunu varsaydıkları kültürsüz yabani olduğunu kısa sürede kanıtlayacaktı. Bu da...

Silah sesleri.

Wax derhâl tepki verdi. Demir bir kapıyı İterek kendisini kenara fırlattı ardından yerde yuvarlandı. Siper alırken sağ eliyle Sterrion'ına uzandı, sol eli ise pardesüsünün iç cebindeki tüfeği tutuyordu.

Gözlerini gecenin karanlığına çevirdi. Tüfeğiyle düşüncesizce ateşlediği fişekler, yerel güvenlik güçlerinin dikkatini mi çekmişti? Tekrar silah sesleri duyuldu; Wax yüzünü buruşturdu. *Hayır, bunlar fazla uzaktan geliyor. Bir şeyler oluyor.*

Bu durum onu heyecanlandırdı. Yükselmek için aynı metal kapıyı İterek havaya fırlayıp, sokak boyunca uçtu. Bir binanın tepesine kondu; bölge aralarında dar sokakların bulunduğu üç-dört katlı apartmanlarla doluydu. Çevrelerinde boşluk olmaksızın insanlar nasıl yaşayabiliyordu? Wax olsa delirirdi.

Birkaç binayı geride bıraktı; çatıların düz olması işine geliyordu, ardından durup kulak kesildi. Kalbi heyecanla atıyordu ve böyle bir şeyleri beklediğini fark etti. Partiden ayrılıp, gökdelene gelmesinin ve ona tırmanmasının, sislerde dolaşmasının nedeni buydu. Weathering'te kasaba büyüdükçe sık sık geceleri dışarıda devriye gezer, bir şeylerin ters gidip gitmediğini gözlerdi.

Bir el silah sesi daha duyunca Sterrion'ını tekrar kavradı; bu kez daha yakındaydı. Sesin geldiği mesafeyi tahmin etti, ardından bir mermi kovanı

attı ve bunu kendisini havaya fırlatacak biçimde İtti. Ağırlığını tekrar dörtte üç olacak biçimde ayarladı ve öyle bıraktı. Etkili bir biçimde dövüşmek için biraz ağırlığa ihtiyacı vardı.

Sisler dönüyor ve girdaplanıyor, onunla oynuyordu. Hangi geceler sislerin belireceği asla belli olmazdı; normal hava koşullarına göre hareket etmiyorlardı. Gece nemli ve soğuk olabilirdi; fakat bu bir tutam bile sisin olacağı anlamına gelmezdi. Başka bir gece ise ölü yaprak kadar kuru fakat sislerle dolu olabilirdi.

Bu gece hafif bir sis vardı; bu yüzden görüş mesafesi yüksekti. Sessizliği bir başka ses yırttı. *Orada,* diye düşündü Wax. İçinde rahatlatıcı bir sıcaklıkla yanan çelikle, sispaltosu püskülleri, girdaplanan sis ve uğuldayan rüzgârdan oluşmuş bir kütle hâlinde başka bir sokağın üstünden atladı.

Usulca kondu ve eğilerek çatıda ilerlerken silahını çekip önünde uttu. Kenara vardı ve aşağı baktı. Hemen altında birisi, bir ara sokağın girişindeki bir yığın kutunun ardına siper almıştı. Karanlık, sisli gecede Wax fazla ayrıntı seçemiyordu fakat adamın elinde, kutuların üstüne yaslanmış bir tüfek vardı. Namlusunu, taktıkları belirgin kubbeli şapkalardan şehrin emniyet güçlerinden oldukları belli olan, sokağın ağzındaki bir gruba doğru çevirmişti.

Wax her yöne doğru kendisinden uzağa hafifçe İtmeye başlayarak çelik baloncuğunu oluşturdu. Ayağının altındaki bir kapağın mandalı, Allomansinin etkisiyle takırdadı. Polislere doğru ateş eden adama baktı. Boş boş oturup sosyetenin aşırı imtiyazlıları ve aşırı süslüleriyle sohbet etmektense, bu şehirde gerçek kıymeti olan bir şeyler yapmak güzel bir değişiklik olacaktı.

Bir mermi kovanı attı ve Allomansiyle onu altındaki çatıya İtti. İtişine biraz daha güç vererek havaya, girdaplanan sislerin arasına fırladı. Ağırlığını bir anda azalttı ve düşerken bir pencerenin mandalını İterek kendisini ara sokağın tam ortasına inecek biçimde konumlandırdı.

Çeliği sayesinde, önündeki dört ayrı silüete doğru uzanan çizgileri görebiliyordu. Adamlar küfürler savuruyor ve ona doğru koşuyorlardı. Daha yere inmeden önce, adamlar küfürler mırıldanarak ona doğru dönerlerken bile, Wax Sterrion'ını kaldırmış ve sokak serserilerinin ilkine nişan almıştı. Adamın dağınık bir sakalı vardı ve gözleri gece gibi karanlıktı.

Wax bir kadının iniltilerini işitti.

Dondu; eli titremiyordu ancak hareket edemedi. Kafasının içinde o kadar dikkatli bir set çekilerek engellenmiş olan hatıralar birden dışarı taştı

ve zihnini doldurdular. Boynuna sarılmış bir tel ile Lessie. Tek bir el silah sesi. Kırmızı tuğlalardaki kan lekesi.

Serseri tüfeğini Wax'e doğrultup ateş etti. Çelik baloncuk bu merminin yolunu güç bela değiştirmişti ve mermi Wax'in paltosunun kumaşını delerek geçti, kaburgalarını kıl payıyla ıskalamıştı.

Wax ateş etmeyi denedi ama o inleme...

Ah, Ahenk adına, diye düşündü Wax; kendi hâlinden korkmuştu. Silahını aşağı çevirdi ve yere ateş etti; ardından kurşunu İterek kendisini geriye, yukarıya ve sokaktan dışarı doğru fırlattı.

Kurşunlar etrafındaki sislerin içinden geçti. Çelik baloncuğu olsun ya da olmasın, bunlardan birinin ona isabet etmiş olması gerekirdi. Hayatını tamamen şans eseri kurtarmıştı ve başka bir çatıya inip yuvarlandı ardından yerde durdu; kenardaki korkuluk duvarı onu kurşunlardan koruyordu.

Wax, elinde altıpatlarıyla nefes nefese kalmıştı. Kendi kendini, *Geri zekâlı,* diye azarladı. *Ahmak.* Daha önce çatışma esnasında asla donakalmamıştı; çaylaklığında bile. *Asla.* Ancak harap kilisedeki o felaketten beri ilk kez birine ateş etmeye çalışmıştı.

Utancından kaçıp gitmek istiyordu ancak dişini sıktı ve çatının kenarına dek süründü. Adamlar hâlâ aşağıdaydı. Artık onları daha iyi görebiliyordu; toplanıyor ve kaçmaya hazırlanıyorlardı. Muhtemelen bir Allomanser ile dalaşmak istemiyorlardı.

Liderleri gibi görünen adama nişan aldı. Ancak, Wax ateş etmeden önce adam polislerden gelen bir kurşunla yere devrildi. Bir anda sokak üniformalı adamlarla dolmuştu. Wax Sterrion'ını yukarı doğru çevirdi; derin derin soluyordu.

Bu sefer ateş edebilirdim, dedi kendi kendine. *Sadece orada bir an donakaldım. Bir daha olmayacak.* Polisler serserileri ara sokaktan birer birer çıkarırken bunu kendi kendine birkaç kez tekrar etti.

Kadın falan yoktu. Duyduğu iniltiler, Wax gelmeden önce vurulan bir çete üyesinden yükseliyordu. Adam götürülürken hâlâ acıyla inliyordu.

Polisler Wax'i görmemişti. Arkasını döndü ve karanlığa karıştı.

* * *

Kısa bir süre sonra Wax, Ladrian Malikânesi'ne vardı. Burası şehirdeki yuvası; atalarının eviydi. Kendini buraya ait hissetmiyordu ama yine de burada oturuyordu.

Gösterişli ev geniş bir araziyle çevrili değildi, ancak dört katlı ve şıktı; ayrıca balkonları ve arka tarafında hoş bir veranda ve bahçesi vardı. Wax yere bir sikke attı ve ön çitlerin üzerinden aşarak kapıcı kulübesinin tepesine indi. *Arabam geri gelmiş*, diye düşündü. Şaşırtıcı değildi. Ona alışıyorlardı; bundan memnun mu olmalıydı yoksa utanmalı mıydı, emin değildi.

Kapıları İttiğinde demirler üzerlerine binen ağırlıkla takırdadı ve Wax dördüncü katın balkonuna kondu. Sikkeciler, Yalpacı olarak bilinen Demirçeken kuzenlerinin aksine, hassasiyeti öğrenmek zorundalardı. Yalpacıların bir hedef belirleyip, kendilerini ona doğru Çekmeleri yeterli oluyordu; ancak onlar genellikle binanın kenarına sürtünerek gürültü çıkarırlardı. Sikkecilerin ise incelikli, dikkatli ve hassas olmaları gerekirdi.

Pencerenin kilidi açıktı; kendisi öyle bırakmıştı. Şu an insanlarla uğraşmak istemiyordu; suçlularla yaşadığı sonuçsuz karşılaşma onu sarsmıştı. Karartılmış odaya girdi, ardından içeriyi boydan boya kat edip kapıyı dinledi. Koridordan ses gelmiyordu. Kapıyı sessizce açtı ve dışarı çıktı.

Koridor karanlıktı ve Wax duyularını keskinleştirebilen bir Kalaygöz değildi. Her adımını temkinle attı; bir kilimin kenarına takılmak ya da bir sütuna çarpmak istemiyordu.

Odası koridorun sonundaydı. Eldivenli parmaklarıyla pirinç tokmağa uzandı. Güzel. Kapıyı dikkatle itip açtı ve odasına girdi. Artık tek yapması gereken...

Odanın diğer tarafından bir kapı açıldı ve içeri parlak, sarı bir ışık doldu. Wax olduğu yerde kaldı; gerçi eli hızla Sterrion'larından birini kavramak üzere paltosunun içine uzanmıştı.

Kapı ağzında yaşlı bir adam, elinde büyük bir şamdanla dikiliyordu. Tertipli, siyah bir üniforma ile beyaz eldivenler giymişti. Wax'i görünce bir kaşını kaldırdı. "Lord Ladrian," dedi, "Görüyorum ki dönmüşsünüz."

Wax, "Ee..." dedi, mahcuplukla elini paltosunun içinden çıkardı.

"Banyonuz hazır, lordum."

"Ama ben hazırlanmasını istememiştim."

"Evet ama bu geceki... Eğlencelerinizi göz önüne alınınca, bir banyo hazırlatmanın uygun olacağını düşündüm." Uşak burnunu çekti. "Barut mu?"

"Eh, evet."

"Umarım lordum fazla önemli bir kişiyi vurmamıştır."

Wax, *Hayır*, dedi içinden. *Hayır, vuramadım.*

Tillaume karşısında hareketsizce, tasvip etmeyen gözlerle bakıyordu. Aklından geçirdiği apaçık ortada olan şeyleri söylemedi. Wax'in partiden

kayboluşu küçük bir skandala sebep olmuş, artık uygun bir eş adayı bulmasını *daha da zor* hâle getirmişti. Hayal kırıklığına uğradığını söylemedi. Bunları söylemedi; çünkü ne de olsa gerçek bir aristokrasi hizmetkârıydı.

Zaten tüm bunları tek bir bakışla ifade edebiliyordu.

"Leydi Cett'e bir özür mektubu hazırlayayım mı, lordum? Lord Stanton'a bir tane gönderdiğinizi düşünürsek, o da bunu bekleyecektir."

Wax, "Evet, bu iyi olur," dedi. Parmaklarını kemerine uzatıp belinde asılı duran şişecikleri, iki yanındaki altıpatlarları ve paltosunun içinde duran pompalı tüfeğin ağırlığını yokladı. *Ne yapıyorum ben? Bir aptal gibi davranıyorum.*

Aniden kendisini aşırı derecede çocuksu hissetti. Şehirde dolanıp bela aramak için mi partiden ayrılmıştı? Wax'in derdi neydi?

Bir şeyleri yeniden elde etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Lessie'nin ölümünden önce olduğu kişinin bir kısmını. İçinden, derinlerde bir yerlerden, artık ateş etmekte sorun yaşayabileceğini bildiğini ve bunun aksini ispatlamaya çalışmış olduğunu biliyordu.

Bunu denemiş ve başarısız olmuştu.

Tillaume, "Lordum," dedi, biraz daha yaklaşarak. "sizinle biraz... Açık konuşabilir miyim?"

"Konuşabilirsin."

Tillaume, "Şehirde pek çok polis var ve bunlar işlerinin ehli insanlar. Ancak evimizin tek bir lordu var. Binlerce kişi sizin elinize bakıyor, lordum." Tillaume saygıyla başını salladı, ardından odadaki mumları yakmaya koyuldu.

Uşağın söyledikleri doğruydu. Ladrian Evi şehirdeki en güçlü evlerden biriydi; en azından tarihsel olarak. Şehrin yönetiminde Wax evinin çalıştırdığı tüm insanların çıkarlarını temsil ediyordu. Evet, loncalarının oylamalarıyla seçilen temsilcileri de vardı; fakat en çok Wax'e bel bağlıyorlardı.

Evi iflasın eşiğindeydi; hem mal varlığı, hem de işçiler açısından zengin bir potansiyele sahipti fakat Wax'in amcasının ahmaklığı yüzünden nakitten ve nüfuzdan yoksundu. Eğer Wax bunu değiştirmek için bir şeyler yapmazsa; bu çalışanları için işsizlik, fakirlik ve, diğer evler ödenmemiş borçlar yüzünden mal varlıklarına el koymak için tepelerine binerken, çöküş anlamına gelebilirdi.

Wax başparmaklarını Sterrion'larının üzerinde gezdirdi. *Polisler o sokak kabadayıların icabına baktı*, diye kabullendi. *Bana ihtiyaçları olmadı. Bu şehrin bana ihtiyacı yok, Weathering gibi değil.*

Eskiden olduğu kişiye sarılmaya çalışıyordu. Artık öyle biri değildi. Olamazdı. Ancak insanların ona başka bir şekilde ihtiyacı vardı.

Wax, "Tillaume," dedi.

Uşak mumlarla uğraşmayı bırakıp döndü. Malikânede henüz elektrikli ışıklar yoktu, fakat kısa süre içinde işçiler tesisatı kurmaya geleceklerdi. Amcasının ölmeden önce parasını ödediği bir şeydi; Wax bu parayı artık geri alamazdı.

Tillaume, "Evet, lordum?" diye sordu.

Wax tereddüt etti, ardından yavaşça pompalı tüfeğini paltosunun içinden çıkardı ve yatağının yanındaki sandığa, daha önce orada bıraktığı bir eşinin yanına koydu. Sispaltosunu çıkardı ve kalın kumaşını kolunun üzerine attı. Bir an paltoyu saygıyla tuttu, ardından onu da sandığa koydu. Onun arkasından Sterrion altıpatlarlar da gitti. Wax'in başka tabancaları da vardı ancak altıpatlarlar Yabanlar'daki yaşamının simgesiydi.

Eski yaşamını sandığın içine kapattı. "Bunu al, Tillaume," dedi. "Bir yere kaldır."

Tillaume, "Emredersiniz, lordum," dedi. "Tekrar ihtiyacınız olursa getireceğim."

Wax, "İhtiyacım olmayacak," dedi. Kendisine sislerin içinde son bir gece daha vermişti. Kuleye heyecan dolu bir tırmanış, karanlık eşliğinde geçirilmiş bir gece. Kabadayılarla baş edemeyişi yerine buna odaklanmayı seçmişti; gecesinin başarısı olarak bunu görüyordu.

Son bir dans.

Sandığa arkasını dönerken, "Bunu kaldır, Tillaume," dedi. "Güvenli bir yere kaldır ama kaldır. Kalıcı olarak."

Uşak usulca, "Emredersiniz, lordum," dedi. Sesinden bunu onayladığı anlaşılıyordu.

Wax, *İşte buraya kadarmış*, diye düşündü. Ardından banyoya girdi. Kanun adamı Wax artık yoktu.

Artık Lord Waxillium Ladrian olma zamanı gelmişti; Ladrian Evi'nin On Altıncı Yüksek Lordu, Elendel Şehri'nin Dördüncü Oktant'ının sakini.

2

ALTI AY SONRA

Waxillium aynada kendine bakarak, "Kravatım nasıl?" diye sordu, ardından yana dönüp gümüş rengi kravatını tekrar düzeltti.

Tillaume, "Her zamanki gibi kusursuz, lordum," dedi. Uşak ellerini arkasında bağlamış, bekliyordu; yanındaki servis masasında ise dumanı tüten bir çay vardı. Waxillium çay istememişti ancak Tillaume yine de getirmişti. Tillaume'un gözünde çayın önemi çok büyüktü.

Waxillium kravatını tekrar düzeltirken, "Emin misin?" diye sordu.

"Gerçekten eminim, lordum." Uşak tereddüt etti. "İtiraf etmeliyim ki, lordum, ben de aylardır bunu merak ediyordum. Siz hizmet ettiklerim arasında, kravatını düzgün bağlayabilen ilk yüksek lordsunuz. Bu konuda yardımcı olmaya oldukça alışmıştım."

"Yabanlar'da yaşayınca insan kendi işini kendi görmeyi öğreniyor."

Tillaume, "Saygısızlık etmek istemem ama lordum," dedi, her zamanki monoton sesinde bu kez bir tutam merak işitiliyordu, "böyle bir beceriye Yabanlar'da ihtiyaç duyulacağını düşünmemiştim. O topraklarda yaşayan kimselerin moda ve kılık kıyafet konularında en ufak bir endişe bile taşıdıklarını bilmiyordum."

Waxillium gülümseyerek, "Taşımıyorlar," dedi ve kravatını son kez düzeltti. "*Benim* bunu yapmamım sebebi de kısmen buydu. Şehirli bir be-

yefendi gibi giyinmek orada yaşayanların üzerinde garip bir etki bırakıyordu. Kimileri hemen saygı gösteriyor, kimileri ise hemen hafife alıyordu. Her iki durumda da işime geliyordu. Ayrıca, şehirli bir züppe olduğunu düşündükleri biri tarafından paketlenip getirildikleri zaman, suçluların yüzlerinde oluşan ifadeyi görmenin anlatılmaz bir keyif verdiğini de ekleyebilirim."

"Hayal edebiliyorum, lordum."

Waxillium daha yumuşak bir ses tonuyla, aynada kendini incelerken, "Bunu kendim için de yapıyordum," dedi. Gümüş renkli kravat, yeşil satenden yelek. Zümrüt kol düğmeleri. Siyah bir ceket ve pantolon, kolları ve paçaları iyice ütülenmiş. Yeleğinin ahşap düğmelerinin arasında da tek bir çelik düğme; bu eski bir huyuydu. "Kıyafet bir hatırlatmaydı, Tillaume. Etrafımdaki dünya yaban olabilirdi ama bu benim de öyle olmamın gerekli olduğu anlamına gelmiyordu."

Waxillium elbise askısından gümüş renkte bir cep mendilini aldı; uygun bir biçimde dikkatle katladı ve göğüs cebine yerleştirdi. Malikânede ani bir çınlama yankılandı.

Waxillium, "Pas ve Harap," diye lanet ederek köstekli saatine göz attı. "Erkenciler."

"Lord Harms dakikliği ile bilinir, lordum."

"Harikulade. Pekâlâ, haydi bu işi bitirelim." Waxillium koridora çıktı; kadife kesimli yeşil halının üzerinde çizmeleri kayarak ilerliyordu. Yirmi yıllık yokluğunda malikâne pek az değişmişti. Burada altı ay yaşadıktan sonra bile, *kendisine aitmiş* gibi gelmiyordu. Amcasının piposunun dumanı hâlâ hafifçe etrafa sinmiş hâldeydi ve eşyalarda koyu renk ahşap ile ağır taş heykellere karşı bir düşkünlük gözleniyordu. Modern dekora karşın, neredeyse hiç portre ya da tablo yoktu. Waxillium'un bildiği kadarıyla, bunların çoğu değerliydi ve amcasının ölümünden önce satılmıştı.

Tillaume onun yanında yürüyordu; ellerini arkasında birleştirmişti. "Lordum bugünkü işlerini bir angarya olarak görüyor gibi."

Waxillium, "O kadar belli oluyor mu?" diyerek yüzünü ekşitti. Lord Harms ve kızıyla görüşmektense, silahsız ve yalnız bir şekilde bir haydut inine dalmayı tercih edecek olması, kendisi hakkında ne anlatıyordu?

Koridorun sonunda dolgun, anaç bir kadın, üzerinde siyah bir elbise ve beyaz bir önlükle bekliyordu. Şefkatle, "Ah, Lord Ladrian," dedi, "anneniz bu günü görse ne kadar memnun olurdu!"

Waxillium, "Henüz hiçbir karara varılmadı Grimes Hanım," dedi, ka-

dın da onlara katılırken; hep birlikte ikinci kat salonunun tırabzanları boyunca ilerlediler.

Grimes Hanım, "Bir gün hoş bir leydiyle evlenmenizi *o kadar* istiyordu ki," dedi. "Yıllar boyu nasıl endişelendiğini siz de duymuşsunuzdur."

Waxillium o sözlerin kalbini sızlatışına aldırış etmemeye çalıştı. Annesinin nasıl endişelendiğini *duymamıştı*. Ebeveynlerine ya da ablasına yazmak için pek vakit ayırmamıştı ve onları yalnızca bir kez; tren yolu Weathering'e ulaştığı zaman ziyaret etmişti.

Eh, artık sorumluluklarını yerine getirmeye başlamıştı. Altı aylık bir çalışmanın ardından, en sonunda işlerini düzene koymaya ve Ladrian Evi ile çalıştırdığı çok sayıdaki demir ve kumaş işçisini mali çöküşün eşiğinden geri döndürmeye başlamıştı. Son adım bugün atılacaktı.

Waxillium merdivenlerin başına vardı; sonra tereddüt etti. "Hayır," dedi, "acele etmemeliyim. Onlara soluklanmaları için biraz vakit tanımalıyım."

Tillaume, "Bu..." diye söze girecek oldu fakat Waxillium diğer yöne dönüp, tırabzanlar boyunca geldiği yolu geri giderek onun lafını kesti.

Waxillium, "Grimes Hanım," dedi, "bugün ilgilenmem gereken başka meseleler var mı?"

Kadın yetişmek üzere hızlanırken yüzünü buruşturup, "Bunları şimdi mi duymak istiyorsunuz?" diye sordu.

Waxillium, "Aklımı oyalayacak herhangi bir şey, Grimes Hanım," dedi. Pas ve Harap... O kadar gergindi ki, Immerling 44-S'sine dokunmak üzere elini ceketinin içine uzattığını fark etmişti.

Kaliteli bir silahtı; Ranette'in yaptıkları kadar iyi değildi ancak bir beyefendiye yakışır, uygun, küçük bir tabancaydı. Bir kanun adamı değil de bir lord olmaya karar vermişti; ancak bu silahsız dolaşacağı anlamına gelmiyordu. Bu... Eh, bu resmen delilik olurdu.

Grimes Hanım yüzünü ekşiterek, "Aslında, bir konu var," dedi. Kadın, Ladrian Evi'nin vekilharcıydı; son yirmi yıldır bu görev onundu. "Dün gece bir başka çelik sevkiyatımızı daha yitirdik."

Waxillium koridorda durdu. "Ne? Yine mi?"

"Maalesef, lordum."

"Yuh be. Artık hırsızların yalnızca bizi hedef aldıklarını düşünmeye başlayacağım."

Vekilharç, "Bu bizim yalnızca ikinci sevkiyatımız," dedi. "Tekiel Evi şimdiye dek beş sevkiyat yitirdi."

"Ayrıntılar neler?" diye sordu Waxillium. "Ortadan kaybolma nerede olmuş?"

"Ee..."

"Hayır, şimdi söyleme," dedi Waxillium, elini kaldırarak. "Dikkatimin dağılmasına izin veremem."

Grimes Hanım ona ters bir bakış attı, onun da Waxillium'un Lord Harms'la buluşmasından önce bu konudan bahsetmemesinin nedeni zaten buydu. Waxillium bir elini tırabzanlara koydu, sol gözü seğiriyordu. Orada bir yerlerde, vagonlar dolusu mal çalan, düzenli ve son derece etkili bir soyguncu çetesi vardı. Onlara Arakçılar deniyordu. Belki biraz kurcalayacak olursa...

Kendi kendine, *Hayır*, dedi sertçe. *Bu benim işim değil. Artık değil.* Yetkililere gidecek, belki korumalar ya da özel dedektifler tutacaktı. Haydutların peşine kendisi düşmeyecekti.

Waxillium, biraz zorlanarak da olsa, "Polis teşkilatının sorumluları bulup adalet önüne çıkaracağından eminim," dedi. "Sizce Lord Harms'ı bu kadar bekletmek yeterli mi? Bence yeterli. Gereğinden fazla bekletmedim, değil mi?" Waxillium döndü ve geldiği yolu geri gitti. Yanından geçerken Tillaume gözlerini devirmişti.

Waxillium merdivenlere vardı. Yeşil bir Ladrian yeleği ve beyaz bir gömlek giyen genç bir adam merdivenleri çıkıyordu. Kip, "Lord Ladrian!" dedi. "Posta geldi."

"Paket var mı?"

Çocuk, "Hayır, lordum," dedi ve Waxillium geçerken ona mühürlenerek kapatılmış bir mektup uzattı. "Yalnızca bu. Önemli görünüyordu."

Grimes Hanım, "Yomen-Ostlin düğün yemeği için bir davetiyedir," diye tahminde bulundu. "Harms Hanım ile birlikte ilk defa toplum içine çıkmanız için uygun bir fırsat olabilir."

Waxillium, "Henüz bir karara varılmadı!" diye itiraz etti merdivenlerin sonuna geldiklerinde dururlarken. "Ben daha konuyu Lord Harms'a yeni açtım sayılır ama sen beni şimdiden evlendirdin bile. Her şeyin, tıpkı Leydi Entrone'la olduğu gibi alt üst olması oldukça mümkün."

Grimes Hanım, "Her şey yolunda gidecek, genç efendi," dedi. Uzanıp Waxillium'un cebindeki ipek mendili düzeltti. "Bu işlerde bende Teskinci hisleri vardır."

"Kırk iki yaşında olduğumun farkındasın, değil mi? Artık 'genç efendi' demek pek uygun düşmüyor."

Vekilharç Waxillium'un yanağını okşadı. Grimes Hanım evlenmemiş her erkeği bir çocuk olarak kabul ediyordu; ancak kadının kendisinin hiç evlenmediği düşünüldüğü zaman, bu hiç de adil görünmüyordu. Grimes Hanım'a Lessie'den bahsetmekten kaçınmıştı; şehirdeki ailesinin çoğu ondan haberdar değildi.

Waxillium dönüp oturma odasına yönelirken, "Peki o zaman," dedi, "Canavarın inine giriyorum."

Zemin kat çalışanlarının şefi Limmi kapı ağzında bekliyordu. Waxillium yaklaşırken, konuşacakmış gibi elini kaldırdı fakat o kadının iki parmağının arasına akşam yemeği davetiyesini sıkıştırdı.

"Buna olumlu bir cevap yazdırabilir misin, Limmi?" dedi. "Harms Hanım ve babasıyla birlikte yemeğe geleceğimi belirt, ancak buradaki görüşmem bitene dek mektubu beklet. Gönderip göndermeyeceğini sonra söyleyeceğim."

"Evet, lordum ama–"

Kapıyı itip açarken, "Sorun değil," dedi Waxillium. "Misafirleri bekletmeme..."

Oturma odasında Lord Harms ve kızı *yoktu*. Waxillium onların yerine sivri çeneli, yuvarlak bir yüzü olan, ince ve uzun bir adam buldu. Yaklaşık otuz yaşındaydı ve çenesinde ve yanaklarında birkaç günlük sakal vardı. Geniş siperlikli kenarları hafifçe yukarı kıvrılmış olan Yabanlar'a özgü bir şapka giymişti ve deri bir paltosu vardı. Şöminenin üzerindeki avuç içi büyüklüğündeki masa saatlerinden biriyle oynuyordu.

Adam canlılıkla, "Naber Wax?" dedi. Saati havaya kaldırdı. "Bunu takasa var mısın?"

Waxillium arkasındaki kapıyı hızla çekerek kapadı. "Wayne? *Sen* ne arıyorsun burada?"

Wayne, "Eşyalarını kurcalıyorum, birader," dedi. Saati, değerini kestirmeye çalışırcasına inceledi. "Ne kadar eder, üç veya dört bar mı? O kadar edebilecek iyi bir şişe viskim var."

Waxillium, "Buradan gitmen gerek!" dedi. "Senin Weathering'te olman gerekiyordu. Orayı kim koruyor?"

"Barl."

"Barl mı! O serserinin teki."

"Ben de öyleyim."

"Evet ama sen *benim* işi yapması için seçtiğim serserisin. En azından Miles'a haber gönderebilirdin."

Wayne, "*Miles* mı?" dedi. "Birader; Miles var ya, o *insandan* bile sayılmaz. Adamın birinin suçlu olup olmadığını öğrenme zahmetine girmektense, herifi vurmayı tercih eder o."

Waxillium, "Miles kasabasını temiz tutuyor," dedi. "Birkaç kez de hayatımı kurtardı. Bunun konuyla ilgisi yok. Ben *sana* Weathering'e göz kulak olmanı söylemiştim."

Wayne Waxillium'a doğru şapkasının ucunu eğerek selam verdi. "Doğru, Wax ama sen artık hiç kanun adamı filan değilsin. Benim de yapacak önemli işlerim var." Saate baktı, sonra cebine attı ve onun yerine şöminenin üzerine küçük bir şişe viski koydu. "Şimdi, beyefendi, size birkaç soru sormam gerekiyor." Paltosunun içinden küçük bir defter ve bir kalem çıkardı. "Dün gece, gece yarısı gibi, neredeydiniz?"

"Bunun..."

Waxillium'un sözü kapının zilleri tarafından kesildi. "Pas ve Harap! Bunlar yüksek mevkili kişiler, Wayne. Onları bir hödük olmadığıma ikna etmek için aylar harcadım. Senin buradan gitmen *gerek*." Waxillium, arkadaşını uzaktaki çıkışa doğru yönlendirmeye çalışarak öne doğru ilerledi.

Wayne, defterine bir şeyler karalarken, "Bak sen şuna, bunlar epey şüpheli davranışlar ama, değil mi?" dedi. "Sorulardan kaçınmak, telaşlı hareketler. Ne işler çeviriyorsunuz, beyefendi?"

Waxillium adamı kolundan kavrayarak, "Wayne," dedi. "Bir yanım, beni gıcık etmek için bu kadar yol geldiğine minnettar, seni gördüğüme de *sevindim*. Ama *şimdi bunun sırası değil*."

Wayne sırıttı. "Buraya senin için geldiğimi varsayıyorsun. Bu sence de biraz kendini beğenmişlik değil mi?"

"Başka neden geleceksin ki?"

Wayne, "Erzak sevkiyatı," dedi. "Tren Elendel'den dört gün önce ayrıldı ve Weathering'e vagonlarından tek bir tanesi tamamen boş bir hâlde vardı. Şimdi; senin de yakın zamanda şu Arakçılara iki sevkiyat kaptırdığını duydum. Seni sorgulamaya geldim. Sen epey bir şüphelisin ha, dediğim gibi."

"Şüpheli... Wayne, ben iki sevkiyat *kaybettim*. Soyulan benim! Bu neden beni şüpheli yapsın?"

"Senin suç dehası hilekâr zihninin nasıl işlediğini ben nereden bileyim, birader?"

Odanın dışından ayak sesleri duyuldu. Waxillium kapıya şöyle bir baktı, sonra tekrar Wayne'e döndü. "Şu anda, benim suç dehası zihnim, senin

cesedini fazla göze çarpmayacak bir yerlere sıkıştırabilir miyim, diye düşünüyor."

Wayne sırıtıp geri adım attı.

Kapı açıldı.

Waxillium hızla arkasını dönerek, çekingenlikle kapıyı açan Limmi'ye baktı. Çok kaliteli bir takım elbise giymiş şişman bir adam, elinde koyu renk, ahşap bir baston ile kapıda duruyordu. Kalın boynuna dek sarkan bıyığı vardı ve yeleği koyu kırmızı kravatını çevreliyordu.

Lord Harms, "...kiminle görüştüğünün bir önemi yok!" dedi. "Benimle konuşmak isteyecektir. Bir *randevumuz* vardı ve..." kapının açık olduğun fark eden Lord Harms duraksadı. "Hah!" Odaya daldı.

Ardından sert görünüşlü, altın sarısı saçları sıkı sıkıya toplanmış bir kadın olan kızı Steris ile Waxillium'un tanımadığı daha genç bir başka kadın da geliyordu.

Harms, "Lord Ladrian," dedi. "Bekletilmeyi *çok* uygunsuz buldum. Ayrıca, benim yerime görüştüğünüz şu kişi de kim?"

Waxillium iç geçirdi. "Bu benim–"

Wayne öne çıkıp, "Dayısı!" dedi, sesine huysuzluk katmış ve taşra şivesini tamamen yok etmişti. "Ben dayısı Maksil'im. Bu sabah, beklenmedik bir biçimde çıkıp geldim, güzel kardeşim."

Wayne öne çıkarken Waxillium bir kaşını kaldırdı. Şapkasını ve paltosunu çıkarmış; üst dudağına biraz kırlaşmış, gerçek gibi görünen, sahte bir bıyık yapıştırmıştı. Gözlerinin çevresinde fazladan birkaç kırışıklık daha oluşturmak için yüzünü biraz buruşturuyordu. Kılık değiştirmesi başarılıydı; onu Waxillium'dan on yaş daha küçükmüş gibi değil de, birkaç yaş daha büyükmüş gibi gösteriyordu.

Waxillium omzunun üzerinde geriye şöyle bir baktı. Palto, koltuklardan birinin yanında, katlanmış hâlde yerdeydi; üzerinde şapka duruyordu. Giysilerin yanı başında ise çaprazlanmış bir çift düello değneği yer alıyordu. Waxillium bu değişimi fark etmemişti bile. Elbette ki, Wayne bunu bir hız baloncuğunun içinde yapmıştı. Wayne bir Kırpıkçı, bir serobent Allomanseriydi. Çevresinde yavaşlatılmış bir zaman baloncuğu oluşturabiliyordu. Bu gücü sık sık kılık değiştirmek için kullanırdı.

Aynı zamanda, tıpkı Waxillium gibi Çiftsoyluydu, gerçi yaralarının çabucak iyileşmesini sağlayan Ferusimyasal yeteneği dövüş dışında pek işe yaramıyordu. Yine de; bu ikisi çok güçlü bir birleşim oluşturuyordu.

Lord Harms, Wayne'in elini sıkarken, "Demek dayısısınız?" dedi.

Wayne, "Evet, maalesef amcası değilim!" dedi. "Keşke olsaydım, o zaman bütün bunların sahibi ben olurdum, doğru değil mi?" Sesi bambaşka birisi gibiydi; ama Wayne'in uzmanlık alanı da buydu. Kılık değiştirmenin dörtte üçünün aksan ve ses olduğunu söylerdi. "Uzun zamandır gelip oğlanı bir görmek istiyordum. Biraz sıkıntılı bir geçmişi var; biliyorsunuz. O nahoş hâllerine geri dönmemesi için sıkı bir kadın elinin değmesine ihtiyacı var."

Lord Harms, "Ben de sıkça aynı şeyi düşünmüşümdür!" dedi. "Umarım oturmamızda bir mahzur yoktur, Lord Ladrian?"

Waxillium Wayne gizliden ters bir bakış atarken, "Hayır, elbette buyurun," dedi. *Öyle mi?* diyordu o bakış. *Bu işi böyle mi yapacağız?*

Wayne sadece omuzlarını silkti. Ardından döndü ve Steris'in elini tutup başını nazikçe eğdi. "Peki ya bu latif hanım da kim?"

"Kızım, Steris." Harms oturdu. "Lord Ladrian? Dayınıza geleceğimizden bahsetmediniz mi?"

Waxillium, "Gelişi beni öylesine şaşırttı ki, fırsat bulamadım." Steris'in elini tuttu ve o da başını eğerek selamladı.

Kadın onu eleştirel bakışlarla süzdü; ardından gözleri köşedeki palto ve şapkaya kaydı. Dudakları aşağı doğru büküldü. Kıyafetlerin Waxillium'a ait olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu.

Steris arkasındaki kadını başıyla işaret ederken, "Bu, kuzenim Marasi," dedi. Marasi, koyu renk saçları, iri gözleri ve parlak, kırmızı dudakları olan bir kadındı. Waxillium ona doğru döner dönmez çekingence bakışlarını aşağıya çevirdi. "Yaşamının çoğunu Dış Çember'de geçirdi ve oldukça çekingendir, o yüzden lütfen onu üzmeyin."

Waxillium, "Aklımdan bile geçirmem," dedi. Kadınlar Lord Harms'in yanına oturana dek bekledi, ardından karşılarındaki hem onlara, hem de kapı ağzına bakan daha küçük kanepeye oturdu. Odanın bir başka çıkışı daha vardı fakat Waxillium o yönde gıcırdayan bir döşeme olduğunu keşfetmişti. Bu ideal bir durumdu. Böylelikle kimse ona gizlice arkadan yaklaşamazdı. İster kanun adamı ister lord olsun, sırtından vurulmaya meraklı değildi.

Wayne, edepli bir şekilde, Waxillium'un sağındaki bir koltuğa oturdu. Uzun bir an boyunca hepsi birbirine baktı. Wayne esnedi.

Waxillium, "Evet," dedi. "Belki de sıhhatinizi sorarak başlamalıyım."

Steris, "Belki de öyledir," diye yanıtladı.

"Ee. Evet. Sıhhatiniz yerinde mi?"

"Yerinde."

Wayne, "Waxillium da öyle," diye ekledi.

Hepsi birden Wayne'e döndüler.

"Siz de görüyorsunuz," dedi Wayne, "Yerinde. Yeri de işte burası. Öhöm. Bu maun ağacı mı?"

Lord Harms bastonunu kaldırarak, "Bu mu?" dedi. "Evet. Aile yadigârı."

Steris söze girip katı bir sesle, "Lordum Waxillium," dedi. Havadan sudan konuşmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyordu. "Belki boş lafları bir kenara bırakabiliriz. Hepimiz neden bir araya geldiğimizi biliyoruz."

Wayne, "Biliyor muyuz?" diye sordu.

Steris serinkanlı bir sesle, "Evet," dedi. "Lord Waxillium. Siz talihsiz bir üne sahip olan bir konumdasınız. Amcanız, ruhu Kahraman ile uyusun, sosyeteye sırtını çevirerek, zaman zaman pervasız siyasi atılımlara girişerek ve küstahça maceraperestliğiyle Ladrian adını lekeledi. Siz ise Yabanlar'dan geliyorsunuz; bu da evinizin kötü namını hiç de azımsanmayacak derecede büyütüyor; özellikle de şehirdeki ilk birkaç haftanız boyunca çeşitli evlere karşı rencide edici eylemleriniz göz önünde bulundurulacak olursa. Tüm bunların ötesinde; eviniz neredeyse beş parasız.

"Ancak biz de kendi açımızdan vahim bir durum içerisindeyiz. Mali durumumuz mükemmel fakat adımız sosyetenin en üst kesimlerinde bilinmiyor. Babamın soyadımızı sürdürecek erkek bir varisi yok; bu sebeple evlerimiz arasında bir birliktelik son derece mantıklı olacaktır."

Wayne, sanki doğuştan beri sahipmiş gibi kolaylıkla kullandığı üst sınıf aksanıyla, "Ne kadar da mantıklısın, yavrum," dedi.

Kadın, hâlâ Waxillium'a bakarak, "Öyle," dedi. Çantasına uzandı. "Babamla olan konuşma ve mektuplaşmalarınız, bizi niyetinizin ciddi olduğuna ikna etmeye yetti ve bu son birkaç ay boyunca toplum içindeki davranışlarınızın, şehre ilk geldiğiniz zamanki görgüsüzlüğünüzden umut verici derecede uzaklaşmış olduğu görülüyor. Ben de ihtiyaçlarımızı karşılayacağını düşündüğüm bir anlaşma hazırlama cüretinde bulundum."

Waxillium, "Bir... Anlaşma mı?" diye sordu.

Wayne, "Ah, görmek için can atıyorum," diye ekledi. Kayıtsızca elini cebine götürdü ve Waxillium'un tam olarak seçemediği bir şey çıkardı.

"Anlaşma"nın kalın bir belge olduğu ortaya çıkmıştı, en azından yirmi sayfa uzunluktaydı. Steris bir nüshasını babasına, diğerini ise Waxillium'a verirken kendisine de bir tane aldı.

Lord Harms eliyle ağzını kapatarak hafifçe öksürdü. "Ona düşüncelerini yazmasını önermiştim," dedi. "Ve... Ee, kızım her işi hakkını vererek yapan bir kadındır."

Waxillium, "Bunu görebiliyorum," dedi.

Wayne usulca, yalnızca Waxillium'un duyabileceği bir sesle, "Bunu hiç süt almaya gönderme bence," dedi. "Hakkını verdiğinden emin olmak için yanında inek sürüsüyle geri gelebilir gibi."

Steris, "Belge birkaç bölümden oluşuyor," dedi. "İlki flört aşamamızın ana hatlarını kapsıyor; bu süreçte nişanlılığa doğru belirgin fakat fazlaca hızlı olmayan adımlar atıyoruz. İnsanların bizi bir çift olarak görmeye başlamasına yetecek kadar bir süre geçiriyoruz. Nişan, bir skandal olarak görülebilecek kadar çabuk olmamalı; ancak fazla yavaş da kalmamalı. Tahminlerime göre, sekiz ay amacımız için yeterli olacaktır."

Waxillium sayfaları çevirirken, "Anlıyorum," dedi. Tillaume, üzeri çay ve kekle dolu bir tepsi ile içeri girdi; elindekileri Wayne'in yanındaki servis masasının üzerine bıraktı.

Waxillium sözleşmeyi toparlarken başını olumsuzca salladı. "Bu size biraz... Katı gelmiyor mu?"

"Katı mı?"

"Demek istiyorum ki; aşka da yer vermek gerekmez mi?"

Steris, "Verildi," dedi. "Sayfa on üç. Evliliğin ardından, uygun bir varis doğana kadar haftada birden az, üçten fazla olmamak kaydıyla cinsel birliktelik gerçekleşecek. Ondan sonra ise aynı sayılar iki haftalık bir süre için geçerli olacak."

Waxillium, "Hah, tamam," dedi. "Sayfa on üç." Wayne'e bir bakış attı. Adamın cebinden çıkardığı şey bir *mermi* miydi? Wayne metali parmakları arasında yuvarlıyordu.

Steris, "Eğer bu ihtiyaçlarınızı karşılamak için yeterli gelmezse," diye ekledi, "sonraki sayfada uygun metres kulları tanımlanıyor."

Waxillium bakışlarını Wayne'den koparıp, "Bir dakika," dedi. "Belgen *metreslere* izin mi veriyor?"

Steris, "Elbette," dedi. "Bunlar hayatın basit gerçekleri; bu sebeple görmezden gelmektense hesaba katmak daha iyidir. Belgede potansiyel metreslerinizin uyması gereken kriterlerin yanı sıra gizliliğin nasıl korunacağına dair yöntemler de mevcut."

Waxillium, "Anlıyorum," dedi.

Steris, "Elbette," diye devam etti. "bu ilkelere ben de uyacağım."

Wayne ilgilenerek, "Siz de metres tutacak mısınız, leydim?" diye sordu.

Steris, "Benim de kendi meşgalelerim olacaktır," dedi. "Çoğu zaman seçilen arabacı olur. Ben varisler elde edilene kadar bundan kaçınacağım, elbette. Soy konusunda hiçbir karışıklık olmamalı."

Waxillium, "Elbette," dedi.

Steris, "Sözleşmede yer alıyor," dedi. "Sayfa on beş."

"Buna şüphem yok."

Lord Harms tekrar ağzını kapatarak öksürdü. Steris'in kuzeni Marasi'nin yüzünde boş bir ifade vardı ve konuşma boyunca önüne, ayaklarına bakmıştı. Onu neden getirmişlerdi ki?

Lord Harms, "Kızım," dedi, "belki bir süre için kişisel olmayan meselelere geçsek daha uygun olur."

Steris, "Pekâlâ," dedi. "Bilmek istediğim birkaç şey *vardı*. Dindar bir adam mısınız, Lord Ladrian?"

Waxillium, "Yol'u izlerim," dedi.

Steris parmaklarını sözleşmeye vurarak, "Hmm," dedi. "Eh, güvenli bir seçim, ancak biraz sıkıcı. Ben, kişisel olarak, ona tapınılması tanrısı tarafından *özellikle* yasaklanmış olan bir dini insanların neden takip ettiklerini hiçbir zaman anlayamamışımdır."

"Biraz karmaşıktır."

"Yolcular'ın demeyi çok sevdiği gibi. Aynı anda da, dininizin ne kadar basit olduğunu açıklamaya çalışırsınız."

Waxillium, "Bu da karmaşıktır," dedi. "Ancak basit bir karmaşık. Öyleyse siz bir Firarist'siniz, sanırım?"

"Öyleyim."

Waxillium, *Harika*, diye düşündü. Firaristler *o kadar da* kötü değildi. En azından bazıları. Ayağa kalktı. Wayne hâlâ mermiyle oynuyordu. "Çay isteyen var mı?"

Steris elini sallayarak, "Hayır," dedi, bir yandan da belgesini gözden geçiriyordu.

Marasi usulca, "Evet, lütfen," dedi.

Waxillium odayı geçerek çay masasına doğru ilerledi.

Wayne, "Ne güzel kitaplıkmış bunlar," dedi. "Böyle kitaplıklarım olsa keşke. Vay vay vay... Hah, girdik."

Waxillium döndü. Üç misafir kitaplıklara şöyle bir bakmıştı ve onlar başlarını çevirdikleri zaman Wayne de serobent yakmaya başlamış ve bir hız baloncuğu oluşturmuştu.

Baloncuk yaklaşık bir buçuk metre çapındaydı, yalnızca Wayne ve Waxillium'u içeriyordu; bir kez yarattıktan sonra, Wayne bunu yerinden oynatamazdı. Yılların verdiği aşinalık Waxillium'un baloncuğun sınırını seçebilmesine olanak tanıyordu; sınır havadaki hafif bir dalgalanmayla belli oluyordu. Baloncuğun içindekiler için zaman, dışındakilere kıyasla çok daha hızlı geçecekti.

Waxillium, "Ee?" diye sordu.

Wayne, "Eh, bence sessiz olan idare eder gibi," dedi, sesi normale dönmüştü. "Ama uzun olanı kafayı yemiş. Yemiş, kollarım pas tutsun."

Waxillium kendine çay koydu. Harms ve iki kadın oturdukları kanepede donmuş gibi görünüyorlardı; neredeyse heykel gibiydiler. Wayne metalini harlıyor ve özel konuşabilecekleri birkaç saniye yaratmak için gücünü olabildiğince kullanıyordu.

Bu baloncuklar çok faydalı olabiliyordu; ancak pek çok insanın düşüneceğinden farklı bir biçimde. Dışarıya ateş edilemiyordu; ya da daha doğrusu edilebiliyordu ama sınırdaki bir şeyler içinden geçen nesneleri etkiliyordu. Eğer bir hız baloncuğunun içinden ateş edersen, kurşun normal zamana geçer geçmez yavaşlar ve tahmin edilemeyecek bir şekilde hedefinden şaşardı. Bu da bir baloncuğun içinden nişan almayı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Waxillium, "O çok uygun bir eş olur," dedi. "İkimiz için de ideal bir durum."

"Bak, birader. Sırf Lessie..."

"Konu Lessie *değil*."

"Hop, hop." Wayne elini kaldırdı. "Sinirlenmeye gerek yok."

"Ben sinir..." Waxillium derin bir nefes aldı, ardından daha yumuşak bir tonda devam etti. "Ben sinirlenmiyorum. Ama konu Lessie değil. Konu benim sorumluluklarım."

Lanet Wayne. Neredeyse kendimi onu düşünmemeye alıştıracaktım. Şu durumu görse Lessie ne derdi? Muhtemelen gülerdi. Tüm bunların saçmalığına, onun rahatsızlığına gülerdi. Lessie kıskanç bir tip değildi, muhtemelen bunun için hiçbir nedeni olmaması yüzünden. Onun gibi bir kadın dururken, Waxillium başkasını ne yapacaktı ki?

Kimse Lessie'nin dengi olamayacaktı; neyse ki bunun bir önemi yoktu. Steris'in sözleşmesi bu anlamda, aslında iyi bir şey gibi görünüyordu. Kendisini soyutlamasına yardım edebilirdi. Belki biraz olsun acısı dinerdi.

Waxillium, "Artık benim görevim *bu*," dedi.

Wayne, "Eskiden görevin insanları kurtarmaktı," dedi "Onlarla evlenmek değil."

Waxillium koltuğun yanında eğildi. "Wayne. Eskiden olduğum kişi olamam. Kalkıp buraya gelmen, hayatıma burnunu sokman bunu değiştirmeyecek. Artık farklı biriyim."

"Madem farklı biri olacaktın, bu kadar tipsiz birini seçmesen olmaz mıydı?"

"Wayne bu *ciddi* bir mesele."

Wayne elini kaldırdı; mermiyi parmakları arasında döndürüp uzattı. "Bu da öyle."

"Ne bu?"

"Mermi. Bunla adam vuruyosun. Tercihen kötü adamlar ya da en azından sana birkaç bar borçlu olanlar."

"Wayne..."

"Dönüyorlar." Wayne mermiyi çay tepsisinin üzerine koydu.

"Ama..."

"Öksürme zamanı. Bir. İki. Üç."

Waxillium sessizce söylendi ancak mermiyi cebine attı ve tekrar ayağa kalktı. Zaman baloncuğu çökerek normal zamana geri dönerken yüksek sesle öksürmeye başladı. Üç misafir için yalnızca saniyeler geçmişti ve Waxillium ile Wayne'in konuşmalarının büyük bir kısmı onlar için neredeyse anlaşılamaz oluncaya dek hızlanacaktı. Geriye kalanları ise öksürük bastıracaktı.

Ziyaretçilerden hiçbiri sıra dışı bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. Waxillium çay doldurdu; o günkü çay koyu bir vişne rengindeydi; muhtemelen tatlı bir meyve çayıydı. Ardından bir fincan da Marasi'ye götürdü. O fincanı aldı, Waxillium da oturdu; bir elinde kendi fincanını, diğer elinde ise mermiyi tutuyordu. Hem kovan, hem de orta kalibre merminin gömleği çeliğe benziyordu ancak bunun için fazla hafif gibiydi. Mermiyi elinde tartarken yüzünü buruşturdu.

Yüzündeki kan. Tuğla duvardaki kan.

Ürperdi ve bu anıları savuşturmaya çalıştı. *Ah, Wayne,* diye tekrar etti içinden.

Marasi usulca, "Çay çok leziz," dedi. "Teşekkür ederim."

Waxillium, "Rica ederim," derken zihnini konuşmaya döndürmeye zorladı. "Leydi Steris, bu sözleşmeyi değerlendireceğim. Emeğiniz için teşekkür ederim. Ancak gerçekten de, ben bu görüşmede sizin hakkınızda daha çok şey öğrenebileceğimi umuyordum."

Steris, "Bir otobiyografi üzerinde çalışıyorum," dedi. "Belki size birkaç bölümünü postayla gönderebilirim," dedi.

"Bu biraz... Sıra dışı," dedi Waxillium. "Ancak memnun olurum. Fakat lütfen, bana kendinizden bahsedin. Nelere ilgi duyarsınız?"

"Normalde, tiyatrodan hoşlanırım." Yüzünü ekşitti. "Genelde Coolerim'de."

Waxillium, "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

Wayne öne eğilip, "Coolerim Tiyatrosu," dedi, "iki gece önce, oyun sırasında soyuldu."

Lord Harms, "Duymadınız mı?" diye sordu. "Bütün gazetelerde vardı."

"Kimse zarar gördü mü?"

Lord Harms, "Olay esnasında değil," dedi, "ancak kaçarlarken bir rehine almışlar."

Steris, "Ne kadar da *korkunç* bir şey," dedi. "Henüz Armal'dan haber alan yok." Rahatsız görünüyordu.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Wayne, ilgisi artınca aksanı hafifçe bozulmuştu.

Steris, "Kuzenim," dedi.

Waxillium başıyla Marasi'yi işaret ederek, "Onun gibi mi?"

Üçü de bir an Waxillium'a şaşkın bir ifadeyle baktı fakat ardından Lord Harms söze atladı. "Ah, hayır. Ailenin başka bir tarafından."

Waxillium sandalyesine yaslanırken, "İlginç," dedi, elindeki çay unutulmuştu. "Ve bir tiyatro salonunu soymak cüretkârca. Soyguncular kaç kişiymiş?"

Marasi, "Düzinelerce," dedi. "Raporlar otuz kadar olduklarını söylüyor."

"Epey kalabalık. Bu da sadece arabaları sürmek için en az sekiz kişi daha olduğu anlamına geliyor. Tabii bir de kaçış arabalarının kendileri var. Etkileyici."

Marasi, "Arakçılar," dedi. "Trenleri de soyanlar onlar."

Wayne parmağıyla işaret ederek, "Bu daha kanıtlanmadı," diye cevap verdi.

"Hayır. Ama tren soygunlarından birindeki şahitlerden bir tanesi, tiyatro soygunundaki adamların birkaçını teşhis etmiş."

Waxillium, "Bir dakika," dedi, "Tren soygunlarından birinde şahit mi var? Ben soygunların kimse görmeden yapıldığını sanıyordum. Raylarda beliren hayali bir tren gibi bir şeyler mi vardı?"

Wayne, "Evet," dedi, "Trenin makinistleri görünce muhtemelen paniğe kapılıyor ve incelemek için duruyor. Ancak hayalet tren onlar inceleyemeden ortadan kayboluyor. Devam ediyorlar, ancak yolun sonuna vardıklarında trenin vagonlarından birinin boş olduğunu fark ediyorlar. Kilitler sağlam; zorla girildiğine dair de bir işaret yok. Ancak malların tümü gitmiş."

Waxillium, "Öyleyse soyguncuları kimse görmüyordur," dedi.

Marasi daha fazla canlanarak, "Son zamanlarda olanlar farklı," dedi. "Yolcu vagonlarını da soymaya başladılar. Tren raylar üzerindeki hayalet yüzünden durunca, hırsızlar vagonlara atlayıp dolaşıyor, yolcuların mücevherlerini ve cüzdanlarını topluyorlar. Bir kadını rehin alıyorlar, peşlerinden biri gelecek olursa kadını öldürmekle tehdit ediyor ve gidiyorlar. Yük vagonu da bu arada soyuluyor."

Waxillium, "İlginç," dedi.

Marasi, "Evet," diye yanıtladı. "Bence..."

Lord Harms, "Yavrum," diye söze girdi. "Lord Ladrian'ın canını sıkıyorsun."

Marasi kızardı, ardından bakışlarını önüne eğdi.

Waxillium parmağıyla fincanına hafifçe vururken, "Hiç de değil," dedi. "Sadece..."

Steris eliyle işaret ederek, "Elinizdeki bir *mermi* mi?" diye sordu.

Waxillium başını öne eğdi ve kovanı işaret ve baş parmaklarının arasında yuvarladığını fark etti. Anıları geri dönmeden önce mermiyi avucunun içine aldı. "Bir şey değil." Wayne'e ters ters baktı.

Diğer adam sessizce ağzını oynattı. *Onu İt.*

Steris, "Sıra dışı geçmişinizin artık geride kaldığından *tam olarak* emin misiniz, Lord Ladrian?" diye sordu.

Wayne yüzünü buruşturup, "Ah, evet emin," dedi. "*Onun* sıra dışı olmasından endişe etmeye gerek yok. Yahu, o var ya, düpedüz sıkıcı! İnanılmaz derecede, gülünç miktarda, saçma düzeyde sıkıcı. Aşevinin kapısıda sıra bekleyen dilenci bile ondan daha çok heyecan yaşıyordur. O..."

Waxillium kuru kuru, "Sağ ol, *dayı*," dedi. "Evet, Steris, geçmişim aynen öyle. Geçmiş. Kendimi, Ladrian Evi'nin başı olarak görevlerime adadım."

Steris, "Pekâlâ," dedi. "Bir çift olarak yüksek sosyeteye resmî bir şekilde girmemiz gerekecek. Bir tür sosyal etkinlik ile."

Waxillium dalgınlıkla, "Yomen-Ostlin düğün yemeği nasıl olur?" diye sordu. *Onu İt.* "Bu sabah elime bir davetiye ulaştı."

Lord Harms, "Fevkalade bir fikir," dedi. "Biz de davet edilmiştik."

Onu İt. Waxillium sol kol yeninden içeri uzandı ve orada sakladığı kesesinin içindeki çelik tozundan küçük bir tutamı gizlice aldı. Bunu çayına attı ve bir yudum aldı. Bu ona fazla bir stok sağlamamıştı; fakat yeterliydi.

Çeliği yaktı; etrafında tanıdık mavi çizgiler belirdi. Her biri yakınlardaki metal nesnelere uzanıyordu.

Parmaklarının arasındaki dışında.

Alüminyum, diye fark etti. *Bu yüzden bu kadar hafif olmalı.*

Alüminyum ve ondan elde edilen bazı alaşımlar Allomantik olarak atıldı; İtilemez ya da Çekilemezlerdi. Ayrıca *çok* pahalıydı. Altın ya da platinden bile daha çok ediyordu.

Bu mermi, Sikkeci ve Yalpacıları, Waxillium gibi siskanları öldürmek üzere tasarlanmıştı. Bu onu ürpertti; ancak mermiyi daha sıkıca kavradı. Birkaç alüminyum mermi için en iyi tabancasını takas edebileceği günler olmuştu; ama balistik açıdan sağlam bir merminin üretilebileceği bir alaşımı hiç duymamıştı.

Dudaklarını oynatarak Wayne'e, *Nereden?* diye sordu. *Bunu nereden buldun?*

Wayne yalnızca, doğrudan Waxillium'a bakmakta olan misafirleri başıyla işaret etti.

Steris, "Lord Ladrian, siz iyi misiniz?" diye sordu. "Eğer duygusal yardıma ihtiyacınız varsa iyi bir çinko danışmanı biliyorum."

"Ee, hayır. Teşekkür ederim. Ben oldukça iyiyim, bu buluşmanın çok verimli geçtiğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Kadın ayağa kalkarken, "Belli olmaz," dedi, görünüşe göre Waxillium'un söylediklerini görüşmeyi sonlandırmaya bir davet olarak kabul etmişti. "Sanıyorum ki düğün yarın. O zamana dek sözleşmeyi gözden geçirmiş olacağınızı düşünebilir miyim?"

Waxillium da ayağa kalkarak, "Düşünebilirsiniz," dedi.

Wayne ayağa kalkarken, "*Bence* bu buluşma harikaydı," dedi. "Siz yeğenimin tam da ihtiyacı olan şeysiniz, Leydi Steris! Değecek bir kadın eli. Onun alışkın olduğu o maceraperestliklere artık tahammül yok."

Lord Harms, "Katılıyorum," dedi. "Lord Ladrian, belki dayınız da yemeğe..."

Waxillium, Wayne bir şey diyemeden önce çabucak, "Hayır," dedi. "Hayır, ne yazık ki çiftliğine dönmek zorunda. Bana da biraz önce söylemişti. Atlarından birinin yavrulamasıyla ilgilenmesi gerekiyor."

Lord Harms, Marasi'nin kalkmasına yardım ederken, "Ah, pekâlâ öyleyse," dedi. "Yomen davetini kabul ettiğimiz zaman size de haber ileteceğiz."

Waxillium onlara odanın kapısına dek eşlik ederken, "Ben de öyle yapacağım," dedi. "O zamana dek hoşça kalın." Tillaume orada onları eğilerek selamladı, ardından dışarıya dek uğurladı. Gidişleri Waxillium'a biraz aceleye getirilmiş gibi gelmişti, fakat gittikleri için rahatlamıştı. Wayne'in ani müdahalesi de düşünülecek olursa, görüşmenin epey iyi geçtiği söylenebilirdi. Kimse Wayne'i vurmaya çalışmamıştı.

Wayne, "Hoş tipler," dedi. "Ne yaptığını şimdi anladım. Bunlarla akraba olunca, burada hiç yabancılık çekmeyeceksin. Tıpkı Weathering'deki kodes gibi olacak!"

Waxillium usulca, "Aferin sana," derken Harms ailesi malikâne kapılarından çıkıyordu. Onlara son bir kez el salladı. "Mermiyi nereden buldun?"

"Tiyatro soygununda düşürmüşler. Bu sabah polislerle takas ettim."

Waxillium gözlerini kapattı. Wayne'in "takas" kavramına getirdiği yorum fazlasıyla genişti.

Wayne, "Oho, hemen surat yapma," dedi. "Buna karşılık onlara çok hoş bir kaldırım taşı bıraktım. Bu arada, Steris ve pederi senin kafayı yediğine ikna olmuşlardır sanırım," dedi. Sırıttı.

"Bu yeni bir şey değil. Seninle çalışmak, yıllardır insanları benim kafayı yediğime ikna ediyor."

"Hah! Tam da espri anlayışını kaybettiğini düşünmeye başlayacaktım." Wayne odanın ortasına geldi. Bir masanın yanından geçerken cebinden bir kurşun kalem çıkardı ve Waxillium'un dolma kalemlerinden biriyle takas etti.

Waxillium, "Henüz espri anlayışımı kaybetmedim," dedi. "Yalnızca kontrol altında. Sana söylediğim şey doğru ve bu mermi de hiçbir şeyi değiştirmez."

Wayne şapkasını, paltosunu ve düello değneklerini alırken, "Belki değiştirmez ama ben yine de ne bulabileceğime bakacağım," dedi.

"Bu senin işin değil."

"Yabanlar'da suçluları avlamak da senin işin değildi. Yapılması gerekeni değiştirmiyor, birader." Wayne Waxillium'un yanına geldi, ardından şapkayı ona verdi. Sonra paltosunu giydi.

"Wayne..."

Wayne şapkasını geri alıp başına yerleştirirken, "İnsanları kaçırıyorlar, Wax," dedi, "şimdiye dek dört rehine. Hiçbiri dönmedi. Mücevher çal-

mak bir şey, Yabanlar'daki kasabalardan yiyecek çalmak başka şey. Ama kaçırmalar... Var ya, bence burada dönen bir şeyler var. Ben bunun ne olduğunu bulacağım. Seninle ya da sensiz."

"Bensiz."

"Pekâlâ." Tereddüt etti. "Ama bana bir şeyler vermen gerek, Wax. Bakacak bir şeyler. Düşünme işini her zaman sen yapıyordun."

"Evet, ne garip ki bir beyne sahip olmak onun için işe yarıyor."

Wayne gözlerini kısıp ona baktı. Ardından rica edercesine kaşlarını kaldırdı.

Waxillium iç geçirip çay fincanını alırken, "Pekâlâ," dedi. "Kaç soygun etti?"

"Sekiz. Yedisi tren, en sonuncusu tiyatro."

"Dört rehine mi?"

"Evet.En son üç soygun sırasında dört rehine. Bir trenden iki tane almışlar, bir tane de tiyatrodan. Dört rehine de kadın."

Waxillium öylesine parmağıyla fincana vurarak tempo tutarken, "Etkisiz hâle getirmesi daha kolay," dedi. "Ve kadınların öldürülmesi endişesinin, erkekleri soyguncuları takip etmekten vazgeçirmesi daha olası."

Wayne paltosunun cebine uzanırken, "Neyin çalındığını soracak mısın? Polislerin biriyle bu liste için takas yaptım..."

"Önemi yok." Waxillium fincanından bir yudum aldı. "Ya da, en azından pek çoğunun büyük ihtimalle önemi yok. Amaç soygun değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Büyük bir çete. Kaynakları bol; fazlasıyla bol." Mermiyi çıkardı ve inceledi. "Eğer gerçekten para peşinde olsalardı; altın sevkiyatlarını ya da bankaları soyarlardı. Soygunlar muhtemelen hedef şaşırtmak için. Eğer bir adamın atlarını çalacaksan; bazen yapılacak en iyi şey domuzlarını salmaktır. Adam onların peşine düşerken, sen de atları toplayıp gidersin.

"Bu Arakçıların başka bir şeyin, beklenmedik bir şeyin peşinde olduklarına bahse girerim. Belki çalınan her şeyin arasında kolaylıkla gözden kaçabilecek bir nesne. Belki aslında haraç peşindeler ve şehirdekilerden koruma parası istemeyi planlıyorlar. Birilerine bu konuda bir şey demişler mi, bir araştır. Bana gelmediler, bu arada.

"Eğer bundan da bir şey çıkmazsa, rehinleri incele. Soygunun gerçek hedefi olan şey, rehinelerden birinin taşıdığı bir nesne olabilir. Eğer bu işin arkasından şantaj çıkarsa hiç şaşırmam."

"Ama rehine almadan önce de tren soyuyorlardı."

Waxillium, "Evet," dedi. "Ve o yanlarına kaldı. Eğer istedikleri şeyi görünmeden ve durdurulmadan alıp götürebilecek olsalardı, yolcuları soyarak kendilerini göstermelerinin hiçbir nedeni olmazdı. Başka bir şeyin peşindeler, Wayne. Bana güven."

"Pekâlâ." İnce adam yüzünü ovuşturdu, sonra nihayet sahte bıyığını çıkardı ve cebine koydu. "Ama bana bir şeyi söyle. Hiç mi merak etmiyorsun? Hiç mi kaşındırmıyor?"

"Hayır," dedi Waxillium. Bu tam olarak doğru değildi.

Wayne kıs kıs güldü. "Onu gözün seğirmeden söyle de, inanayım, birader." Başıyla mermiyi işaret etti. "Onu geri vermeye yanaşmadığını fark ettim."

Waxillium mermiyi cebine koydu. "Doğru."

Wayne, başıyla, Waxillium'un gömleğinin kol yenlerinin altına büyük oranda gizlenmiş olan bileklikleri işaret ederek, "Ayrıca hâlâ metalakıllarını takıyorsun," diye ekledi. "Tabii bir de kol yeninde hâlâ çelik taşıyor oluşun var. Masanın üzerinde bir silah kataloğu da gördüm."

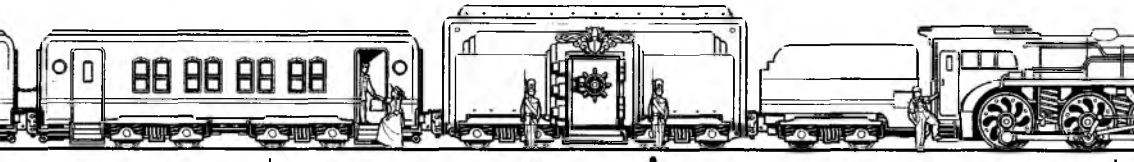
"Her adamın hobiye ihtiyacı vardır."

Wayne, "Öyle diyorsan öyledir," dedi ardından öne çıktı ve Waxillium'un göğsünü dürttü. "Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence sen bırakmamak için bahane arıyorsun. Bu şey var ya, bu senin kimliğin. Hiçbir malikâne, hiçbir evlilik, hiçbir unvan bunu değiştirmeyecek." Wayne şapkasını düzeltti. "Sen insanlara yardım etmek için varsın, birader. Senin olayın bu."

Bunun ardından Wayne gitti; çıkarken paltosu kapının çerçevesine sürtünmüştü.

Elendel

4 Doxil, 341 Nüsha ÐQ

Bir Yabanlar Hikâyesi!

"ELTANYA MADENLERİNDE KEŞİF"

Özel serimizde, Allomanser Jak, Yabaneller'in ırak illerini keşfettiği serüvenine devam ediyor.

Bu bölümde, Koloss kabilelerinin hâkim olduğu, değerli ve bilinmeyen metallerin keşfedilebileceği meşhur Eltanya Madenlerinde geçirdiği günleri anlatıyor. Hikâyenin devamı için sayfanın altına bakın. Yüzde yüz doğru ve doğruca kâşifin kaleminden çıkma!

TEKIEL EVİ "KIRILMAZ"I GÖRÜCÜYE ÇIKARDI

Güvenlik ve nakliyatta devrim yaratacağını söyleyen Reshelle Tekiel, Evi'nin yeni kasa-tipi vagonunun, değerli malların demiryolu üzerinden taşınması ve korunması için tasarlandığını belirtti. Vagon, 19 Doxil'e değin Evergall İstasyonu'nda ziyaretçilerini bekliyor olacak.

Meşhur "Zailun" gibi çeşitli haydut gruplarının giderek artan korkunç saldırılarına istinaden özel olarak tasarlanmış olan Kırılmaz vagonu en iyi çelikten imal edilmiş, en modern çizgilerle tasarlanmış, devasa bir kapıya ve Tekiel'in kendi bankalarında kullandığının aynısı bir kilit mekanizmasına sahip.

Bilimsel olarak gelişmiş teknolojiye sahip bu kilidin zamanlama mekanizması, bir kez kapatıldığında vagonun varacağı yerine dek tekrar açılmamasını sağlıyor. Böylelikle Kırılmaz, en temkinli beyefendilerin bile değerli mallarının, Elendil Havzası hatlarında ve ötesindeki topraklarda müdahaleye uğramaksızın varacakları yere nakledileceğinden emin olmasına olanak tanıyor.

Gerçekten de, güzel Elendil'imizin civarında demiryoluyla seyahat etmekte olanlara yakın zamanda yapılan saldırılar düşünüldüğünde giderek büyüyen, endişe verici bir mesele. Hiç kimse, hanımların ve beyefendilerin kıymetli mallarına silah zoruyla el koyan, doymak bilmez Zailun'un tehlikesinden azade değil. Saldırılarında henüz kan dökülmemiş olsa da, ziyanlarına adam kaçırmayı da eklemeye başladılar; birilerini yaralanmasının ise an meselesi gibi görünüyor.

Diğer hanelerin lordlarının son derece yavaş seyreden Senato prosedürlerini harekete geçirip halkımızın canını ve malını koruması için harekete geçmesini beklemektense, Tekiel Evi bir kez daha, bu hainlerle mücadelede etkin bir rol üstelenecek zekice bir çözümle öne çıktı.

HAYALET VAGON!

Şahitlerin dilinden!

Bu üzücü haberde, üç görgü tanığı trenlerinin Zailun tarafından soyuluşunu aktarıyor. İçlerinden biri makinistin kendisi ve bu gizemli görüntüyü tüm ayrıntılarıyla açıklıyor. Gerçekleri kendiniz okuyun ve bu hayaletin, dünyamıza ait olmak için neden fazlasıyla sessiz, parlak ve ruhani olduğunu görün. Üniversiteli uzmanlar bu hayaletin kökenini belirlemek için tren felaketlerini karşılaştırıyorlar ve ölüm listesi hayaletlerin neyin peşinde olabileceklerine dair ipucu veriyor. Başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir haber! Arka sayfada.

Sendika Başkanı, İşçi Sendikası Partisi Üyeleri İttifakından Çekildi

Parti çizgisinden beklenmeyen bir hareketle, Sendika Başkanı Bay Durnsed, İşçi Sendikası Partisi üyeleri tarafından şiddetli bir küçümsemeyle karşılandı. Demirdiken Binası'nın bulunduğu yerde, adının Brill olduğunu belirten bir perçin ustası muhabirimize Bay Durnsed'in "Başına bir şey gelmesini istemiyorsa buralardan uzak dursa iyi eder," dedi. Söylediklerini açıklama fırsatı bulamadan, sendika temsilcisi araya girdi ve perçinci ustasının söylediklerinin mecazdan

ACILARINIZDAN KURTULUN

Allomanser Hanım Halex yeni bir Teskin Salonu açtı. Rahatlatıcı atmosferinde stresten, gerginlikten ve tasalardan kurtularak ferah bir kalp ve açık bir zihinle ayrılabilirsiniz. Muhabirimiz içeride neler olup bittiğini etraflıca anlatmak için salonu ziyaret etti. Salonda lüks bir masaj hizmeti ve hoş kokuların yanı

Eltanya Madenlerinde Keşif

43

Sevgili editörüm ve sizin aracılığınızla, pek kıymetli okurlarım: Mektubumun okurken afiyette ve merak içerisinde olmanızı umuyorum;

3

Sekiz saat sonra, Waxillium malikânesinin üst pencerelerinin birinin önünde dikiliyordu. Ölmekte olan günün son kırık parçalarını izledi. Soldular; ardından karardılar. Umarak bekledi. Ancak sisler gelmedi.

Kendi kendine, *Ne fark eder ki*, diye düşündü. *Zaten dışarı çıkmayacaksın.* Yine de, sislerin dışarıda olmasını diliyordu; onlar dışarıda nöbet tuttuklarında kendisini, daha huzurlu hissederdi. Dünya farklı bir yer olurdu; daha iyi anladığını hissettiği bir yer.

İç geçirdi ve çalışma odası boyunca ilerleyip duvarın dibine vardı. Düğmeye bastı ve elektrikli lambalar çalıştı. Onun için bunlar hâlâ bir mucizeydi. Kuruluş Kitapları'nın elektrikle ilgili ipuçları içerdiklerini biliyordu ama insanoğlunun başardıkları Waxillium'a hâlâ inanılmaz geliyordu.

Odayı geçerek amcasının masasına vardı. Şimdi onun masasıydı. Weathering'teyken Waxillium kaba, uyduruk bir masa kullanırdı. Şimdi ise, lekeli meşeden, sağlam ve muntazaman cilalanmış bir masası vardı. Oturup evin mali kayıt defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı. Ancak gözleri lüks koltuğun üzerinde duran gazete yığınına kaymaya başlamadan önce fazla zaman geçmedi. Limmi'den kendisi için birkaç tanesini toplayıp getirmesini istemişti.

Bu günlerde genelde gazetelere aldırış etmiyordu. Suç haberlerinin kafasına takılıp kalmak ve onu işine odaklanmaktan alıkoymak gibi bir huyu vardı. Elbette, Arakçılarla ilgili düşünceler bir kere zihninde yer etmiş ol-

duğundan, bunu bir kenara bırakamayacak ve faydalı bir iş yapamayacaktı; en azından onların neler çevirdiği konusunda kafasına takılan birkaç şeyi kurcalamadan olmazdı.

Belki biraz okusam zararı olmaz, diye düşündü kendi kendine. *Güncel olaylardan haberdar olmak için.* Haberdar olmaktan zarar gelmezdi; aslında başkalarıyla sohbet edebilme becerisi için önemli bile olabilirdi.

Waxillium istiflenmiş gazeteleri aldı ve masasına döndü. Günlük gazetede soygunlarla ilgili bir haberi kolaylıkla buldu. Yığındaki diğer gazetelerde konuyla ilgili daha da fazla bilgi vardı. Arakçılardan Limmi'ye bahsetmişti bu yüzden o da güncel haberlerin tamamı hakkında bilgi sahibi olmak isteyen kimseler için özellikle derlenen gazetelerden birkaç tane getirmişti. Bu gazeteler birkaç hafta, hatta ay öncesinde yayımlanmış olan haberleri ilk yayın tarihleriyle birlikte yeniden basıyordu. Waxillium bu türden gazetelerin popüler olduğunu görebiliyordu çünkü üç farklı yayıncıdan üç tane farklı gazete vardı. Görünüşe göre herkes kaçırdıkları gelişmelerden haberdar olmak istiyordu.

Yeniden basılmış olan haberlerin tarihlerine bakılacak olursa ilk soygun sandığından çok daha önce gerçekleşmişti. Yedi ay önce; Waxillium'un Elendel'e dönüşünden hemen önce olmuştu. İlk tren kargosunun ortadan kaybolması ile ikincisinin arasında dört aylık bir zaman dilimi vardı. "Arakçılar" ismi bu ikinci saldırıya kadar kullanılmaya başlamamıştı.

Son tiyatro soygunu dışında hepsi benzerdi. Tren, raylardaki bir engel yüzünden duruyordu; başlarda bu devrilmiş bir ağaçtı. Sonraları ise sislerin içinden hayalet bir lokomotif beliriyor ve doğruca trene doğru geliyordu. Makinistler telaşla treni durduruyorlar, fakat ilerideki görüntü yok oluyordu.

Makinistler treni yeniden çalıştırıyordu. Gidecekleri yere vardıklarındaysa vagonlardan birinin içindeki tüm malların yok olduğu görülüyordu. İnsanlar görünüşe göre duvarların ve kilitlenmiş kargo vagonlarının içinden rahatlıkla geçebilen hırsızlara her türlü gizemli güçler atfetmeye başlamışlardı. Waxillium yüzünü buruşturup, *Ama çalınan mallar neydi?* diye düşündü. İlk soygun ile ilgili haberler bunu belirtmiyordu; ancak kargonun Augustin Tekiel'e ait olduğuna yer verilmişti.

Tekiel şehirdeki en zengin evlerden biriydi, merkezleri İkinci Oktant'taydı ama yeni gökdelenlerini Dördüncü Oktant'taki finansal binaların olduğu mahallede inşa ediyorlardı. Waxillium haberleri tekrar okudu ve ardından ikinci soygundan önce birinci hakkında çıkan başka haberleri arayarak gazeteleri taradı.

Augustin Tekiel'in birkaç ay önce yayınlanması için basına gönderdiği bir mektubu içeren bir gazeteyi havaya kaldırıp, *Bu neymiş böyle?* diye düşündü. Mektup Tekiel'in mallarını korumakta ya da kurtarmakta başarısız oldukları için Elendel güvenlik güçlerini suçluyordu. Gazete bunu memnuniyetle basmış; hatta manşete bile taşımıştı: "Tekiel'den Suçlama: Güvenlik Güçleri Beceriksiz"

Üç ay. Tekiel'in herhangi bir şey söylemesi üç ay sürmüştü. Waxillium derleme gazeteleri bir kenara koydu, ardından başka haberler için daha yakın zamanda yayınlanmış olan sıradan gazetelere baktı. Bunlar hiç de az değildi; soygunlar dramatik ve gizemliydi; gazetelerin çok satmasını sağlayan iki şey bunlardı.

İkinci ve üçüncü soygunlar çelik sevkiyatlarıydı. Bu garipti. Taşımak için pratik olmayacak kadar ağır bir maddeydi, ayrıca yolcu vagonlarını soymak kadar kârlı da değildi. Wayne'in dikkatini çeken dördüncü soygun olmuştu. Yabanlar'ın kuzeyine giden bir trenden paketlenmiş erzaklar çalınmıştı. Beşincisi ise yolcuları içeren ilk soygundu. Altıncı ve yedinciler de öyleydi; yedinci Arakçıların bir yerine iki rehine aldığı tek soygundu.

Son üç soygunun hepsinde yolcularla birlikte yük vagonları da soyulmuştu. İki kere metal, bir kere erzak çalınmıştı; en azından gazeteler böyle diyordu. Her soygunda ayrıntılar daha da ilginçleşiyordu; çünkü yük vagonları daha da iyi korunuyordu. Daha gelişmiş kilitler, vagonların içinde muhafızlar vardı. Çalınan malların ağırlığı da düşünüldüğünde, soygunlar inanılmaz bir hızda gerçekleşiyordu.

Waxillium, *Wayne'in yaptığı gibi bir hız baloncuğu mu kullanıyorlar?* diye düşündü. Ama hayır. Baloncuk kurulduktan sonra içine girmek ya da dışına çıkmak mümkün değildi, ayrıca bu türden bir soyguna imkân tanıyacak kadar büyük bir tanesini yaratmak imkânsızdı. En azından Waxillium'un bildiği kadarıyla.

Okumayı sürdürdü. Teoriler, alıntılar ve görgü tanıklarının ifadelerini içeren pek çok haber vardı. Çok sayıda kişi hız baloncuğu fikrini önermişti ama başyazılar bunları yerden yere vuruyordu. Kargoyu taşımak için çok fazla sayıda adam gerekirdi; bir hız baloncuğunun içine sığabilecek olandan daha fazla sayıda. Gazeteler gücünü arttırabilen bir Ferusimyacının ağır malzemeleri vagondan alıp götürüyor olmasının daha olası olduğunu düşünüyorlardı.

Ama nereye? Ve niye? Peki ya kilitleri ve muhafızları nasıl aşıyorlardı? Waxillium ilginç bulduğu haberleri kesti. Pek azında elle tutulur bir bilgi vardı.

Kestiği haberleri masasına yayışı kapının hafifçe çalınmasıyla bölündü. Başını kaldırdığında kapının ağzında elinde bir çay tepsisi ve sapını koluna geçirdiği bir sepetle duran Tillaume'u gördü. "Çay alır mıydınız, lordum?"

"Harika olurdu."

Tillaume yürüyerek geldi ve masanın yanı başına küçük bir sehpa kurdu; bir fincan ve bembeyaz bir peçete getirdi. "Bir tercihiniz var mı?" Tillaume en basit bir tanımdan yola çıkıp, farklı çay türlerini harmanlayarak düzinelerce değişik çay üretebilirdi, duruma ideal olarak kabul edeceği çayı ortaya çıkarana kadar uğraşacaktı.

"Ne olursa."

"Lordum. Çayın önemi *çok büyüktür*. Hiçbir zaman 'ne olursa' olmamalıdır. Söyleyin. Yakın zamanda uyumayı düşünüyor musunuz?"

Waxillium kesilmiş haberlerden oluşan yığına şöyle bir baktı. "Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ. Zihninizi açacak bir şeyler tercih eder miydiniz?"

"Bu hoş olurdu."

"Tatlı mı olsun?"

"Hayır."

"Naneli mi baharatlı mı?"

"Naneli."

"Sert mi olsun yumuşak mı?"

"Ee... Sert."

Tillaume, "Mükemmel," dedi ve sepetinden birkaç kavanoz ile bazı gümüş kaşıklar çıkardı. Tozları ve otları bir fincanda karıştırmaya başladı. "Lordum pek meşgul görünüyor."

Waxillium masaya parmak uçlarıyla vurdu. "Lordun kızgın. Gazeteler araştırma kaynakları olarak *berbat*. İlk sevkiyatta ne olduğunu öğrenmem gerek."

"Hangi ilk sevkiyat, lordum?"

"Hırsızların soyduğu ilk vagon."

"Grimes Hanım olsa, eski alışkanlıklarınıza dönüyor gibi göründüğünüzü söylerdi, lordum."

"Neyse ki Grimes Hanım burada değil. Ayrıca, Lord Harms ve kızı soygunlardan haberim olmadığını duyunca *dehşete kapılmış* gibiydiler. Şehirde olup bitenlerden haberdar olmalıyım."

"Bu çok kusursuz bir mazeret, lordum."

Waxillium çay fincanını alırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Neredeyse

kendimi de ikna edeceğim." Bir yudum aldı. "Vay Muhafaza'nın kanatları be! Bu çay *müthiş*."

"Teşekkür ederim, lordum." Tillaume peçeteyi çıkardı ve silkti, ardından ortasından katladı ve Waxillium'un sandalyesinin kolçağı üzerine serdi. "Ayrıca, *inanıyorum ki* ilk çalınan sevkiyat yündü. Bu hafta bu konu kasapta tartışılırken duymuştum."

"Yün. Bu mantıklı değil."

"Bu suçların hiçbirisi pek mantıklı değil, lordum."

Waxillium, "Evet," dedi. "Ne yazık ki, en ilginç olan suçlar da bunlardır." Çaydan bir yudum daha aldı. Sert, naneli kokusu burnunu ve zihnini açıyor gibiydi. "Kâğıda ihtiyacım var."

"Ne..."

Waxillium, "Büyük bir yaprak," diye sözüne devam etti. "Bulabildiğinin en büyüğüne."

Tillaume, "Neler yapabileceğime bakarım, lordum," dedi. Waxillium uşağın kızgınlıkla hafifçe nefesini tuttuğunu yakaladı; ancak kendisine söylenileni yapmak üzere odadan ayrıldı.

Waxillium araştırmasına başlayalı ne kadar olmuştu? Saate baktı ve zamana şaşırdı. Çoktan gecenin ilerleyen saatlerindeydi.

Eh, kendini kaptırmıştı bir kere. İşini bitirene dek asla uyuyamazdı. Ayağa kalkıp, elinde çay fincanı ve tabağıyla dolanmaya başladı. Pencerelerden uzak duruyordu. Işık arkasından geliyordu ve dışarıdaki bir keskin nişancı için harika bir hedef olurdu. Bir keskin nişancının *olduğunu* düşündüğünden değil ama... Yine de bu şekilde çalıştığında daha rahat ediyordu.

Yün, diye düşündü. Gitti ve bir hesap defterini açıp bazı rakamları gözden geçirdi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, Tillaume geri gelinceye dek zamanın geçişini fark etmedi.

Üzerinde büyük bir kâğıt yaprağın tutturulmuş olduğu bir şövale getirirken, "Bu yeterli olur mu, lordum?" diye sordu. "Merhum Lord Ladrian bunu ablanız için saklardı. O resim çizmeyi severdi."

Waxillium şövaleye baktı ve kalbinin sızladığını hissetti. Ne zamandır Telsin'i düşünmemişti. Yaşamları boyunca o kadar uzak olmuşlardı ki. Amcasıyla olduğu gibi kasıtlı bir mesafelilik değildi. Waxillium ile önceki Lord Ladrian'ın araları sık sık bozuk olurdu. Hayır, Telsin'le aralarındaki bu mesafe daha çok tembellikten kaynaklanıyordu. Yirmi yıl boyunca ayrı kalmak ve ablasını yalnızca ara sıra görmek onunla fazla iletişim kurmadan uzun bir sürenin geçirmesine sebep olmuştu.

Ve sonra, o da amcasıyla aynı kazada ölmüştü. Bu haberi duymanın ona daha ağır gelmesini dilerdi. Bu haberin daha ağır gelmesi *gerekirdi*. Ama o zamana kadar ablası bir yabancıya dönüşmüştü bile.

Uşak, "Lordum?" dedi.

Waxillium doğrulup eline bir kalem alırken, "Kâğıt mükemmel," dedi. "Teşekkür ederim. Kâğıdı duvara yapıştırmak zorunda kalacağımı düşünüyordum."

"Yapıştırmak mı?"

"Evet. Eskiden bir parça zift kullanıyordum."

Bu fikir Tillaume'u *epey* rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Waxillium ona aldırış etmedi, yaklaşıp kâğıda bir şeyler yazmaya koyuldu. "Bu güzel bir kâğıt."

Tillaume tereddütle, "Memnun oldum, lordum."

Waxillium sol üst köşeye küçük bir tren çizdi, önüne de bir ray yerleştirdi. Altına bir tarih yazdı. "İlk soygun. Vinuarch'ın on dördü. Hedef: yün. İddiaya göre." Benzer biçimde, kâğıda başka trenler, raylar, tarihler ve bilgiler ekledi.

Düşünmesine yardımcı olması için ne zaman suçların eskizini çıkarsa Wayne onunla dalga geçerdi. Ancak işe yarıyordu. Tabii derli toplu notlarının üzerine Wayne'in sık sık küçük çöpadamdan haydutlar ya da sishortlakları eklemesine katlanmak zorunda kalırdı.

"İkinci soygun çok daha sonra gerçekleşti," diye devam etti Waxillium. "Metaller. İlk soygun hakkında Lord Tekiel üzerinden aylar geçene kadar hiç tantana yapmamış." Kâğıda hafifçe vurdu, ardından da "yün" sözcüğünün üzerini çizdi. "Onun yün sevkiyatı çalınmadı. O zamanlar yazın başlarıydı ve yün fiyatları, nakliyat masraflarına değmeyecek kadar düşük olacaktı. Hatırladığım kadarıyla Vinuarch'ta on sekizinci demiryolu hattı hizmet dışı olduğundan, nakliyat ücretleri alışılmadık derecede yüksekti. Mevsimi olmayan malları, satın almak istemeyen kişilere naklettirmek için fahiş ücret ödeyecek adamın kafasının içinde beyin değil, hamur olması gerekir."

Tillaume, "Öyleyse..." dedi.

Waxillium, "Bir dakika," dedi. Diğer yöne yürüdü ve masasının yanındaki raftan birkaç hesap defteri çıkardı. Amcasın burada birkaç nakliyat beyannamesi olacaktı...

Evet. Merhum Lord Ladrian rakip evlerin ne sevkiyatı yaptıklarının çetelesini *çok iyi* tutmuştu. Waxillium listede bir gariplik olup olmadığına göz attı. Biraz vaktini aldı ancak sonunda bir teori oluşturmuştu.

Waxillium, "Alüminyum," dedi. "Tekiel muhtemelen alüminyum sevk ediyor ama vergi kaçırmak için başka bir şey olarak beyan ediyordu. Burada, son iki yılda beyan ettiği alüminyum sevkiyatları önceki yıllara kıyasla çok daha az miktarda. Ancak dökümhaneleri hâlâ çalışıyor. Augustin Tekiel'in, bazı demiryolu çalışanlarının da yardımıyla, küçük, kârlı bir kaçakçılık işi yürüttüğüne, en iyi silahım üzerine bahse girerim. Bu yüzden başlangıçta soygun hakkında bir yaygara yapmadı; dikkat çekmek istemiyordu."

Waxillium geri döndü ve kâğıdına bazı notlar aldı. Çay fincanını dudaklarına götürdü; başını onaylarcasına sallıyordu. "Bu aynı zamanda birinci ve ikinci soygun arasındaki uzun süreyi de açıklıyor. Haydutlar o alüminyumdan faydalanıyordu. Muhtemelen operasyonu finanse etmek için bir kısmını kara borsada sattılar, sonra geri kalanını alüminyum mermi yapmak için kullandılar. Ama alüminyum mermilere *neden* ihtiyaç duysunlar ki?"

Tillaume, "Allomanserleri öldürmek için mi?" diye sordu. Waxillium hesap defterlerine göz atarken o da odayı topluyordu.

"Evet." Waxillium üç tane soygunun üzerine yüz resimleri çizdi; rehine alınan soygunları işaretliyordu.

Tillaume Waxillium'un yanına gelerek, "Lordum?" dedi. "Rehinelerin Allomanser olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Waxillium, "Hepsinin isimleri ilan edildi," dedi. "Dördü de zengin ailelerden kadınlar, ancak hiçbirinin bilinen Allomantik güçleri yok."

Tillaume sessiz kaldı. Bu her şey demek değildi. Yüksek sosyetedeki pek çok Allomanser güçleri hakkında sessiz olurdu. Bunların işe yarayabileceği pek çok durum oluyordu. Örneğin insanların duygularını etkileyebilme becerisi olan bir Körükçü ya da Teskinci'ysen, kimsenin bundan şüphelenmesini istemezdin.

Başka durumlarda ise Allomansi bir gösteriş unsuruydu. Senato'da bostancılar temsilciliği için yakın zamanda aday olan biri, bütün seçim kampanyasını yalnızca Bakırbulut olması, dolayısıyla çinko ya da pirinçten etkilenmemesine dayandırmıştı. O aday seçimlerde rakiplerini ezip geçmişti. İnsanlar birilerinin gizliden gizliye liderlerini kontrol ediyor olabileceği fikrinden nefret ediyordu.

Waxillium kâğıdın kenarlarına tahminlerini not almaya başladı. Amaçları, yük vagonlarını bu kadar hızla boşaltmanın olası yöntemleri, soygunlar arasındaki benzerlikler ve farklılıkları. Yazarken tereddüt etti; ardından yukarıya, Wayne'in özensiz üslubuyla birkaç çöpadam haydut ekledi. Ne kadar çılgınca olursa olsun, onları gördüğü zaman kendisini daha iyi hissediyordu.

Waxillium, "Rehinelerin Allomanser olduklarından eminim," dedi. "Hırsızların alüminyum mermileri Sikkeciler, Yalpacılar ve Haydutlara karşı kullanmak içindi. Ve eğer hırsızlardan biri yakalanacak olursa, duygularının İtilmesi ve Çekilmesini önlemek üzere şapkasının içinden alüminyum astar çıkacağına da iyi para yatırırım." Bu şehrin seçkin kesimi arasında da görülen bir şeydi; ancak sıradan halk böyle bir lüksü karşılayamazdı.

Soygunlar para için *değildi*, rehineler içindi. Hiçbir fidye talep edilmemesinin ya da rehinelerin cesetlerinin bir yerlerde terk edilmiş hâlde bulunmamasının nedeni de buydu. Soygunlar, kaçırmaların ardında yatan asıl nedeni gizlemek üzere tasarlanmıştı. Kurbanlar, göstermeye çalıştıkları gibi anlık kararla seçilerek alınmış alınmış rehineler değillerdi. Arakçılar Allomanser topluyordu. Ve bir de Allomantik metaller; şimdiye dek ham çelik, lehim, demir, çinko, pirinç, kalay ve hatta biraz serobent bile çalınmıştı.

Waxillium, "Bu iş büyük," diye fısıldadı. "Çok büyük."

Tillaume, "Lordum..." dedi. "Siz evin muhasebe defterlerini incelemeyecek miydiniz?"

Waxillium dikkati başka yerde, "Evet," dedi.

"Bir de Demirdiken'deki yeni ofislerin kira sözleşmelerini?"

"Bu gece onlara da göz atabilirim."

"Lordum. Ne zaman?"

Waxillium duraksadı, ardından köstekli saatine baktı. Yine, ne kadar çok zaman harcadığına şaşırdı.

Tillaume, "Lordum," dedi. "Size amcanızın at yarışı günlerinden hiç bahsetmiş miydim?"

"Edwarn amca kumarbaz mıydı?"

"Evet, gerçekten de öyle. Onun yüksek lord olmasından kısa bir süre sonra, ev için çok büyük bir sorun teşkil eder oldu. Günlerinin çoğunu yarış pistinde geçiriyordu."

"Beş parasız olduğumuza şaşırmamalı."

"Aslında, kumarda epey *iyiydi*, lordum. Genellikle kâr ederdi. Çok miktarda."

"Ya."

Tillaume tepsisini ve Waxillium'un boş çay fincanını alırken, "Yine de durdu," dedi. "Ne yazık ki, lordum, o yarışlarda küçük bir servet kazanırken; mali işlerin ve ticari anlaşmaların yanlış yönetimi nedeniyle ev de *büyük* bir servet kaybetti." Kapıya doğru yürüdü, fakat döndü. Normalde

ağırbaşlı olan yüzü yumuşadı. "Akıl vermek bana düşmez, lordum. Kişi büyüyünce kendi kararlarını kendisi alabilir, almalıdır da. Ancak uyarıda bulunabilirim. İyi bir şey bile, aşırıya götürüldüğünde yıkıcı olabilir.

"Evinizin size *ihtiyacı var*. Binlerce aile size bel bağlamış durumda. Liderliğinize ve rehberliğinize ihtiyaçları var. Bunu siz istemediniz, anlıyorum. Ama büyük bir insan, hayati olan meselelerle ilgilenmek için önemli olan meseleleri ne zaman bir kenara bırakacağını bilen insandır."

Uşak çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Waxillium elektrik lambalarının aşırı sabit ışığı altında dikildi, doldurduğu kağıda bakıyordu. Aniden yorgun hissetti ve kalemi bir kenara attı, köstekli saatini çıkardı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Uyuması gerekirdi. Normal insanlar bu saatlerde uyurdu.

Silüetinin dışarıdan belli olmaması için ışıkları kıstı; ardından pencereye doğru yürüdü. Görmeyi beklemiyor olsa da, sislerin yine görünmüyor olması canını sıktı. *Günlük duamı etmedim*, diye düşündü. *Bugün işler fazlasıyla karmaşıktı.*

Eh, geç gelmek, hiç gelmemekten iyiydi. Cebine uzanıp küpesini çıkardı. Basit bir şeydi; tepesi Yol'un birbirine geçmiş on halkasıyla damgalanmıştı. Küpeyi bu amaçla deldirdiği kulağına geçirdi, ardından karanlık şehre bakmak üzere pencereye doğru yaslandı.

Bir Yolcu olarak dua etmek için belirlenmiş özel bir duruş yoktu. Yalnızca on beş dakikalık meditasyon ve düşünme. Kimileri bağdaş kurup gözlerini kapatmayı tercih ederdi fakat Waxillium öyle dururken düşünmeyi *daha zor* buluyordu. Sırtını ağrıtıyor ve omurgasını karıncalandırıyordu. Ya biri gizlice arkadan gelip onu sırtından vurursa?

Bu yüzden sadece ayakta dikildi ve düşündü. *Yukarıda sislerin içinde işler nasıl?* dedi içinden. Ahenk ile nasıl konuşacağından asla emin olamıyordu. *Sanırım hayat iyi gidiyordur, değil mi? Tanrı olmak fena bir iş olmasa gerek?*

Karşılık olarak bir... Eğlenme hissi duydu. Ahenk mi ona karşılık veriyordu, yoksa bunlar sadece Waxillium'un kendi duyguları mıydı, asla anlayamıyordu.

Eh, ben kendim Tanrı olmadığım için, belki sen benim bazı cevapları bulmam için o her şeye kadirliğinden biraz kullanabilirsin, diye düşündü Waxillium. *Bir çıkmaz içindeymiş gibi hissediyorum.*

Uyumsuz bir düşünce. Bu daha önce içinde bulunduğu çıkmazlara pek benzemiyordu.

Bağlanmış, öldürülmek üzere değildi. Yabanlar'da, yiyeceği içeceği olmadan kaybolmamış, medeniyete dönmeye çalışmıyordu. Gösterişli bir malikânedeydi ve ailesi mali sorunlar yaşıyor olsa da, atlatamayacakları bir şey değildi. Lüks içinde bir yaşamı ve şehir Senatosunda bir yeri vardı.

Öyleyse neden son altı ay, ömründe geçirdiği en zorlu zamanmış gibi geliyordu? Sonu gelmez bir raporlar, hesap defterleri, akşam yemekleri ve iş anlaşmaları dizisi.

Uşak haklıydı; Waxillium'a bel bağlamış olan çok fazla kişi *vardı*. Ladrian Evi, Köken'den sonra birkaç bin kişi olarak başlamış ve üç yüz yıl içinde büyümüş; topraklarında ya da dökümhanelerinde çalışmak için gelen herkesi koruması altına almıştı. Waxillium'un pazarlığını yaptığı anlaşmalar onların maaşlarını, haklarını, yaşam tarzlarını belirliyordu. Eğer evi çökecek olursa, başka yerde iş bulurlardı; fakat tam haklarını elde edemeden önce bir ya da iki nesil için o evlerin düşük seviyeli üyeleri sayılacaklardı.

Önceden de zor şeyler yaptım, diye düşündü Waxillium. *Bunu da yapabilirim. Eğer doğru olan şey buysa. Bu mu?*

Steris, Yol'a basit bir din demişti. Belki de öyleydi. Tek bir temel öğretisi vardı: Zararından çok yararın olsun. Başka unsurlar da vardı; tüm gerçeklerin önemli olduğu inancı, aldığından çoğunu vermenin gerekliliği. Kuruluş Kitapları'nda üç yüzü aşkın din örnek olarak listelenmişti. Gerçek olmayan ama olabilecek dinler. Başka zamanlarda, başka bir dünyada.

Yol bunları incelemek, onların ahlâk anlayışlarından ders çıkarmak demekti. Birkaç temel kural vardı. Sadakat olmadan şehvet peşinden koşma. Tüm kusurlardaki güçleri gör. Günde on beş dakika dua et ve meditasyon yap. Bir de Ahenk'e tapınmakla boşa zaman harcama. İbadet *iyilik yapmaktı*.

Waxillium, Elendel'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Yol'a girmişti. Hâlâ o tren yolculuğunda tanıştığı kadının Ahenk'in yardımcıları olan Saklı Ölümsüzler'den biri olduğunu düşünüyordu. Küpesini o kadın vermişti; dua ederken her Yolcu küpesini takardı.

Sorun Waxillium'un kendisini işe yarar bir şeyler yapıyormuş gibi hissedemiyor olmasıydı. Yemek davetleri ve hesap defterleri, sözleşmeler ve pazarlıklar. Mantıken bunların hepsinin önemli olduğunu biliyordu. Fakat bunlar, Senato'daki oy hakkı bile soyut kavramlardı. Bir katilin hapse atıldığını ya da kaçırılmış bir çocuğun kurtarıldığını görmenin yanına yaklaşamıyorlardı. Gençliğinde, yirmi yıl boyunca dünyanın kültür, bilim ve teknoloji merkezi olan şehirde yaşamıştı, yirmi yıl boyunca oradan ayrılıp da dağların ardındaki tozlu çorak topraklara çıkana dek kendini bulamamıştı.

İçinde bir şeyler, *Yeteneklerini kullan*, diye fısıldıyor gibiydi. *Çözeceksin.*

Bu onu acı acı gülümsetti. Eğer Ahenk onu *gerçekten* dinliyorsa, neden daha belirgin yanıtlar vermediğini düşünmeden edemedi. Çoğu zaman, Waxillium'un dua etmekle elde ettiği tek şey bir teşvik hissiydi. Devam et. Düşündüğün kadar zor değil. Vazgeçme.

İç geçirdi, gözlerini kapatıp düşüncelerinin içinde kayboldu. Diğer dinlerin törenleri ve toplantıları vardı. Yolcuların ise yoktu. Bir bakıma dinin sadeliğinin kendisi Yol'da ilerlemeyi daha zor kılıyordu. Yorumlamayı insanın kendi vicdanına bırakıyordu.

Bir süre meditasyon yaptıktan sonra Ahenk'in ondan hem Arakçıları incelemesini, hem de iyi bir ev lordu olmasını istediğini düşünmekten kendini alamadı. İkisi birbirini dışlayan şeyler miydi? Tillaume öyle olduklarını düşünüyordu.

Waxillium arkasındaki gazete yığını ile üzerinde kâğıt olan şövaleye baktı. Elini cebine götürüp Wayne'in bıraktığı mermiyi çıkardı.

Ve istemeden zihninin içinde Lessie'yi gördü; başı geriye savruluyor, kanı havaya saçılıyordu. Güzel, kumral saçlarını kan kaplıyordu. Yere, duvarlara, onun arkasında duran katile kan sıçrıyordu. Ama Lessie'yi vuran o katil değildi.

Ah, Ahenk, diye düşündü Waxillium, bir elini başına götürüp yavaşça, sırtını duvara verip otururken. *Sorun aslında o, değil mi? Bunu tekrar yapamam. Yeniden olmaz.*

Mermiyi attı, küpesini çıkardı. Ayağa kalktı, yürüyüp gazeteleri toparladı ve çizim tahtasını kapattı. Arakçılar henüz kimseye zarar vermemişti. İnsanları soyuyorlardı, ancak onlara zarar vermiyorlardı. Rehinelerin tehlikede olduklarına dair bile yeterli kanıt yoktu. Muhtemelen fidye talepleri karşılandığında serbest bırakılacaklardı.

Waxillium, evinin hesap defterleri üzerinde çalışmak üzere oturdu. Gecenin geç saatlerine kadar dikkatini üzerlerinde tutmalarına izin verdi.

4

Waxillium büyük balo salonuna adım atarken, "Ahenk'in kolları adına," diye mırıldandı. "Bugünlerde mütevazı bir düğün yemeği dedikleri şey bu mu? Burada, Yabanlar'daki bazı kasabaların *nüfuslarından* fazla sayıda insan var."

Waxillium gençliğinde bir kez Yomen malikânesine gelmişti, ancak o zaman büyük balo salonu boştu. Şimdi ise doluydu. Ardı ardına sıralanmış yemek masaları kocaman salonun ahşap zeminini kaplıyordu; yüzden fazla masa var gibi görünüyordu. Leydiler, lordlar, seçilmiş memurlar ile zenginler ortalıkta dolanıyor ve hafif bir uğultu yaratarak konuşuyorlardı. Hepsi en kaliteli giysilerinin içindeydi. Mücevherler parıldıyordu. Siyah takımlar şık, kravatlar renkliydi. Kadınlar çağdaş modaya uygun giyinmişti; koyu renkler; yerlere dek uzanan etekler, çok katlı ve dantelli, kalın dış katmanlar. Kadınların çoğunun üzerinde, dar, yelek benzeri ceketler vardı ve yakalar Waxillium'un çocukluğundan hatırladıklarına kıyasla çok daha aşağıdaydı. Belki de yalnızca artık Waxillium öyle şeylere daha çok dikkat ediyordu.

Steris, Waxillium'un mantosunu çıkarmasını kolaylaştırmak için yana doğru dönerken, "Ne dedin, Waxillium?" dedi. Tam anlamıyla modaya uygun olmak, fakat fazlasıyla cüretkâr olmamak üzere özellikle tasarlanmış gibi görünen zarif, kırmızı bir elbise giyiyordu.

Waxillium kadının mantosunu katlayıp, kendi melon şapkasıyla birlikte almak için bekleyen bir görevliye uzatırken, "Yalnızca bu toplantının bü-

yüklüğüne işaret etmiştim, tatlım," dedi. "Şehre döndüğümden beri pek çok toplantıya katıldım fakat hiçbiri bu denli büyük değildi. Neredeyse şehrin yarısı davet edilmiş gibi görünüyor."

Steris, "Eh, bu özel bir durum," dedi. "İki çok büyük nüfuzlu evin düğünü. Kimseyi atlamayı istemezler. Tabii, elbette özellikle atladıklarının dışında."

Steris Waxillium'a doğru kolunu uzattı. Araba yolculuğunun tamamı boyunca, Waxillium onun koluna tam olarak nasıl gireceği konusunda ayrıntılı bir nutuk dinlemişti. Kendi kolu onunkinden yukarıda olacak, elini hafifçe kavrayacak ve parmakları kadının avucunun altından kıvrılacaktı. Korkunç bir biçimde yapmacık görünüyordu ancak Steris bunun tam olarak istedikleri anlamı aktaracağında ısrarcıydı. Gerçekten de, onlar balo salonuna inen merdivenlerde ilerlerken bazı ilgili gözler üzerlerine çevrilmişti.

Waxillium, "Bu düğün yemeğinin amaçlarından bir tanesinin de davet edilenleri değil, *edilmeyenleri* göstermek olduğunu ima ediyorsun," dedi.

Steris, "Kesinlikle," dedi. "Ayrıca, bu amaca ulaşmak adına diğer *herkesin* davet edilmesi gerekiyor. Yomenler güçlüler, Kıymıkperest olmalarına rağmen. Ne korkunç bir din. Düşünsene, bizzat Demirgöz'e hürmet ediyorlar. Her neyse, kimse bu kutlama davetini göz ardı etmeyecektir. Böylelikle, aşağılanmak istenenler gidecek bir parti bulamamakla kalmayacak, aynı zamanda kendi etkinliklerini de düzenleyemeyecekler; çünkü davet etmek isteyebilecekleri herkes burada olacak. Bu da onları ya davet edilmeyen diğer kişilerle bir araya gelmeye ve böylelikle dışlanmışlıklarını pekiştirmeye ya da evde bir başlarına oturup nasıl hakarete uğradıkları üzerine düşünmeye zorluyor."

Waxillium, "Benim deneyimlerime göre," dedi, "bu türden mutsuz kara kara düşünmelerin sonunda birilerinin vurulması yüksek bir olasılıktır."

Steris gülümsedi, yanından geçtikleri birine hesaplı bir samimiyetle el salladı. "Burası Yabanlar değil, Waxillium. Burası Şehir. Biz burada böyle şeyler yapmayız."

"Hayır, yapmazsınız. Siz Şehirli milleti için adam vurmak fazla hafif."

Kadın bir başkasına el sallarken, "Daha hiçbir şey görmedin bile," diye belirtti. "Bize arkasını dönen şu adamı görüyor musun? Uzun saçlı tıknaz adam?"

"Evet."

"Lord Shewrman. Rezil bir misafir olmakla nam salmıştır. Ayık olduğunda tam bir can sıkıntısı ve sarhoş olduğunda ise tam bir soytarıdır; ayrıca bunun çoğu zaman olduğunu da eklemeliyim. Muhtemelen bütün yüksek sosyetenin içindeki en az sevilen kişidir. Buradakilerin çoğu onunla birkaç dakika sohbet etmektense, kerpetenle dişlerini çektirmeyi tercih eder."

"O zaman niye burada?"

"Hakaret unsuru olarak, Waxillium. Davet edilmeyenler Shewrman'ın burada olduğunu öğrenince daha da afallayacaklar. Onun gibi birkaç kötü alaşımı, kesinlikle istenmeyen ancak bunun farkında olmayan kişileri de dâhil ederek, Yomen Evi 'Sizi çağıracağımıza *bunları* çağırmayı tercih ederiz' demiş oluyor. Çok etkili. Çok pis."

Waxillium homurdandı. "Eğer bu kadar kaba bir şeyi Weathering'te deneseydin, kendini ayaklarından tavana asılmış bulurdun. Eğer şanslıysan."

"Hım. Evet." Bir hizmetkâr yaklaşıp onlara peşinden gelmelerini işaret ederek bir masaya götürdü. Steris, "Artık," diye daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti, "senin 'cahil köylü' numaralarına karşılık vermediğimi anlıyorsundur, Waxillium."

"Numara mı?"

Steris dalgın bir tonda, "Evet," dedi. "Sen bir erkeksin. Evlilik düşüncesi erkekleri rahatsız eder ve özgürlüğe tutunmaya çalışırlar. Bu yüzden eskiye dönmeye, bana tepki verdirmek için yabani gibi yorumlar yapmaya başladın. Bu senin eril bağımsızlık içgüdün; evliliği baltalamak adına, bilinçsiz bir şekilde yapılan bir abartı."

Masaya yaklaşırlarken Waxillium, "Sen, bunun bir abartı olduğunu varsayıyorsun, Steris," dedi. "Belki de ben buyumdur."

Kadın, "Waxillium, sen olmayı seçtiğin şeysin," dedi. "Buradaki insanlara ve Yomen Evi'nin yaptığı seçimlere gelirsek, bu kuralları ben koymadım. Onları onaylıyor da değilim, pek çoğu zahmet verici. Ama içinde yaşadığımız toplum bu. Bu yüzden ben de bu ortamda hayatta kalabilecek bir şey olmayı seçiyorum."

Kadın, kolunu bırakıp yakınlardaki bir masada birkaç kadını yanaklarından öperken, Waxillium yüzünü buruşturdu; görünüşe göre bunlar uzak akrabalardı. Kendisini, ellerini arkasında birleştirmiş ve kibar bir gülümsemeyle Steris ve kendisiyle selamlaşmaya gelenlere başıyla karşılık verir hâlde buldu.

Bu son birkaç ayda yüksek sosyete içine çıktığı zamanlarda davranışla-

rına iyi dikkat etmişti ve insanlar da ona eskiye kıyasla çok daha sıcak davranıyorlardı. Hatta Waxillium konuşmaya gelenlerin bazılarından hoşlanıyordu bile. Ancak Steris ile yaptıkları şey onu hâlâ rahatsız hissettiriyordu ve sohbetlerden keyif almakta zorlanıyordu.

Dahası, bu kadar çok insanın tek bir yerde bir araya gelmiş olması hâlâ Waxillium'un sırtının kaşınmasına neden oluyordu. Çok fazla karmaşa vardı ve çıkışları gözlemek fazlasıyla zordu. Daha küçük partileri ya da en azından çok sayıdaki odaya yayılmış olanları tercih ediyordu.

Gelin ile damat geldi ve insanlar alkışlamak üzere ayağa kalktı. Lord Joshin ve Leydi Mi'chelle; Waxillium onları tanımıyordu ancak neden dilenci gibi görünen, pejmürde kılıklı, baştan aşağı siyahlar kuşanmış olan bir adamla konuştuklarını merak etti. Neyse ki Steris onu, yeni evlileri mümkün olan ilk fırsatta tebrik etmeye kararlı bir şekilde bekleyenlerin yanına götürmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu.

Çok geçmeden, masalara yemek servisi başladı. Çatal bıçak şıkırtıları işitiliyordu. Steris masalarını hazırlaması için bir hizmetkâr çağırdı, Waxillium ise odayı inceleyerek vakit geçirdi. Dikdörtgen balo salonunun kısa kenarlarında yer alan iki tane balkon vardı. Balkonlarda yemek yemek için yer varmış gibi görünüyordu ancak hiçbir masa kurulmamıştı. Bugün oralar müzisyenlere ayrılmıştı, bir grup arp çalgıcısı vardı.

Tavandan muhteşem avizeler sarkıyordu. Binlerce parça ışıl ışıl kristalle süslenmiş olan altı devasa avize ortada asılıydı. Kenarlarda ise on iki adet, daha küçük avize vardı. *Elektrik ışıkları,* diye düşündü Waxillium. *O avizeleri elektriğe geçişten önce yakmak korkunç zor bir iş olsa gerek.*

Böyle bir partinin maliyeti aklını başından alıyordu. Bu tek gecelik etkinlikte harcanan parayla Weathering'i bir yıl boyunca besleyebilirdi. Amcası, malikâneden ayrı, başka bir mahallede yer alan bir bina olan Ladrian balo salonunu birkaç yıl önce satmıştı. Bu Waxillium'u mutlu ediyordu, hatırladığı kadarıyla o da bu salon kadar büyüktü. Eğer hâlâ o salona sahip olsalardı, insanlar ondan da böyle savurgan partiler düzenlemesini bekleyebilirdi.

Hizmetkâr onları masalarına götürmek üzere dönerken Steris kolunu Waxillium'a uzatıp, "Hadi?" diye sordu. Lord Harms ile Steris'in kuzeni Marasi'nin çoktan masaya oturmuş olduklarını görebiliyordu.

Waxillium açık yüreklilikle, "Neden şehirden ayrıldığımı hatırlıyorum," dedi. "Yaşam burada çok *zor.*"

"Çoğu kimse Yabanlar için aynı şeyi söyler."

Waxillium, "Ancak pek azı her ikisinde birden yaşamıştır," dedi. "Burada yaşamak başka bir tür zor; ama yine de zor. Marasi yine mi bizimle?"

"Evet."

"Onun hikâyesi *nedir*, Steris?"

"O Dış Çember'de yaşıyordu ve burada, şehirde üniversiteye gitmeyi çok istedi. Kendi ailesinin onu okutacak gücü olmadığı için babam ona acıdı. Eğitimi süresince bizimle birlikte yaşamasına izin verdi."

Geçerli bir açıklamaydı ancak Steris'in ağzından fazlasıyla hızlı bir biçimde dökülüyor gibiydi. Hazırlanmış bir bahane miydi yoksa, Waxillium fazla mı kuruntu yapıyordu? Ne olursa olsun, konuşma Lord Harms'ın kızını selamlamak üzere ayağa kalkmasıyla bölündü.

Waxillium, Lord Harms'ın elini sıktı, Marasi'nin elini tutup eğilerek selamladı, ardından da oturdu. Steris babasıyla davette olduğunu ya da olmadığını gördüğü kimseler hakkında konuşmaya başladı. Waxillium da dirseklerini masaya dayayıp yarım kulakla dinlemeye koyuldu.

Savunması zor bir oda, diye düşündü öylesine. *Balkonlarda silahlı muhafızlar işe yarayabilir, ancak ikisinde de birkaç tane bulunmalı ve kimsenin diğer balkonun altına girmediğinden emin olmaları gerek.* Yeterince güçlü bir silaha ya da doğru Allomantik güçlere sahip herhangi biri muhafızları aşağıdan haklayabilirdi. Gerçi balkonların altındaki sütunlardan iyi siper olurdu.

Ne kadar çok siper alınacak yer varsa, sayıca az olan taraf için o kadar iyiydi. Sayıca az olmayı istediğinden değil ama, Waxillium'un sayıca az olmadığı bir çatışmaya girdiği çok enderdi. Bu yüzden siper arardı. Açık alanda, silahlı bir çatışmanın sonunu kimin daha çok silahlı adamı ortaya koyabileceği belirlerdi. Ancak saklanabildiğin zaman, beceri ve deneyim bunun yerini tutmaya başlardı. Belki de bu salon çatışma için o kadar da kötü bir yer değildi. O...

Waxillium tereddüt etti. Ne yapıyordu? Kararını *vermişti*. Bunu kendisine iki günde bir hatırlatmak zorunda mıydı?

Kendisini sohbet etmeye zorlayarak, "Marasi," dedi. "Kuzenin bana eğitim için üniversiteye girdiğini söyledi."

"Son yılımdayım," dedi Marasi.

Yanıtının arkasının geleceğini düşünen Waxillium bekledi; fakat gelmedi.

"Peki, eğitimin nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi ve bakışlarını önüne, elindeki mendile çevirdi.

Waxillium iç geçirirken, *Ne kadar da verimli oldu*, diye düşündü. Neyse ki, görünüşe göre bir garson yaklaşıyordu. Zayıf adam onlara şarap doldurmaya başladı. Hafif bir Terris aksanıyla, "Çorba derhâl geliyor," dedi. Sesi biraz genizden geliyor, sesli harfleri vurguluyordu.

Sesi duyan Waxillium donup kaldı.

Garson, "Günün çorbası çeşnili, enfes bir karides, azıcık da biberle tatlandırılmış. Oldukça leziz bulacaksınız, diye düşünüyorum ben." Waxillium'a baktı; gözleri keyifle ışıldıyordu. Sahte bir burun ve bir peruk takmış olsa da, onlar Wayne'in gözleriydi.

Waxillium usulca homurdandı.

Wayne dehşetle, "Lordum karidesten hoşlanmıyor mu?" diye sordu.

Lord Harms, "Karides çorbaları oldukça iyidir," dedi. "Daha önce, başka bir Yomen partisinde tatmıştım."

Waxillium, "Çorbadan değil," dedi. "Sadece yapmayı unuttuğum bir şeyi hatırladım." *Birini boğmayı.*

Wayne, "Derhâl çorbalarınızla birlikte döneceğim, lordlarım ve leydilerim," diye söz verdi. Kulaklarında bir dizi sahte Terrisli küpeleri bile vardı. Gerçi Wayne kısmen Terrisli idi, tıpkı Waxillium gibi; Ferusimyasal yetenekleri bunu kanıtlıyordu. Bu toplumda nadir olan bir durumdu; her ne kadar Kökendaş'ların neredeyse beşte biri Terrisli olsa da, Terrisli olmayan kişilerle evlenmemeye meyilli oluyorlardı.

Marasi dönüp giden adamı izlerken, "Bu garson tanıdık gelmiyor mu?" diye sordu.

Lord Harms, "Geçen geldiğimizde de bize hizmet etmiş olmalı," dedi.

"Ama geçen sefer ben sizinle..."

Waxillium söze dalıp, "Lord Harms," dedi, "akrabanızdan bir haber var mı? Arakçıların kaçırdığı akrabanızdan?"

Adam şarabından bir yudum alırken, "Hayır," dedi. "Harap olasıca hırsızlar. Bu türden bir şey *kesinlikle* kabul edilemez. Bu davranışlarını Yabanlar'a saklasınlar!"

Steris, "Evet," dedi, "bu gibi şeyler olunca ister istemez insanın güvenlik güçlerine olan saygısı azalıyor. Üstelik soygun şehrin *içindeydi*! Ne kadar da korkunç."

Marasi aniden, "Nasıl bir şeydi?" diye sordu. "Lord Ladrian? Kanunun olmadığı bir yerde yaşamak nasıldı?" Kadın gerçekten de merak ediyormuş gibi görünüyordu; ancak bu sorusu, muhtemelen konuyu Waxillium'un geçmişine getirdiği için, Lord Harms'tan ters bir bakış almasına sebep olmuştu.

Waxillium, "Bazen zordu," diye itiraf etti. "Oralarda, kimi insanlar istedikleri şeyi basitçe alabileceklerine inanıyor. Biri onlara karşı koyduğunda gerçekten *şaşırırlar*. Sanki ben oyunbozanmışım, hepsinin oynadığı oyunun kurallarını anlamayan tek kişi benmişim gibi."

Lord Harms yüzünü buruşturup, "Oyun mu?" dedi.

Waxillium, "Mecazen, Lord Harms," dedi. "İşte, onların hepsi becerikli ya da iyi silahlanmış olduğun zaman, neyi istersen alabileceğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Bende ikisi de vardı ancak almak yerine onları *durduruyordum*. Buna anlam veremediler."

Marasi, "Çok cesurmuşsunuz," dedi.

Waxillium omuz silkti. "Açıkçası, cesaret değildi. Yalnızca kendimi bunların ortasında buldum."

"Şaşmazları durdururken bile mi?"

"Onlar özel bir durumdu. Ben..." Waxillium dondu. "Sen *bunu* nereden biliyorsun?"

Marasi kızararak, "Haberler sızıyor," dedi. "Yabanlar'dan. Çoğunu birileri yazıyor. Üniversitede ya da doğru kitapçıya giderseniz bulabilirsiniz."

"Ya." Rahatsız olmuş bir hâlde, Waxillium kadehini aldı ve biraz şarap içti.

Bu esnada, ağzına bir şey kaçtı. Neredeyse ağzındaki her şeyi tamamını şaşkınlıktan püskürtecekti. Kendine hâkim oldu. Zar zor.

Wayne, seni gerçekten *gırtlaklayacağım be*. Ağzındaki şeyi eline alırken bunu bir öksürükle gizledi.

Steris, "Umarım ki güvenlik güçleri çok geçmeden bu haydutların icabına bakar ve huzur ve kanunun hüküm sürdüğü günlere döneriz."

Marasi, "Aslında, bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi.

Lord Harms, "Evladım," diye sertçe söylendi. "Bu kadar yeter."

Waxillium, "Lordum, onun söyleyeceklerini duymak isterim," dedi. "Sohbet etmek adına."

"Ee... Tamam... Sanırım."

Marasi kızararak, "Bu sadece benim bir teorim," dedi. "Lord Ladrian, siz Weathering'te bir kanun adamıyken, kasabanın nüfusu ne kadardı?"

Waxillium elindeki nesneyi yokladı. Kullanılmış ve bir tutam mum ile ucu kapatılmış bir mermi kovanıydı. "Eh, son birkaç yılda hızla büyümeye başladı. Ancak çoğu zaman, bin beş yüz kadar diyebilirim."

"Peki ya çevresi?" diye sordu Marasi. "Sizin koruduğunuz ama kendi kanun adamları olmayan tüm o yerler?"

Waxillium, "Belki toplamı üç bindi," dedi. "Değişiyordu. Yabanlar'da pek çok gezgin vardır. Bir çiftlik kurmak ya da bir mineral madeni bulmak için dolanan kimseler. Bir yerden bir yere giden işçiler."

Marasi, "Üç bin diyelim," dedi. "Peki, siz kaç kişiydiniz? Size kanun adamlığı yapmakta yardım edenler?"

"Duruma göre, beş ya da altı," dedi Waxillium. "Wayne ve ben, çoğu zaman Barl da vardı. Zaman zaman gelip giden birkaç kişi daha vardı."

Tabii bir de Lessie, diye düşündü.

Marasi, "Üç bin kişi için altı kişi diyelim," dedi. "Hesabı kolay bir rakam olur. Beş yüz kişi başına bir kanun adamı."

Lord Harms bıkkınlıkla, "Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Bizim oktantımızın nüfusu altı yüz bin civarında," diye açıkladı Marasi. "Lord Ladrian'ın bahsettiğiorantı için bin iki yüz polis memurumuzun olması gerekir. Ancak yok. En son sayılara göz attığımda altı yüz kadardı. Bu yüzden, Lord Ladrian, sizin 'vahşi' Yabanlar'ınızı koruyan kanun adamı sayısı, bizim şehirde sahip olduğumuzdan *iki kat* daha fazlaydı ."

"Vay be," dedi Waxillium. *Varlıklı bir genç kadının sahip olması için tuhaf bir bilgi.*

Kadın çabucak, "Başarılarınızı küçük görmeye çalışmıyorum," dedi. "Muhtemelen sizde kanunları ihlal edenlerin oranı da daha yüksekti, çünkü Yabanlar'ın namı bu türden insanları kendine çekiyor. Ama ben bunun bir algı meselesi olduğunu düşünüyorum. Dediğiniz gibi, şehrin dışında, insanlar işledikleri suçun yanlarına kâr kalmasını bekliyorlar.

"Burada daha tedbirliler; üstelik suçların çoğu da daha küçük çaplı. Banka soyulmuyor da, gece vakti evine giderken bir düzine insan soyuluyor. Şehir ortamının doğası, suçları belirli bir görünürlük düzeyinin altında tutacak olursanız saklanmayı daha kolay kılıyor. Ama insanların sandığının aksine şehirde yaşam gerçekten de *daha güvenli* demezdim.

"Nüfus oranı açısından, Yabanlar'a kıyasla burada daha çok cinayet işlendiğinden eminim. Şehirde olup biten o kadar çok şey var ki, insanlar bunlara daha az dikkat ediyor. Kıyaslarsak, küçük bir kasabada işlenen bir cinayet, çok daha fazla karmaşa yaratan bir olay olacaktır; yıllardır işlenen tek cinayet olsa bile.

"Ve bütün bunlar dünyadaki zenginliğin çoğunun şehrin içindeki birkaç yerde toplanmış olduğu gerçeğini hesaba dahi katmıyor. Zenginlik, fırsat arayan insanları kendine çeker. Şehrin Yabanlar'dan daha tehlikeli olması için *yığınla* neden var. Sadece biz böyle değilmiş gibi davranıyoruz."

Waxillium kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. *İlginç*. Bir kere konuşmaya başladığında, utangaçlık filan kalmıyordu.

Harms, "Görüyorsunuz ya lordum," dedi, "işte bu yüzden onu susturmaya çalıştım."

Waxillium, "Eğer sustursaydınız yazık olurdu," dedi. "Çünkü inanıyorum ki bunlar, Elendel'e geri dönüşümden beri birilerinin bana anlattığı en ilginç şeyler."

Marasi gülümsedi, Steris ise gözlerini devirmekle yetindi. Wayne çorbayla birlikte geri geldi. Ne yazık ki yakın çevreleri kalabalıktı, Wayne yalnızca Waxillium ile ikisinin içinde kalacakları bir hız baloncuğu oluşturamazdı. Başka birileri de içeride kalır ve zaman onlar için de hızlanırdı. Wayne baloncuğu şekillendiremez ya da kimi etkileyeceğini seçemezdi.

Diğerleri dikkatlerini çorbaya vermişken Waxillium mermi kovanının mührünü kırdı ve içinde yuvarlanmış, küçük bir parça kâğıt buldu. Wayne'e bir bakış attı, ardından kâğıt parçasını açtı.

Haklıydın yazıyordu.

Wayne önüne bir kâse çorba koyarken Waxillium, "Genelde öyleyimdir," diye fısıldadı. "Ne haltlar karıştırıyorsun, Wayne?"

Wayne alçak bir sesle, "Karides çorbası. Afiyet olsun," dedi. "Baharatları içine iyice yedireceksin, yoksa üstünde birikip kalır."

Waxillium adama ters bir bakış attı fakat Wayne hafif Terris aksanıyla misafirlerin yanına bir sepet ekmek ve biraz daha şarapla döneceğini açıklarken ona aldırış etmedi.

Yemeye koyulurlarken Steris, "Lord Ladrian," dedi, "başkalarının yanındayken bahsedebileceğimiz konuların bir listesini hazırlamaya başlayabiliriz, diye düşünüyorum. Bu konular siyaset ya da dinle ilgili olmamalı, ancak hatırda kalıcı olmalı ve bizim sevimli görünmemize de fırsat vermeli. Başlangıç noktamız olabilecek özellikle eğlenceli bir deyim ya da hikâye biliyor musunuz?"

Waxillium fazla düşünmeden, "Bir keresinde yanlışlıkla bir köpeği kuyruğundan vurmuştum," dedi. "Komik bir hikâye sayılır."

Steris, "Köpek vurma hikâyeleri pek de yemekte konuşmaya uygun bir konu sayılmaz," dedi.

"Biliyorum. Özellikle de hayalarına nişan aldığım için."

Marasi neredeyse ağzındaki çorbayı püskürtecekti.

Steris, "Lord Ladrian!" diye çıkıştı, ancak babası eğlenmiş gibi görünüyordu.

Steris'e, "Artık seni şaşırtamayacağımı söylemiştin diye hatırlıyorum," dedi. "Yalnızca hipotezini sınıyordum, tatlım."

"Gerçekten. Bu köylü nezaketsizliğini eninde sonunda *aşacaksın*, değil mi?"

Wayne'in içine bir şey gizlemediğinden emin olmak için çorbayı karıştırdı. *Umarım en azından o mermi kovanını yıkamıştır.* Kaşığını ağzına götürürken, "Sanıyorum ben eninde sonunda, gerçekten de, bunu yapabileceğim," dedi. Çorba iyiydi fakat fazlasıyla soğuktu. "Asıl komik olan şey, Yabanlar'dayken ben çok görgülü biri olarak görülürdüm; hatta o kadar fazla ki, benim kibirli olduğumu düşünürlerdi."

Lord Harms, "Yabanlar standartlarına göre bir adama 'görgülü' demek, inşaat malzemeleri standartlarına göre bir tuğlaya 'yumuşak' demek gibi bir şey olsa gerek. Tuğlayı adamın suratına vurmadan hemen önce," dedi.

Steris, "Baba!" dedi. Waxillium'a, sanki onun yorumu Waxillium'un kabahatiymiş gibi, ters ters baktı.

Lord Harms, "Tamamıyla geçerli bir benzetmeydi," dedi.

"İnsanlara vurmak ya da hedef *ne olursa olsun* ateş etmek konusunda daha fazla konuşulmayacak!"

Marasi, "Pekâlâ, kuzen," dedi. "Lord Ladrian, bir keresinde kendi bıçağını fırlatarak adamın birini gözünden vurduğunuzu duymuştum. Bu hikâye doğru mu?"

Waxillium, "Aslında bıçak Wayne'indi," dedi. Tereddüt etti. "Göz de kaza eseriydi. O zaman da hayalara nişan almıştım."

Steris, neredeyse mosmor kesilmiş bir hâlde, "Lord Ladrian!" dedi.

"Biliyorum. Hedefe epey bir uzak. Bıçak atmada *gerçekten* kötü bir nişancıyımdır."

Steris onlara baktı; babasının kıs kıs gülüyor fakat bunu peçetesiyle gizlemeye çalışıyor olduğunu görerek kızarmaya başladı. Marasi masum bir sükûnetle kadının bakışlarına karşılık verdi. Marasi, "Vurmak yok," dedi. "Silah da yok. İstediğin türden bir sohbet açmıştım."

Steris ayağa kalktı. "Siz üçünüz kendinize gelirken ben de lavaboya gideceğim."

Kadın sert adımlarla uzaklaştı ve Waxillium içine çöken bir suçluluk hissetti. Steris katıydı, fakat içten ve dürüst görünüyordu. Alay edilmeyi hak etmemişti. Ancak onu kızdırmaya çalışmadan durmak epey zordu.

Lord Harms gırtlağını temizledi. Marasi'ye, "Buna gerek yoktu, evladım," dedi. "Beni, seni bu toplantılara getireceğime dair söz verdiğime pişman etme."

Waxillium, "Onu suçlamayın, lordum," dedi. "Asıl kabahatli bendim. Döndüğünde ondan uygun bir dille özür dileyeceğim, akşamın geri kalanında da dilimi tutacağım. Bu kadar ileri gitmemeliydim."

Harms iç çekerek başıyla onayladı. "Kabul ediyorum, benim de birkaç kez öyle şeyler yapasım gelmişti. O da tıpkı annesi gibi." Waxillium'a acıyan gözlerle baktı.

"Anlıyorum."

Lord Harms ayağa kalkıp, "İşte bizim kaderimiz bu, evlat" dedi. "Bir evin lordu olmak bazı özveriler gerektirir. Şimdi, izin verirseniz gidip barda Lord Alernath ile görüşeceğim ve sanırım ana yemekten önce bir yudum daha sert bir şeyler içeceğim. Eğer Steris dönmeden önce gitmezsem, beni kalmaya zorlar. Çok sürmez." İkisini başıyla selamladı, ardından yan tarafta, bir açık barın yanında daha yüksek bir grup masaya doğru sallana sallana ilerledi.

Waxillium adamın gidişini izlerken dalgın dalgın düşünüyor ve Wayne'in notunu parmakları arasında çeviriyordu. İlk başta, Steris'i bu hâle getirenin Lord Harms olduğunu düşünmüştü fakat göründüğü kadarıyla aksine *kızının* eli adamın yakasındaydı. *Bir başka ilginçlik,* diye düşündü.

Marasi, "Beni savunduğunuz içi teşekkür ederim, Lord Ladrian," dedi. "Görünüşe göre bir hanımın yardımına koşmak için sözleriniz de tabancalarınız kadar hızlı."

"Yalnızca gördüğüm kadarıyla gerçeği söylüyordum, leydim," dedi Waxillium.

"Söyleyin. Siz gerçekten de bir köpeği kuyruğundan mı vurdunuz, hem de... ee..."

Waxillium yüzünü buruşturup, "Evet," dedi. "Ama kendimi savunmak için lanet it o sırada bana saldırıyordu diyebilirim. Peşinde olduğum bir adama aitti. Saldırganlık köpeğin suçu değildi; zavallı hayvan günlerdir beslenmemiş gibiydi. Onu ölümcül olmayan bir yerinden vurarak korkutmaya çalışıyordum. Ancak adamı gözünden vurduğum hikâyedeki o kısım uydurma. Özellikle adamın herhangi bir yerine nişan almamıştım, sadece isabet ettirmeyi umuyordum."

Marasi gülümsedi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Lütfen."

"Kanun adamlarının oranlarıyla ilgili istatistiklerden bahsettiğimde kırgın göründünüz. Size hakaret etmek ya da kahramanlıklarınızı küçük görmek niyetinde değildim."

"Sorun değil," dedi Waxillium.

"Ama?"

Waxillium başını olumsuzca salladı. "Açıklayabilir miyim, emin değilim.Yabanlar'a çıktığımda, aranan suçluları yakalamaya başladığımda... Eh, bana ihtiyaç duyulan bir yer bulduğumu düşünmüştüm. Başka kimsenin yapmak istemediği bir şeyler yapmanın yolunu bulduğumu."

"Ama bulmuştunuz."

Çorbasını karıştırırken, "Ama öte yandan," dedi, "görünüşe göre, bana daha çok ihtiyacı olan yer en başından beri terk ettiğim yer olabilirmiş. Hiç fark etmemiştim."

"Önemli işler yaptınız, Lord Ladrian. *Hayati* işler. Ayrıca siz gelmeden önce, anladığım kadarıyla o bölgede yasaları uygulayan kimse yokmuş."

Waxillium gülümseyerek, "Arbitan vardı," dedi, yaşlı adamı hatırlamıştı. "Ayrıca elbette, Uzak Dorest'teki kanun adamları da vardı."

Marasi, "Uzak ve etkisi kısıtlı bir şehir," dedi. "Büyük nüfusuna hizmet eden tek bir kanun adamı olan. Ölüparmak Jon'un da kendi sorunları vardı. Siz işleri yoluna koyduğunuz zaman, artık Weathering şehirde yaşayanlara kıyasla daha iyi korunuyordu; ancak başlangıçta öyle değildi."

Waxillium başıyla onayladı fakat, bir kere daha, onun bu kadar çok şey biliyor olması tuhaf gelmişti. İnsanlar *gerçekten de* ta buraya, şehre kadar her yerde Wayne ve kendisi hakkında hikâyeler mi anlatıyorlardı? Neden bunları daha önce duymamıştı?

Marasi'nin bahsettiği istatistikler canını *sıkıyordu*. Şehri tehlikeli bir yer olarak düşünmemişti. Kurtarılmaya ihtiyacı olan vahşi ve ehlileştirilmemiş olan Yabanlar'dı. Şehir, Ahenk tarafından insanoğlunu barındırmak için yaratılmış bolluk diyarıydı. Burada ağaçlar bol meyve veriyordu ve işlenmiş toprakların sulanmaya ihtiyacı olmadan suyu oluyordu. Toprak daima bereketliydi ve her nedense asla verimi düşmüyordu.

Bu diyarın farklı olması gerekiyordu. Korunması. Waxillium silahlarını kısmen polislerin işlerini, yardıma ihtiyaç duymadan yürütebileceğine ikna olduğu için bir kenara bırakmıştı. *Ama Arakçılar durumun böyle olmadığının kanıtı değil mi?*

Wayne ekmek ve şarap şişesiyle geri geldi, ardından durup masadaki iki boş sandalyeye baktı. "Ah, eyvah," dedi. "Beklemekten, iki ahbabınızı *yiyecek* kadar mı sıkıldınız?"

Marasi adama bir bakış attı ve gülümsedi.

Waxillium, *Anlamış*, diye fark etti. *Wayne'i tanıdı.*

Waxillium, "Eğer bir şey dememe izin verirseniz, leydim," dedi, kadının dikkatini tekrar kendine çekerek. "İlk karşılaşmamıza kıyasla çok daha az mütevazisiniz."

Marasi yüzünü buruşturdu. "Utangaçlıkta pek iyi değilim, değil mi?"

"Bunun pratik gerektiren bir şey olduğundan haberim yoktu."

Wayne masaya oturup sepetinden bir baget ekmek alırken, "Ben her zaman çalışıyorum," dedi. Büyük bir ısırık aldı. "Kimse benim hakkımı vermiyor. İnsanlar çok nankör." Terris aksanı gitmişti.

Marasi şaşkın görünüyordu. Waxillium'a kısık bir sesle, "Yaptığı şey yüzünden dehşete düşmüş gibi görünmem gerekiyor mu?" diye sordu.

Waxillium, "Onu tanıdığını fark etti," dedi. "Şimdi surat asacak."

"Surat asmak mı?" Wayne Steris'in çorbasını içmeye koyuldu. "Bu resmen kabalık, Wax. *Iyy*. Bu meret size söylediğimden çok daha berbatmış. Kusura bakmayın."

Waxillium kuru kuru, "Bahşişime yansıyacaktır," dedi. "Leydi Marasi, ben sorumda ciddiydim. Açık olmak gerekirse, siz abartılmış bir çekingenlikle hareket etmeye çalışıyorsunuz."

Wayne, "Konuştuktan sonra her zaman aşağı bakmalar," diyerek katıldı. "Soru sorarken ses tonunu biraz fazla yükseltmeler."

Waxillium, "Kendi isteğiyle üniversitede eğitim görecek biri gibi değil," diye belirtti. "Bu rol neden?"

"Söylememeyi tercih ederim."

Waxillium, "Siz mi tercih edersiniz, yoksa Lord Harms ve kızı mı tercih eder?" dedi.

Marasi'nin yüzü kızardı. "İkincisi. Ama lütfen. Bu konuyu gerçekten kapatmak istiyorum."

Wayne elindeki somundan bir ısırık daha alırken, "Cazibenden geçilmiyor, Wax" dedi. "Gördün mü? Leydi neredeyse gözyaşlarına boğulacak."

Marasi, "Ben..." diye başladı.

Waxillium, "Ona aldırış etme," dedi. "Wayne isilik gibidir, ne kadar kaşırsan o kadar rahatsız edici olur."

Wayne, "İncindim," dedi, gerçi sırıtıyordu.

Marasi Wayne'e usulca, "Endişelenmiyor musun?" diye sordu. "Bir garson üniforması giyiyorsun. Eğer seni masada oturmuş yemek yerken görürlerse..."

Wayne sandalyesini geri hafifçe geri yatırırken, "Ha, doğru diyorsun," dedi. Arkasındaki kişi kalkmıştı ve Lord Harms da gittiğine göre Wayne'in yeteri kadar...

... bitirmişti bile. Sandalyesini tekrar doğrulttu, kıyafeti yine bir palto, düğmeli bol bir gömlek ve kalın bir Yabanlar tarzı bir pantolona geri dönmüştü. Şapkasını parmağında döndürüyordu. Küpeler gitmişti.

Marasi sıçradı. "Hız baloncuğu," diye fısıldadı, sesinde huşu vardı. "Ben dışarıdan bir şeyler görebileceğimi sanıyordum!"

Waxillium, "Eğer dikkatle izliyor olsaydınız, görebilirdiniz," dedi. "Bir bulanıklık. Yan masaya bakacak olursanız; garson ceketinin kolu, sakladığı yerden biraz dışarıya çıkıyor. Şapkası katlanıyor; yanları sert ama ellerinin arasına sıkıştırabilirsin. Hâlâ paltoyu nereden çıkardığını bulmaya çalışıyorum."

Wayne kendinden epey memnun bir hâlde, "Masanın altından," dedi.

Waxillium, "Hah, elbette," dedi. "Bizim garsonumuz olarak görevlendirilmesi için hangi masanın bize ait olacağını önceden bilmesi gerekiyordu." Waxillium, *Oturmadan önce gerçekten de masanın altına bakmalıydım,* diye düşündü. *Bu aşırı paranoyakça mı görünürdü?* Kendisini paranoyak gibi hissetmiyordu; vurulabileceğinden endişe ederek geceleri uykusuz kalmıyor ya da kendisini yok etmeye yönelik komploların kurulduğunu düşünmüyordu. Yalnızca dikkatli olmaktan hoşlanıyordu.

Marasi hâlâ Wayne'e bakıyordu; kafası karışmış görünüyordu.

Waxillium, "Beklediğin gibi değil miyiz," dedi. "Okuduğun raporlara göre?"

Kadın, "Hayır," diye itiraf etti. "Haberler genellikle kişiliklerden bahsetmez."

Wayne, "Bizimle ilgili hikâyeler mi var?"

"Evet, pek çok."

"Vay canına." Etkilenmiş gibiydi. "Bunlardan telif falan alacak mıyız? Eğer alacaksak, Wax'in payını isterim; çünkü yaptığını söylediği şeylerin hepsini ben yaptım. Hem o zaten zengin filan."

Marasi, "Bunlar haber tarzı raporlar," dedi. "Onlarda bahsedilen kişilere telif ödenmiyor."

"Pis hırsızlar." Wayne duraksadı. "Acaba benim müthiş derecede kahramanca ve erkeksi başarılarımı duymuş olan başka nezih hanımlar da var mıdır burada?"

Waxillium, "Leydi Marasi üniversitede öğrenci," dedi. "Orada toplanmış olan haberleri okuduğunu sanıyorum. Halkın çoğu bunlardan bihaber olacaktır."

"Bu doğru," dedi Marasi.

Wayne, "Ya," dedi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Eh, belki Leydi Marasi'nin kendisi benim son derece kahraman..."

"Wayne?"

"Evet."

"Yeter."

"Tamam."

Waxillium Marasi'ye dönerek, "Onun adına özür dilerim," dedi. Kadının yüzünde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Wayne, "Wax bunu çok sık yapar," dedi. "Özür diler. Kişilik bozukluklarından biri olduğunu düşünüyorum. Tamamiyle mükemmel olarak ona örnek oluşturmaya çalışıyorum ancak şimdiye dek yeterli olmadı."

Kadın, "Sorun değil," dedi. "Profesörlerime siz ikinizle tanışmanın ne kadar... Eşsiz bir şey olduğunu anlatan bir şeyler yazsam mı, diye düşünüyorum."

Waxillium, "Üniversitede tam olarak ne eğitimi görüyorsunuz?" diye sordu.

Kadın tereddüt etti, ardından iyice kızardı.

Wayne, "Hah, bak!" dedi. "İşte, utangaç numarası *aynen* böyle yapılır. Çok iyiye gidiyorsun, bravo!"

"Ben sadece..." Marasi elini gözlerine siper etti ve utançla önüne baktı. "Sadece... Ah, pekâlâ. Adli Hukuk ve Suçlu Davranışları alanında eğitim görüyorum."

Waxillium Wayne'e şaşırmış bir ifadeyle bakarak, "Bu utanılacak bir şey mi?" dedi.

"Ee, bana pek kadınlara uygun olmadığı söylenmişti," dedi. "Ama bunun ötesinde... Ee... Siz ikinizle burada oturuyoruz... Ve... Ee, biliyorsunuz ya... Siz dünyadaki en ünlü kanun adamlarından ikisisiniz ve..."

Waxillium, "Bana güven," dedi. "Biz hiç de sizin sandığınız kadar çok şey bilmiyoruz."

"Ama Soytarılık ve Aptal Davranışları eğitimi alıyor olsaydın," diye ekledi Wayne, "bak işte *o* bizim uzmanı olduğumuz bir şey."

Waxillium, "Bu iki şey ediyor," dedi.

"Bana ne." Wayne ekmeği yemeyi sürdürdü. "Peki diğer ikisi *ne oldu*? Onları gerçekten yememişsinizdir herhâlde. Wax yalnızca hafta sonları adam yer."

Waxillium, "İkisi de muhtemelen birazdan dönerler, Wayne," dedi. "Bu yüzden, ziyaretinin bir amacı varsa, sadede gelmek isteyebilirsin. Tabii eğer bu sıradan, günlük işkencen değilse."

Wayne, "Konunun ne olduğunu söyledim ya," dedi. "Kazayla notumu yemedin, değil mi?"

"Hayır. Fazla bir şey söylemiyordu."

Wayne öne doğru eğilip, "Yeterliydi," dedi. "Wax, bana rehinelere bakmamı söyledin. Haklıymışsın."

Waxillium, "Hepsi Allomanser," diye tahmin etti.

Wayne, "Daha da fazlası," dedi. "Hepsi akraba."

"Kökendaşlar'dan bugüne yalnızca üç yüz yıl geçti, Wayne. *Hepimiz* akrabayız."

"Bu mirasını bana bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Wayne kıs kıs güldü ve paltosunun cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Ondan fazlası var, Wax. Bak. Kaçırılan her bir kadın belirli bir soydan. Biraz *araştırma* yaptım. Harbiden, ciddi ciddi araştırma yaptım." Duraksadı. "Alt tarafı kitap filan okuyorsun, niye buna araştırma diyorlar ki?"

Waxillium, "Çünkü eminim senin ara vermen gerekmiştir," derken kâğıdı alıp inceledi. Kötü bir yazıydı fakat okunabiliyordu. Kaçırılan her kadının geldiği soyların temel hatlarını açıklıyordu.

Birkaç şey göze batıyordu. Her biri Lord Sissoylu'nun kendisine dek uzanıyordu. Bu yüzden *aynı zamanda* pek çoğunun geçmişinde güçlü bir Allomantik miras vardı. Hepsi yakın akrabaydılar; üçüncü ya da dördüncü dereceden kuzenlerdi, kimileri ise birinci derecedendi.

Waxillium başını kaldırdı ve Marasi'nin koca bir gülümsemeyle kendisini ve Wayne'i süzdüğünü gördü.

Waxillium, "Ne oldu?" diye sordu.

"*Biliyordum*!" dedi Marasi. "İkinizin Arakçıları soruşturmak üzere buraya geldiğinizi biliyordum. İlk soygundan yalnızca bir ay sonra ev lordu olmak için çıkageldiniz. Onları yakalayacaksınız, değil mi?"

"Lord Harms'in sizi benimle olan buluşmalara getirmesi için ***bu*** nedenle mi ısrar ettiniz?"

"Belki."

Waxillium iç geçirerek, "Marasi," dedi. "Yanlış çıkarımlar yapıyorsun. Benim ev lordu olmama neden olan ailemdeki ölümler sence uydurma mıydı?"

"Şey, hayır," dedi Marasi. "Ama bunu muhtemelen bu soygunları araştırmakta bir fırsat olarak gördüğünüzü fark edinceye dek bu unvanı kabul ettiğinize şaşırmıştım. İtiraf etmelisiniz; bunlar *sıra dışı*."

Waxillium, "Wayne de öyle," dedi. "Ama sırf onu incelemek için yerimden yurdumdan olup, tüm yaşam tarzımı değiştirip, bir evin tüm sorumluluğunu üstlenmezdim."

Wayne, alışılmadık bir şekilde bu iğnelemeye aldırış etmeden araya girdi. "Bak, Wax, lütfen bana bir silah getirdiğini söyle."

"Ne? Hayır, getirmedim." Waxillium kâğıdı katladı ve geri verdi. "Neden soruyorsun ki?"

Wayne kâğıdı adamın elinden alıp öne eğilirken, "Çünkü," dedi. "Görmüyor musun? Hırsızlar soymak için Elendel'in zengin kaymak tabakasının bulunduğu yerler arıyor; çünkü hedefleri o zengin kaymak tabakasının *arasında*. İstedikleri soydan gelenler. Bunlar, zengin tayfası, trene binmeyi kestiler."

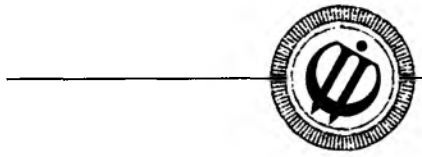
Waxillium başıyla onayladı. "Evet, eğer gerçekten de *asıl* hedef kadınlarsa, sansasyonel soygunlar gelecekteki olası hedeflerin seyahat etme olasılığını azaltacaktır. Geçerli bir bağlantı. Hırsızlar bu yüzden tiyatroya saldırmış olmalı."

Wayne, "Peki, doğru soydan gelen bu zengin tipler başka nerede bulunurlar?" diye sordu. "Dikkat dağıtmak için soyabileceğin bir şekilde, en güzel mücevherlerini takmış hâlde nereye giderler? Asıl hedefindeki doğru kişiyi rehin alabileceğin yer neresi?"

Waxillium'un damağı kurudu. "Büyük bir düğün yemeği."

Balo salonunun iki ucundaki kapılar bir anda tekmelenerek açıldı.

5

Haydutlar Waxillium'un görmeye alışık olduğu tiplerden değillerdi. Yüzlerini fularla gizlemiyor ya da geniş siperlikli Yabanlar şapkaları ile paltolar giymiyorlardı. Pek çoğunun yeleği ve mat renk pantolon ile kolları dirseklere dek sıyrılmış bol, düğmeli gömlekleri vardı, şehirli tarzında melon şapkalar takıyorlardı. Daha iyi giyimli değillerdi; sadece farklıydılar.

İyi silahlanmışlardı. Pek çoğunun omuzlarına dayanmış tüfekleri vardı; diğerlerinin ellerinde ise tabancalar. Balo salonunda insanlar onları derhâl fark etti; çatal-bıçak tıngırtıları ve küfürler yükseldi. En azından iki, belki de üç düzine haydut vardı. Waxillium sağdan, mutfağa açılan kapılardan daha fazlasının da geldiğini memnuniyetsizlikle fark etti. Arkada, çalışanları gözleyecek ve yardım çağırmalarını önleyecek adamlar bırakmış olacaklardı.

Wayne, "Silahsız gelmenin zamanını buldun," dedi. Sandalyesinden kaydı ve masanın yanında eğilip aşağıdan ikiz, tahta düello değneklerini çıkardı.

Waxillium usulca, "Koy onları yerine," derken adamları sayıyordu. Görebildiği kadarıyla otuz beş kişiydiler. Pek çoğu dikdörtgen salonun iki ucunda, Waxillium'un doğruca önünde ve arkasında kümelenmişlerdi. Waxillium nerdeyse salonun tam ortasındaydı.

Wayne sertçe, "Ne?" dedi.

"Değnekleri bırak, Wayne."

"Olmaz öyle şey..."

Waxillium, "Şu salona bir bak!" diye çıkıştı. "Burada kaç masum kişi var dersin? Üç yüz mü? Dört yüz mü? Eğer biz bir çatışma başlatırsak ne olacak?"

Wayne, "Sen onları koruyabilirsin," dedi. "İterek ayak altından çekebilirsin."

Waxillium, "Belki," dedi. "Çok riskli olur. Şimdiye dek, bu soygunların hiçbiri şiddet içermedi. Senin bu seferkini bir katliama dönüştürmene izin vermeyeceğim."

Wayne suratını asarak, "Seni dinlemek zorunda değilim," dedi. "Artık senin yardımcın değilim, Wax."

Oda telaş ve endişe çığlıklarıyla dolarken Waxillium onun gözlerinin içine baktı. Wayne, gönülsüzce tekrar yerine oturdu. Düello değneklerini bırakmadı, fakat ellerini masa örtüsünün altında tutarak saklıyordu.

Marasi dönmüş, hırsızların salonda dolaşmalarını şaşkın gözlerle ve pembe dudakları aralanmış bir hâlde izliyordu. "Eyvah." Hızla önüne döndü ve titreyen parmaklarla el çantasını çıkardı. Küçük bir not defteri ve bir kalem aldı.

Waxillium, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elleri titrerken Marasi, "Eşkâllerini yazıyorum," dedi. "İstatistiklere göre, kendilerine saldıran kişiyi sadece iki tanıktan birinin doğru bir biçimde tarif edebildiğini biliyor muydunuz? Daha beteri, on kişiden yedisi teşhis edebilmeleri için sıraya sokulmuş şüphelilere baktığı zaman, önlerinde benzer ancak daha tehditkâr birinin bulunması durumunda yanlış adamı seçer. Olay sırasında, saldırganın boyunu gözünüzde büyütme olasılığınız çok daha yüksektir; ayrıca çoğunlukla yakın zamanda işittiğiniz bir hikâyedeki kötü bir adama benziyormuş gibi tarif edersiniz. O yüzden bir suça tanıklık ediyorsanız, olaya karışanların ayrıntılarına dikkat etmeniz hayati önem taşır. Ah, gevezelik ediyorum, değil mi?"

Dehşet içindeymiş gibi görünüyordu, ancak yine de yazmaya devam etti, her suçlunun eşkâlini not alıyordu.

Silahlarını düğüne katılanlara doğrultup onları susturan hırsızlara dik dik bakarken Wayne, "Bizim hiç böyle şeyler yapmamıza gerek olmuyordu," dedi. "Ne de olsa biz bir suça tanıklık ettiğimiz zaman, bunu yapan adamlar genelde sonunda ölmüş oluyordu." Waxillium'a öfkeli bir bakış attı.

Birkaç hırsız, aşçıları ve garsonları zorla mutfaktan çıkararak konukların yanına getirmeye koyulmuştu. Soyguncular dan biri, omzunda bir pompalı tüfek ile, "Zahmet olmazsa!" diye kükredi. "Oturun! Sakin olun! *Sessiz olun.*" Hafif bir Yabanlar aksanı vardı ve uzun olmasa da yapılı bir vücuda ve şişkin kollara sahipti; alacalı, griye çalan bir teni vardı; sanki yüzü granitten yapılmış gibiydi.

Waxillium *Koloss soylu,* diye düşündü. *Tehlikeli.*

Fazlasıyla korkmuş birkaç kişinin sızlanmalarının dışında insanlar sessizleşti. Gelinin annesi görünüşe göre bayılmıştı; gelinle damat yere çömelmişti. Kolunu yeni karısının üzerine koruyucu bir edayla atmış olan damat kızgın görünüyordu.

İkinci bir Arakçı öne çıktı. Diğerlerinin aksine bu adamın yüzünde bir maske vardı; yüzünü kaplayan örme bir kumaştı, başında ise bir Yabanlar şapkası taşıyordu. Katı, kontrollü bir sesle, "Bu daha iyi," dedi. Bu ses Waxillium'a bir şeyler hatırlatmıştı.

Maskeli Arakçı teskin edercesine, "Eğer mantıklı davranırsanız, birkaç dakika içinde bu işi bitireceğiz," dedi. O masalar arasında dolaşırken bir düzine kadar haydut büyük çuvallar açıp salonda dolanmaya başladı. "Tüm istediğimiz mücevheratınız. Kimsenin incinmesine gerek yok. Böylesine hoş bir partide kan dökülmesi çok yazık olur. Mücevherleriniz yaşamınızdan kıymetli değil."

Waxillium hâlen barda oturan Lord Harms'e baktı. Yüzünü bir mendille silmeye başlamıştı. Çuvallı adamlar çabucak salonun içine dağıldı; her masada durup kolyeleri, yüzükleri, küpeleri, el çantalarını ve saatleri topluyorlardı. Bu eşyalar bazen kolayca, bazen de tereddütle veriliyordu.

Wayne gergin bir sesle, "Wax..." dedi.

Marasi, kalemi ve defteri kucağında yazmayı sürdürdü.

Waxillium alçak sesle, "Bundan sağ çıkmamız gerek," dedi. "Kimse incinmeden. Ardından güvenlik güçlerine rapor verebiliriz."

"Ama–"

Waxillium, "Bu insanların ölüm nedeni ben *olmayacağım*, Wayne," diye çıkıştı. Sesi, istediğinden çok daha fazla çıkmıştı.

Tuğlalarda kan. Deri bir palto giymiş bir ceset, yere devrilen. Sırıtan bir surat; alından vurulmuş ölen. Ölürken bile kazanan.

Tekrar olmaz. Asla olmaz.

Waxillium gözlerini sıkı sıkıya kapattı.

Bir daha asla.

Bir ses aniden, "Bu ne *cüret*!" diye bağırdı. Waxillium yana doğru göz attı. Yakınlardaki bir masada bir adam, yanı başındaki toplu kadının elinden kendini kurtararak ayağa kalkmıştı. Gür, kırlaşmış bir sakalı vardı ve kesimi eski usül bir takım giyiyordu; arkasında ayak bileklerine dek uzanan kuyruklar vardı. "Sessiz *kalmayacağım*, Marthin! Ben Sekizinci Muhafızlar'ın bir memuruyum!"

Bu haydutların elebaşının dikkatini çekti. Maskeli adam, sözünü sakınmayan adama doğru sakince ilerledi; pompalı tüfeği omuzundaydı. "Ah," dedi, "Lord Peterus, öyle değil mi?" İki hayduta eliyle işaret etti, onlar da silahları Peterus'un üzerinde ileri atıldılar. "Sekizinci polis teşkilatının emekli şefi. Silahını almamız gerekecek."

Peterus, "Ne cüretle burada, bir düğünde soyguna kalkışırsınız?" dedi. "Bu *akıl almaz* bir şey! Kendinizden utanmalısınız."

Adamları Peterus'un üzerini arayıp omuz kılıfından kalın kabzalı, Granger 28 model bir tabancayı çekip alırken, "Utanmalı mıyız?" dedi. "*Utanmalı* mıyız? Bunları soyduğumuz için mi? Sizin yıllarca Yabanlar'a yaptıklarınızdan sonra mı? Bu utanılacak bir şey değil. Bu, işte bu yaptıklarınızın *bedeli*."

Waxillium parmağıyla masaya vururken, *Bu seste bir şeyler* var, diye düşündü. *Tanıdık bir şeyler. Sakin ol, Peterus. Onu kışkırtma!*

Peterus, "Kanun namına, bunun için sizleri yakalatıp, astıracağım!" diye haykırdı.

Haydutların lideri Peterus'un suratına vurarak adamı yere devirdi. "Senin gibiler kanundan ne anlar?" diye çıkıştı. "Ayrıca, insanlara onları idam ettireceğini söylerken dikkat et. Bu onlara kendilerini tutmamak için bir neden daha verir. Pas ve *Harap*, sizler midemi bulandırıyorsunuz."

Dalkavuklarına mücevherleri toplamaya devam etmelerini işaret etti. Gelinin annesi kendine gelmiş ve ailesi gelinlik kolyesine dek soyulduğu için hıçkırarak ağlıyordu.

Waxillium usulca, "Haydutlar parayla *gerçekten* ilgileniyor," dedi. "Görüyor musunuz? Masalardaki herkesi konuşturup, ağızlarında saklı mücevher var mı diye bakıyorlar. Herkesi ayağa kaldırıp ceplerini ve sandalyelerinin etraflarını hızla aradıklarını görüyor musunuz?"

Marasi, "Elbette parayla ilgilenecekler," diye fısıldadı. "Soygunun beklenen amacı budur, ne de olsa."

Waxillium, "Ancak rehineler de var," dedi. "Bundan eminim." Başlangıçta, soygunların, haydutların asıl amacını gizlemek için kullandıkları bir

araçtan ibaret olduğunu düşünmüştü. Ancak eğer böyle olsaydı, para konusunda bu kadar titiz davranmazlardı. "Bana defterini ver."

Kadın ona baktı.

Şarabına çelik tozu serpiştirerek masanın altına uzanırken, "Hemen," dedi Waxillium. Marasi tereddütle not defterini uzatırken bir haydut masalarına yaklaştı. Bu gri tenli, kalın boyunlu adamdı.

Waxillium, "Wayne, duvardaki yarasa," dedi.

Wayne hızlıca başıyla onaylayıp düello değneklerini ona uzattı. Waxillium şarabını içti, spiralli defteri ve düello değneklerini kare şeklindeki masanın kendi tarafına bastırdı. Gömleğinin kol yeninden küçük bir metal çubuk çıkardı ve bunu değneklere bastırdı, ardından da çelik yaktı.

Etrafında çizgiler belirdi. Bir tanesi çubuğa, bir başkası ise defterin tel spiraline işaret ediyordu. Bunları hafifçe İtti, ardından elini çekti. Değnekler ve defter masanın yan tarafına bastırılmış olarak kaldı; üzerlerine düşen masa örtüsü onları saklıyordu. Waxillium'un masayı yerinden oynatmamak için dikkatli olması ve fazla İtmemesi gerekiyordu.

Haydut onların masalarına gelip elindeki çuvalı uzattı. Marasi üzerindeki tek mücevher olan küçük inci kolyesini çıkarmak zorunda kaldı. Titreyen ellerle para aramak için çantasına uzandı fakat haydut basitçe çantayı kapıp çuvalına attı.

Waxillium sesini titreterek, "Lütfen," dedi. "Lütfen, bize zarar vermeyin!" Köstekli saatini çıkardı, ardından sanki telaşlıymış gibi aceleyle masaya attı. Zincirini yeleğinden söktü ve saati çuvala fırlattı. Ardından cüzdanını çıkarıp onu da çuvala attı; başka hiçbir şeyi olmadığını göstermek üzere titreyen ellerle her iki cebini de görünür bir şekilde ters yüz etti. Paltosunun ceplerini yoklamaya başladı.

Koloss soylu adam sırıtarak, "Bu kadarı yeterli, ahbap," dedi.

"Bana zarar verme!"

Haydut, "Otur yerine, salak herif," dedi. Tekrar Marasi'ye döndü. Kadına pis pis baktı, ardından üstünü aradı ve ağzını kontrol etmek üzere kadını konuşturdu. Marasi buna katlanırken kıpkırmızı oldu; özellikle de üst araması epey bir mıncıklamaya dönüştüğü zaman.

Waxillium gözünün seğirmeye başladığını hissetti.

Haydut homurdanarak, "Başka bir şey yok," dedi. "Neden bana fakir masalar düşüyor? Peki ya sen?" Wayne'e baktı. Arkalarında, başka bir haydut Wayne'in masanın altındaki uşak ceketini bulmuş ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle giysiyi havaya kaldırmıştı.

Trençkotu ve Yabanlar'a has pantolonu içindeki Wayne, "Ben değerli bir şeyim varmış gibi *görünüyor* muyum, birader?" diye sordu. Yabanlar aksanını iyice arttırmıştı. "Kazara buradayım. Sizin geldiğinizi duyunca mutfakta dileniyordum."

Haydut homurdandı fakat yine de Wayne'in ceplerini yokladı. Hiçbir şey bulamadı, ardından masanın altını kontrol etti ve hepsini ayağa kaldırdı. Sonunda "fazla fakir" oldukları için onlara bir küfür savurdu ve Wayne'in şapkasını başından çekip aldı. Kendi şapkasını attı, altında deliklerinden alüminyum görünen örgü bir bere giyiyordu. Wayne'in şapkasını beresinin üzerine geçirip uzaklaştı.

Tekrar yerlerine oturdular.

Wayne, "Şanslı şapkamı aldı, Wax," diye hırladı.

Waxillium Marasi'ye, gizlice not almayı sürdürebilsin diye defterini geri verirken, "Sakin," dedi.

Marasi, "Neden defterinizi sakladığınız gibi cüzdanınızı da saklamadınız?" diye fısıldadı.

Waxillium önemsemezce, "İçindeki banknotlardan bazıları işaretli," dedi, bir yandan da maskeli lideri gözlüyordu. Adam elindeki bir şeye bakıyordu. Birkaç yaprak buruşmuş kâğıt gibi görünüyordu. "Polislerin nerede harcandıklarının izini sürmesine yardımcı olacak; tabii harcanırlarsa."

Marasi, "İşaretli mi?" dedi. "Öyleyse soyulacağımızı *biliyordunuz*!"

"Ne? Tabii ki bilmiyordum."

"Ama..."

Wayne, "Wax daima işaretlenmiş banknotlar taşır," dedi, liderin ne yaptığını fark ettiği zaman gözlerini kıstı. "Her ihtimale karşı."

"Ah. Bu... Epey sıra dışı."

Wayne, "Wax apayrı bir paranoyaktır, hanımefendi," dedi. "Şu herif benim yaptığını düşündüğüm şeyi mi yapıyor?"

Waxillium, "Evet," dedi.

Marasi, "Ne?" diye sordu.

Waxillium, "Yüzleri elindeki çizimlerle karşılaştırıyor," dedi. "Rehin almak için doğru kişiyi arıyor. Masaların arasında dolanıp, her kadının yüzünü nasıl kontrol ettiğine bak. Başka birkaç kişiyi de gönderdi."

Elebaşı yanlarından geçerken sessizleştiler. Yanında kaşları çatılmış, hoş yüzlü bir adam vardı. İkinci adam, "Söylüyorum bak," dedi, "çocuklar huysuzlanıyor. Onlara bu kadar çok silah verip, sonra da hiç tetik çekmelerine izin vermemek olmaz."

Maskeli elebaşı sessizdi, bir an Wax'in masasındaki herkesi inceledi. Kısaca tereddüt etti, sonra ilerledi.

İkinci adamın sesi giderek duyulmaz hâle geliyordu. "Er ya da geç çocukları koyuvermen gerekecek, patron," dedi. "Bence..." Kısa süre sonra Waxillium'un ne konuştuklarını duyamayacağı kadar uzaklaşmışlardı.

Yakınlarda, emekli polis Peterus tekrar yerine oturmuştu. Eşi kanayan kafasına bir mendil bastırıyordu.

Waxillium kararlılıkla kendi kendine, *En iyi yol* bu, dedi. *Yüzlerini gördüm. Paramı harcadıklarında izlerini sürüp, kim olduklarını öğrenebileceğim. Onları bulacağım ve kendi istediğim şartlarda onlarla yüzleşeceğim. Onları...*

Ama yapmayacaktı. Bunu polislerin yapmasına izin verecekti, değil mi? Kendisine sürekli tembihleyip durduğu şey bu değil miydi?

Salonun öte tarafından yükselen ani bir kargaşa bakışlarını oraya çevirmesine sebep oldu. Birkaç haydut, paniklemiş görünen birkaç kadını salona getiriyordu; içlerinden biri de Steris'ti. Görünüşe göre sonunda kadınlar tuvaletini kontrol etmeyi akıl edebilmişlerdi. Diğer haydutlar ise misafirleri soymakta epey yol katetmişti. Sayıları, bu kadar büyük bir kalabalıkta bile işin fazla sürmeyeceği kadar çoktu.

Patron, "Pekâlâ," diye seslendi. "Birini rehin alın."

Waxillium *Fazla sesli*, diye düşündü.

Haydutlardan biri, "Kimi alalım?" diye bağırarak yanıtladı.

Gösteri yapıyorlar.

Patron, "Fark etmez," dedi.

Rastgele birini seçtiğine inanmamızı istiyor.

Patron, "Herhangi biri olur," diye ekledi. "Mesela... Şu." Steris'i işaret etti.

Steris. Önceki rehinelerden biri onun kuzeniydi. Elbette. Steris de aynı soydandı.

Waxillium'un gözü daha feci bir biçimde seğirmeye başladı.

Patron, "Aslında," dedi, "bu kez iki kişi alalım." Koloss soylu adamını geriye, insanların masalarda olduğu yere doğru gönderdi. "Şimdi, kimse peşimizden gelmesin yoksa canınız yanar. Unutmayın; birkaç mücevher için hayatınızdan olmaya değmez. İzlenmediğimizden emin olunca rehineleri serbest bırakacağız."

Waxillium, *Yalan*, diye düşündü. *Onlardan ne istiyorsunuz? Neden onları...*

Wayne'in şapkasını çalan, koloss soylu adam Wax'in masasına yaklaştı ve Marasi'yi omzundan kavradı. "Sen işimizi görürsün," dedi. "Bizimle bir yolculuğa çıkacaksın, güzelim."

Adam ona dokununca Marasi yerinden sıçrayıp not defterini düşürdü.

Bir başka haydut, "Şuna bakın hele," dedi. "Bu neymiş?" Yerden defteri alıp sayfalarına göz gezdirdi. "İçinde sadece yazı var, Tarson."

Koloss soylu, Tarson adındaki adam, "Aptal," dedi. "Okuman yok, değil mi?" Kafasını uzattı. "Bak sen. Bu *benim* eşkâlim, değil mi?"

Marasi, "Ben..." dedi. "Sadece hatırlamak istemiştim, günlüğüm için..."

Tarson not defterini cebine koyarken, "Eminim öyledir," dedi. Elini cebinden çıkardığında bir tabanca tutuyordu ve onu Marasi'nin kafasına doğrulttu.

Marasi'nin beti benzi attı.

Waxillium ayağa kalktı; midesine çelik yanıyordu. Bir saniye sonra ise diğer haydudun tabancası kafasına doğrultulmuştu.

Tarson, griye çalan dudaklarında bir gülümsemeyle, "Leydin bizimle güvende olacak, ahbap," dedi. "Kalk bakalım." Adam Marasi'yi ayağa kaldırdı, ardından onu önüne katıp kuzey yönündeki çıkışa doğru ittirdi.

Waxillium diğer haydutun tabancasının namlusuna bakıyordu. Zihinsel bir İtmeyle tabancayı adamın yüzüne savurup, belki burnunu da kırabilirdi.

Haydut tetiği çekmek istiyormuş gibi görünüyordu. Soygunun coşkusundan heyecanlanmıştı, hevesli görünüyordu. Waxillium daha önce de böyle adamlar görmüştü. Tehlikeliydiler.

Haydut tereddüt etti, ardından arkadaşlarına şöyle bir baktı ve sonunda vazgeçip çıkışa doğru hızlı adımlarla ilerledi. Bir başkası ise Steris'i kapıya doğru itekliyordu.

Wayne, "Wax!" diye tısladı.

Nasıl olur da onurlu bir adam böyle bir şeyi izlemekle yetinirdi? Waxillium'un bütün adalet içgüdüleri bir şeyler yapmasını *talep ediyordu*. Karşı koymasını.

Wayne usulca, "Wax," dedi. "Hata yapılabilir. Lessie senin hatan değildi."

"Ben..."

Wayne düello değneklerini kavradı. "Pekâlâ, *ben* bir şeyler yapacağım."

Waxillium sersemliğinden kurtularak, "Kaybedilecek canlara değmez, Wayne," dedi. "Bu yalnızca benle ilgili değil. Söylediğim doğru, Wayne. Biz..."

Tanıdık bir ses, "Ne cüretle!" diye kükredi. Emekli polis Lord Peterus'tu. Yaşlı adam mendili başından çekip aldı ve sendeleyerek doğruldu. "Korkaklar! Rehine istiyorsanız gelin *beni* alın."

Haydutlar adama aldırış etmedi, çoğu salonun çıkışlarına doğru hızla ilerliyor, silahlarını sağa sola doğrultup yemeğe katılanları korkuyla sindirmekten keyif alıyordu.

Peterus, "Korkaklar!" diye bağırdı. "Köpekler, hepiniz *köpeksiniz*. Hepinizi astıracağım! O kızlardan birinin yerine beni alın, yoksa başınıza bu gelecek. Firari adına yemin ederim!" Leydilerin, lordların ve zenginlerin arasından geçti; pek çoğu eğilip masaların altlarına saklanmışlardı, Peterus uzaklaşmakta olan elebaşının peşinden sendeleyerek ilerledi.

Waxillium, aniden büyük bir utanç hissederek, *İşte salondaki cesareti olan tek adam gidiyor*, diye düşündü. *Bir o, bir de Wayne.*

Steris neredeyse kapıya varmıştı. Marasi ve onu tutsak alan adam da elebaşına yetişiyordu.

Buna izin veremem. Ben...

"KORKAK!"

Maskeli elebaşı aniden dönüp elini ileri uzattı; bir silah sesi gürleyerek büyük balo salonda yankılandı. Bir anda olup bitmişti.

Yaşlı Peterus yere yığıldı. Elebaşının tabancasının üzerinden duman tütüyordu.

Wayne usulca, "Ah..." dedi. "Demin büyük bir hata yaptın, birader. *Çok* büyük bir hata."

Elebaşı silahını kılıfına koyarak cesede sırtını döndü. Kapıya doğru yürürken, "Pekâlâ," diye bağırdı. "Biraz eğlenebilirsiniz, çocuklar. Çabucak hevesinizi alın ve dışarıda buluşalım. Haydi..."

Her şey dondu. İnsanlar oldukları yerde kaldılar. Kıvrılan duman havada hareketsiz kaldı. Sesler sustu. Ağlamalar kesildi. Hava Waxillium'un masasının etrafında bir çember şeklinde usulca dalgalanıyordu.

Wayne ayağa kalkıp, düello değneklerini omzuna atarken salonu inceliyordu. Haydutların her birinin yerini kafasına yazıyordu, Waxillium bunu biliyordu. Mesafeleri tartıyor, kendini hazırlıyordu.

Wayne, "Baloncuğu bırakır bırakmaz," dedi, "burası volkana düşen bir mühimmat deposu gibi patlayacak."

Waxillium sakince ceketinin içine uzandı ve kolunun altından gizli bir tabanca çıkardı. Masaya koydu. Seğirmesi kesilmişti.

Wayne "Ee?" diye sordu.

"Bu rezil bir benzetme. Bir mühimmat deposu nasıl bir volkanın içine düşsün ki?"

"Ne bileyim. Bak, savaşacak mısın yoksa savaşmayacak mısın?"

Waxillium, "Beklemeyi denedim," dedi. "Onlara gitmeleri için bir şans tanıdım. Bundan vazgeçmeyi *denedim*."

"Sen elinden geleni yaptın, Wax." Wayne yüzünü buruşturdu. "Fazlasıyla hem de."

Waxillium elini tabancanın üzerine koydu. Ardından silahı aldı. "Öyle olsun." Diğer eliyle, kesesindeki tüm çeliği şarap kadehine döktü, ardından içkiyi bir dikişte içti.

Wayne sırıttı. "Bu arada, bana yalan söylediğin için bir kadeh borçlusun."

"Ne yalanı?"

"Silah getirmedim demiştin."

Waxillium, "*Bir* silah getirmedim," derken belinin arkasına uzandı ve ikinci bir tabanca çıkardı. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Wayne. Ben hiçbir zaman tek silahla gezmem. Ne kadar serobendin var?"

"İstediğim kadar değil. Bu zımbırtı şehirde çok pahalı. Belki beş dakika kadar fazladan zamanım var. Ancak metalakıllarım neredeyse dolu. Sen gittikten sonra en az iki hafta hasta yattım." Bu, vurulması durumunda Wayne'e biraz iyileştirme gücü sağlayacaktı.

Waxillium derin bir nefes aldı; içindeki soğukluk eriyip gitti ve odadaki her bir metal nesnenin yerini gösteren çeliği yakarken bir ateşe dönüştü. Eğer yeniden donakalacak olursa...

Kendi kendine, *Donmayacağım*, dedi. *Donamam*. "Kızları ben hallederim. Sen güneydeki haydutları benden uzak tut. Önceliğimiz masumları hayatta tutmak."

"Zevkle."

"Otuz yedi, silahlı kötü adam, Wayne. Masumlarla dolu bir salonda. Bu *zor* iş olacak. Odaklan. Başlarken biraz yer açmaya çalışacağım.İstersen sana da bir hız vereyim."

Wayne dönüp sırtını Waxillium'a verirken, "Muhafaza gibi müthiş," dedi. "Seni bulmaya gelmemin *asıl* nedenini bilmek istiyor musun?"

"Neden?"

"Seni rahat bir yatakta yatmış dinlenir, ömrünün geri kalanı boyunca gazete okuyup çay içerken birileri sana yemek getirir, hizmetçilerin ayaklarını falan ovar hâlde düşündüm."

"Ve?"

"Ve seni böyle bir kadere terk edemezdim." Wayne titredi. "Biraderimin böylesi korkunç bir durum içinde ölmesine müsaade etmeyecek kadar iyi bir dostum ben."

"Rahat mı?"

Wayne, "Hayır," dedi. "Sıkıcı." Tekrar titredi.

Waxillium gülümsedi ardından başparmaklarını tabancalarının horozlarına götürüp silahları kurdu. Gençliğinde Yabanlar'a gittiği zaman, ona ihtiyaç duyulan bir yere geldiğini düşünmüştü. Eh, belki bu tekrar oluyordu.

Silahlarını doğrulturken, "Haydi!" diye bağırdı.

6

Wayne hız baloncuğunu bıraktı.

Waxillium nişan alırken, *İlk adım dikkatlerini çekmek*, diye düşündü. Kendinden uzağa doğru hafifçe İtmeye başladı; böylelikle mermileri yolundan saptıracak bir çelik güç baloncuğu oluşturuyordu. Onu tam anlamıyla korumazdı, fakat yardımı olurdu. Tabii eğer alüminyum mermilerle ateş etmezlerse.

Dikkatli olmakta fayda vardı. Bir de ilk ateş eden olmakta.

Hırsızlar hevesle silahlarını doğrultuyorlardı. Waxillium gözlerindeki yıkım tutkusunu görebiliyordu. Tepeden tırnağa silahlanmışlardı, ancak şimdiye dek soygunlar tek bir el bile ateş edilmeden gerçekleşmişti.

Pek çoğu bir sürü kişiyi öldürmektense, muhtemelen yalnızca biraz sağa sola ateş etmek istiyordu fakat böyle durumlar kolaylıkla beklenenden daha şiddetli bir hâl alırdı. Eğer durdurulmazlarsa, Arakçılar geride kırık pencereler ve masalardan fazlasını bırakacaktı.

Waxillium çabucak pompalı tüfeği olan bir haydut seçti ve kafasına bir kurşun sıkarak adamı yere devirdi. Ardından bir ikincisini. O pompalılar Waxillium için en az tehlikeli olan silahlardı, fakat çevrede sinmiş hâlde bekleyen masumlar için ölümcüllerdi.

Silah sesleri kocaman salona yayıldı ve konuklar çığlık attılar. Kimileri odanın kenarlarına doğru kaçma riskine girdi. Pek çoğu masaların altına girmişti. Kargaşada haydutlar ilk başta Waxillium'u fark etmediler.

Bir başka adamı daha omzundan vurarak yere devirdi. Bundan sonra yapılacak akıllıca şey, bir masanın arkasına siper alıp ateş etmeye devam etmekti. Haydutların bu kadar büyük ve kalabalık bir odada kimin ateş ettiğini bulmaları kıymetli saniyelerine mal olurdu.

Ne yazık ki, Waxillium'un arkasındaki adam keyifle haykırarak ateş açtı. Onlar Waxillium'un ne yaptığını fark etmemişlerdi, ancak ilerisinde, salonun karşı tarafındaki adamlar arkadaşlarının yere devrilişini görmüşlerdi ve siper almak üzere sağa sola dağılıyorlardı. Birkaç dakika içinde, oda kurşun ve dumandan bir fırtınayla dolacaktı.

Derin bir nefes alarak Waxillium çeliğini harladı ve demir metalaklına erişti. Metalaklını doldurmak onu hafifletiyor, erişmek ise onu ağırlaştırıyordu; hem de fazlasıyla. Ağırlığını yüz kat arttırdı. Bedeninin gücü de aynı oranda artıyordu ya da en azından o öyle olduğunu tahmin ediyordu; çünkü kendi ağırlığı altında ezilmiyordu.

Silahlarını, etki alanının dışında tutmak üzere başının üzerine kaldırdı ve ardından bulunduğu yerden dışa doğru halka şeklinde İtti. Dikkatle başladı, yavaş yavaş gücünü arttırıyordu. İttiğin zaman, kendi ağırlığını nesnenin ağırlığına bastırırdın; bu durumda bu masalar ve sandalyelerdeki metal vidalar ve cıvatalar oluyordu. Ondan uzağa doğru sürüklendiler.

Genişleyen bir kuvvet halkasının merkezi oldu. Masalar devrildi, sandalyeler yerlerde sürtündü ve insanlar şaşkınlıkla çığlıklar attı. Kimileri İtmeye kapılmış ve Waxillium'dan uzağa savrulmuştu. Yaralanacakları kadar sertçe değil, diye umuyordu ancak birazdan olacaklar düşünüldüğü zaman, odanın ortasında durmaktansa birkaç çürük daha iyiydi.

Hemen yanında odanın arkasına doğru dikkatle ilerleyen Wayne'in ters dönmüş ve arkadaki haydutlara doğru savrulan bir masanın üzerine atlayıp, kenarına tutunarak hızla ilerlerken sırıttığını gördü.

Waxillium İtmesini hafifletti. Yemek salonunun ortasında geniş, boş bir alanın merkezindeydi ve çevresine şarap, yemek ve devrilmiş tabaklar saçılmıştı.

Ardından çatışma tam anlamıyla başladı, ilerisindeki haydutlar yaylım ateşi açmıştı. Waxillium kurşun dalgasını bir başka güçlü bir İtmeyle karşıladı. Mermiler havada durdu ve dalga hâlinde geri püskürtüldü. Hızları düşünüldüğünde, kurşunları bu şekilde ancak geleceklerini bildiği zaman durdurabilirdi.

Kurşunları onları ateşleyenlere geri attı, fakat masum bir misafiri vurmamak için fazla güçlü bir biçimde İtmedi. Ancak haydutların pa-

niğe kapılması ve içeride bir Sikkeci olduğunu haykırmaları için yeterli olmuştu.

Artık Waxillium gerçekten tehlikedeydi. Göz açıp kapayıncaya dek, Waxillium metalakıllarına erişmekten onları doldurmaya geçmiş ve iyice hafiflemişti. Altıpatlarını yere çevirdi ve hemen arkasındaki zemine doğru ateş etti ve mermiyi İterek havaya fırladı. Kendisini, masalardan oluşturduğu barikatın ötesine, konuklardan bazılarının sinmiş olduğu tarafa savururken rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Neyse ki pek çoğu, odanın kenarlarının daha güvenli olduğunu anlamış ve o yöne gidiyorlardı.

Waxillium tam da, masa ve sandalyelerden oluşan yığının arkasına siper almaya koyulmuş olan haydutların ortasına indi. Her iki yöne doğrulttuğu silahlarla kollarını açıp ateş etmeye başlarken adamlar küfürler savuruyordu. Döndü ve hızlıca ateş ederek dört kişiyi yere devirdi.

Bazı haydutlar ona ateş etti, fakat kurşunlar çelik baloncuk tarafından saptırıldı ve isabet etmedi. Haydutlardan biri, "Alüminyum mermiler!" diye bağırıyordu. "Alüminyumunuzu çıkarın be!"

Waxillium döndü ve o adamın göğsüne iki el ateş etti. Ardından kenara sıçrayıp yuvarlanarak ilk baştaki İtişinden etkilenmemiş bir masanın yanına geldi. Üstündeki çivileri çabucak İttiğinde masa devrilerek ateş açan haydutlara karşı ona siper oldu. Kurşunların bazılarına uzanan mavi çizgileri fark etti; İterek yönlerinden saptırması için fazla hızlılardı.

Diğer haydutlar silahlarını yeniden dolduruyordu. Waxillium şanslıydı; rütbeli haydutların savurduğu küfürlerden anlaşıldığı kadarıyla, adamların silahlarına zaten alüminyum mermileri doldurulmuş olmaları gerekiyordu, en azından birkaç tane. Ancak alüminyumla ateş etmek, altınla ateş etmek gibiydi ve haydutların çoğu alüminyumu kazayla ateşleyebilecekleri şekilde silahlarında değil, ceplerinden taşıyormuş gibi görünüyordu.

Bir haydut masasının etrafından dolaşarak tabancasıyla nişan aldı. Waxillium refleks olarak karşılık verip silahı İtti ve adamın yüzüne çarptı. Ardından adamı göğsüne sıktığı bir kurşunla yere devirdi.

Ateşlediği mermileri sayarak, *Bitti*, diye düşündü. Diğer silahında ise yalnızca iki tane kalmıştı. Siperinin üzerinden ileriye baktı ve ters dönmüş masaların ardına saklanmış, silahlarını dolduran iki haydutun yerlerini tespit etti. Çabucak nişan aldı, ağırlığını arttırdı, ardından ateş edip tüm gücüyle silahtan çıkan mermiyi *İtti*.

Kurşun havayı yarıp siper işlevi gören masaya saplanarak delip geçti ve diğer taraftaki hayduta isabet etti. Waxillium aynı şeyi tekrarlayıp, basit

bir altıpatlar mermisinin kalın meşe masayı delip geçmesine şaşırmış olan diğer haydutu da vurdu. Ardından Waxillium masasının üzerinden atladı ve arkasındaki adamlar yaralıların etrafından dolaşarak ona ateş etmeye başladıkları anda diğer tarafa geçti.

Mermiler siperine isabet ediyordu ancak, dayandı. Bu kez hiçbir merminin mavi çizgisi yoktu. Alüminyum. Waxillium derin bir nefes alıp altıpatlarlarını yere attı ve baldırının içine bağladığı Terringul 27'yi çıkardı. Büyük kalibreli bir silah değildi, fakat uzun namlusu tabancayı hassas kılıyordu.

Wayne'e şöyle bir baktı ve yere devrilmiş dört Arakçı saydı. Arkadaşı keyifle bir masanın üzerinden elinde pompalı tüfek olan bir adama doğru atlıyordu. Wayne bir hız baloncuğu oluşturunca ikisi bir bulanıklığa dönüştü. Bir anda farklı bir yerdeydi; ayrıldığı yerden kurşunlar vızıldıyordu. Ters dönmüş bir masanın ardında saklanıyordu ve pompalı tüfeği olan haydut yerde hareketsizdi.

Wayne'in en sevdiği taktik iyice yaklaşarak hız baloncuğunun içinde tek bir kişiyi yakalamak ve teke tek dövüşmekti. Bir kez oluşturduktan sonra hız baloncuğunu oynatamazdı ancak içinde hareket edebilirdi. Bu yüzden seçtiği rakibiyle teke tek dövüştükten sonra baloncuğu bıraktığında beklenenden farklı bir yerde duruyor olacaktı. Düşmanlar Wayne'i takip etmek ve vurmakta son derece zorlanırlardı.

Ama uzun bir çatışmada, eninde sonunda buna alışır ve Wayne'in bir baloncuğu bırakmasından hemen sonraya dek ateş etmezlerdi. Bir baloncuğu bırakıp yenisini yapmak birkaç saniye alıyordu, bu da Wayne'in en savunmasız olduğu zamandı. Elbette baloncuk içindeyken dahi Wayne tam olarak güvende değildi. Arkadaşının bir başına, hızlandırılmış bir zaman baloncuğu içinde dövüşüyor olduğunu bilmek sinir bozucu olabiliyordu. Eğer Wayne içerideyken başı belaya girecek olursa, Waxillium yardım edemezdi. Baloncuk kaybolmadan önce Wayne vurulmuş ve kan kaybediyor olurdu.

Eh, Waxillium'un da kendi sorunları vardı. Alüminyum mermilere karşı kendi koruyucu baloncuğu işe yaramazdı. Bu yüzden bıraktı. Masasına ve etrafına başka mermiler da saplandı, büyük salonda silah sesleri yankılanıyordu. Neyse ki Waxillium hâlâ haydutların sıradan çelikten silahlarına işaret eden mavi çizgileri görebiliyordu, bunlara arkasından dolaşmaya kalkışan bir grup haydut da dâhildi.

Bunlarla uğraşacak vakit yok, diye düşündü. Haydutların elebaşı Steris'i adamlarından biriyle dışarı göndermişti, fakat kendisi kapıda du-

raklamıştı. Direnişe şaşırmış görünmüyordu. Orada öylece, buyurgan ve kontrollü bir biçimde dikilmesinde bir şeyler vardı... Maskeli yüzünün görünen tek kısmı olan gözlerinin Wax'i bulup ona kilitlenişinde... Sesinde bir şeyler vardı...

Düşünce bir şok gibi geldi. *Miles?*

Çığlıklar. Marasi'nin çığlıkları. Wax, kendisine yabancı gelen bir telaş hissiyle haydutların elebaşına arkasını döndü. Steris'in ona ihtiyacı vardı, ancak Marasi de öyleydi ve o daha yakındaydı. Marasi, koloss soylu, Tarson isimli adamın elindeydi; bir kolunu boynuna dolamış onu kapıya doğru sürüklüyor ve küfrediyordu. Yanındaki diğer iki adam gergin bir edayla, âdeta her an içeri polislerin doluşmasını beklercesine bakınıyorlardı.

Marasi kendini koyuvermişti. Tarson bağırıyordu, altıpatlarını kadının kulağına dayamıştı fakat o gözlerini sıkı sıkıya kapatmıştı ve tepki vermeyi reddediyordu. Sıradan bir rehine olmadığını biliyordu; özellikle onu istediklerini, bu yüzden de kendisini vuramayacaklarını biliyordu.

Waxillium, *Aferin sana*, diye düşündü. Arakçı'nın bağrışını duymak ve namluyu şakağında hissetmek kolay olamazdı. Birkaç misafir yakınlarda saklanmıştı; iyi giyimli bir kadın ile kocası elleriyle kulaklarını kapamışlar ağlıyorlardı. Silah sesleri gürültülü ve karmaşıktı ancak Waxillium böyle şeyleri güçbela fark ediyordu. Yine de kulak tıpalarını takmış olmalıydı. Ancak bunun için artık çok geçti.

Waxillium yana çöktü ve etrafından dolaşanların siper almasını sağlamak için ahşap zemine iki el ateş etti. Terringul, ahşaba saplanıp kalmak üzere özel olarak tasarlanmış oyuk uçlu çekirdekleri olan mermilerle doldurulmuştu; böylelikle ihtiyacı olduğunda ona iyi bir dayanak noktası sağlayacaklardı. Şans eseri bu mermiler ete de saplanıp kalırdı ve bu sayede haydutları delip geçerek çevredeki masumları yaralama olasılıkları da azdı; bu da Waxillium için gayet uygundu.

Eğilip öne doğru fırladı ve büyük bir servis tepsisinin üstüne atladı. Bir ayağıyla tepsinin kenarına bastı ve ardından arkasındaki kurşunları İtti. Bu manevra onun cilalı ahşap zemin üzerinde kayarak ilerlemesini sağladı. Masaları geride bırakıp odanın dışına uzanan merdivenlerin hemen önündeki açık alana çıktı, ardından tepsiyi ayağının altından tekmeledi, ağırlığını arttırıp yere indi ve durdu.

Tepsi önünden fırlayıp gitti ve irkilen haydutlar ateş etmeye başladı. Mermilerden bazıları tepsiye çarparken metale çarpan metalin çınlaması duyuldu; Waxillium Tarson'ın her iki tarafındaki adamı hızlı birer el ateşle

yere devirerek karşılık verdi. Ardından çeliğini harladı ve Tarson'ın silahını İterek Marasi'den uzaklaştırmaya çalıştı.

Ancak o zaman adamın silahına uzanan mavi bir çizgi olmadığını fark etti. Tarson sırıttı; kül rengi yüzünün üzerinde Wayne'in şapkası vardı. Ardından, hızla bir eliyle boynundan kavradığı Marasi'nin arkasına geçip diğer elindeki silahı da kadının kafasına dayadı.

Mavi çizgi yoktu. *Pas ve Harap... Bir* tabancanın *tamamını mı alüminyumdan yapmışlar?*

Hem Waxillium hem de Tarson hareketsiz kaldı. Arkadaki haydutlar Waxillium'un tepsi üzerindeki kaçışını fark etmemişlerdi ve az önce saklandığı yere yaklaşıyorlardı. Patronları hâlâ kapıda dikilmiş Waxillium'a bakıyordu. Waxillium onun kim olduğu konusunda yanılıyor *olmalıydı*. İnsanlar birbirine benzeyebilir, sesleri birbirini andırabilirdi. Bu ille de onların...

Marasi inledi. Ve Waxillium kendisini hareket edemez, kolunu ateş etmek üzere kaldıramaz olarak buldu. Lessie'yi kurtarmak için yaptığı atış zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

Kendi kendine sinirlenerek, *Böyle bir atışı yapabilirim*, dedi. *Daha önce düzinelerce kez yaptım.*

Yalnızca bir kez ıskalamıştı.

Hareket edemiyor, düşünemiyordu. Tekrar ve tekrar onun ölüşünü görüyordu. Havada kan ve gülümseyen bir yüz.

Tarson Waxillium'un ateş etmeyeceğini anlamış görünüyordu. Bu yüzden silahını Marasi'nin başından çekip Waxillium'a doğrulttu.

Marasi kaskatı kesildi. Bacaklarını kenetledi ve başını yukarıya savurarak Arakçı'nın çenesine bindirdi. Tarson'ın mermisi boşa gitti ve ağzını tutarak geriye doğru sendeledi.

Marasi büyük ölçüde kenara çekilince Waxillium'un zihni berraklaştı ve tekrar hareket edebilir hâle geldi. Tarson'ı vurdu ancak Marasi yakınlarda dengesini sağlamaya çalışırken adamın göğsüne nişan almaya cesaret edemedi. Tarson'ı kolundan vurarak yere devirmekle idare etti. Marasi dehşetle elini ağzına götürüp adamın yere yuvarlanışını izledi.

Arkadan sesler, "İşte orada!" diye duyuldu; masaların arasında çatıştığı üç hayduttan geliyordu. Alüminyum bir mermi Waxillium'un hemen yanından, havayı yararak geçti.

Waxillium ileri atlayıp Marasi'yi belinden kavrayarak, "Sıkı tutun," dedi. Silahını kaldırdı ve son mermisini de kapıya doğru ateşleyerek Arakçıların maskeli elebaşını kafasından vurdu.

Adam yere yıkıldı.

Waxillium, *Eh, bu teori de buraya kadarmış*, diye düşündü. Miles sıradan bir kurşunla devrilmezdi. O, özellikle tehlikeli türden bir Çiftsoylu'ydu.

Tarson yerde yuvarlanıyor, kolunu tutuyor ve homurdanıyordu. Vakit yoktu. Silahları boştu. Waxillium silahı yere atıp Marasi'yi sıkı sıkı tutarken İtti. İtmesiyle ikisi birlikte havaya fırladı; az önce bulundukları yer mermi yağmuruyla kaplandı. Ne yazık ki yerde yuvarlanan Tarson'ı ıskalamışlardı.

Marasi çığlık attı ve ışıl ışıl avizelere doğru havada süzülürlerken Waxillium'a sıkı sıkı tutundu. Waxillium avizelerden birini İterek ileri geri sallanmasına sebep oldu. İtişi onu ve Marasi'yi yakındaki balkona doğru savurmuştu, burası sinmiş bir grup müzisyenle doluydu.

Waxillium balkona sertçe indi, Marasi'yi taşıdığından dengesini sağlayamamış ve İtişi hassas bir biçimde hesaplayacak vakti olmamıştı. Kırmızı-beyaz bir kumaş yığını hâlinde düşüp yuvarlandılar. Durduklarında, Marasi titriyordu ve soluk soluğaydı, Waxillium'u sıkı sıkı kavramıştı.

Waxillium doğrularak oturdu ve bir an kadını tuttu. Marasi, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Lafı olmaz," dedi. "Yaptığın şey çok cesurcaydı, haydutu öyle durdurman."

Marasi, "On kaçırmadan yedisi, kurbanın uygun bir biçimde direniş göstermesiyle önlenebilir," dedi, sözcükler ağzından dökülüyordu. Gözlerini tekrar sıkı sıkı kapattı. "Affedersiniz. Bu çok, *çok* sarsıcıydı."

"Ben..." Waxillium durdu.

Marasi gözlerini açıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Waxillium karşılık vermedi. Sol taraflarındaki hareketlenen mavi çizgileri fark edince kadının elinden kendini kurtarıp yana yuvarlandı. Birileri balkona uzanan merdivenleri çıkıyordu.

Balkon kapısı çarpılarak açılır ve iki Arakçı belirirken, Waxillium da büyük bir arpın yanı başına varmıştı. Adamlardan birinde tüfek, diğerinde ise bir çift tabanca vardı. Waxillium metalakıllarına erişerek ağırlığını arttırdı, ardından çeliğini şiddetle harlayarak arpın metal aksamını; tellerini ve çivilerini var gücüyle İtti. Çalgı ahşap kapıya çatırtıyla bindirdi ve adamları duvara yapıştırdı. Yere yığılarak, kırılan arpın altında merdivenlere yuvarlandılar.

Waxillium koşarak adamların sağ olup olmadıklarını kontrol etmeye gitti. Artık bir tehlike oluşturmadıklarına kanaat getirince tabancaları aldı ve koşarak balkonun kenarına varıp aşağıdaki salonu gözledi. Kenara İtti-

ği mobilyalar balo salonunun zemininde garip ve tamamen yuvarlak açıklık oluşturmuştu. Giderek daha fazla davetli mutfağa doğru kaçıyordu. Wayne'e bakındı fakat yalnızca adamın geçtiği yerlerde haydutların hareketsiz bedenlerini gördü.

Marasi emekleyerek yaklaşıp, "Steris?" diye sordu.

Waxillium, "Şimdi onun arkasından gideceğim," dedi. "Birkaç haydut onu dışarı çıkardı ama fazla uzaklaşmak için..." Uzaktaki kapının yanında bir bulanıklık fark edince sustu. Bulanıklık kayboldu ve bir anda Wayne yerde yatıyordu, etrafından kandan bir havuz oluşuyordu. Başında, kendinden epey memnun görünen bir haydut dikiliyordu ve elinde dumanı tüten bir tabanca vardı.

Waxillium korkuyla içinden küfretti. Eğer Wayne başından vurulduysa...

Steris mi? Wayne mi?

Steris güvende olacak, diye düşündü. *Onu almalarının bir nedeni var, ona ihtiyaç duyuyorlar.*

Marasi, Wayne'i işaret ederek, "Ah, hayır!" dedi. "Lord Ladrian, şuradaki..."

Waxillium Marasi'nin eline aceleyle bir tabanca tutuştururken, "Yanına gidebilirsem iyi olacak," dedi. "Bunlardan birini kullanabilir misin?"

"Ben..."

"Eğer biri seni tehdit ederse sadece ateş etmeye başla. Ben gelirim." Balkonun tırabzanlarının üzerine çıktı. Avizeler önünü büyük ölçüde kapatıyordu; doğruca Wayne'in yanına sıçrayamazdı. Aşağı atlaması gerekiyordu, ardından tekrar yukarı sıçramalıydı ve sonra da...

Zaman yok. Wayne ölüyordu.

Yürü!

Waxillium kendini balkondan aşağı attı. Ayakları yerden kesilir kesilmez metalaklına erişti ve olabildiğince ağırlık çekti. Bu onu yere yapıştırmadı; bütün nesneler aynı hızda yere düşerdi. Tek önemli olan hava direnciydi.

Ancak İterken ağırlığın büyük bir önemi vardı; Waxillium da bunu yapıyordu, tüm gücüyle avizelere yüklendi. Bir sıra hâlinde paramparça oldular; içlerindeki metal çarpıldı ve kristalleri parçalanıp etrafa saçıldı. Bu Waxillium'a doğrudan Wayne'e doğru bir yay hâlinde sıçrayabilmesi için salonun üst kısmı boyunca bol bol boşluk sağlamıştı.

Bir an içinde Waxillium metalakıllarına erişmeyi kesti ve bunun yerine doldurmaya koyularak, ağırlığını neredeyse hiç kalmayıncaya dek azalttı.

Ardındaki kırık arpı İtti ve aynı sırada yerdeki çivileri de hızlıca İterek havada kaldı.

Sonuç olarak odada zarif bir yay çizerek süzülüp, eskiden büyük avizelerin durduğu boşluk boyunca uçtu. Parıldayan küçük avizeler her iki yanında ışıldamaya devam ederken kristal parçaları aşağısında yere doğru düşüyor, ışığı renklerden bir yağmura dönüştürüyorlardı. Ceketi dalgalanıyordu ve düşerken elindeki tek altıpatları Wayne'in başında duran hayduta çevirdi.

Waxillium altı mermiyi de hırsıza sıkarak boşalttı. İşi şansa bırakamazdı.

Waxillium yere inerken tabanca elinde kaygandı; bacaklarının kırılmaması için zemindeki çivileri İtiyordu. Hırsız duvara doğru yıkıldı, ölmüştü.

Waxillium Wayne'e ulaşır ulaşmaz etraflarında bir hız baloncuğu belirdi. Wayne kıpırdanırken Waxillium rahatlayıp bir soluk verdi, arkadaşını yüzüstü çevirmek üzere dizlerinin üzerine çöktü. Wayne'in gömleği kana bulanmıştı, karnında bir kurşun deliği görünüyordu. Waxillium bakarken, yara yavaşça kapanıp iyileşti.

Wayne, "Öf be," diyerek söylendi. "Karın yaraları *pis* acıyor."

Haydut hayattayken Wayne baloncuğu sürdürmeye devam edemezdi, bu Wayne'in ölmediğine işaret ederdi. Suçlular ve kanun adamları Metalsoylu'lara alışıklardı; eğer baloncuk kaybolmasaydı; haydut Wayne'i çabucak kafasından vururdu.

Bu yüzden Wayne baloncuğu bırakarak ölü numarası yapmaya zorlanmıştı. Neyse ki haydut öldüğünden emin olmak üzere onu yüzüstü çevirmemiş ve yarasının iyileşmekte olduğunu fark etmemişti. Wayne bir Altınilik'ti; Waxillium'un ağırlık depoladığı gibi sağlık depolayabilen türden bir Ferusimyacıydı. Eğer Wayne hasta ve zayıf, bedeni normalden çok daha yavaş bir biçimde iyileşir hâlde zaman geçirirse, bir metalakılda sağlık ve iyileşme yeteneği depolayabilirdi. Sonrasında ise metalaklına erişerek büyük bir hızda iyileşebiliyordu.

Waxillium, "Metalaklında ne kadar kaldı?" diye sordu.

Wayne, "Bu gecenin ikinci kurşun yarasıydı," diye yanıtladı. "Belki bir tanesini daha iyileştirebilirim." Waxillium Wayne'i ayağa kaldırdı. "O kadar çoğunu depolamak şöyle iki haftamı almıştı. Umarım senin şu hatun buna değer."

"*Benim* hatun mu?"

"Oho, haydi be birader. Yemekte ona nasıl baktığını gördük. Sen zeki olanların hep hastasıydın." Sırıttı.

Waxillium, "Wayne," dedi. "Lessie aramızdan ayrılalı bir sene bile olmadı."

"Eninde sonunda hayat devam ediyor."

Waxillium yakınlardaki masalara bakarken, "Bu konuşma bitmiştir," dedi. Wayne'in düello değnekleriyle kemikleri kırılmış Arakçı cesetleri etrafa saçılmıştı. Waxillium, canlı olan birkaçının masaların arkasında saklandığını gördü, Wayne'in tabanca taşımadığını fark etmemiş gibilerdi.

Waxillium, "Beş tane mi kaldı?" diye sordu.

Wayne düello değneklerini yerden alıp elinde döndürürken, "Altı," dedi. "Orada gölgelerde bir tane daha var. Ben yedi tane hakladım. Sen?"

Wax dalgınca, "On altı, sanırım," dedi. "Dikkatli saymadım."

"On altı mı? Yuh be, Wax. Biraz paslanmışındır umuyordum, belki bu kez sana yetişirim diyordum."

Waxillium gülümsedi. "Bu bir yarışma değil." Tereddüt etti. "Ben kazanıyor olsam da. Bazıları Steris'le birlikte kapıdan çıktı. Şapkanı alan adamı vurdum, ancak ölmedi. Şimdiye dek gitmiştir."

Wayne incinmiş bir ses tonuyla, "Şapkamı geri almadın mı?" diye sordu.

"Üzerime ateş edilmesiyle *biraz* meşguldüm."

"Nasıl meşguldün? Yahu birader, üzerine ateş edilmesi için senin çaba sarf etmene gerek yok ki. Bence, sen sadece şanslı şapkamı kıskandığın için bahane uyduruyorsun."

Waxillium, "Evet, aynen öyle," dedi, elini cebine atarak. "Ne kadar vaktin var?"

Wayne, "Pek fazla değil," dedi. "Serobent neredeyse bitti. Belki yirmi saniye kadar."

Waxillium derin bir nefes aldı. "Ben soldaki üçünü alacağım. Sen sağa git. Sıçramaya hazır ol."

"Tamam."

"Haydi!"

Wayne ileri doğru koştu ve önündeki bir masanın üzerine sıçradı. Tam oradan atladığı anda hız baloncuğunu bıraktı ve Waxillium ağırlığını arttırarak kendini hazırladı, ardından Wayne'in metalakıllarını İterek adamı haydutlara doğru bir kavisle ilerleyecek biçimde havaya savurdu. Wayne havaya yükselince, Waxillium metalaklına erişmekten doldurmaya geçti, ardından da birkaç çiviyi İterek kendisini biraz daha farklı bir doğrultuda havaya fırlattı.

İlk yere inen Wayne oldu; o kadar sert bir biçimde inmişti ki, bir çift

saklanmış haydutun arasında yerde yuvarlanırken kendisini iyileştirmek zorunda kalmış olmalıydı. Ayağa kalktı ve düello değneklerini haydutlardan birinin koluna indirdi. Ardından hızla döndü ve bir değnekle ikinci adamın boynuna vurdu.

Waxillium yere düşerken silahını fırlatıp İterek irkilen bir hırsızın suratına vurdu. Yere indi, ardından Wayne'in daha önce verdiği mesajı içeren boş kovanı ikinci bir adama fırlattı. Kovanı İterek onu doğaçlama bir mermiye dönüştürdü ve adamın alnına gömerek kafatasını deldi.

Waxillium kovanı kendisini de kenara savuracak kadar büyük bir güçle İtmişti. Silahını suratına attığı adamın göğsüne omzuyla vurdu. Adam geriye doğru tökezledi ve Waxillium önkolunu ve oradaki metalakıl bilekliğini, adamın kafasına bindirerek yere devirdi.

Bir tane daha var, diye düşündü. *Arkamda, sağ tarafta.* Kılpayı olacaktı. Waxillium attığı silahı tekmeledi, bunu geride kalan son hayduta doğru İtmeyi düşünüyordu.

Bir silah sesi duyuldu.

Waxillium, kendisine isabet eden kurşunun acısını bekleyerek hareketsiz kaldı. Hiçbir şey olmadı. Döndüğünde geriye kalan son haydudun bir masanın üzerine devrilmiş kan kaybetmekte olduğunu gördü. Elindeki silah da yere düşüyordu.

Firari'nin yaraları adına, bu da ne?

Başını kaldırdı. Marasi onu bıraktığı balkonda dizinin üzerine çökmüştü. Waxillium'un ezdiği haydutun tüfeğini almıştı ve nasıl kullanacağını bildiği ortadaydı. Waxillium izlerken bir kez daha ateş edip, Wayne'in gölgelerde saklandığından bahsettiği haydutu vurdu.

Wayne üzerine saldıran iki kişiyi haklamayı bitirerek doğruldu. Waxillium Marasi'yi işaret edene dek o da şaşırmış göründü.

Wayne Waxillium'a yaklaşırken, "Vay," dedi. "Gittikçe daha çok gözüme giriyor. Ben olsaydım, ikisinin içinden onu seçerdim."

İkisinin içinden.

Steris!

Waxillium bir küfür savurdu ve ileri atılıp bir Çelikitmeyle kendisini diğer çıkışa doğru fırlattı. Yere indiği gibi koşmaya başladı ve endişeyle elebaşının cesedinin, adamı vurduğu yerde olmadığını fark etti. Kapı ağzında kan vardı. Onu sürükleyip götürmüşler miydi?

Ama... Belki de Waxillium'un teorisi yanlış değildi. Ama olmazdı be! Karşısındaki Miles olamazdı. Miles bir kanun adamıydı. En iyilerinden biriydi.

Waxillium dışarıya fırladı, balo salonunun bu çıkışı doğruca sokağa açılıyordu. Burada bir çite bağlanmış olan atlar vardı ve bir grup seyise benzeyen birileri elleri ve ağızları bağlanmış şekilde yerde yatıyordu.

Steris ve onu götüren haydutlar gitmişti. Ancak avluya doluşan kalabalık bir polis grubu gördü.

Waxillium yorgun bir hâlde merdivenlere otururken, "Tam zamanında geldiniz, çocuklar," dedi.

* * *

Memur Brettin, "*Kim* olduğunuz ya da ne kadar paranız olduğu umurumda değil," dedi. "Burayı altüst etmişsiniz, beyefendi."

Waxillium taburesine oturmuş, sırtını da duvara dayamıştı ve yarım kulakla dinliyordu. Sabaha her yanı ağrıyacaktı. Aylardır bedenini bu kadar zorlamamıştı. Hiçbir yerini burkmamış ya da bir kasını yırtmamış olduğu için şanslıydı.

Brettin, "Burası Yabanlar *değil*," diye devam etti. "İstediğiniz her şeyi yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Basitçe elinize bir silah alıp kanunu sağlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Yomen Malikânes'inin mutfağında, polislerin sorgulama için ayırdığı bir bölümünde oturuyorlardı. Çatışmanın bitiminden bu yana pek vakit geçmemişti. Yalnızca sorunun başlaması için yeterli bir süre geçmişti.

Kulakları hâlen silah seslerinden çınlıyor olmasına karşın, Waxillium kendileriyle ilgilenilen misafirlerin balo salonundaki ağlamalarını ve inlemelerini de duyabiliyordu. Onun da ötesinde, malikânenin avlusundan yankılanan at nalı ve zaman zaman da otomobil şamatası sesini duyabiliyordu, şehrin zenginleri gruplar hâlinde serbest bırakıldıkça kaçıp gidiyorlardı. Polis memurları herkesle konuşuyor, iyi olup olmadıklarını kontrol ediyor ve konuk listesinde yer alıp almadıklarına bakıyordu.

Brettin, "Ee?" diye hesap sordu. Oktanttaki polis teşkilatının başı, polis komutanıydı. Bölgesinde gerçekleşen soygunlardan dolayı kendisini muhtemelen *büyük* bir tehdit altında hissediyordu. Waxillium adamın yerinde olup, olan bitenden memnun olmayan şehrin kodamanlardan her gün fırça yemenin nasıl olduğunu hayal edebiliyordu.

Waxillium sakince, "Üzgünüm, memur bey," dedi. "Eski alışkanlıklar sağlam çelik gibidir. Kendime hâkim olmam gerekirdi, fakat siz olsanız farklı mı davranırdınız? Kadınların kaçırılışını hiçbir şey yapmadan öylece izler miydiniz?"

"Benim, sizin sahip olmadığınız yasal bir hakkım ve sorumluluğum var."

"Benim de ahlaki bir hakkım ve sorumluluğum var, memur bey."

Brettin burnundan soluyordu, fakat serinkanlı bu konuşma onu bir nebze yatıştırmıştı. Kahverengi üniforma ile kubbe gibi şapkalardan giymiş bir polis memuru içeri girip selam verince yana döndü.

Brettin, "Evet?" dedi. "Haber nedir, Reddi?"

Adam, "Yirmi beş ölü, amirim," dedi.

Brettin inledi. "Ne yaptığını görüyor musun, Ladrian? Eğer sen de herkes gibi burnunu sokmamış olsaydın, bu zavallı insanlar hâlâ hayatta olabilirdi. Hay Harabet! Bu tam bir rezalet. Bunun için *beni* asabilirler..."

Reddi, "Amirim," diye araya girdi. Yaklaştı ve usulca konuştu. "Affedersiniz amirim ama bu ölen *haydutların* sayısı. Yirmi beşi ölü, amirim. Altısı ise sağ ele geçirildi."

"Ha. Peki, kaç sivil kayıp var?"

"Sadece bir, amirim. Lord Peterus. Lord Ladrian karşılık vermeye başlamadan önce vurulmuş. Amirim." Reddi Waxillium'a bir saygı ve huşu karışımıyla bakıyordu.

Brettin Waxillium'a bir baktı, ardından teğmeni kolundan yakalayıp biraz öteye çekti. Waxillium gözlerini kapadı, usulca nefes aldı ve konuşmanın bir kısmını duyabildi.

"Şimdi sen... iki adam... otuz bir tane... *kendi* başlarına... ?"

"Evet, amirim."

"... başka yaralı...?"

"... kemikleri kırık... ciddi bir şey yok... yara bere... ateş açacaklarmış..."

Sessizlik oldu ve Waxillium gözlerini açınca polis komutanının kendisine ters ters baktığını gördü. Brettin, Reddi'ye eliyle gitmesini işaret etti, ardından geri geldi.

Waxillium, "Ee?" dedi.

"Şanslı bir adamsın gibi görünüyor."

"Arkadaşım ve ben dikkatlerini üzerimize çektik," dedi. "Çatışma başladığında ise konukların çoğu yere yatmışlardı."

Polis komutanı, "Yine de Allomantik numaranla kemiklerini kırmışsın," dedi. "İncinmiş egolar ve öfkeli lordlar olacak. Şikâyetçi olduklarında ise *bana* gelecekler."

Waxillium hiçbir şey demedi.

Brettin, Waxillium'un önünde çömelerek iyice yaklaştı. "Senden haberim vardı," dedi usulca. "Bu konuşmayı eninde sonunda yapacağımızı

biliyordum. Bu yüzden açık olacağım. Bu benim şehrim ve burada yetki bende."

Waxillium fazlasıyla yorgun hissederek, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle."

"Öyleyse haydutlar adam vurmaya başladıklarında neredeydin?"

Brettin'in yüzü kızardı fakat Waxillium gözlerini kaçırmadı.

Brettin, "Seni tehdit olarak görmüyorum," dedi.

"Güzel. Çünkü daha tehditkâr hiçbir şey söylemedim."

Brettin nefesini tıslamayla verdi, ardından parmağını Waxillium'a doğru uzatıp göğsünü dürttü. "Diline hâkim ol. Aklımın bir köşesinde seni bu geceliğine hapse atmak var."

"At o zaman. Belki yarın sabaha kadar *diğer* köşelerini de bulursun; böylece mantıklı bir konuşma yapabiliriz."

Brettin'in yüzü daha da kızardı fakat Waxillium gibi o da, çok ciddi bir gerekçe olmaksızın bir ev lordunu hapse atmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Brettin sonunda ayağa kalkıp, Waxillium'a kovalar gibi elini salladı ve sert adımlarla mutfaktan ayrıldı.

Waxillium iç geçirdi, ayağa kalkıp melon şapkasını bıraktığı tezgâhın üzerinden aldı. *Ahenk bizi gücü geniş, zihni dar adamlardan korusun.* Şapkasını taktı ve mutfaktan çıkıp balo salonuna geçti.

Salon büyük ölçüde boşalmıştı; gelinle damat Lord Yomen'in arabasıyla olayların etkisini üzerlerinden atabilecekleri bir yere götürülmüştü. Balo salonu neredeyse eşit sayıda polis memuru ve doktorla doluydu. Yaralılar girişin hemen önündeki yüksek ahşap zeminde oturuyorlardı; yaklaşık yirmi-otuz kişi gibi görünüyorlardı. Waxillium, Lord Harms'in kenarda bir masada oturduğunu fark etti, yüzünde tatsız bir ifadeyle bakışlarını önüne çevirmişti, Marasi onu teselli etmeye çalışıyordu. Sıkılmış gibi görünen Wayne de masada oturuyordu.

Waxillium onlara doğru yürüdü, şapkasını çıkarıp oturdu. Lord Harms'a diyecek bir şey bulamadığını fark etti.

Wayne, "Hişt," diye fısıldadı. "Al." Waxillium'a masanın altından bir şey verdi. Bir altıpatlar.

Waxillium şaşırarak adama baktı. Bu kendi silahı değildi.

"Sen de bir tane istersin herhâlde."

"Alüminyum mu?"

Wayne gülümsedi, gözleri ışıl ışıldı. "Polislerin topladıklarının arasından aldım. Görünüşe göre böyle *on* tane varmış. Satarsın diye düşündüm.

Bu heriflerle kapışırken epey serobent harcadım. Yenisi için para lazım. Ama endişelenme, silahı aldığım yere çizdiğim çok güzel bir resmi bıraktım. Al."

Waxillium'a bir şey daha verdi. Bir avuç mermi. "Bunları da aldım."

Waxillium uzun, ince kovanları eliyle yoklarken, "Wayne," dedi. "Bunların tüfek mermisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yani?"

"Yani bir altıpatlara uymazlar."

"Uymazlar mı? Niye ki?"

"Öyle işte."

"E, niye böyle yapıyorlar o zaman, salak mı bunlar?" Şaşırmış görünüyordu. Elbette ateşli silahlar hakkındaki pek çok şey, ateş etmek yerine tabancayı karşıdakine fırlatsa daha başarılı olacak olan Wayne'i şaşırtıyordu.

Waxillium eğlenerek başını olumsuzca salladı fakat silahı geri çevirmedi. Bunlardan bir tane *gerçekten* istiyordu. Altıpatları omuz kılıflardan birine yerleştirdi ve Lord Harms'a döndü.

"Lordum," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım."

Harms solgun görünüyordu ve yüzünü mendiliyle sildi. "Neden onu aldılar ki? Onu salıverirler, değil mi? Salacaklarını söylediler."

Waxillium sessiz kaldı.

Lord Harms, başını yukarı kaldırıp "Salmayacaklar," dedi. "Diğerlerinden hiç kimseyi serbest bırakmadılar, değil mi?"

Waxillium, "Hayır," dedi.

Harms, Waxillium'un elini kavradı. "Onu geri almak *zorundasın*. Benden aldıkları mücevherler ya da para umurumda değil. Yerine yenisi alınabilir, zaten çoğu sigortalıydı. Fakat Steris için *her* bedeli ödemeye hazırım. Lütfen. O seninle nişanlanacaktı! Onu bulmak zorundasın!"

Waxillium yaşlı adamın gözlerinin içine baktı ve orada korkuyu gördü. Bu adamın önceki görüşmelerindeki cüretkârlığının hepsi numaraydı.

Waxillium, *İnsanların yardımına ihtiyaç duyduklarında sana serseri ve kabadayı demeyi ne çabuk bıraktıklarını görmek komik*, diye düşündü. Ama göz ardı edemeyeceği bir şey varsa, o da içten bir yardım dileğiydi.

Waxillium, "Onu bulacağım," dedi. "Söz veriyorum, Lord Harms."

Harms başıyla onayladı. Sonra, yavaşça ayağa kalktı.

Marasi, "Size arabaya kadar yardım edeyim, lordum," dedi.

Harms, "Hayır," diyerek oturması için elini salladı. "Hayır. Sadece... Sadece gidip yalnız başıma oturmama müsaade et. Sensiz gitmeyeceğim,

fakat beni biraz yalnız bırak." Adam uzaklaşarak Marasi'yi elleri kavuşturmuş hâlde ayakta dikilirken bıraktı.

Kadın, yüzünde rahatsız bir ifadeyle geri oturdu. Usulca, "Kurtardığınızın ben değil de, o olmasını diliyor," dedi.

Wayne, "Ee, Wax," diye söze girdi. "Şapkamı alan şu herif nerede demiştin?"

"Sana onu vurduktan sonra kaçtığını söyledim."

"Ben belki şapkamı düşürmüştür diyordum, olur ya? İnsan vurulunca bazen bir şeyleri düşürür."

Waxillium iç çekti. "Korkarım giderken hâlâ başındaydı."

Wayne küfretmeye başladı.

Marasi, "Wayne," dedi. "Alt tarafı bir şapka."

Wayne dehşete kapılmış bir hâlde, "Alt tarafı bir şapka mı?" diye sordu.

Waxillium, "Wayne o şapkaya biraz bağlıdır," dedi. "Onun şanslı olduğunu düşünüyor."

"*Şanslı* tabi. Ben o şapkayı takarken hiç ölmedim."

Marasi yüzünü buruşturdu. "Buna... buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

Waxillium, "Bu Wayne'in sık aldığı bir tepkidir," dedi. "Bu arada tam zamanında gelen müdahalen için sana teşekkür etmek isterim. Böyle ateş etmeyi nereden öğrendiğini sormamın bir mahzuru var mı?"

Marasi kızardı. "Üniversitedeki hanımlar atış kulübünde. Şehirdeki diğer kulüplere kıyasla epey üst sıralardayız." Yüzünü ekşitti. "Sanırım... Vurduğum adamlardan herhangi biri sağ kurtulmamıştır, değil mi?"

Wayne, "Yok," dedi. "Onları çok temiz mıhladın. Yanımdakinin beyni kapının her yerine saçılmıştı!"

Marasi'nin beti benzi attı. "Ay, eyvah," dedi. "Hiç böyle bir şey beklemiyordum..."

Wayne, "Birini vurunca böyle oluyor," diye açıkladı. "En azından genellikle o kadar zahmete girip birini vurduğun zaman, karşıdakinin de ölecek kadar nezaketi oluyor. Tabii hayati noktaların hepsini birden ıskalamazsan. Mesela şapkamı alan o herif?"

Waxillium, "Onu kolundan vurdum," dedi. "Ama onu daha beter etmesi gerekirdi. Koloss soyundan geldiği kesin. Belki aynı zamanda bir Lehimkol'dur."

Bu Wayne'i susturdu. Muhtemelen Waxillium ile aynı şeyi düşünüyor-

du. Bu kadar kalabalık ve böylesine iyi silahlı bir çetenin içinde en azından birkaç Allomanser ve Ferusimyacı olması olasıydı.

Waxillium bir şeyin farkına vararak, "Marasi," dedi "Steris bir Allomanser mi?"

"Ne? Hayır. Değil."

Waxillium, "Emin misin?" diye sordu. "Gizliyor olabilir."

Marasi, "O bir Allomanser değil. Bir Ferusimyacı da değil. Emin olabilirsiniz."

Wayne, "Eh, o teori de pas tuttu," dedi.

Waxillium tırnağıyla masaya vururken, "Düşünmem gerek," dedi. "Bu Arakçılar meselesinde mantıklı olmayan çok fazla şey var." Başını olumsuzca salladı. "Ama şimdilik, size iyi akşamlar dilemeliyim. Bitmiş bir hâldeyim ve, eğer cesaretimi mazur görürsen, sen de öyle şekilde görünüyorsun."

Marasi, "Evet, elbette," dedi.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru yürüdüler. Polisler onları durdurmadı, ancak kimileri Waxillium'a düşmancıl gözlerle baktılar. Diğerleri ise kuşkulu görünüyordu. Birkaçı ise hayran kalmış gibiydi.

Bu gece de, önceki dört gece gibi, sislerden iz yoktu. Waxillium ve Wayne birlikte Marasi'yi amcasının arabasına kadar götürdüler. Lord Harms içeride oturmuş önüne boş boş bakıyordu.

Geldiklerinde, Marasi Waxillium'u kolundan tuttu. Usulca, "Gerçekten de önce Steris'in peşinden gitmeliydiniz," dedi.

"Sen daha yakındaydın. Mantık önce seni kurtarmayı gerektirirdi."

Kadın, sesini daha da alçaltarak, "Eh, nedeni ne olursa olsun, yaptıklarınız için teşekkürler," dedi. "Ben... Teşekkür ederim." Waxillium'un gözlerine bakarken, daha başka şeyler de söylemek ister gibiydi, ardından ayak parmakları üzerinde yükselip yanağından öptü. Waxillium bir tepki veremeden arkasını döndü ve arabaya çıktı.

Araba kaldırım taşlarına vuran nalların takırtılarıyla karanlık sokağa dalarken, Wayne Waxillium'un yanına yaklaştı. "Şimdi," dedi. "Sen onun kuzeniyle mi evleniyorsun?"

"Plan bu."

"Sakat iş."

Waxillium, "O benim yarı yaşımda, fevri genç bir kadın," dedi. *Ayrıca görünüşe göre zeki, güzel, ilgi çekici bir genç kadın ve tesadüfen harika da bir nişancı.* Bir zamanlar bu karışım Waxillium'un aklını başından alabilirdi. Ancak şimdi neredeyse dikkat bile etmiyordu.

Arabaya arkasını döndü. "Nerede kalıyorsun?"

Wayne, "Henüz emin değilim," dedi. "Şu içinde yaşayanların burada olmadığı evi buldum, fakat sanırım bu gece geri gelebilirler. Teşekkür olarak biraz ekmek bıraktım."

Waxillium iç geçirdi. *Tahmin etmeliydim.* "Çok fazla bir şey çalmamaya söz vereceğini düşünerek sana bir oda vereceğim."

"Ne? Ben *asla* bir şey çalmam, birader. Çalmak kötüdür." Elini saçlarında gezdirdi ve sırıttı. "Ama öbürünü geri alana kadar giyecek şapka bulmam gerek, onun için seninle takas yapabiliriz. Ekmek lazım mı?"

Waxillium başını olumsuzca salladı ve arabasına el sallayarak onları Ladrian Malikânesi'ne götürmesini işaret etti.

7

Düğün yemeğindeki saldırının ertesi sabahı Marasi, Ladrian Yeri, on altı numara adresindeki azametli malikânenin önünde duruyordu. Çantası ellerindeydi, iki elle sıkı sıkı tutuyordu. Gergin olduğu durumlarda her zaman elleriyle önündeki bir şeyleri sıkıca tutmaktan hoşlanıyordu, kötü bir alışkanlıktı. Profesör Modicarm'ın dediği gibi, "Hukuk alanında çalışan bir kimse belirgin görsel işaretlerden ısrarla kaçınmalıdır; aksi takdirde suçlulara duygusal durumu hakkında bilmeden bir fikir sağlayacaktır."

Hocalarından yaptığı alıntıları içinden tekrarlamak da gerginlik alışkanlıklarından biriydi. Kararsızca taş döşeli kaldırımda dikilmeyi sürdürdü. Lord Waxillium gelişini garip ya da arsızca bulur muydu? Onu, aptalca, tecrübeli bir kanun adamının işine yarayacağını varsayan, aptal bir hobisi olan aptal bir kız olarak mı görüyordu?

Muhtemelen sadece gidip kapıyı çalmalıydı. Ama Waxillium Ladrian gibi bir adamla karşı karşıya geleceği zaman Marasi'nin gergin olmaya hakkı yok muydu? Yaşayan bir efsaneyle, kişisel kahramanlarından biriyle?

Arkasından hevesli bir köpeği gezdiren genç bir adam geçti. Şapkasının ucuna dokunarak ona selam verdi, ancak Ladrian Malikânesi'ne kısa ve şüpheci bir bakış atmıştı.

Bina böylesine bir azarlamayı hak edermiş gibi görünmüyordu; eski yapı, sarmaşıklarla süslü, büyük, taştan bir binaydı ve kocaman pencereleri

ile eski, demir bir kapısı vardı. Üç olgun elma ağacı dallarını ön bahçeden uzatmıştı ve bir bahçıvan aylak aylak birkaç ölü dalı buduyordu. Lord Sissoylu'nun bizzat kendisinin koyduğu şehir kanunları, süs ağaçlarının bile meyve verenlerden seçilmesini zorunlu kılıyordu.

Dalgınca, *Ağaçların yamuk yumuk ve kısa olduğu Yabanlar'da olmak nasıl bir şey olurdu acaba?* diye düşündü. Yabanlar büyüleyici bir yer olmalıydı. Burada, Elendel Havzasında bitkiler fazla bakıma ya da ilgiye ihtiyaç duymadan gür bir biçimde yetişiyordu. Firari'nin son armağanı toprağa cömertçe dokunuşu olmuştu.

Kendi kendine, *Debelenmeyi bırak*, dedi. *Kararlı ol. Ortamını kontrol et.* Bu Profesör Aramine'ın daha geçen hafta söylediği bir şeydi ve...

Kes be! Kararlı adımlarla açık kapıdan içeri girdi, merdivenleri çıktı ve kapıya vardı. Kapının tokmağını üç kez vurdu.

Uzun suratlı bir uşak kapıyı açtı. Onu baştan aşağı hissiz gözlerle süzdü. "Leydi Colms."

"Lord Ladrian ile görüşmeyi umuyordum?"

Uşak bir kaşını kaldırdı, ardından kapıyı ardına dek açıp yol verdi. Hiçbir şey söylemedi ancak onun gibi, kadim Terris ideallerine göre eğitilmiş hizmetkârların etrafında büyümek, Marasi'ye hareketlerini okumayı öğretmişti. O Marasi'nin Waxillium'u, ziyaret etmemesi gerektiğini düşünüyordu, özellikle de yalnız başına.

Uşak, açık avucuyla yan bir odayı işaret ederek, "Oturma odası şu anda müsait, leydim," dedi. Merdivenlere doğru yürümeye koyuldu; hareketlerinde bir... Kaçınılmazlık hissi vardı. Rüzgârda sallanan yaşlı bir ağaç gibiydi.

Marasi odaya doğru yürüdü ve kendisini çantasını yan tarafında tutmaya zorladı. Ladrian Malikânesi klasik bir tarzda döşenmişti; halıların koyu renkli, girift desenleri vardı ve oymalarla süslenmiş tablo çerçeveleri altın rengine boyanmıştı. Pek çoklarının, içlerindeki resme üstün gelmeye çalışan bu türden çerçeveleri tercih etmesi garipti.

Malikânede olması gerekenden daha az mı resim var gibiydi? Duvarlardaki birkaç nokta şüpheli bir biçimde boştu. Oturma odasında bir buğday tarlasının geniş bir resmi vardı, ellerini arkasında kavuşturarak buna baktı.

Güzel. Şimdi gerginliğine hâkim olmuştu. Gergin olmak için hiçbir neden yoktu. Evet, Waxillium Ladrian hakkında rapor üstüne rapor okumuştu. Evet, Marasi'nin hukuk okumaya karar vermesinin sebeplerinden bir tanesi de onunla ilgili hikâyelerdi.

Ancak, adam Marasi'nin düşündüğünden çok daha sıcak birisi çıkmıştı. Onu daima katı ve soğuk biri olarak hayal etmişti. Bir beyefendi gibi konuştuğunu görmek sürpriz olmuştu. Tabii bir de Wayne'le aralarındaki rahat ama iğneleyici konuşmalar vardı. İkisinin yanında geçen beş dakika; sakin, sessiz kanun adamı ile onun kararlı, sadık yardımcısı hakkındaki saf gençlik hayallerini yok etmişti.

Sonra saldırı gelmişti. Silah sesleri ve çığlıklar. Ve Lord Ladrian; karanlık ve şiddetli bir fırtınanın ortasındaki güçlü, parlak bir yıldırım gibiydi. Marasi'yi o kurtarmıştı. Gençliğinde böyle bir şeyin hayalini kaç kez kurmuştu?

Uşak odanın kapısında belirerek, "Leydi Colms?" dedi. "Özür dilerim, ancak efendim aşağı gelip sizinle görüşecek vakti olmadığını söylüyor."

Anında içinin burkulduğunu hisseden Marasi, "Öyle mi," dedi. Kendini rezil etmişti demek ki.

Uşak dudaklarını iyice aşağı doğru bükerek, "Evet, leydim," dedi. "Sizinle orada görüşebilmesi için beni çalışma odasına kadar takip edeceksiniz."

Ah. Ee, bunu beklememişti.

Uşak, "Bu taraftan, lütfen," dedi. Arkasını döndü ve basamakları sallanarak çıkmaya koyuldu, Marasi de onu izledi. Üst katta birkaç köşe dönerek koridorlardan ilerlediler, onu saygıyla selamlayan bazı hizmetçi ve temizlikçilerin yanından geçerek, sonunda malikânenin en batı ucunu kaplayan bir odaya vardılar.

Uşak ona içeri girmesini işaret etti. Kapının arkasındaki oda Marasi'nin beklediğinden çok daha dağınıktı. Panjurlar kapatılmış ve perdeler çekilmişti; ayrıca karşı duvarın büyük bir bölümünü kaplayan geniş masanın üzerinde tüpler, ocaklar ve diğer bilimsel görünüşlü araçlar vardı.

Waxillium bir yanda durmuş, elinde bir maşa ile bir şeyler tutuyor ve dikkatle inceliyordu. Siyah bir iş gözlüğü takmıştı ve kollarını dirseklere dek sıyırdığı beyaz bir gömlek giyiyordu. Ceketi, odanın kenarındaki bir sandalyenin üzerinde duruyordu; ceketin üzerinde ise melon bir şapka vardı. Çaprazlama gri-beyaz damalı bir yelek giyiyordu. Odada duman ile garip bir biçimde sülfür kokusu vardı.

Uşak, "Lordum," dedi.

Waxillium döndü, gözlükler hâlâ gözündeydi. "Ah! Leydim Marasi. Gelin, gelin. Tillaume, sen gidebilirsin."

Uşak çileli bir tola, "Emredersiniz, lordum," dedi.

Marasi odaya girdi ve yerde katlanmış ve üzeri ufacık yazıyla doldurulmuş büyük, katlanmış bir kağıdın durduğu tarafa doğru şöyle bir baktı. Waxillium bir düğmeyi çevirdi ve masadaki küçük metal bir tüpün ağzından ince, yoğun bir alev çıktı. Maşasını kısa bir süreliğine aleve tuttu, ardından çekip içindekileri küçük seramik bir kaba boşalttı. Buna dikkatle baktı, ardından masanın üzerindeki bir raftan bir cam tüp alıp çalkaladı.

Marasi'ye doğru incelemesi için uzatarak, "Bakın," dedi. İçinde berrak bir sıvı vardı. "Size mavi gibi mi görünüyor?"

"I... Hayır? Görünmeli mi?"

"Görünüşe göre, hayır," diye yanıtladı Waxillium. Tüpü tekrar çalkaladı. "Hım." Tüpü kenara koydu.

Marasi sessizce dikildi. Adamın elinde silahla masaların arasından fırlayarak, Marasi'yi sürükleyip götürmeye çalışan adamların iki tanesini ustaca vurmasını gözünün önüne getirmemek çok zordu. Ya da, altında silahlar patlar, etrafında avizeler parçalanır ve kristaller ışık saçarken, arkadaşını kurtarmak için haydutun birini havadan vurmasının görüntüsünü.

Marasi bir efsanenin huzurundaydı. Ama o çok şapşal bir gözlük takmıştı.

Waxillium iş gözlüğünü alnına kaldırdı. "O silahlarda ne türden bir alaşım kullandıklarını bulmaya çalışıyorum."

Marasi merakla, "Alüminyum olanlarda mı?" diye sordu.

"Evet ama saf alüminyum değiller. Daha güçlü bir şeyler ve dokusu yanlış. Bu alaşımı daha önce hiç *görmemiştim*. Mermiler de bir diğer yeni alaşımdan olmalı; sonra onları da test etmeliyim. Ayrıca, sizler şehirde yaşamanın avantajlarını yeteri kadar takdir ediyor musunuz, merak ediyorum."

"Ee, ben pek çoğunun farkındayım diyebilirim."

Waxillium sırıttı. Garip bir şekilde, bugün önceki buluşmalarına kıyasla adam daha *genç* görünüyordu. "Belki de ediyorsunuzdur. Ben özellikle buradaki alışveriş kolaylığından bahsediyordum."

"Alışveriş mi?"

"Evet, alışveriş! Mucizevi bir kolaylık. Weathering'te olduğum zaman, eğer alaşımları test etmek için gereken ısılara erişebilecek bir gaz ocağı isteseydim, bunun için özel bir sipariş vermek ve doğru trenin gelmesini beklemek zorunda kalırdım. *Ondan sonra* ise, aletlerin geldiklerinde hasarlı ya da bozuk olmamasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey olmazdı.

"Ancak burada, birkaç kişiyi bir listeyle göndermem yeterli. Saatler içinde, tam teşekküllü bir laboratuvar kurabildim." Başını iki yana salladı.

"Kendimi çok şımartılmış hissediyorum. *Siz* ise bir şeyden tereddüt eder gibi görünüyorsunuz. Sülfür yüzünden mi? Mermilerdeki barutu test etmem gerekiyordu ve, ee... Sanırım bir pencere açsam iyi olacak."

Onun yanında gergin olmayacağım. "Mesele o değil, Lordum Ladrian."

Pencereye doğru yürürken, "Lütfen, bana 'Wax' ya da 'Waxillium' deyin," dedi. Marasi onun pencereyi açarken kenara çekildiğini fark etti; asla dışarıdaki bir kimsenin doğrudan görüş alanının içinde durmuyordu. Bu tedbirli davranış adamın doğal hâliydi ve yaptıklarının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. "Benimle resmî olmanıza gerek yok. Bir kuralım vardır; hayatımı kurtarırsanız bana adımla hitap edebilirsiniz."

"Sanırım önce siz benimkini kurtardınız."

"Evet. Ama size zaten borçluydum, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü bana bir şeylere ateş etmek için harika bir bahane sundunuz," diye yanıtladı Waxillium ve masasına oturup oradaki bir deftere bazı notlar aldı. "Görünüşe göre benim epeydir buna ihtiyacım varmış." Başını kaldırıp Marasi'ye gülümsedi. "Ya o tereddüt?"

"Odada yalnız olmamız doğru mu, Lord Waxillium?"

Gerçekten şaşırmış bir ses tonuyla, "Neden olmasın?" diye sordu. "Dolabın arkasında, fark etmediğim bir seri katil mi var?"

"Adaptan bahsediyordum, lordum."

Waxillium bir an durdu, ardından alnına vurdu. "Özür dilerim. Bir hödük olduğum için beni affetmelisiniz. Benim çok uzun zamandır böyle... Neyse. Eğer rahatsız oluyorsanız, gidip Tillaume'u çağırayım." Ayağa kalkıp kadının yanından hızla geçti.

Marasi, "Lord Waxillium!" dedi. "*Ben* rahatsız değilim, sizi temin ederim. Sadece sizi uygunsuz bir konuma sokmak istemedim."

"Uygunsuz mu?"

"Evet." İşte şimdi kendisini iyice gerizekâlı gibi hissediyordu. "Lütfen. Olay çıkarmak istemedim."

Waxillium, "Pekâlâ, öyleyse," dedi. "Dürüst olursam, ben bu gibi şeyleri *unutmuştum*. Bunların hepsi saçmalık, siz de biliyorsunuzdur."

"Adap saçmalık mı?"

"Yüksek sosyetenin büyük bir kısmının kimseye güvenmek zorunda kalmamak fikri üzerine inşa edilmesi," dedi. "Sözleşmeler, ayrıntılı işletme raporları, karşı cinsin bekâr bir üyesiyle yalnız görülmeme. Eğer bir ilişkinin temelindeki güveni çıkarıp atacaksan, o zaman o ilişkinin anlamı nedir ki?"

Bunu, Steris'le açıkça servetinden faydalanma amacıyla evlenecek olan biri mi söylüyor? Marasi bunu düşündüğü için kendini kötü hissetti. Bazen kızgın hissetmemek çok zordu.

Hızla başka bir konuya geçti. "Pekâlâ... Alaşım?"

Waxillium, "Evet, alaşım," dedi. "Muhtemelen zamanımı harcamama değmeyecek önemsiz bir mesele. Eski bir hobiye yeniden el atmak için bir bahane. Ama alüminyumun kendisinin ilk soygundan geldiğini bildiğim için, belki alaşımlarda izini sürebileceğim bileşenler vardır, diye düşündüm." Masaya doğru yürüyüp Wayne'in önceki gece ona verdiği altıpatları aldı. Marasi kabzanın dışındaki metalin bir kısmını tıraşlamış olduğunu görebiliyordu.

Waxillium, "Metalurjiden anlar mısınız, Leydi Marasi?" diye sordu.

Marasi, "Korkarım hayır," dedi. "Muhtemelen öğrenmem gerek."

"Yok, böyle düşünmeyin. Dediğim gibi, bu yalnızca benim bir hobim. Şehirde pek çok metalurji uzmanı var ve muhtemelen bu talaşları onlara gönderseydim daha hızlı bir rapor edinebilirdim, tabii daha doğru da olurdu." İç geçirdi ve tekrar sandalyesine oturdu. "Ben yalnızca, kendi işimi kendim görmeye alışmışım."

"Yabanlar'da, genellikle başka bir şansınız olmuyordur."

"Orası doğru." Silahla masaya hafifçe vurdu. "Alaşımlar olağanüstü şeylerdir, Leydi Marasi. Manyetizmaya tepki veren bir metalle bir alaşım oluşturarak, manyetik olmayan bir metal elde edebileceğinizi biliyor muydunuz? Başka bir şeyle eşit bir miktarda karıştırınca manyetizmaya onun yarısı kadar tepki veren bir şey elde etmezsiniz, hiç tepki vermeyen bir şey elde edersiniz. Bir alaşım yaptığınızda yalnızca iki metali karıştırmıyorsunuz. *Yeni* bir tane yaratıyorsunuz.

"Bu Allomansinin de temel bir kuralıdır. Çelik sadece içine bir tutam karbon katılmış demirdir; ancak tamamen farklıdır. Bu alüminyumun içinde de başka bir şey var; yüzde birden daha az. Skandiyum olabilir; ama bu yalnızca bir tahmin. Küçük bir tutam. Garip bir biçimde insanlar için de aynıdır. Küçük bir değişim yepyeni bir insan yaratmakla sonuçlanabilir. Ne kadar da metallere benziyoruz..." Başını salladı, ardından eliyle Marasi'ye duvarın dibindeki bir sandalyeye oturmasını işaret etti. "Ama benim zırvalamalarımı dinlemek için buraya gelmediniz. Söyleyin, sizin için ne yapabilirim?"

Marasi otururken, "Aslında ben sizin için yapabileceklerim nedeniyle gelmiştim," dedi. "Lord Harms'la konuştum. Ben sizin... Ee, Ladrian Evi

şu anda nakit sıkıntısı çektiği için belki Leydi Steris'i ararken ihtiyacınız olan araçlara sahip olamayabilirsiniz diye düşündüm. Lord Harms, onun kurtarılması konusunda yapacağınız harcamaların hepsini karşılamayı kabul etti."

Waxillium şaşırmış görünüyordu. "Bu harika. Teşekkür ederim." Duraksadı, ardından masasına baktı. "Sizce bunları ödemeye itirazı olur mu?"

Marasi, "Sorun olmaz," diyerek derhâl yanıtladı.

"Eh, bu içimi ferahlattı. Tillaume ne kadar harcadığımı görünce neredeyse bayılıyordu. Sanırım yaşlı adam ben buna devam edersem çaysız kalacağımızdan korkuyor. Aşağı yukarı yirmi bin kişinin işvereni ve şehirdeki bütün arazilerin yüzde iki ila üçünün sahibi olmama karşın, bu kadar az nakit paramın olması o kadar inanılmaz ki. Ekonomi ne kadar garip bir dünya." Waxillium öne eğildi, ellerini kavuşturdu; düşünceli görünüyordu. Açık pencerenin ışığında, Marasi adamın gözlerinin altında torbalar oluştuğunu görebiliyordu.

"Lordum?" dedi. "Kaçırılma olayından beri hiç uyudunuz mu?"

Yanıtlamadı.

Marasi sert bir biçimde, "Lord Waxillium," dedi. "Kendi sıhhatinizi ihmal etmemelisiniz. Kendinizi harap etmek kimseye bir fayda sağlamaz."

Waxillium, "Leydi Steris benimleyken rehin alındı, Marasi," dedi usulca. "Ben parmağımı bile kıpırdatmadım. Buna *zorlanmam* gerekti." Sanki kötü düşünceleri savuşturmak istiyormuşçasına başını salladı. "Ama benim için endişelenmenize gerek yok. Ben zaten uyuyamayacaktım, bu yüzden üretken olmam daha iyi."

Gerçekten merak eden Marasi, "Bir sonuca ulaştınız mı?" diye sordu.

Waxillium, "Fazlasıyla çok," diye yanıtladı. "Sıklıkla, sorun cevaplar bulmakta değildir; asıl sorun hangilerinin gerçek, hangilerinin tamamıyla hayal ürünü olduğuna karar vermektir. Örneğin o adamlar. Onlar profesyonel değillerdi." Duraksadı. "Affedersiniz, bu muhtemelen size mantıklı gelmemiştir."

Marasi "Hayır, mantıklı," dedi. "Ortalığı dağıtmaya hevesli olmaları, elebaşlarının Peterus'un onu kışkırtmasına izin vermesi..."

Waxillium, "Kesinlikle," dedi. "Hırsızlıkta deneyimleri vardı, kesinlikle. Ama işin *uzmanı* değillerdi."

Marasi, ders kitaplarının birinden bir alıntı yaparak, "Bir suçlunun türünü ayırt etmenin kolay bir yolu kimi ve ne zaman öldürdüklerine bakmaktır," dedi. "Cinayetin sonu idamdır, sadece hırsızlık ise ölümden kaçmak

anlamına gelebilir. O adamlar, eğer ne yaptıklarını gerçekten biliyor olsalar, ateş etmek zorunda kalmadıklarına sevinerek çabucak ayrılırlardı."

Waxillium, "Öyleyse, onlar sokak serserileri," dedi. "Sıradan suçlular."

Marasi, yüzünü buruşturup, "Silahları *çok* pahalı," dedi. "Bu da dışarıdan birinin desteğini aldıkları anlamına geliyor, değil mi?"

Waxillium hevesle, "Evet," dedi ve öne eğildi. "Başlangıçta şaşırmıştım. Bütün amacın rehineler olduğundan, soygunların sadece bunu örtbas etmek için yapıldığından *emindim*. Ardından dün geceki adamların çaldıkları şeylere gerçekten önem verdiğini gördüm. Bu beni epey şaşırttı. Alüminyumun fiyatını ve o silahları imal etmek için ne kadarını harcamak zorunda kalacaklarını düşünecek olursak, dün geceki soygunda daha küçük bir miktarı çalabilmek için büyük bir serveti harcamış olmaları gerekiyordu. Mantıklı değildi."

Marasi demek istediğini anlayarak, "Tabii eğer birlikte çalışan iki grupla karşı karşıya değilsek," diyerek yanıtladı. "Birileri haydutlara kaynak sağlayarak onların bu soygunları yapmasına olanak tanıyor. Ancak destekçi grup onların bazı belirli kimseleri kaçırarak, kaçırmaları rastgele rehin almaların bir sonucu gibi göstermelerini istiyor."

"Evet! Bu destekçi her kimse, kaçırılan kadınları istiyor. Ve Arakçıların da çaldıkları ya da belki belli bir yüzdesi, kendilerine kalıyor. Plan *gerçekten* soygunları kaçırmaların üstünü örtmek için kullanmak ama haydutların nasıl kullanıldıklarının farkında olmamaları da olası."

Marasi kaşlarını çatarak dudağını ısırdı. "Ama bu..."

"Ne oldu?"

"Ee, ben bu işin sona erdiğini umuyordum," diye açıkladı. "Hırsızları ilk saydığınızda kırktan biraz azlardı ve Wayne ile birlikte otuz kadar adamı öldürdünüz ya da etkisiz hâle getirdiniz."

Waxillium dalgınca, "Otuz bir," dedi.

"Ben geriye kalanların kurtulduklarına şükredip, kaçacağını düşünmüştüm. İnsan, bir grubun dörtte üçünü öldürmenin onları dağıtmak için yeterli olacağını düşünür."

"Benim deneyimlerime göre yeterli olur."

Marasi, "Ama bu durum farklı," dedi. "Haydutların elebaşının dışarıdan servet ve silah sağlayan başka bir destekçisi var." Kaşlarını çattı. "Hatırladığım kadarıyla elebaşı 'bedel ödemekten' bahsetti. O hem elebaşı, hem de destekçi olabilir mi?"

Waxillium, "Belki," dedi. "Ama sanmam. Tüm bunların amacı biraz da tehlikeli işi kendi adına bir başkasına yaptırmak."

Marasi, "Katılıyorum," dedi. "Ama elebaşının kendi *ideolojisi* varmış gibi görünüyor. Belki bu yüzden seçilmiştir. Suçlular genellikle kendilerini haklı görmek için temel rasyonelleştirme becerileri kullanırlar; onlara hem bunun için bir ülkü, hem de üzerine zenginlik ile bol bol eğlenceli atış talimi vaat edecek bir adamdan ideal 'taşeron' olur."

Waxillium'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Marasi, "Ne oldu?" diye sordu.

"Benim bu sonuçlara ulaşmak için tüm geceyi harcadığımın farkında mısınız? Siz bunların hepsini, ne kadar oldu? On dakika mı? On dakikada buldunuz."

Marasi burnunu çekti. "Ben sizden bir nebze yardım aldım."

"Teknik olarak, benim de kendimden bir nebze yardım aldığım söylenebilir."

"Uykusuzluk yüzünden işittiğiniz gaipten gelen sesler *sayılmaz*, lordum."

Waxillium'un gülümsemesi daha da büyüdü, ardından ayağa kalktı. "Gelin, bana bundan ne sonuç çıkardığınızı söyleyin."

Marasi merakla adamı odanın ön tarafına, kâğıt yığınını gördüğü yere doğru izledi. Waxillium kâğıdı çekerek açtı ve muhtemelen bir buçuk metre boyunda ve neredeyse bir metre genişliğinde uzun bir yaprak açığa çıktı. Waxillium yere çöktü fakat Marasi etek giydiğinden bunu yapması zor olacaktı. Bu yüzden eğilip adamın omzunun üzerinden bakmakla yetindi.

Şaşırmış bir biçimde, "Şecereler mi?" diye sordu. Görünüşe göre Waxillium kaçırılan her kadının soyunu Köken'e dek sürmüştü; uzun yaprağın sol tarafında isimleriyle başlamış ve buradan geriye doğru hareket etmişti. Her akrabayı içermiyordu ancak her rehine için, her nesildeki birkaç önemli ismini ve doğrudan ataları olan kimseleri listeliyordu.

"Ee?" diye sordu Waxillium.

Marasi, "Sizin garip bir adam olduğunuzdan şüphelenmeye başlıyorum, lordum," dedi. "Tüm geceyi bunu yaparak mı geçirdiniz?"

"Epey bir vaktimi aldı ancak Wayne'in kâğıdı bana güzel bir başlangıç noktası veriyordu. Neyse ki amcamın kütüphanesi soyağaçlarıyla ilgili geniş kaynaklar içeriyor. Onun hobisiydi. Ama siz ne *düşünüyorsunuz*?"

"Yakın zamanda nişanlanacak olmanızın iyi bir şey olduğunu. Çünkü iyi bir eş bütün gece mum ışığında bunları yazmaktansa iyi bir istirahat çekmenizi sağlardı. Bu gözleriniz için zararlı."

Waxillium eliyle yukarıyı işaret ederek, "Elektriğimiz var," dedi. "Ayrıca Steris'in uyku alışkanlıklarımı umursayacağından şüpheliyim. Anlaşmada yok çünkü." Sesinde bir nebze incinmişlik vardı; fazla değildi ancak belli oluyordu.

Marasi dediklerinin çoğunu bir süre onu meşgul ederek, isimlerin birazını daha okumak için söylemişti. "Allomanserler," dedi. "Şecerelerindeki Allomantik güçler için soy ağaçlarını araştırdınız. Hepsi Lord Sissoylu'da birleşiyor. Wayne bundan bahsetmemiş miydi?"

Waxillium, "Evet," dedi. "Sanırım tüm bunların arkasındaki kişi Allomanserleri arıyor. Bir ordu topluyor. Bu rehineleri, gizliden gizliye Allomanser olduklarından şüphelendiği için seçti. Kaçırılanların güçlerini ilan etmemiş olmaları, asıl hedefi anlamayı zorlaştırıyor."

"Ama Steris bir Allomanser *değil*. Kesinlikle."

Waxillium, "Bu da beni bir süre endişelendirdi," dedi. "Ama bu önemli bir mesele değil. *Muhtemelen* Allomanser olduğunu düşündüğü insanları seçiyor, ancak birkaç kez yanılacaktır." Waxillium parmağıyla kâğıda vurdu. "Bu da Steris için endişelenmeme yol açıyor. Destekçi onun istediği kişi olmadığını anladığında daha büyük bir tehlikede olacak."

Bu yüzden bütün gece ayaktaydın, diye fark etti Marasi. *Fazla zamanın olmadığını düşünüyorsun.*

Tüm bunları, sevmediği apaçık ortada olan bir kadın için yapıyordu. Kıskanmamak zordu.

Ne?, diye düşündü. *Kendin kaçırılmayı mı tercih ederdin? Aptal kız.*

Kendi adının da yazılanlar arasında olduğunu gördü. "Benim şeceremi de mi çıkardınız?" diye şaşkınlıkla sordu.

Waxillium, "Bunun için birkaç adam yollamam gerekti," dedi. "Gece yarısı bazı memurları epey sinirlendirdim sanırım. Siz çok acayipsiniz."

"Anlamadım?"

"Ah, ee, listede demek istedim. Şunu görüyor musunuz? Steris'in ikinci dereceden kuzenisiniz."

"Ve?"

"Bu da sizin... Eh, bunu açıklamak biraz zor. Siz, temel olarak, buradaki ana soyun altıncı dereceden kuzenisiniz. Diğerlerinin tümü, Steris de dâhil olmak üzere çok daha yakındalar. Sizin baba tarafınızdan olan kan bağlarınız, bağlantınızı zayıflatıyor. Bu da, diğerlerine kıyasla, sizi tuhaf bir hedef yapıyor. Bundaki düzeni anlamamızı önlemek adına rastgele birini almak istedikleri için mi sizi hedeflediler, merak ediyorum."

Marasi dikkatle, "Muhtemel," dedi. "Ne de olsa, Steris'in bizimle oturduğunu bilmiyorlardı."

"Çok doğru. Ama... İşte bu noktada işler tahminsel bir hâl alıyor. Steris'in neden seçildiğine dair pek çok neden bulabilirim. Soylarındaki Allomanserlik rehinelerin tek bağlantısı değil; yüksek sosyetedeki ilişkiler nedeniyle başka *pek çok* başka bağlantı da mevcut.

"Aslında, baktıkça Allomansi unsuru daha da zayıf görünüyor. Eğer savaçı eğiteceksen, neden yalnızca kadınları kaçırıyorsun? O kadar alüminyumu çalacak imkânın ve kaynağın varken, neden Allomanserlerle uğraşacaksın ki? Orada işi bırakıp zengin olabilirlerdi. Ve kaçırılan diğer kadınların da Allomanser olduğuna işaret eden kesin hiçbir şey bulamıyorum."

Marasi, Lord Sissoylu'ya dek uzanan uzun listelere bakarken, *Yalnızca kadınları alıyorlar*, diye düşündü. Lord Sissoylu gelmiş geçmiş en güçlü Allomanserdi. İnsandan çok mitolojiydi; tek bir bedende on altı Allomantik gücün hepsine birden sahipti. Ne kadar güçlü olduğunu kim bilebilirdi?

Bir anda, her şey yerli yerine oturdu. "Pas ve Harap," diye fısıldadı Marasi.

Waxillium başını kaldırıp ona baktı. Eğer gece boyunca kendini zorlamış olmasaydı, muhtemelen o da bunu fark ederdi.

Marasi, "Allomansi genetik," dedi.

"Evet. Bu soyağaçlarında bu kadar çok görülmesinin nedeni de bu."

"Genetik. Kaçırılanların hepsi kadın. Waxillium, onlar bir Allomanser ordusu toplamıyorlar. Bu orduyu *üretecekler*. Sissoylu'yla en doğrudan Allomantik kan bağı olan kadınları kaçırıyorlar."

Waxillium önündeki büyük yaprağa baktı, ardından gözlerini kırptı. "Firari'nin mızrağı adına..." diye fısıldadı. "Eh, en azından bu da Steris'in şu anda tehlike içinde olmadığı anlamına geliyor. Bir Allomanser olmasa bile onun için kıymetli."

Marasi, midesi bulanarak, "Evet," dedi. "Ama eğer ben haklıysam, başka türden bir tehlikenin içinde."

Waxillium yumuşakça, "Gerçekten de öyle," dedi. "Bunu fark etmem gerekirdi. Wayne bunu öğrendiği zaman dilinden hiç kurtulamayacağım."

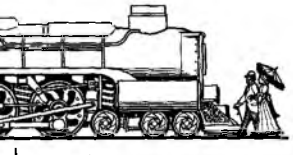
Marasi onu hiç sormadığının farkına vararak, "Wayne," dedi. "O nerede?"

Waxillium köstekli saatine baktı. "Pek yakında dönmesi gerekiyor. Onu biraz haylazlık yapsın diye gönderdim."

Postası

Her Sekizlik için Güncel Haberler

Fiyat 2¢

Okyanusun Ötesinde Hayat Var mı?

İki yıl önce, kıyı keşif gemisi Demirgözcü korkunç bir fırtınaya kapılmış ve okyanusun derinliklerine sürüklenmişti. Karanın gözden kaybolmasından ötürü seyrüsefer imkânı yoktu ve cesur denizciler, karaya ulaşmak umuduyla doğuya doğru ilerlerken canlarının tehlikede olduğunu biliyorlardı.

Ahenk yüzlerine güldü ve sonunda bir toprak parçasına ulaştılar –alışılmadık hayvanlarla bezeli garip bir adaya. Orada ayrıca bir sığınmacı ve garip, denizci bir kavim tarafından gemisi alındıktan sonra sağ kalmayı başarabilmiş bir kişiye rastladılar.

Sevdikleri onlardan umudu kestikten çok sonra, denizciler yanlarında, bu sığınmacıyla birlikte medeniyete geri döndüler. Anlattıkları korku, endişe ve merak uyandırıyor. Okyanus kavminin ve gizemli Bilinmeyen Metalleri'nin gerçeklerini açığa çıkarışımızı okuyun. Haberin tamamı arka sayfada.

ATSIZ ARABA TEHLİKESİ!

Atsız arabalar şehrimize ve yaşam tarzımıza bir tehlike oluşturuyor. Bu ruhsuz tertibatlar, yolcuları tehlikeden korumak için yılların tecrübesine ve lisansına sahip bir at ile bir arabacının aklıseliminden azadeler. İstatistikler gösteriyor ki motorlu arabalarla kazalar ve ölümle sonuçlanmalar oldukça yaygındır. Kendinizi ya da sevdiklerinizin hayatlarını, soğuk, çelikten ve cansız bir şeyin insafına bırakmayın. Doğru olanın arkasında olun!

ATSIZ ARABALARI İHBAR EDİN

Bedeli Arabacılar Sendikası tarafından ödenmiştir. Bu reklamda yer alan ifadeler editörlerin, çalışanların ya da bu gazetenin görüşlerini yansıtmamaktadır.

METAL ALIYORUZ!

Hurda metallerinizi cazip fiyatlarla alıyoruz! Saflık durumuna bakmıyoruz!

Briggs & Oğulları Lisanslı Metalurglar
3217 Dökümcüler Sırası, 6. Okt.

Demirgöz Vakalarında Artış!

Kente dört bir yandan Demirgözler görüldüğünde dair haberler geliyor. Ölüm Elendel sokaklarında kol gezerken güvende olduğunuzdan nasıl emin olabilirsiniz? Burada, Demirgözleri evinizden uzak tutmanıza yarayacak, kanıtlanmış on altı yöntem bulacaksınız. Uyurken sizi es geçmesini ve bir tanesiyle karşılaşırsanız onu korkutmayı sağlayacak muskalar da yer alıyor. Başka hiçbir yerde bulamayacağınız bu haber arka sayfada, dördüncü sütunda. Gerekli önemleri almamış olan son birkaç kişiden biri olmayın. Okuyun yoksa...

"Meçhul Ölümsüzler Hayatımı Kurtardı!"

Beşinci sekizlikteki bir kadın meskeninde çıkan bir yangınla korkunç bir durumu yaşadı. Kadın ve çocukları, kimliği belirsiz bir kişi tarafından kurtarıldı ve kadın bu adamın, ölmüş kocasının yüzüne sahip olduğuna ant içiyor. Meçhul Ölümsüzler'den biri mi? Hayal mi? Yoksa sadece hayal gücü mü? Siz karar verin. Arka sayfada beşinci sütundaki haberi okuyun.

TUTKUYU seç ÖZGÜRLÜĞÜ seç FELTRI'yi seç

Feltri'yi destekleyen Kanalişçilerinden bir mesaj.

OTOMOBİL ATTAN DAHA ÜSTÜN!

Yakın zaman önce Nakliyat Menfaatleri Derneği'nce yaptırılmış olan adil ve bilimsel bir araştırma Motorlu Arabaların sıradan Atlı Arabalara kıyasla pek çok avantajı olduğunu ortaya koydu. Otomobil, ancak en iyi lokomotiflerinin erişebileceği hızlara dek çıkabilir ve uzun yolda asla yorulmaz. Artık uzak diyarlara giderken bineğinizi yaban hayvanlarına ya da yokluğa kurban vermekten korkmayın! Artık size sıkıntı veren minnetsiz bir hayvanı beslemek ya da pisliğini temizlemek zorunda değilsiniz! Arabacınızın kölesi olmayın!

GELECEĞİN GÜCÜNE BUGÜNDEN BİNİN!

Nakliyat Menfaatleri Derneği Büyük Havza Otomotiv Şirketler Grubu'nun bir parçasıdır ve bu mesajın içeriğinden sorumludur.

8

Wayne, Dördüncü Oktant Polis Merkezi binasına çıkan basamakları tırmandı. Kulakları sıcaktan yanıyordu. Neden aynasızlar bu kadar rahatsız şapkalar giyiyordu? Belki bu yüzden hep bu kadar gıcıklardı ve şehirde dolanıp saygın vatandaşlara sataşıyorlardı. Elendel'de sadece birkaç hafta geçirdikten sonra bile, Wayne polislerin yaptıklarının temelde bundan ibaret olduğunu biliyordu.

Kötü şapka. Kötü bir şapka kişiyi ölümüne gıcık edebilirdi; bu gerçeğin ta kendisiydi.

Çifte kapıları çarpıp ardına dek açarak içeri daldı. İçerideki oda aşağı yukarı büyük bir kafes gibi görünüyordu. Önde insanları aynasızlardan ayıran ahşap bir tırabzan vardı, arkada ise yemek yemek ya da boş oturup gevezelik etmek için masalar vardı. Girişi, kahverengi üniformalı bazı aynasızların oturdukları yerlerde dimdik doğrulmalarına, birkaçının da bellerindeki altıpatlarlara uzanmalarına sebep olmuştu.

Wayne, "Buranın yetkilisi kim!" diye kükredi.

Afallayan aynasızlar önce ona aval aval baktılar, ardından ayağa kalkıp üniformalarını düzelttiler ve aceleyle şapkalarını taktılar. Wayne de bir üniforma giyiyordu. Yedinci Oktant'ta bir polis merkezinde takas etmişti. Onun yerine sapasağlam bir gömlek bırakmıştı, kimse bunun adil bir takas olmadığını iddia edemezdi. Ne de olsa o gömlek *ipektendi*.

Aynasızlardan biri, "Amirim!" dedi. "Yüzbaşı Brettin, amirim!"

Wayne, "Ee, hangi cehennemde o?" diye bağırdı. Birkaç aynasızı dinleyerek doğru aksanı kapmıştı. İnsanlar "aksan" sözcüğünü yanlış anlıyorlardı. Aksanın *diğer herkeste* olan o şey sanıyorlardı. Hiç de öyle değildi. Her insanın kendine has bir aksanı vardı; nerede yaşadığının, ne iş yaptığının, arkadaşlarının kimler olduğunun bir karışımıydı.

İnsanlar Wayne'in aksanları taklit ettiğini sanıyordu. Etmiyordu. Resmen çalıyordu.Hâlâ çalmaya izinli olduğu tek şey aksanlardı, ne de olsa temiz sayfa falan filan diye bir şeylere karar vermişti.

Gelişi yüzünden hâlâ şaşkın görünen aynasızlardan birkaçı odanın yan tarafındaki bir kapıyı işaret etti. Diğerleri selam verdiler, sanki düzgün yapmayı bildikleri tek şey buydu. Wayne puflayarak gür, sarkık sahte bıyığını titretti ve kapıya doğru hışımla ilerledi.

Sanki çat kapı içeri dalacakmış gibi davranıyordu ama ardından tereddüt edermiş gibi yapıp, onun yerine kapıyı çaldı.

Brettin rütbece ondan daha üstündü, birazcık. Wayne, *Bu nasıl şanstır ya, diye düşündü. Ben, burada polisliğe yirmi beş yılımı vermişim ama hâlâ yalnızca üç çizgim var.* Çoktan terfi ettirilmiş olması gerekirdi.

Elini kapıyı çalmak üzere bir kez daha kaldırırken kapı savrularak açıldı ve Brettin'in zayıf yüzü belirdi. Sinirli görünüyordu. "Ne bu bağrış çağrış..." Wayne'i görünce donakaldı. "Sen kimsin?"

Wayne "Komutan Guffon Trenchant," dedi. "Yedinci Oktant."

Brettin'in gözleri önce Wayne'in rütbesine ardından da suratına döndü. Anlık bir şaşkınlık oldu ve Wayne Brettin'in gözlerinin içindeki paniği görebiliyordu. Komutan Guffon'ı hatırlayıp hatırlamaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Şehir büyük bir yerdi ve Wayne'in işittiği kadarıyla Brettin daima insanların adlarını karıştırıyordu.

"Ben... Elbette, Komutan," dedi. "Biz, ee... Tanıştık mı?"

Wayne puflayarak bıyığını titretti. "Geçen bahar başkanın yemeğinde aynı masada oturmuştuk!" Bu aksan epey umut vaat ediyordu. Yedinci Oktant'tan bir lord oğlu ile bir demirhane şefinin karışımıydı; içinde bir *tutam* da kanal kaptanı vardı. Bu aksanla konuşunca ağzının yarısını pamukla doldurmuş ve kızgın bir köpeğin ses tellerini ödünç almış gibi geliyordu.

Ama şimdiye kadar farklı oktantlardaki barlarda aksanları dinleyerek, demiryollarında dolaşarak, parklarda insanlarla muhabbet ederek şehirde haftalar geçirmişti. Epey bir aksan toplamış, onları da önceden çaldıklarının arasına eklemişti. Weathering'te yaşarken bile aksan derlemek için şehre gidip gelmişliği vardı. En iyileri hep şehirde olurdu.

Brettin, "Aa... Ah, elbette," dedi. "Evet, Trenchant. Seni şimdi hatırladım. Epey zaman geçti."

Wayne, "Bırak şimdi onu," diye kabadayılık etti. "Senin şu Arakçılar çetesinden *tutukluların* olduğu hikâyesi nedir? Çeliğin kırılsın, be adam! *Gazetelerden* okumak zorunda kaldık!"

Brettin, "Burada yetki bizde, çünkü olay..." dedi ve tereddüt etti. Dinlemiyormuş gibi görünmek için ellerinden geleni yapan oda dolusu meraklı polise baktı. "İçeri gel."

Wayne izleyen aynasızlara dik dik baktı. Bir tanesi bile ondan şüphe duymamıştı. Önemli biriymiş gibi davranınca, sinirliymiş biriymiş gibi davranınca insanlar da kaçıp kurtulmak istiyordu. Bildiğin psikolojiydi bu. "Pekâlâ," dedi.

Brettin kapıyı kapattı, hızla ve otoriter bir edayla konuştu. "Bizim oktantımızda ele geçirildiler ve işledikleri suç da buradaydı. Düpedüz bizim yetki alanımızda. Ben hepinize birer dilekçe gönderdim."

"Dilekçe mi? Pas ve Harap, be adam! Onlardan bize günde kaç tane geldiğini biliyor musun?"

Brettin, "Belki de onları sınıflandıracak birini tutmalısınız," diye ters bir yanıt verdi. "Ben sonunda öyle yaptım."

Wayne bıyığını titretti. Bozulmuş bir şekilde, "E, bize haber vermek için birini gönderebilirdin," dedi.

Brettin, "Belki bir dahaki sefere," dedi. Tartışmayı kazandığı ve öfkeli bir rakibini alt ettiği için hâlinden memnun gibiydi. "Bu tutuklularla biraz *meşgulüz*."

Wayne, "İyi, güzel de," dedi. "Onları bize ne zaman göndereceksin?"

Brettin, "*Ne?*" dedi.

"Bizim öncelik hakkımız var! İlk soruşturma sizin yetki alanınız dâhilinde fakat kovuşturma hakkı *bizde*. İlk soygun bizim oktantımızda oldu." Bunu, onun için Wax yazmıştı. Adam zaman zaman işe yarıyordu be.

"Bunun için bize yazılı bir talepte bulunmanız gerekir!"

Wayne, "Dilekçe gönderdik," dedi.

Brettin tereddüt etti.

Wayne, "Bugün erken saatlerde," dedi. "Almadınız mı?"

"Ee... Bize çok dilekçe geliyor..."

"Onları okumak için birini tuttum dememiş miydin?"

"Biz onu çörek almaya göndermiştik de..."

"Ha. Tamam öyleyse." Wayne tereddüt etti. "Bana da bir tane verir misin?"

"Çöreklerden mi yoksa tutuklulardan mı?"

Wayne öne doğru eğildi. "Bak, Brettin, gel bunu eritip dövelim. İkimiz de, biz nakil evraklarını eksiksiz olarak hazırlarken, senin elinde bu tutuklularla aylarca işi yokuşa sürebileceğini biliyoruz. Bunun ikimize de faydası yok. Senin rahatın kaçar, biz de bu heriflerden geriye kalanları yakalama şansımızı yitiririz. *Çabucak* hareket etmeliyiz."

Brettin şüpheyle, "Ve?" diye sordu.

Wayne, "Tutuklulardan birkaçını sorgulamak istiyorum," dedi. "Şef özellikle beni gönderdi. Beni içeri al, birkaç dakika süre ver, biz de tüm nakil taleplerini keselim. Sen kovuşturmayı yürütebilirsin ama biz de elebaşının peşine düşeriz."

İkisi bakışlarını birbirlerine kilitlediler. Wax'e göre, Arakçılar kovuşturmasını yürütmek kariyerler için iyi, hem de epey iyi olabilirdi. Ama asıl büyük ödül olan çetenin elebaşı hâlâ dışarıdaydı. Onu yakalamak şan, terfi ve belki de kaymak tabakaya katılma daveti anlamına bile gelebilirdi. Bizzat merhum Lord Peterus, Bakır Tel Katili'ni yakalayarak bunu yapmıştı.

Rakip teşkilattan bir memurunun tutukluları sorgulamasına izin vermek riskliydi. Tutukluları tamamen kaybetme ihtimali ise, Brettin'in durumunda olduğu gibi, daha da riskliydi.

Brettin, "Ne kadar?" diye sordu.

Wayne, "Her biri için on beş dakika," dedi.

Brettin'in gözleri biraz kısıldı. "Tutuklulardan iki tanesiyle onar dakika."

Wayne, "Tamam," dedi. "Haydi şu işi bitirelim."

İşleri ayarlamak gerekenden uzun sürdü. Polisler sokak ortasında işlenen cinayetler ya da yanan binalar olmadığı sürece, her şeyi ağırdan almaya meyilliydiler; ve o zaman bile ancak işin içinde zengin birileri varsa koşarak giderlerdi. Eninde sonunda, Wayne için bir oda hazırladılar ve haydutlardan birini getirdiler.

Wayne adamı hatırladı. Onu vurmaya çalışmıştı, bu yüzden de Wayne haydutun kolunu bir düello değneğiyle kırmıştı. Öyle silah çekip ateş etmek resmen kabalıktı. Karşındaki düello değneğiyle geldiği zaman, senin de kendininkiyle karşılık vermen ya da en azından bıçak çekmen gerekirdi. Wayne'i vurmaya çalışması, kart oyununa zarla gelmek gibiydi. Dünya ne hâle gelmişti?

Wayne, kapının dışında dikilmiş tıknaz, dağınık saçlı hayduta bakan Brettin ve yardakçılarından bazılarına, "Şimdiye dek bir şey söyledi mi?" diye sordu. Adamın kolun kirli bir askıdaydı.

Brettin, "Pek bir şey söylemedi," dedi. "Aslında hiçbiri bize herhangi bir şey söylemiyor. Sanki..."

Diğer polislerden bir tanesi, "Korkuyorlarmış gibi," dedi. "Bir şeyden korkuyorlar ya da en azından bizden korktuklarından çok, konuşmaktan korkuyorlar."

Wayne, "Peh," dedi. "Bunlara karşı sert olacaksın! Şımartırsanız böyle olur."

Polis, "Biz onları..." diye başladı fakat Brettin adamı susturmak üzere elini kaldırdı. "Süren geçiyor, Komutan."

Wayne burnunu çekti, ardından havalı havalı yürüyerek odaya girdi. Küçük bir odaydı, neredeyse dolap sayılırdı ve tek bir kapısı vardı. Brettin ve diğerleri kapıyı açık bırakmıştı. Haydut bir sandalyede, kelepçeli elleri zincirlerle ayağına, aynı zamanda her ikisi de yere bağlı bir biçimde oturuyordu. Aralarında bir masa vardı.

Haydut ona öfkeyle bakıyordu. Wayne'i hatırlamış gibi görünmüyordu. Kesin şapka yüzündendi.

Wayne, "Pekâlâ evlat," dedi. "Sen bitmişsin."

Haydut bir yanıt vermedi.

"Ben seni ucuza kurtarabilirim. Eğer akıllı olursan, celladın ilmeğinden kurtulursun."

Haydut ona tükürdü.

Wayne, ellerini masanın üzerine koyup adama doğru eğildi. Çok alçak sesle, sesine haydutların kullandığı doğal, akıcı aksandan dökerek, "Oğlum," diye başladı. Gerçekçi olsun diye bir fincan kanal işçisi, güvenilir olsun diye yarım şişe barmen ve geri kalanına da haydutların çoğunun oradan gelmiş gibi konuştuğu yer olan Altıncı Oktant aksanından doldurmuştu. "İnsan, sırf seni burdan çıkarmak için, bir aynasız öldürüp üniformasını çalan arkadaşına bunu yapar mı?" dedi.

Haydudun gözleri sonuna kadar açıldı.

Wayne usulca, "Öyle yapma," dedi. "Fazla hevesli görünüyorsun. Herifleri şüphelendireceksin. İşin içine ettin be. Şimdi bana bir kere daha tükürmen gerekiyor."

Adam tereddüt etti.

"Hadi be!"

Haydut tükürdü.

Wayne polis memuru aksanına dönerek, "Hay Harabet!" diye kükredi. Masayı yumrukladı. "Evlat, bir daha onu yaparsan senin kulaklarını keserim."

Haydut ona baktı. "Ee... Yapayım mı?"

Hah, iyi. Doğru mahalleyi tutturmuşum. Wayne, "Hele bir yap," diye tısladı. "Kulaklarını hakkaten koparırım." Öne eğilmiş, sokak serserisi aksanıyla, dışarıdakilerin duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşuyordu. "Aynasızlar konuşmadığını söylüyor. Aferin sana. Patron memnun olacak."

"Beni çıkaracak mısın?"

"Sence? Seni burada ötmen için bırakamam. Ya seni çıkaracağım ya da Demirgöz'le el sıkışacaksın."

Adam telaşla, "Konuşmaım," dedi. "Beni öldürmene gerek yok. *Konuşmayacağım.*"

"Peki ya diğerleri?"

Adam tereddüt etti. "Onların da konuşacağını sanmıyorum. Belki Sindren konuşur. O daha yeniydi."

Wayne, *Güzel*, diye düşündü. "Sindren. Sarışın, yara izi olan herif mi?"

"Hayır. Kısa olan. Koca kulaklı." Soyguncu gözlerini kısıp Wayne'e baktı. "Ben seni niye tanımıyorum?"

Wayne geri çekilip polis aksanıyla, "Sence niye?" dedi. "Şimdi, artık ağlayıp sızlamak yok! Ana üssünüz nerede? Adamlarınız nerede saklanıyor? Konuş!" Tekrar öne eğildi. "Beni tanımıyorsun çünkü düşük seviyelilere görünmek için fazlasıyla değerliyim. Beni ele verebilirler. Ben senin patronunla çalışıyorum. Tarson'la."

"Tarson mı? O hiçbir şeyin patronu değil. Onun işi sadece vurmak."

Bu da iyiydi. "Onun patronuyla demek istedim."

Haydut kaşlarını çattı. Şüphelenmeye başlıyordu.

Wayne usulca, "Bu tafralar seni astıracak, oğlum," dedi. "Seni kim tuttu? Onunla... bir konuşayım."

"Kim... Yeni adam toplama işlerinin *hepsine* Clamps bakar. Bunu biliyor olman gerekirdi." Gözlerinde düşmanca bir bakış belirdi.

Wayne, *Harika*, diye düşündü. Arkasını dönüp, "Bitti!" dedi. "Bu konuşmayacak. İtin ağzı sıkı." Odadan dışarı çıkıp Brettin ve diğerlerinin yanına gitti.

Brettin, "Neden o kadar çok fısıldadın?" diye sordu. "Dinleyebileceğimizi söylemiştin."

Wayne, "Dinleyebilirsiniz dedim ama duyacaksınız demedim. Bu türden heriflerle alçak ve tehditkâr bir tonda konuşacaksın. İçlerinden herhangi biri size adını söyledi mi?"

Brettin memnuniyetsiz bir hâlde, "Takma adlar," dedi.

"Sindren diyen oldu mu?"

Brettin adamlarına baktı. Başlarını olumsuzca salladılar.

Harika. "Diğer adamları görmek istiyorum. Bundan sonra kimi sorguya çekeceğimi ben seçeceğim."

Brettin, "Anlaşmamızda bu yoktu," dedi.

"Ben de hâlâ geri dönüp nakil işlemleri için evrakları hazırlamaya başlayabilirim..."

Brettin bir an endişelendi, ardından Wayne'i hücrelere götürdü. Sindren'i bulması kolay oldu. Koca kulaklı adam genç görünüyordu, aynasızların hücresine baktıklarını gördüğü zaman gözleri kocaman açılmıştı.

Wayne, "Bu," dedi. "Haydi."

Haydutu tuttular ve sorgu odasına getirdiler. Sindren yere zincirlendikten sonra Brettin ve adamları odanın içinde kaldı.

Wayne onlara ters bir bakış atıp, "Bırakın da nefes alacak yerim olsun," dedi.

Brettin, "Pekâlâ," dedi. "Ama fısıldamak yok. Ona sorduklarını duymak istiyorum. O hâlâ *bizim* tutuklumuz."

Wayne onlara ters ters baktı ve onlar da dışarı çıktılar, fakat kapıyı açık bırakmışlardı. Brettin dışarıda kollarını bağlamış, beklentiyle Wayne'e bakıyordu.

Wayne, *Tamam,* diye düşündü. Tutukluya döndü ve öne doğru eğildi. "Merhaba, Sindren."

Çocuk ürküp sıçradı. "Sen adımı..."

Wayne sokak kabadayısı aksanıyla usulca, "Beni Clamps gönderdi," dedi. "Sizi buradan çıkarmanın bir yolunu arıyorum. Hiç kımıldamadan dur."

"Ama..."

"Dur. Hareket etme."

Brettin, "Fısıldamak yok!" diye seslendi. "Eğer bir kez..."

Wayne bir hız baloncuğu oluşturdu. Fazla uzun dayanmayacaktı, pek serobent bulmayı başaramamıştı. Elinde olanla yetinmek zorunda kalacaktı.

Wayne hiç kıpırdamadan, "Ben Allomanserim," dedi. "Zamanı bizim için hızlandırdım. Eğer kıpırdarsan, bulanıklığı fark ederler ve ne oluyor anlarlar. Anladın mı? *Sallama* başını. Ağzınla söyle."

"Ee... Evet."

Wayne, "Güzel," dedi. "Söylediğim gibi, beni Clamps gönderdi ve sizi buradan çıkarmak için buradayım. Görünüşe göre patron sizin konuşmanızı istemiyor."

Genç adam, "Konuşmayacağım!" dedi. Kıpırdamamak için epey çaba sarf ettiğinden sesi neredeyse bir ciyaklama gibi çıkmıştı.

Wayne aksanını hafifçe bu genç adamın geldiği yer olan İç Yedinci'ye doğru kaydırarak, "Konuşmayacağını biliyorum," dedi. Bu oğlanın konuşmasında fark ettiği değirmen işçisi aksanından da bir tutam serpmişti. Muhtemelen babasından kapmıştı. "Çünkü konuşursan Tarson kemiklerinden bazılarını kırmak zorunda kalacak. Sen de onun bundan hoşlandığını biliyorsun, hı?"

Çocuk başıyla onaylamaya başladı fakat kendini yakaladı. "Biliyorum."

Wayne, "Ama sizi dışarı çıkaracağız," dedi. "Endişelenme. Seni hatırlamıyorum. Yeni misin?"

"Evet."

"Seni Clamps mı işe aldı?"

"Daha iki hafta önce."

"Hangi üste çalışıyordun?"

Genç adam yüzünü buruşturup, "Hangisi mi?" diye sordu.

Wayne, "Bizim birkaç tane üssümüz var," dedi. "Ama sen elbette bunu bilmiyordun, değil mi? Patron acemilere, yakalanabilirler diye yalnızca birini gösterir. Siz çömezlerin aynasızları kapımıza kadar getirmesini istemeyiz, değil mi?"

Sindren, "Çok kötü olurdu," diye katıldı. Kapıya doğru baktı fakat hareketsiz kaldı. "Beni Longard'taki eski dökümhaneye göndermişti. Bir tek biz varız sanıyordum!"

Wayne, "Amaç da bu," dedi. "Basit bir hatanın, intikam almamıza engel olmasına izin veremeyiz."

"Ee, evet."

Wayne, "Sen öyle şeylere pek inanmıyorsun, değil mi?" dedi. "Sorun değil. Ben de bazen patronun bu konuda biraz fazla uçtuğunu düşünüyorum."

Genç adam, "Evet," dedi. "Yani, çoğumuz sadece para istiyoruz, biliyorsun ya? İntikam güzel şey. Ama..."

"Para daha da güzel."

"Evet. Patron daima kendi başa geçtiğinde işlerin nasıl daha iyi olacağından, şehrin ona nasıl ihanet ettiğinden falan bahsediyor. Ama şehir herkese ihanet eder. Yaşam böyle." Genç adam tekrar dışarıdaki polislere baktı.

Wayne, "Endişelenme," dedi. "Onlardan biri olduğumu sanıyorlar."

Çocuk usulca, "Bunu nasıl yaptın?" dedi.

"Onların dilinden konuşacaksın, oğlum. Ne kadar çok kişinin bunu asla fark etmediğini bilsen şaşırırsın. Sana diğer üslerin hiçbirinden bahsetmediklerine emin misin? Hangilerinin tehlike altında olduğunu bilmeliyim."

Genç adam, "Hayır," dedi. "Ben yalnızca dökümhaneyi gördüm. İşe çıktığımız vakitleri saymazsak, zamanımın çoğunu orada geçirdim."

Wayne, "Sana bir tavsiye vereyim mi, genç?" diye sordu.

"Lütfen."

"Bu adam soyma işlerini bırak. Senin içinde yok. Eğer olur da serbest kalırsan, değirmenlere dön."

Çocuğun kaşları çatıldı.

Wayne, "Düzgün bir suçlu olmak için belirli bir karaktere sahip olmak gerekir," diye açıkladı. "Ondan sende yok. Çünkü bu konuşma sırasında, ben sana hem seni işe alan herifin adını onaylattım, hem de üssünüzün yerini ağzından aldım."

Genç adamın beti benzi attı. "Ama..."

"Endişelenme," dedi. "Ben senden yanayım, hatırladın mı? Şansına şükret ki öyleyim."

"Evet."

Wayne sesini alçaltıp hareketsiz kalmaya devam ederek, "Tamam," dedi. "Seni buradan zor kullanarak çıkarabilir miyim, bilmiyorum. İtiraf et, oğlum, buna değmezsin. Ama sana yardım *edebilirim*. Polislere ötmeni istiyorum."

"*Ne?*"

Wayne, "Bana akşama kadar vakit ver," dedi. "Üsse dönüp ortalığı temizleyeceğim. Benim işim bittikten sonra sen aynasızlara ötebilir, onlara bildiğin her şeyi anlatabilirsin. Endişelenme, bizim başımızı gerçekten belaya sokacak kadar şey bilmiyorsun. Yedek planlarımız bizi koruyacaktır. Patrona bunu yapmanı sana benim söylediğimi haber vereceğim, bu yüzden sana bir şey olmayacak.

"Ama onlar karşılığında seni serbest bırakmaya söz verene dek ötme. Avukatın olmasında ısrar et, Arintol adında birini istediğini söyle. Dürüst

adamdır." Ya da en azından Wayne etraftan böyle duymuştu. "Arintol yanındayken, aynasızların sana özgürlük sözü vermelerini sağla. Sonra, bildiğin her şeyi anlat.

"Dışarı çıkınca, şehirden git. Çeteden sana konuşmanı benim söylediğime inanmayanlar çıkabilir, bu da başını yakabilir. Yabanlar'a git ve bir değirmen işçisi ol. Orada kimse umursamayacaktır. Her hâlükârda, suçtan uzak dur, oğlum. Sadece birilerini öldürttüğünle kalırsın. Büyük ihtimalle kendini."

"Ben..." Genç adam rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Wayne göz kırptı. "Şimdi, bundan sonra sana sorduğum her şeye karşı koy." Öksürmeye başladı ve hız baloncuğunu bıraktı.

Brettin, "...daha duyamayacağım bir şey söylersen," dedi, "bu iş burada biter."

Wayne, "Tamam be!" diye bağırdı. "Evlat, bana kimin için çalıştığını söyle."

"Avcunu yalarsın, aynasız!"

Wayne, "Konuş, yoksa parmaklarını keserim!" diye bağırarak karşılık verdi.

Çocuk havaya girmişti ve Wayne ellerini havaya savurarak hışımla odadan çıkmadan önce aynasızlara beş dakikalık güzel bir gösteri yaptı.

Brettin, "Ben demiştim," dedi.

Wayne, "Evet," dedi, keyifsizmiş gibi konuşmaya çalışıyordu. "Sanırım onların üstüne gitmeye sizin devam etmeniz gerekecek."

Brettin, "İşe yaramaz," dedi. "Bu adamlar konuşana dek ben çoktan ölmüş olurum."

Wayne, "Nerde bizde o şans," dedi.

"Ne dedin?"

Wayne havayı koklayarak, "Yok bir şey," dedi. "Sanırım çörekler geldi. Harika! En azından bu yolculuk tamamen boşa gitmemiş olacak."

9

Waxillium şecere araştırmasıyla kaplı büyük kâğıt yaprağının yanı başında yere otururken, "O yüzden, henüz neler olduğundan emin değiliz," dedi. "Kuruluş Kitapları iki başka metale ve bunların alaşımlarına dair birkaç atıf içeriyor. Ama eskiler on altı metal olduğuna inanıyordu ve On Altı Kanunu doğada o kadar sabit ki, göz ardı edilemez. Ya Ahenk Allomansinin işleyişini doğrudan değiştirdi ya da biz onu hiçbir zaman gerçek anlamda anlayamamışız."

Marasi dizlerini yana uzatarak zeminde oturduğu yerden, "Hmm," dedi. "Bunu sizden beklemezdim, Lord Waxillium. Kanun adamı, evet.. Metalurji uzmanı, belki. Ama filozof?"

Waxilllium gülümseyerek, "Kanun adamı olmak ile filozof olmak arasında bir bağlantı vardır," dedi. "Hem kanun adamlığı, hem de felsefe sorularla ilgilidir. Beni kanuna çeken şey kimsenin yanıtını bulamadığı sorulara yanıt bulmak, herkesin yakalanamaz olarak gördüğü kişileri yakalamak ihtiyacıydı. Felsefe de benzer. Sorular, sırlar, bulamacalar. İnsan aklı ve evrenin doğası; zamanımızın iki büyük bilmecesi."

Marasi düşünceli bir biçimde başını salladı.

Waxillium, "Sizin nedeniniz neydi?" diye sordu. "İnsan hâli vakti yerinde genç bir kadının hukuk eğitimi almasına pek sık rastlamıyor."

Marasi, "Benim hâlim ilk bakışta göründüğü kadar da... Yerinde olmayabilir," dedi. "Amcamın desteği olmasa hiçbir şey olamazdım."

"Yine de."

Marasi özlemle gülümseyerek, "Hikâyeler," dedi. "İyi ve kötünün hikâyeleri. Karşılaştığımız insanlardan çoğu ikisi de değildir."

Waxillium yüzünü buruşurdu. "Katılmıyorum. Çoğu insan temelde iyi gibidir."

"Eh, belki bir tanıma göre öyle. Ama iyiliğin de, kötülüğün de kayda değer bir hâl alması için uğruna çaba sarf edilmesi gerekir gibi görünüyor. Günümüzde insanlar... İyiymiş, bazen de kötüymüş gibi görünüyor ancak bunun nedeni tercih değil, *atalet*. Ortamlarının onları hareket etmeye hazırladığı biçimde hareket ediyorlar.

"Bu sanki... Ee, her şeyin aynı, düşük bir ışıkla aydınlandığı bir dünya düşünün. İster kapalı, ister açık alan olsun, her yer değiştirilemeyen sabit bir ışıkla aydınlanıyor. Eğer, bu sabit ışık dünyasında, birisi bir anda fark edilir bir oranda daha parlak bir ışık yaratacak olursa, bu kayda değer olacaktır. Aynı mantıkla, eğer birisi loş bir oda yaratmayı başarırsa, bu da kayda değer olur. Bir bakıma, başlangıçtaki ışığın ne kadar güçlü olduğunun bir önemi yok. Hikâye her durumda işe yarıyor."

"İnsanların çoğunun iyi olduğu gerçeği, iyiliklerini toplum için daha kıymetsiz kılmaz."

Marasi kızararak, "Evet, evet," dedi. "Ben de herkesin o kadar da iyi olmamasını diliyor değilim. Ama... O parlak ışıklar ve o loş yerler beni cezbediyor, Lord Waxillium; özellikle de ortamlarıyla büyük oranda uyumsuz oldukları zaman. Örneğin, temel olarak iyi bir ailede yetişmiş, temel olarak iyi arkadaşları olan, iyi bir işi ve tatmin edici bir geliri olan bir adam, neden bakır tellerle kadınları boğup cesetlerini kanallara atmaya başlar ki?

"Ve onun tersi olarak, Yabanlar'a giden çoğu kişinin oradaki gevşek ahlaki iklime uyum sağlamasını düşünün. Fakat bazı diğerleri, birkaç kayda değer kişi, medeniyeti yanlarında getirmeye kararlı. Toplumun 'herkes böyle yapıyor' diyerek ikna ettiği yüz adam, en adi ve aşağılık işlere destek veriyor. Ama tek bir adam kalkıp hayır diyor."

Waxillium, "Kesinlikle o kadar kahramanca değil," dedi.

"Size öyle görünmediğine eminim."

"Kanuna teslim ettiğim ilk adamın hikâyesini hiç duymuş muydunuz?"

Marasi kızardı. "Ben... Evet. Evet, duydum diyelim. Kara Peret. Tecavüzcü ve Allomanser, sanırım Lehimkoldu. Siz karakola girdiniz, panoya baktınız, onun resmini söküp aldınız ve yanınızda götürdünüz. Üç gün son-

ra onu atınızın eyerine atmış olarak geri geldiniz. Panodaki tüm adamlar arasında en zor, en tehlikeli suçluyu seçtiniz."

"En çok para edeni oydu."

Marasi yüzünü buruşturdu.

Waxillium, "O panoya baktım," dedi, "ve kendi kendime düşündüm ki, 'Eh, bu heriflerin hepsi beni hiç düşünmeden öldürür. Öyleyse en değerli olanını seçeyim.' Paraya ihtiyacım vardı. Üç gündür kurutulmuş et ve biraz da fasulye dışında bir şey yememiştim. Bir de Taraco vardı."

"Çağımızın en azılı haydutlarından biri."

Waxillium, "O zaman da, yeni bir çift çizme elde edebileceğimi düşünmüştüm. Taraco sadece birkaç gün önce bir ayakkabı tamircisini soymuştu ve ben de eğer onu yakalayacak olursam, ayakkabıcıdan yeni bir çift çizme koparabileceğimi düşündüm."

"Önceki hafta Faradana'da bir kanun adamını vurduğu için onu seçtiğinizi sanmıştım."

Waxillium başını sallayarak reddetti. "Adamı yakalamadan önce bunu duymamıştım".

"Ya." Sonra, Marasi ilginç bir şekilde samimiyetle gülümsedi. "Peki ya Harrisel Hard?"

Waxillium, "Wayne ile iddiaya girmiştik," dedi. "Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorsun."

Marasi, "Bunlar sadece hikâyeleri daha gerçek kılıyor, Lord Waxillium," dedi. Gözleri hevesle, sanki av bulmuş bir avcı gibi parlıyordu. "Bunları not etmem gerek." El çantasını açıp bir kalem ve defter çıkardı.

Kadın not alırken Waxillium, "Peki sizin amacınız da bu mu?" diye sordu. "Hikâyelerdeki gibi bir kahraman olma arzusu ile mi okuyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedi. "Ben sadece hikâyeleri öğrenmeyi istiyorum."

Waxillium, "Emin misiniz?" dedi. "Bir kanun kadını olabilir, Yabanlar'a çıkabilir ve o hikâyeleri yaşayabilirsiniz. Kadın olduğunuz için yapamayacağınızı sanmayın; yüksek sosyete sizi buna inandırmış olabilir ama dağların diğer tarafında geçtiğinizde bunun bir önemi yok. Orada, dantelli elbiseler giymek ya da çiçek gibi kokmak zorunda değilsiniz. Altıpatlarları belinize takıp, kendi kurallarınızı kendiniz koyabilirsiniz. Unutmayın, bizzat Miraç Savaşçısı da kadındı."

Marasi öne doğru eğildi. "Size bir şey itiraf edebilir miyim, Lord Waxillium?"

"Yalnızca müstehcen, kişisel ya da yüz kızartıcı bir şeyse."

Marasi gülümsedi. "Ben dantelli elbiseleri ve çiçekler gibi kokmayı *seviyorum*. Şehirde, modern kolaylıklardan faydalanarak yaşamayı *seviyorum*. Gecenin herhangi bir saatinde Terris yemeği isteyecek olursanız, kapınıza kadar getireceklerini biliyor musunuz?"

"İnanılmaz." Gerçekten de öyleydi. Waxillium bunun mümkün olduğunu fark etmemişti.

"Yabanlar'ı okumayı seviyorum, hatta belki ziyaret etmeyi bile düşünürüm ama orada yaşamanın bana iyi geleceğini sanmıyorum. Toz, kir ve genel olarak kişisel temizlik eksikliğiyle pek aram yoktur." Öne eğildi. "Ayrıca, tamamen dürüst olmak gerekirse, altıpatlarları beline takıp adam vurma işini sizin gibi erkeklere bırakmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Bu beni kadınlığın kendisine karşı bir hain mi yapıyor?"

"Sanmıyorum. Gerçi siz de ateş etmekte epey *iyisiniz*."

"Eh, *ateş etmek* mesele değil. Ama adam vurmak?" Ürperdi. "Miraç Savaşçısı'nın kadınlara kendi kaderlerini çizmeleri konusunda bir emsal teşkil ettiğini biliyorum. Üniversitede bu konuyla ilgili ders bile görüyoruz, Muhafaza adına. Savaşçı'nın mirası kanunlarda yaşamaya devam ediyor. Ama ben pantolon giyip, o olmayı istemiyorum. Bazen bunu itiraf ettiğim için kendimi bir korkak gibi hissediyorum."

Waxillium, "Sorun değil," dedi. "Kendiniz olmanız gerekir. Ama bunların hiçbiri sizin neden hukuk okuduğunuzu açıklamıyor."

Marasi, "Ha, şehri değiştirmek istiyorum," dedi hevesle. "Ama ben her suçlunun tek tek peşine düşüp, yüksek hızla ilerleyen metal parçalarıyla bedenlerinde delikler açmanın, bunu yapmak için son derece verimsiz bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Ama çok eğlenceli olabiliyor."

"Size bir şey göstereyim." Çantasını biraz daha karıştırdı ve bazı katlanmış kâğıt yaprakları çıkardı. "İnsanl davranışlarının nasıl genelde ortamlarına karşılık vermelerinin sonucu olduğundan bahsetmiştim. Yabanlar'la ilgili tartışmamızı ve orada genellikle insan başına *daha fazla* kanun adamı olduğunu hatırlıyor musunuz? Yine de suç orada daha yaygın. Bu ortamın bir sonucudur. Şuna bakın."

Sayfalardan birkaçını uzattı. "Bu bir rapor," dedi. "Ben derliyorum. Suçun ortamla olan ilişkisi üzerine. Şurası; şehrin bazı bölümlerinde suçun azalmasını sağlayan önemli unsurları ele alıyor. Daha fazla polis memuru çalıştırmak, daha fazla suçluyu asmak, bunun gibi şeyler. Bunlar orta dereceden bir yarar sağlıyor."

Waxillium, "En alttaki nedir?" diye sordu.

Marasi yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Islahat," dedi. "Bu, zengin bir adamın şehrin pek itibarlı olmayan kesimlerinden birkaç parsel arsa aldığı zaman olanlar, Lord Joshin'in kendisiydi. Islahat ve düzenleme işlerine koyuluyor. Suç oranı iyice azalıyor. İnsanlar aynıları, yalnızca ortam değişti. Artık bu bölge şehrin güvenli ve saygın bir semti.

"Buna 'kırık pencereler' teorisi diyoruz. Eğer kişi, bir binada pencerelerin kırık olduğunu görürse, orada hırsızlık ya da başka suçları işlemesi olasılığı artacaktır çünkü kimsenin umursamayacağını düşünür. Eğer tüm pencereler sağlam, tüm sokaklar temiz ve tüm binalar yıkanmışsa, suç oranı azalıyor. Tıpkı sıcak bir günün insanı asabileştirebildiği gibi, köhne bir semt de sıradan bir insanı bir suçluya çevirebilir gibi görünüyor."

Waxillium, "İlginç," dedi.

Marasi, "Elbette," dedi, "bu tek yanıt değil. Her zaman için ortamlarından etkilenmeyen kimseler olacaktır. Söylediğim gibi, onlar beni büyülüyor. Her neyse, sayılar ve işlemlerle aram her zaman iyi olmuştur. Bunun gibi eğilimleri görünce düşünüyorum. Birkaç sokağı temizlemek, daha fazla polis memuru çalıştırmaktan daha ucuz olabilir ve suçu daha da büyük bir oranda azaltıyor."

Waxillium önce önündeki raporlara, ardından da Marasi'ye baktı. Yanakları heyecanla kızarmıştı. Onda büyüleyici bir şeyler vardı. Ne kadardır oradalardı? Tereddüt etti, ardından köstekli saatini çıkardı.

Marasi, "Ah," dedi, Waxillium'un saatine bakarak. "Böyle çene çalıyor olmamamız gerekir. Zavallı Steris onların elindeyken olmaz."

Waxillium, "Wayne dönene dek başka bir şey yapamayız," dedi. "Aslında şimdiye dek gelmiş olması gerekirdi."

Wayne'in sesi dışarıdaki koridordan duyuldu. "Geldi zaten."

Marasi irkildi ve küçük bir çığlık attı.

Waxillium iç geçirdi. "Sen ne kadar zamandır oradasın?"

Wayne başını kapıdan içeri uzattı; başında bir polis şapkası vardı. "Eh, oldu biraz. Siz ikiniz böyle bir tür 'zeki insanlar' olayına girmiştiniz. Bölmek istemedim."

"Akıllılık etmişsin. Aptallığın enfeksiyöz olabiliyor."

"Benim önümde böyle alengirli laflar etmeyin, oğlum." Wayne içeri girdi. Bir polis şapkası takıyor olmasına rağmen, paltosu ve pantolonuyla kıyafeti normal, düello değnekleri belinde asılıydı.

Waxillium ayağa kalkarken, "Becerebildin mi?" diye sordu, ardından uzanıp Marasi'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Becermem mi; birkaç çöreğim oldu." Wayne sırıttı. "Parasını da o pis aynasızlar ödedi."

"Wayne?"

"Evet?"

"*Biz* de pis aynasızlarız."

Wayne gururla, "Artık değil," dedi. "Bizler, yurttaşlık vazifesinin aşkıyla yanıp tutuşan sıradan vatandaşlarız. Bir de pis aynasızların çöreklerini yemenin."

Marasi yüzünü ekşitti. "Öyle söylediğin zaman kulağa pek leziz gelmiyor."

"Yok, lezizdi." Wayne paltosunun cebine uzandı. "Al, bak size de getirdim. Ancak cebimde biraz ezilmiş."

Kadının yüzündeki renk soldu, "Ya, öyle mi."

Ancak Wayne kıkırdadı ve bir kâğıt çıkarıp Waxillium'a doğru salladı. "Arakçıların şehirdeki üssünün yeri. Bir de çetenin adam toplayıcısının ismi var."

Marasi hevesle, kâğıdı almak için atılarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Bunu nasıl yaptın?"

Wayne, "Viski ve *sihir*," dedi.

Waxillium yaklaşıp Marasi'nin omzunun üzerinden kâğıttakileri okuyarak, "Bir başka deyişle, Wayne birilerini kafaya almış. Bravo."

Marasi aceleyle, "Yola çıkmalıyız!" dedi. "Oraya gidip, Steris'i almalı ve..."

Waxillium kâğıdı alarak, "Artık orada olmayacaklar," dedi. "Birkaç tanesi yakalandıktan sonra durmazlar. Wayne, bunu polislere duyurmadan elde etmeyi başarabildin mi?"

Adam gücenmiş gibi göründü. "Sence?"

Waxillium başıyla onayladı ve çenesini ovuşturdu. "Muhtemelen vakit kaybetmeden *gitmeliyiz*. İyice soğumadan önce olay yerine varmalıyız."

Marasi, "Ama..." dedi. "Polisler..."

Waxillium, "Mekânı gördükten sonra onlara isimsiz bir ihbarda bulunuruz."

Wayne, "Gerek yok," dedi. "Bir fitil yaktım."

"Ne zaman için?"

"Akşama."

"Güzel."

Wayne, "Memnuniyetini nadir bulunan ve pahalı bir metalden bir külçeyle gösterebilirsin," dedi.

Waxillium kâğıdı katlayıp yeleğinin cebine koyarken, "Masanın üzerinde," dedi.

Wayne o tarafa yürüyüp masanın üzerinde kurulu olan araç gereçlere baktı. "Bunları pek elleyesim yok, birader. Parmaklarımın hepsini seviyorum."

Waxillium kuru kuru, "Patlamayacak, Wayne" dedi.

"Geçen sefer de..."

Waxillium, "O *bir'kere* oldu," dedi.

"Yeni parmaklar çıkarmanın ne kadar gıcık bir şey olduğunu biliyor musun, Wax?"

"Eğer senin mızmızlanmalarınla aynı düzeydeyse, gerçekten de berbat demektir."

Wayne masayı, serobent taneciklerinin olduğu şişeyi buluncaya dek tararken, "Bil diye söylüyorum," dedi. Aradığını bulunca hızla kavradı ve dikkatle geri çekildi. "Senin etrafındayken en masum görünüşlü şeyler bile patlıyor. İnsan dikkatli olmalı." Şişeyi salladı. "Burada pek yok."

Waxillium, "Şımarma," dedi. "Bu, eğer Yabanlar'da olsaydık kısa sürede bulabileceğimden çok daha fazlası. O şapkayı bırak. Gidip senin şu notlarındaki dökümhaneye bir bakalım."

Marasi, "İsterseniz benim arabamı kullanabiliriz," dedi. Yan tarafta Tillaume içeri girdi, bir elinde bir sepet ve diğerinde ise çay tepsisi vardı. Sepeti kapının yanına bıraktı, ardından tepsiyi masaya koydu ve çay doldurmaya başladı.

Waxillium Marasi'ye baktı. "Gelmek mi istiyorsunuz? Adam vurma işini benim gibilere bırakmak istediğinizi söylediğinizi sanıyordum."

Marasi, "Siz orada olmayacaklarını söylediniz," diye yanıtladı. "Bu yüzden gerçekten bir tehlike yok."

Wayne, "Yine de seni istiyorlar," diye belirtti. "Yemekte seni kaçırmaya çalıştılar. Senin için daha tehlikeli olur."

Marasi, "Ve siz ikinizi ise tereddüt bile etmeden vuracaklardır," dedi. "Bu yüzden, nasıl oluyor da sizin için daha az tehlikeli oluyor?"

Wayne, "Aslında değil tabii," diye kabullendi.

Tillaume, küçük bir tepside Waxillium'a bir fincan çay getirmek üzere yaklaştı. Wayne sırıtarak fincanı kaptı, gerçi Tillaume tepsiyi ondan kaçırmaya çalışmıştı.

Wayne çay fincanını havaya kaldırıp, "Ne güzelmiş ya," dedi. "Wax, neden Weathering'teyken bana da böyle bir eleman tutmadın?" Uşak ona

ters ters baktı, ardından aceleyle başka bir fincan hazırlamak üzere masaya döndü.

Waxillium, Marasi'yi düşündü. Kaçırdığı bir şeyler vardı, önemli bir şey. Wayne'in söylediğiyle ilgili...

Waxillium, Marasi'ye, "Sizi *neden* kaçırdılar ki?" diye sordu. "Partide daha iyi hedefler vardı. İstedikleri soya daha yakın olan kadınlar."

Wayne, "Bizi ters köşeye yatırmak için alakasız biri olabileceğini söylemiştin," derken çay fincanına biraz serobent attı ve bir dikişte hepsini bitirdi.

Waxillium, "Evet," dedi Marasi'nin gözlerinin içine bakarken ve orada başka bir şeyin olduğunu gördü. Kadın gözlerini kaçırdı. "Ama eğer öyle olsaydı, aynı soya hiç yakınlığı olmayan birini kaçırmak isterlerdi; neredeyse kuzen sayılabilecek birini değil." Dudaklarını büzdü ve sonunda bağlantıyı kurdu. "Hah, öyleyse sen gayri meşrusun. Steris'in üvey kız kardeşisin, Lord Harms tarafındandır sanırım."

Marasi kıpkırmızı oldu. "Evet."

Wayne ıslık çaldı. "Yürü be oğlum, Wax.Genelde hatunların suratına piç demeden önce *ben* ikinci buluşmayı beklerim." Marasi'ye bir baktı. "Eğer güzelse, üçüncüyü."

Waxillium aniden utançla doldu. "Ee... Tabii ki. Ben öyle demek istemedim..."

Marasi usulca, "Önemli değil," dedi.

Her şey yerine oturuyordu. Steris metreslerden bahsettiği zaman, Lord Harms ve Marasi çok rahatsız olmuşlardı. Bir de sözleşmede özellikle metreslerle ilgili olan madde vardı; Steris lordlarda sadakatsizliğe alışkındı. Bu ayrıca Harms'in neden Steris'in "kuzeninin" eğitimini ve barınmasını karşıladığını da açıklıyordu.

Waxillium, kadının elini tutarak, "Leydi Marasi," dedi. "Belki Yabanlar'da geçirdiğim yıllar beni sandığımdan daha fazla etkilemiştir. Bir zamanlar konuşmadan önce ağzımdan çıkacakları *düşündüğüm* olurdu. Beni bağışlayın."

Kadın, "Neysem oyum, Lord Waxillium," dedi. "Ve bu artık beni rahatsız etmiyor."

"Yine de kabalık ettim."

"Özür dilemenize gerek yok."

Wayne düşünceli bir edayla, "Vay," dedi. "Çay zehirliymiş."

Sonra yere yıkıldı.

Marasi çığlık attı ve derhâl adamın yanına gitti. Waxillium ise hızla döndü ve Tillaume'un çay hazırlama numarasını bırakarak, çektiği bir tabancayı kendisine doğru uzatmakta olduğunu gördü.

Düşünecek vakit yoktu. Waxillium çelik yaktı, tehlikede olabileceğini düşündüğü zamanlarda midesinde biraz bulundururdu ve yeleğinin üçüncü düğmesini İtti. Metal rezervlerini tazelemek ya da silah olarak kullanmak üzere yeleğinin o düğmesi her zaman çelikten olurdu.

Düğme yeleğinden fırladı, oda boyunca ilerleyip Tillaume tam tetiği çekerken adamın göğsüne saplandı. Uşağın mermisi boşa gitti. Waxillium'un Allomantik duyuları ne mermiyi, ne de tabancayı metal olarak algılamıyordu. Öyleyse alüminyumdu.

Tillaume yana doğru sendeledi ve tabancayı elinden düşürdü, kitaplıklara tutunup kendini çekerek kaçmaya çalıştı. Kapıda yere yığılmadan önce arkasındaki zeminde kandan bir iz bırakmıştı.

Waxillium Wayne'in yanında dizleri üzerine çöktü. Marasi silah sesiyle irkilmişti ve nefes almaya çalışan uşağa bakıyordu.

Waxillium, arkadaşının başını yukarı kaldırarak, "Wayne?" dedi.

Wayne'in gözleri kırpışarak açıldı. "Zehir. Zehirden *nefret ediyorum*. Var ya, parmağının kopmasından daha beter."

Marasi telaşla, "Lord Waxillium!" dedi.

Waxillium rahatlayarak, "Wayne iyi olacak," dedi. "Konuşabiliyorsa ve Ferusimyasal rezervleri varsa, hemen her şeyden paçayı kurtarabilir."

"Onu demiyorum. Uşak!"

Waxillium irkilerek başını kaldırıp, ölmek üzere olan Tillaume'un getirdiği sepeti kurcaladığını gördü; adam kanlı elini içine uzattı ve bir şeyi çekti.

Waxillium, "Wayne!" diye bağırdı. "Baloncuk. *Hemen*!"

Tillaume geri devrildi. Sepet patlayarak gittikçe büyüyen bir alev topuna dönüştü.

Ve sonra dondu.

Wayne, yuvarlanarak yayılmakta olan patlamaya bakıp, "Ya, birader," dedi. "Ben seni uyardım. Senin etrafında her şeyin patladığını *söyledim*."

"Bu sefer sorumluluğu üstlenmeyi reddediyorum."

Wayne öksürerek dizleri üzerinde doğrulurken, "Uşak *senin*!" dedi. "Böoehh! Çay *güzel* bile değildi be."

Marasi telaşla patlamayı işaret ederek, "Büyüyor," dedi.

Ateş topu, Wayne baloncuğunu yaratmadan önce sepeti buharlaştırmıştı. Patlama dalgası yavaş yavaş dışarıya doğru yayılıyor, halıyı yakıyor,

kapı çerçevesi ile kitaplığı yok ediyordu. Uşağın kendisi şimdiden yutulup gitmişti.

Wayne, "Siktir," dedi. "Büyükmüş."

Waxillium, "Muhtemelen metalürji ekipmanlarımdan kaynaklanan bir kaza gibi görünmesi planlanmıştı," dedi. "Cesetlerimizi yakıp, cinayeti örtbas etmek için."

"Öyleyse pencereden mi çıkıyoruz?"

Waxillium düşünceli bir edayla, "Pencereye patlamadan daha önce ulaşmak zor olur," dedi.

"Yapabilirsin. Şöyle sıkıca bir İttireceksin."

"Neyi iteceğim, Wayne? O yönde iyi bir destek göremiyorum. Dahası, eğer bizi geriye doğru o kadar hızlı İtecek olursam, camlar bizi parçalar ve pencereden çıkarken lime lime oluruz."

Marasi sesindeki telaş iyice artarken, "Beyler," dedi. "*Büyüyor.*"

Waxillium, "Wayne zamanı durduramaz," dedi. "Sadece iyice yavaşlatabilir. Ayrıca, bir kez yarattıktan sonra baloncuğu yerinden de oynatamaz."

Wayne, "Ya, yık duvarı dışarıya gitsin," dedi. "Çivileri filan İt, binanın yan tarafı patlayıp açılsın. Ondan sonra bizi o yöne doğru İttiğin zaman hiçbir şeye çarpmayız."

Waxillium elleri belinde arkadaşını süzerken, "Böyle zamanlarda senin ağzından çıkanı kulağın hiç mi duymuyor?" diye sordu. "Bu duvar *taştan ve tuğladan.* Eğer onu İtersem, sadece kendimi arkamdaki patlamanın içine fırlatırım."

Marasi, "Ç*ok, çok* yaklaştı!" dedi.

Wayne, "Öyleyse ağırlığını arttır," dedi.

"Sağlam, son derece ağır bir *duvarı* bir binadan sökerken yerimden kıpırdamayacağım kadar mı arttırayım?"

"Evet."

Waxillium, "Onu zemin kaldıramaz," dedi. "Parçalanır ve..."

Durdu.

İkisi de aşağı baktı.

Hızla harekete geçen Waxillium Marasi'yi kaptı ve onu kendine doğru çekerken kadın küçük bir çığlık attı. Sırtüstü yattı, Marasi'yi üzerinde sıkı sıkı tutuyordu.

Artık odanın büyük bir kısmını yutmuş olan patlama, görüş alanlarının çoğunu kapatıyordu. Giderek daha da yaklaşıyor, kızgın sarı ışığı parıldıyor ve dev bir fırında şişen, kabaran bir kek gibi genişliyordu.

Marasi, "Ne yapa..." dedi.

Waxillium, "Sıkı tutun!" dedi.

Ağırlığını arttırdı.

Ferusimya Allomansi gibi işlemiyordu. İki güç türü genellikle bir arada anılırdı, fakat pek çok açıdan zıttılar. Allomanside güç metalin kendisinden gelirdi ve bir kerede çekebileceğin miktar sınırlıydı. Wayne zamanı belirli bir miktardan daha fazla sıkıştıramazdı, Waxillium'un bir metali İterken uygulayabileceği gücün de bir sınırı vardı.

Ferusimya ise gücünü bir tür yamyamlıktan; kendi bedeninin bir kısmını daha sonra kullanmak üzere tüketmekten alıyordu. Ağırlığını on gün boyunca yarıya indirirsen, neredeyse eşit bir süre boyunca ağırlığını bir buçuk kat arttırabilirdin. Ya da bunun yarısı kadar bir süre boyunca ağırlığını iki katına çıkarabilirdin. Ya da bu sürenin dörtte biri kadar, ondan dört katı daha ağır olabilirdin.

Ya da birkaç kısa an için aşırı derecede ağır olabilirdin.

Waxillium gerçek ağırlığının dörtte üçüyle geçirdiği günler boyunca metalakıllarında biriktirdiği ağırlığa erişti. Önce bir kaya kadar, ardından bir bina kadar ağır oldu; sonra ise *daha da* ağır. Tüm bu ağırlık, zeminin küçük bir bölümüne odaklanmıştı.

Ahşap çatırdadı, ardından parçalandı ve aşağı doğru patladı. Waxillium Wayne'in hız baloncuğundan dışarı düşerek gerçek zamana daldı, geçiş onu sarsmıştı. Sonraki birkaç saniye bulanıktı. Yukarıdaki patlamanın muazzam sesini duydu; bir güç dalgası biçiminde ona çarpmıştı. Metalaklını bıraktı ve altındaki zeminin çivilerini İterek kendisini ve Marasi'yi yavaşlatmaya çalıştı.

Bunu iyi yapacak vakti yoktu. Alt katın zeminine sert bir biçimde çarptılar ve üzerlerine ağır bir şey düşerek Waxillium'un soluğunu kesti. Göz alıcı bir parlaklık ve ısı parlaması oldu.

Sonra bitmişti.

Waxillium sersemlemiş ve kulakları çınlar bir hâlde yerde yatıyordu. İnledi, ardından titreyen Marasi'nin onu kavramış olduğunu fark etti. Bir an kadına sarılarak gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ tehlikedeler miydi? Üzerlerine düşen neydi?

Wayne, diye düşündü. Kenara yuvarlanıp Marasi'yi bir kenara bırakarak kendisini ayağa kalkmaya zorladı. Altlarındaki zemin ezilerek neredeyse paramparça olmuş, çiviler iyice düzleşip küçük disklere dönüşmüştü. Aşağı doğru İtmeye ilk başladığında hâlâ ağırlığı yüksek olmalıydı.

Üstleri tahta parçaları ve alçı tozuyla kaplıydı. Tavan harap olmuştu, ahşap yer yer yanıyor; kül ve taş parçacıkları aşağı dökülüyordu. Açtığı delikten geriye bir şey kalmamıştı; patlama deliği ve çevresindeki zemini yutmuştu.

Endişeyle Wayne'i kenara çekti. Arkadaşı üzerlerine düşmüştü ve yukarıdan gelen patlamanın büyük bir kısmına o maruz kalmıştı. Paltosu paramparça olmuş, sırtı açıktaydı; eti kararmış ve yanmıştı; yanlarından ise kan damlıyordu.

Marasi elini ağzına götürdü. Hâlâ titriyordu, koyu kahverengi saçları dağılmış; gözleri ise kocaman açılmıştı.

Waxillium, *Hayır*, diye düşündü; arkadaşını döndürmeyi deneyip denememesi gerektiğinden emin olamıyordu. *Lütfen, hayır.* Wayne sağlığının bir kısmını zehirden iyileşmek için kullanmıştı. Ayrıca dün gece yalnızca bir kurşun yarasına yetecek kadar kaldığını söylemişti...

Endişeyle Wayne'in boynunu yokladı. Zayıf bir nabız vardı. Waxillium gözlerini kapattı ve derin bir soluk verdi. O bakarken, Wayne'in sırtındaki yaralar kapanmaya başladı. Yavaş bir süreçti. Ferusimyasal iyileşmeyi kullanan bir Altınilik için, hız sınırlayıcı unsurdu; hızlı iyileşmek depoladığı sağlığının çok daha büyük bir hızla harcanmasına neden olurdu. Eğer Wayne'in sağlığı fazla kalmadıysa, yavaş yavaş iyileşmek zorundaydı.

Waxillium onu kendi hâline bıraktı. Wayne büyük bir acı çekiyor olacaktı ama Waxillium'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu nedenle Marasi'nin kolunu tuttu. Kadın hâlâ titriyordu.

Waxillium, "Geçti," dedi; patlamanın etkisinden dolayı sesi kulaklarına garip ve boğuk geliyordu. "Wayne iyileşiyor. Sen yaralı mısın?"

Kadın sersemlemiş görünüyordu. "Ben... Büyük bir travma geçiren her üç kişiden ikisi, stres ya da bedenin acıya karşı doğal savunma mekanizmalarının bir sonucu olarak kendi yaralarını doğru biçimde teşhis edemez."

Waxillium, "Acırsa söyle," dedi ve kırık olup olmadığını anlamak için kadının önce ayak bileklerine, ardından bacaklarına ve kollarına dokundu. Kaburgalarını kontrol etmek için dikkatle yan taraflarına dokundu; fakat elbisesinin kalın kumaşı altında bunu anlamak zordu.

Marasi yavaşça sersemliğinden kurtuldu, ardından Waxillium'a baktı ve onu kendine doğru çekip başını göğsüne bastırdı. Waxillium tereddüt etti, ardından kollarını kadına doladı ve soluk alıp-verişini dengelerken ona sarıldı. Marasi'nin duygularına hâkim olmaya çalıştığı belliydi.

Arkalarında, Wayne öksürmeye başladı. Kımıldadı, ardından inleyip hareketsizce yatarak iyileşmeye devam etti. Boş bir yatak odasına düşmüşlerdi. Bina yanıyordu, ancak o kadar da kötü değildi. Muhtemelen çok geçmeden polise haber verilecekti.

Waxillium, *Kimse bakmaya gelmedi*, diye düşündü. *Diğer çalışanlar. Onlar iyiler mi?*

Yoksa onlar da bunun bir parçası mıydı? Zihni hâlâ olaylara yetişmeye uğraşıyordu. Tillaume, bildiği kadarıyla, amcasına onlarca yıldır sadakatle hizmet etmiş olan bir adam, Waxillium'u öldürmeye çalışmıştı. Üç kez.

Marasi geri çekildi. "Sanırım ben... Sanırım ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Waxillium başıyla onayladı ve bir mendil çıkarıp Marasi'ye uzattı, ardından da Wayne'in yanında dizleri üzerine çöktü. Adamın sırtı kan ve yanmış deriyle kaplıydı; ama kabuk bağlayarak kabarmıştı ve altta yeni bir deri oluşuyordu.

Wayne, gözlerini açmadan, "Kötü mü?" diye sordu.

"Atlatacaksın."

"Paltoyu diyorum."

"Ha. Eh... Bu kez *gerçekten* büyük bir yamaya ihtiyacın olacak."

Wayne homurdandı, ardından kendini itip doğruldu ve oturdu. Bunu yaparken birkaç kez acıyla yüzünü buruşturmuştu, en sonunda ise gözlerini açtı. Yüzünün yanlarında gözyaşı izleri vardı. Wayne, "Sana dedim," dedi. "Senin çevrende masum görünen şeyler *her zaman* patlıyor, Wax."

"Bu kez parmakların sağlam kaldı."

"Güzel. En azından seni boğabilirim."

Waxillium gülümsedi, elini arkadaşının koluna koydu. "Teşekkürler."

Wayne başıyla onayladı. "Kusura bakmayın, üstünüze fazla düştüm."

Waxillium, "Durum göz önüne alınırsa, seni affedeceğim," dedi. Marasi'ye doğru baktı. Kollarıyla kendini sarmalamış, öne doğru eğilmiş bir hâlde oturuyordu ve yüzü solgundu. Waxillium'un kendisine bakmakta olduğunu gördü, sanki kendini güçlü olmaya zorluyormuşçasına kollarını indirdi ve ayağa kalkmaya başladı.

Waxillium, "Sorun değil. Acele etme," dedi.

Marasi, "İyi olacağım," dedi, gerçi kulakları hâlâ tam olarak duymadığı için Waxillium sözcükleri seçmekte zorlanmıştı. "Sadece... İnsanların beni öldürmeye çalışmasına alışık değilim."

Wayne, "Ona hiç alışılmıyor," dedi. "Hakkaten." Derin bir nefes aldı,

ardından paltosu ile gömleğinden geriye kalanları çıkarıp attı. Yanmış sırtını Waxillium'a döndü. "Zahmet olmazsa?"

Waxillium, "Arkanı dönmek isteyebilirsin, Marasi," dedi.

Kadın kaşlarını çattı fakat gözlerini kaçırmadı. Waxillium da Wayne'in omzunda yanmış olan tabakayı kavradı ve hızlı bir hamleyle sırtının derisini söküp kopardı. Neredeyse tek parça bir tabaka şeklinde sökülmüştü. Wayne homurdandı.

Altında yeni, pembe ve taze bir deri oluşmuştu ancak eski, katı yanmış tabaka sökülüp atılana dek iyileşmeyi tam anlamıyla tamamlayamazdı. Waxillium elindekini bir kenara fırlattı.

Marasi elini ağzına kapatıp, "Ah, Ahenk'in Efendisi," dedi. "Galiba kusabilirim."

Waxillium, "Seni uyarmıştım," dedi.

Marasi, "Ben yanıkları kastettiğinizi sanmıştım. *Bütün sırtını* koparıp atacağınızı tahmin etmedim," dedi.

"Artık çok daha iyi hissediyorum." Wayne kollarını omuzlarından çevirdi, şimdi üstü çıplaktı. Zayıf ve kaslıydı; pazılarında ise birer altın metalakıl kolluk taşıyordu. Pantolonu yanmıştı ama büyük oranda sağlamdı. Eğilip dökün tülerin arasından düello değneklerinden birini aldı. Diğeri ise hâlâ belinde asılıydı. "Artık bana hem şapka, *hem de* palto borçlular. Evin diğer çalışanları nerede?"

Waxillium, "Ben de bunu merak ediyordum," dedi. "Çabucak etrafa bakınıp, yaralanan var mı kontrol edeceğim. Sen Marasi'yi arkadan çıkar. Bahçeyi gizlice geçip arka taraf kapısından çıkın, ben de sizinle orada buluşacağım."

Marasi, "Gizlice mi?" diye sordu.

Wayne, "Bu elemanı bizi öldürmesi için her kim tuttuysa," dedi, "patlamanın bizim Demirgöz'le buluşmaya gittiğimiz anlamına geldiğini düşünecektir."

Waxillium, "Doğru," dedi. "Ev aranıp, Tillaume teşhis edilinceye dek bir-iki saatimiz olacaktır; tabii geriye teşhis edecek kadar bir şey kaldıysa. Bu süre boyunca bizi ölmüş sanacaklar."

Wayne, "Biraz düşünecek zamanımız olur," dedi. "Haydi, acele etmeliyiz."

Marasi'yi arka merdivenlerden bahçeye doğru götürdü. Kadın hâlâ sersemlemiş görünüyordu.

Waxillium'un kulakları pamukla tıkanmış gibiydi. Konuşmayı bağıra ba-

ğıra yapmış olabileceklerinden şüpheleniyordu. Wayne haklıydı. İnsanların seni öldürmeye çalışmasına asla alışamazdın.

Waxillium evi hızla aramaya koyuldu, bir yandan da metalakıllarını yeniden dolduruyordu. Çok daha hafiflemişti, normal ağırlığının yarısı kadardı. Daha fazla azaltırsa, giysiler ve silahların ağırlığıyla bile yürümekte zorluk çekerdi. Ancak ona da alışkındı.

Evi ararken Limmi ve Grimes Hanım'ı kilerde buldu, baygın ancak hayattaydılar. Pencereden dışarı bir göz attığında arabacı Krent'in başını ellerinin arasına almış, kocaman açık gözlerle yanan binaya baktığını gördü. Evin diğer çalışanlarından; hizmetçilerden, ayak işlerine bakan çocuklardan ve aşçıdan ise hiçbir iz yoktu.

Patlamaya yakalanacak kadar yakında olabilirlerdi, fakat Waxillium buna ihtimal vermedi. Muhtemelen, evdeki çalışanlardan sorumlu olan Tillaume gönderebildiği kadarını dışarı göndermiş, diğerlerini de ilaçla uyutarak güvenli bir yer saklamıştı. Kimsenin incinmemesine yönelik bir niyet olduğuna işaret ediyordu. En azından Waxillium ve misafirleri dışında hiç kimsenin.

Waxillium iki hızlı turda baygın kadınları arka bahçeye taşıdı ve bunu yaparken görünmemeye dikkat etti. Çok geçmeden Krent'in ya da polislerin onları bulmasını umuyordu. Ardından Waxillium ana kattaki dolaptan bir çift altıpatlar aldı ve çamaşırlıktan Wayne için bir ceket ile bir gömlek seçti. Sterrion'larının içinde olacağı eski sandığını arayabilmeyi diledi ancak vakit yoktu.

Arka kapıdan dışarı çıktı ve bahçeyi fazlasıyla hafif adımlarla kat etti. Yoldaki her adımında, olanlar onu daha da fazla rahatsız etti. Birinin seni öldürmeye çalışması korkunçtu; fakat saldırının tanıdığı birinden gelmesi ise çok daha kötüydü.

Haydutların Tillaume ile bu kadar kısa sürede iletişime geçip ona rüşvet yedirmeleri pek olası gelmiyordu. Yaşlı bir uşağın bunu kabul edeceğini nereden bilebilirlerdi ki? Seyis ya da bahçıvan çok daha güvenli bir tercih olurdu. Burada bir şeyler dönüyordu. Waxillium'un şehirdeki ilk gününden beri Tillaume onu şehirdeki kanun işlerinden uzak tutmaya çalışmıştı. Balodan önceki gece Waxillium'a soygun meselesinin peşini bıraktırmak için özellikle uğraşmıştı.

Bunun ardında her kim varsa, uşak uzun bir süredir onlarla çalışıyor olmalıydı. Bu da en başından beri Waxillium'u izledikleri anlamına geliyordu.

10

Araba parke taşları üzerinde takırdarken Beşinci Oktant'a doğru dikkatli, dolambaçlı bir yol izliyordu. Marasi, kollarını önünde bağlamış dışarıdaki kalabalık sokağa bakıyordu. Arabalar ve atlar geçiyor, üniversitede bir mikroskoptan gördüğü, damarların içindeki küçük kan hücreleri gibi insanlar kaldırımlardan akıyordu. Köşelerde ve kaldırım taşlarının yenilenmekte olduğu yerlerde yoğunlaşıyorlardı.

Lord Waxillium ve Wayne arabanın diğer tarafında oturuyordu. Waxillium düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Wayne kestiriyordu; başını arkaya atmıştı ve gözleri kapalıydı. Bir yerlerden, gazeteci çocukların giydiği basit kepler gibi bir şapka bulmuştu. Malikâneden kaçtıktan sonra sokağın köşesinden dönmüşler ve Yaşbatak Parkı'nın içinden geçmişlerdi. Diğer tarafta Waxillium el edip onlara bir araba tutmuştu.

İçeri doluştuklarında Wayne şapkayı takmış, kendi kendine usulca ıslık çalıyordu. Marasi'nin bunu nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdi ise usulca horluyordu. Ölümün eşiğinden dönmesine, sırt derisinin yanıp gitmesine rağmen uyuyordu. Marasi yanmış giysilerin keskin kokusunu hâlâ alabiliyordu, ayrıca kulakları da çınlıyordu.

Kendi kendine, *Senin istediğin de buydu*, diye hatırlattı. *Lord Harms'ın Waxillium'la buluşmaya seni de götürmesi için ısrar eden sendin. Bugün malikâneye kendi isteğinle geldin. Buna kendin dâhil oldun.*

Keşke kendini daha iyi bir performans sergilemiş olsaydı. Yabanlar'ın

gördüğü en büyük kanun adamıyla bir arabanın içinde gidiyordu ama her fırsatta işe yaramaz duygu patlamalarından muzdarip, aciz bir kız olduğunu ortaya koymuştu. İç geçirmeye başladı ancak kendisine engel oldu. Hayır. Surat asmak yoktu. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Şehri sekize bölen büyük kanalların birine paralel ilerliyorlardı. Kuruluş Kitapları'nın Elendel'in planları ile çizimlerini içeren sayfalarının kopyalarında bunu görmüştü; ancak şehrin adını Lord Sissoylu seçmişti. Merkezde, çiçeklerin bütün yıl boyunca açtığı geniş, daire biçiminde bir park vardı; yeraltındaki bir kaplıca sayesinde havası ılımandı. Kanallar parktan yayılarak şehrin çevresindeki verimli topraklara dek uzanıyordu ve nehir de ikiye ayrılarak etrafından geçiyordu. Sokaklar ve mahalleler düzenli bir biçimde dizilmişti, sokaklar bir zamanlar kimsenin ihtiyaç duyacaklarını düşünmedikleri kadar genişti. Ancak artık neredeyse yetersiz gibi görünüyorlardı.

Araba Yenidoğum Parkı köprüsüne yaklaşıyordu; yeşil çimler ile açan Mare çiçeklerinden oluşan bir battaniye hafifçe yükselerek yamaçlar oluşturuyordu. Son İmparator ile Miraç Savaşçısı'nın anıtları tepeye hâkimdi ve mezarlarını işaretliyordu. Orada bir müze vardı. Marasi küçük bir kızken, toprağın rahminde yetişip toplumu inşa etmek için yeniden doğan Kökendaşlar tarafından Kül Dünyası'ndan kurtarılan kalıntıları görmek üzere müzeye birkaç kez gitmişti.

Araba, Yenidoğum Parkı'nın etrafını çevreleyen ağaçlıklı yola döndü. Burası çelik nallı toynakların takırtısını susturmak ve ara sıra geçen motorlu arabalar için de yolu daha düzleştirmek üzere asfaltla kaplanmıştı. Bu arabalar hâlâ nadir bulunuyordu ancak Marasi'nin profesörlerden biri, eninde sonunda bunların atların yerini alacağını iddia ediyordu.

Zihnini konuya odaklamaya çalıştı. Arakçılar olayının ardından soygun ve kaçırmalardan fazlası vardı. Durduk yerde ortadan kaybolarak Arakçılara adlarını veren tren yükleri neyin nesiydi? Peki ya son derece pahalı silahları? Bir de Waxillium'u öldürmek için o kadar çok uğraşmaları vardı, hem zehir, hem de bomba kullanmışlardı.

"Lord Waxillium?" dedi.

"Evet?"

"Amcanız nasıl öldü?"

Waxillium düşünceli görünüyordu, "Araba kazası," dedi. "O, eşi ve ablam Dış Çember'de seyahate çıkmışlardı. Bu, ev varisi olan kuzenimin hastalıktan vefat etmesinden sadece birkaç hafta sonraydı. Seyahate de biraz olsun kafalarını dağıtmak için çıkmışlardı.

"Ladrian Amcam manzarayı izlemek için belli bir zirveyi ziyaret etmek istiyormuş, fakat yengem böylesi bir yürüyüş için fazlasıyla zayıfmış. Bir araba tutmuşlar. Yolda at irkilmiş, bağlayıcı aksam kopmuş. Araba da uçurumdan aşağı yuvarlanmış."

"Üzgünüm."

Waxillium usulca, "Ben de öyle," dedi. "Hiçbirini yıllardır görmemiştim. Garip bir suçluluk duyuyorum; sanki onları kaybettiğime daha fazla üzülmeliymişim gibi geliyor."

Wayne, "Bence bu hikâyedeki karakterler yeteri kadar üzülmüş gibi," diye mırıldandı.

Waxillium adama ters ters baktı fakat Wayne'in gözleri hâlâ kapalı, şapkası da yüzünün üzerinde olduğundan bunu görmedi.

Marasi, bacağını tekmeleyerek Wayne'in küçük bir çığlık atmasına neden oldu. Sonra kızardı. "Ölülere saygılı ol," dedi.

Wayne bacağını ovuşturdu. "Şimdiden emir yağdırmaya başladı. Karı milleti işte." Şapkasını yüzüne geri koyup tekrar arkasına yaslandı.

Marasi, "Lord Waxillium," dedi. "Acaba siz hiç..."

Waxillium, "Amcamı birinin öldürmüş olabileceğini düşündüm mü?" diye sordu. "Ben bir kanun adamıyım. Kısa bir süreliğine de olsa, duyduğum *her* ölüm haberinde bunu düşünürüm. Ama aldığım raporlar şüpheli hiçbir şey olmadığına işaret ediyordu. Kariyerimin başlarında öğrendiğim şeylerden biri de, bazen olanların yalnızca bir kazadan ibaret *olduğudur*. Amcam risk alan biriydi. Gençliğindeki kumar alışkanlığı orta yaşa geldiğinde heyecan arayışına dönüşmüştü. Sonunda bu trajedinin bir kaza olduğu sonucuna varmıştım."

"Peki ya şimdi?"

Waxillium, "Şimdi ise," dedi, "bana gönderilen raporlar biraz *fazla* mı temizdi diye düşünüyorum. Geriye dönüp bakınca, her şey bende bir şüphe uyandırmamak adına dikkatle tasarlanmış olabilir. Dahası, seyahatte Tillaume da vardı; ancak kaza günü onlarla gitmemişti."

Marasi, "Amcanızı neden öldürsünler?" diye sordu. "Sizi, deneyimli bir kanun adamını şehre döndürmekten endişe duymaları gerekmez miydi? Amcanızı ortadan kaldırıp, yerine kazayla başlarına Seherkurşun Waxillium'u musallat etmek..."

Wayne bir gözünü açıp, "*Seherkurşun* Waxillium mu?" diye sordu. Usulca burnunu çekti ve mendiliyle sildi.

Marasi kızardı. "Üzgünüm. Raporlarda adı böyle geçiyor."

Wayne, "Bana öyle demeleri gerek," dedi. "Sabahları kafası kurşun gibi olan benim."

Waxillium, "Senin 'sabah' dediğin öğleden sonra oluyor, Wayne," dedi. "Sen hayatında seher vaktini görmemişsindir bile."

"Bak bu resmen haksızlık. Yatmadan önce hep görüyorum..." Şapkasının altından sırıttı. "Wax, ne zaman Ranette'i görmeye gideceğiz?"

Waxillium, "*Gitmeyeceğiz*," dedi. "Gideceğimizi de nereden çıkardın?"

"E, biz şehirdeyiz, o da şehirde. Senden önce buraya taşınmıştı ya hani. Bizim de evimiz filan patladı. Bir gidip onu görmüş oluruz. İki muhabbet ederiz."

Waxillium, "Hayır," dedi. "Onu nerede bulacağımızı bile bilmiyorum. Şehir büyük bir yer."

Wayne kayıtsızca, "Üçüncü Oktant'ta yaşıyor," dedi. "Kırmızı tuğladan bir ev. İki katlı."

Waxillium, Wayne'e Marasi'nin ilginç bulduğu dümdüz bir bakış attı. "O kim?"

Waxillium, "Hiç kimse," dedi. "Tabancayla aran nasıldır?"

Marasi, "İyi değil," diye itiraf etti. "Atış kulübünde tüfek kullanılıyor."

Waxillium omuz kılıfından bir tabanca çıkarırken, "Eh, bir tüfek el çantasına sığmaz," dedi. Küçük, ince namlulu bir silahtı. Tabancanın bütünü Marasi'nin eli kadardı.

Tereddütle silahı aldı.

Waxillium, "Tabancayla ateş etmenin sırrı sabit durmaktır," dedi. "İki elini de kullan, bulabiliyorsan alçak bir siper bul ve kollarını üzerine koy. Kımıldama, acele etme ve iyice nişan aldığından emin ol. Tabancalarla hedefi vurması çok daha zordur fakat bu kısmen insanların bunları kullanırken daha gözükara davranmasındandır. Tüfek doğası gereği seni nişan almaya zorlar; ancak bir tabancayla insanların ilk içgüdüsü silahı gelişigüzel doğrultup tetiği çekmekmiş gibi görünüyor."

Marasi silahı elinde tartarken, "Evet," dedi. Beklenmeyecek bir biçimde ağırdı. "Bir suçluya tabancayla üç metreden ateş eden on polis memurundan sekizi ıskalar."

"Gerçekten mi?"

Marasi başıyla onayladı.

Waxillium, "Demek ki," dedi, "sanırım Wayne'in kendisini o kadar da kötü hissetmesine gerek yok."

"Hey!"

Waxillium Marasi'ye baktı. "Bir keresinde onun, üç adım ötedeki birine ateş etmeye çalıştığını gördüm. Kendi *arkasındaki* duvarı vurdu."

Wayne, "Benim hatam değildi," diye homurdandı. "Mermiler namussuz şeyler. Sekmelerini yasaklamak lazım. Metal dediğin kımıldanmaz, demir gibi doğrudur bu."

Marasi emniyetinin kapalı olduğundan emin olmak için küçük altıpatları kontrol etti, ardından yanık el çantasının içine koydu.

Arakçıların üssü; bir kanal iskelesinin yakınlarındaki masum görünüşlü bir bina çıkmıştı. İki katlı; düz çatılı ve geniş bir binaydı, pek çok da bacası vardı. Binanın bir duvarında koyu renk kül ve cüruf yığınları vardı, pencereler ise Son Miraç'tan beri temizlenmemiş gibi görünüyordu.

Waxillium, "Leydi Marasi," dedi, bir yandan da altıpatlarının nişangâhını kontrol ediyordu, "Biz etrafı keşfe çıkarken sizden arabada beklemenizi istesem gücenir miydiniz? Burası muhtemelen terk edilmiştir ama geride birkaç tuzak bırakmışlarsa şaşırmam."

Marasi ürpererek, "Hayır," dedi. "Gücenmem. Sanırım gayet iyi olur."

Waxillium, "İçerinin güvenli olduğundan emin olunca el sallayacağım," dedi, ardından tabancasını kaldırdı ve Wayne'e başını salladı. Arabadan aşağı atlayarak çömelmiş bir şekilde binanın yan tarafına doğru koşturdular. Kapıya gitmiyorlardı. Bunun yerine Wayne sıçradı, Waxillium da onu İtmiş olmalıydı, çünkü zayıf adam dört metre kadar havaya fırladı ve çatıya indi. Onu Waxillium izledi; o daha zarif bir sıçramayla, gürültü yapmadan indi. Birlikte ötedeki köşeye ilerlediler, Wayne aşağı sarkıp bir pencereyi tekmeyle açtı. Onun peşinden de Waxillium içeri sarktı.

Marasi gergin geçen birkaç dakika boyunca bekledi. Arabacı olup bitenler hakkında tek bir kelime bile etmedi, ancak adamın kendi kendine "Ben karışmam," diye söylendiğini işitmişti. Waxillium ona epey para vermişti, sessiz kalsa iyi olurdu.

Hiç silah sesi duyulmadı. Sonunda Waxillium binanın kapısını açtı ve eliyle işaret verdi. Marasi aceleyle arabadan indi ve binaya yaklaştı.

"Ee?" diye sordu.

Waxillium, "Patlayıcılara bağlanmış iki tane tel tuzağı," dedi. "Başka tehlikeli bir şey bulamadık. Wayne'in kokusundan başka."

Wayne içeriden, "Bu koku *inanılmazlığın* kokusu," dedi.

Waxillium onun için kapıyı açık tutarak, "İçeri gel," dedi.

Marasi içeri adım attı, sonra kapı ağzında duraksadı. "Burası boş."

Demir ocakları ve araç gereçler görmeyi beklemişti. Bunun yerine ma-

ğarayı andıran geniş oda, kış tatilindeki bir sınıf gibi bomboştu. Pencerelerden içeri ışık sızıyordu fakat oldukça loştu. İçerisi kömür ve ateş kokuyordu, ayrıca zeminde kararmış yerler vardı.

Waxillium dökümhanenin öbür tarafına işaret ederek, "Yatakhane şu tarafta yukarıda," dedi. "Buradaki ana oda binanın yarısı boyunca iki kat yükseklikle gidiyor, fakat diğer yarısında ikinci bir kat var. Orası elli kadar adam barındırabilir gibi görünüyor; gün içinde görüntüyü korumak adına dökümhane işçileri gibi davranan adamları."

Wayne odanın solundaki karanlığın içinden, "Aha!" dedi. Marasi bir tıkırtı duydu ardından adam duvarı iterken içeriye ışık doldu. Kapı tekerlekler üzerine kayarak açılıyor ve kanala geniş bir erişim sağlıyordu.

Waxillium adama doğru hızla ilerlerken, "Onu açmak ne kadar kolay oldu?" diye sordu. Marasi de peşinden gitti.

Wayne, "Bilmem," diyerek omuz silkti. "Yeterince kolaydı."

Waxillium kapıyı inceledi. Zemine açılmış küçük bir oyuğun içindeki tekerlekler üzerinde gidip geliyordu. Parmaklarını oyuğun içine sokup ovuşturdu, kaldırdığı parmaklarının üstünde yağ vardı.

Marasi, "Bunu kullanıyorlarmış," dedi.

Waxillium, "Kesinlikle," diye yanıtladı.

Wayne, "Yani?" diye sordu.

Marasi, "Eğer burada yasadışı bir şeyler yapıyor olsalardı," dedi, "binanın yan duvarını sık olarak tamamen açmak istemezlerdi."

Waxillium doğrulup, "Belki görüntüyü korumak için yapıyorlardı," dedi.

Marasi düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. "Ah! Alüminyum."

Wayne düello değneklerini çekerek etrafına bakındı. "Ne? Nerede? Kim ateş ediyor?"

Marasi kızardığını hissetti. "Üzgünüm. Ben yerde silahlarını imal etmelerinden geride kalmış alüminyum damlacıkları bulabilecek miyiz, bir bakalım demek istemiştim. Bu bize burası *gerçekten* onların üssü mü, yoksa Wayne'in kaynağı bize yanlış alaşım vermeye mi çalışıyormuş gösterecektir."

Wayne, "Dürüsttü," dedi. "Ben öyle şeyleri hissederim." Hapşırdı.

Waxillium doğrulurken, "Onunla ilk tanıştığımızda, Lessie'nin gerçekten de bir dansçı olduğuna inanmıştın," dedi.

"O farklı. O kadındı. Onlar yalan söylemekte iyiler. Ötedeki Tanrı onları öyle yaratmış."

Marasi, "Bunu nasıl karşılamam gerektiğinden pek emin değilim."

Waxillium, "Bir tutam bakırla," dedi. "Ve bol bol da kuşkuyla. Wayne'in söylediği her şeyde olduğu gibi." Elini uzattı.

Marasi kaşlarını çattı ve avucunu kaldırdı. Waxillium avucuna bir şeyler bıraktı. Soğudukları yerden kazınmış gibi görünen bazı metal parçalarıydı. Gümüş rengi ve hafiflerdi, kenarları kirli bir siyahtı.

Waxillium, "Bunları şuradaki zeminde buldum," dedi. "Kararmış lekeli yerlerden birinin yakınlarında."

Marasi hevesle, "Alüminyum mu?" diye sordu.

Waxillium, "Evet," dedi. "En azından bunları Allomansi kullanarak İtemiyorum, bu da, görünüşleri de hesaba katılırsa yeterli bir kanıt." Kadına dikkatle baktı. "Aklın bu tür şeylere iyi çalışıyor."

Marasi kızardı. Yine. *Pas ve Harap*, diye düşündü. *Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.* "Sapmalar, Lord Waxillium."

"Sapmalar mı?"

"Sayılar, kalıplar, akımlar. İnsanlar rasgele görünür ancak aslında kalıpları izlerler. Sapmaları tespit edip, neden saptıklarını belirleyince genellikle bir şeyler öğrenirsiniz. Yerde alüminyum var. Bu bir sapma."

"Burada başka sapmalar da var mı?"

Marasi başıyla yan tarafı işaret ederek, "Açılan kapı," dedi. "O pencereler. Fazlasıyla is tutmuşlar. Eğer bir tahminde bulunacak olursam, içeri kimse bakamasın diye yanan mumlar cama tutularak oluşturulmuş derdim."

Waxillium, "Belki de doğaldır," dedi. "Döküm işlerinden kaynaklanıyordur."

"Döküm sırasındaki sıcakta penceleri neden *kapalı* tutsunlar? Bu pencereler kolaylıkla açılabilir, üstelik dışa doğru açılıyorlar; bu yüzden is tutmamaları gerekirdi. En azından bu kadar çok. Ya çalışırken içeriyi saklamak için pencereleri kapalı tutuyorlarmış ya da kasıtlı olarak karartmışlar."

Waxillium, "Zekice," dedi.

Marasi, "O yüzden soru şu," dedi. "Yandaki o büyük kapıdan binaya ne sokup çıkarıyorlardı? Pencereleri engellemek için o kadar uğraştıktan sonra bile kapıyı açmalarını gerektirecek kadar önemli bir şey olmalı."

Waxillium, "En azından bu kısmı kolay," dedi. "Yük vagonlarını soyuyorlardı, bu yüzden buraya çaldıkları malları getiriyorlardı."

Marasi, "Bu da soygundan sonra nakliyat yapmalarının gerektiği anlamına gelir..." dedi.

Waxillium başını sallarken, "Bu da bize bir ipucu sunuyor," dedi. "Malları, kanallar aracılığıyla buraya getirip götürüyorlardı. Dahası, kanalların

yük vagonlarını nasıl bu kadar kolayca boşaltabildikleriyle de bir ilgisi olabilir." Kapıya doğru ilerledi.

Marasi, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Gidip dışarıya biraz bakınacağım," dedi. "Siz ikiniz yatakhaneye göz atın. Eğer, senin deyiminle bir... Sapmaya rastlarsanız, bana söyleyin." Duraksadı. "Wayne önden gitsin. Bir iki tuzağı gözden kaçırmış olabiliriz. Onun patlaması daha iyidir."

Wayne, "Ne!" dedi.

Waxillium binanın açık tarafından dışarı çıkarken, "Sevdiğimden diyorum," dedi. Ardından başını içeri uzattı. "Ayrıca, belki bu sefer yüzün patlar da, biz de senin tipsiz suratını görmekten kurtuluruz," dedi ve gitti.

Wayne gülümsedi. "Hah şöyle. Onun yine kendisi gibi davranmaya başladığını görmek güzel."

"Öyleyse her zaman bu kadar ciddi değil miydi?"

Wayne burnunu mendiline silerken, "Yok, Wax her zaman ciddi olmuştur," dedi. "Ama en iyi olduğu zamanlarda, altında bir sırıtış yatar. Haydi."

Marasi'yi binanın arka kısmına götürdü. Duvarın kenarında küçük kutu vardı, Marasi bulup etkisiz hâle getirdikleri patlayıcılar olduğunu tahmin etti. Burada tavan daha alçaktı. Wayne bir merdivenden yukarı tırmanırken Marasi'yi beklemesini işaret etti.

Geride bırakılmış bir şey görmek umuduyla etrafı kurcaladı fakat elde ettiği tek şey gözünün ucuyla bir şey gördüğünü sandığı anlarda kendisini irkiltmek olmuştu. Odanın bu tarafı epey loştu.

Wayne fazla mı oyalanıyordu? Huzursuzlandı, sonunda merdivenlerden tırmanmaya karar verdi.

İçerisi *karanlıktı*. Zifiri karanlık değildi, sadece ne yaptığını görebileceğini düşünmesine ama görememesine neden olacak kadar karanlıktı. Merdivenlerin yarısına gelince tereddüt etti, ardından aptallık ettiğine karar verip ilerledi.

Başını merdiven boşluğundan yukarı uzatırken gergin bir ses tonuyla, "Wayne?" dedi. Üst katı, dökme ya da dövme işlemlerinin yapılmadığı bir yer olmasına karşın isten kararmış birkaç pencere aydınlatıyordu. Bu teorisini güçlendiriyordu. Tabii bir de gerginliğini.

Karanlıktan yaşlı, kibar bir ses, "O öldü, genç hanım," dedi. "Başınız sağ olsun."

Neredeyse kalbi duracaktı.

Ses, "Evet," diyerek devam etti. "Yaşamasına izin vermek için fazlasıyla

yakışıklı, fazlasıyla zeki ve varlığının her yönüyle fazlasıyla fevkalade bir insandı." Birisi bir pencere açınca içeri ışık girdi ve Wayne'in yüzünü açığa çıktı. "Korkarım onu ancak yüz kişi alt edebilirdi ve bir tanesi hariç hepsini de öldürdü. Son sözleri 'Wax'e... salağın önde gideni olduğunu... Ve bana hâlâ beş kâğıt borcu olduğunu söyleyin,' oldu."

Marasi, "*Wayne*!" diye tısladı.

Az öncekinden tamamen farklı olan kendi sesine geçerek, "Kusura bakma, birader," dedi. "Kendimi tutamadım. Ama buraya gelmemen gerekirdi." Başıyla sopa şekilli birkaç şeyin duvara yaslı durduğu köşeyi işaret etti.

Marasi bayılacakmış gibi hissederken, "Patlayıcılar mı?" diye sordu.

"Evet. İlk turda gözden kaçırmışız. Köşedeki bir sandığın kapağı açıldığında patlamak üzere kurulmuşlardı."

"Sandığın *içinde* bir şey var mıydı?"

"Evet. Patlayıcı vardı. Beni dinlemiyor musun?"

Marasi adama ters ters baktı.

Wayne kıs kıs gülerek, "Hayır," dedi. "Wax burada ne bulmamızı bekliyor bilmem. Her şeyi temizlemişler."

Marasi açık pencereden gelen ışıkta alçak tavanlı bir odayı seçebiliyordu. Daha doğrusu bir tavan arası gibiydi. O ve Wayne içeride ayakta durabilirdi ama zar zor.. Waxillium'un ise başını eğmesi gerekirdi.

Zemin döşemeleri eğilmişti ve yer yer çivileri çıkmıştı. Bir tanesini kanırtıp gizli ipuçlarının bulunduğu bir hazne keşfetmeyi hayal etti, fakat zemini yoklarken döşemelerin arasından alt katı görebildiğini fark etti. Bir şey saklayacak hiç yer yoktu.

Wayne birkaç gömme dolabın içini kurcalayarak patlayıcı olup olmadığına baktı, ardından tıklatarak gizli bölme aramaya koyuldu. Marasi etrafa bakındı ancak çabucak burada bulunacak bir şey olmadığına kanaat getirdi. Belki, patlayıcılardan başka.

Patlayıcılar.

"Wayne, bunlar ne tür patlayıcı?"

"Hmm? Ah, sıradan şeyler. Dinamit diyorlar, Yabanlar'da kayalarda delik açmakta kullanıyorlar. Bulması kolay, şehirde bile. Bunlar benim gördüğüm çubuklardan daha küçük; ama temelde aynı şey."

"Ah." Kaşlarını çattı. "Bir şeyin içindeler miydi?"

Wayne durakladı, ardından sandığa tekrar baktı. "Hah." İçine uzanıp bir şeyi aldı ve havaya kaldırdı. "Bir şeyin *içinde* değillerdi, ancak birisi fünyeyi ve ateşleyiciyi- desteklemek için bunu kullanmıştı."

Marasi aceleyle yaklaşıp, "O ne?" dedi.

Wayne göstererek, "Puro kutusu," dedi. "Sivil Yargıç. Pahalı marka. Çok pahalı."

Marasi kutuyu inceledi. Üzeri altın sarısı ve kırmızı boyanmıştı, marka ise büyük harflerle baştan başa yazılmıştı. İçinde puro yoktu, ancak kapağın içine kurşun kalemle bazı sayılar yazılmış gibi görünüyordu. Sayı dizisi, Marasi'ye bir anlam ifade etmiyordu.

Wayne, "Wax'e gösteririz," dedi. "Bu tam da onun seveceği bir şey. Muhtemelenaradığımız elebaşı puro içiyor, o yüzden de falan filan nedenle aha şuradaki adam, diye bir teori uydurmasını sağlayacak. Böyle şeyleri hep yapıyor, birlikte çalışmaya başladığımızdan beri." Wayne gülümsedi, puro kutusunu geri aldı ve ardından dolapları kurcalamaya döndü.

Marasi, "Wayne," dedi. "*Sen* Waxillium'la nasıl tanıştın?" dedi.

Wayne bir dolabın yan tarafına vururken, "Bu raporlarında yazmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Bir tür gizem olarak kabul ediliyor."

Wayne başı dolabın içinde, "Bundan pek bahsetmeyiz," dedi, sesi boğuktu. "Hayatımı kurtardı."

Marasi gülümsedi, yere oturup sırtını duvara yasladı. "Bu muhtemelen iyi bir hikâyedir."

Wayne kafasını çıkarıp, "Öyle değil," dedi. "Uzak Dorest'te, oradaki kanun adamı tarafından asılacaktım."

"Haksız yere, diye varsayıyorum?"

Wayne, "O sözcükle neyi kast ettiğine filan bağlı olarak değişir," dedi. "Birini vurmuştum. Masum bir adamı."

"Kaza mıydı?"

Wayne, "Evet," dedi. "Onu sadece soymaya çalışıyordum." Dolaba bakarak durakladı, dalmış gibiydi. Başını salladı, ardından içeri girdi ve şiddetle ittirip arka duvarı kırdı.

Bu, Marasi'nin duymayı beklediği şey değildi. Arkasına yaslanıp kollarını bacaklarına sardı. "Sen bir suçlu muydun?"

Wayne dolabın içinden, "Pek de becerikli değildim," dedi. "Bir şeyleri almamak hep zor geliyordu. Böyle dalıp gidiyorum, anlarsın ya? Sonra bir bakmışım, hop, elimde. Her neyse, o işi iyi kıvırmaya başlamıştım, bazı arkadaşlar da vardı... Beni biraz daha ileri gitmeye ikna ettiler. Yürü be oğlum, kim tutar seni, dediler. Para al, silahlı soygun işlerine filan gir. Ben de bir denedim. Adam öldü. Üç çocuğu vardı."

Kırık dolabın içinden çıktı, ardından elindeki bir şeyi havaya kaldırdı. Bir tür kart destesine benziyordu.

Marasi hevesle, "İpucu mu?" diye sordu.

Wayne kartları karıştırıp, "Meme ucu," dedi. "Eski. Muhtemelen haydutlarımızın buraya gelmelerinin öncesinden kalmıştır." Birkaçına daha göz attı, ardından kartları tekrar deliğe fırlattı. "En azından aynasızlara bulduklarına sevinecekleri bir şey bırakalım." Dönüp Marasi'ye baktı. Tekinsiz görünüyordu, açık pencereden vuran ışıkla yüzünün bir tarafı aydınlıktı, gözleri gölgeliydi.

Marasi usulca, "Peki, ne oldu?" diye sordu. "Yani sana. Tabii anlatmak istersen."

Wayne omuz silkti. "Ne yaptığımı hakkaten bilmiyordum ve telaşa kapıldım. Belki yakalanmak istemişimdir. O herifi vurmayı hiç istemiyordum. Sadece cüzdanını istiyordum, anladın? Yaşlı Ölüparmak beni kolaylıkla yakaladı. İtiraf etmem için iki tane patlatmasına bile gerek kalmadı." Wayne bir süre sessiz kaldı. "Sürekli ağlıyordum. On altı yaşındaydım. Oğlanın biriydim."

Marasi, "Bir Allomanser olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Tabii. Yabanlar'da olmamın sebebi de buydu ama bu başka bir hikâye. Her neyse, serobent yapmak zordur. Bizmut ve kadmiyum gidip bakkaldan alabileceğin türden metaller değil. O zamanlar Ferusimyadan pek anlamıyordum ama babam Ferusimyacıydı, bu yüzden az çok bir fikrim vardı. Ama sağlık depolamak için altın gerekir."

Yaklaştı ve Marasi'nin yanına, yere oturdu. "Wax'in beni neden kurtardığını hâlâ bilmiyorum. Beni sallandırmaları gerekirdi, değil mi? İyi bir adamı öldürdüm. Zengin bile değildi. Muhasebeciydi. Durumu iyi olmayanlara hayrına iş yapıyordu; vasiyet yazma, mektup okuma filan. Her hafta, okuma yazması olmayan madenciler için şehirdeki ailelerine gönderebilsinler diye mektup yazıyordu. Duruşmada adamın hakkında çok şey öğrendim. Ağlayan çocuklarını gördüm. Karısını da..."

Wayne cebinden katlanmış bir şey çıkardı ve açtı. Bir yaprak kâğıt. "Birkaç ay önce onlardan bir mektup aldım."

Marasi, "Sana *mektup* mu yazıyorlar?" diye sordu.

"Tabii. Maaşımın yarısını onlara gönderiyorum. Çocukların karnını doyuruyor en azından. Onların babalarını öldürdüğümü düşünürsek, bence mantıklı. Bir tanesi üniversiteye gidiyor." Duraksadı. "Benden hâlâ nefret ediyorlar. Beni affetmediklerini, paranın babalarını geri getirmeyeceğini

söylemek için mektup yazıyorlar. Haklılar. Ama parayı alıyorlar, bu da bir şeydir."

Marasi, "Wayne..." dedi. "Çok üzgünüm."

"Evet. Ben de. Ancak bazı hataları üzülerek telafi edemiyorsun. Ne yaparsan yap olmuyor. Silahlar ve ben o zamandan beri hiç geçinemiyoruz. Birini tuttuğum zaman ellerim titreşmeye başlıyor, böyle sudan çıkmış balık gibi. Komik ama, değil mi? Sanki elimin kendi aklı varmış gibi."

Merdiven boşluğundan ayak sesleri yükseldi ve birkaç saniye sonra Waxillium içeri girdi. İkisinin de yerde oturduklarını görünce bir kaşını kaldırdı.

Wayne, "Yahu birader," dedi. "Biz burada oturmuş, içimizi döküp, dertleşiyoruz. Bodoslama içeri dalıp işi batırma."

Waxillium, "Aklımdan bile geçirmem," dedi. "Buralardaki dilencilerle konuştum. Arakçılar *gerçekten de* binaya bir kanal botuyla büyük bir şey getirip götürüyormuş. Birkaç kez yapmışlar; hepsi de gece vaktiymiş. Sadece çalıntı mallar olmayacak kadar büyük bir şey gibiymiş, sanırım bir tür makine olabilir."

Wayne, "Vay," dedi.

Waxillium, "Evet, vay," dedi. "Sen?"

Wayne puro kutusunu kaldırarak, "Bir kutu buldum," dedi. "Ha, bir de biraz daha dinamit. Yeni bir kanal falan açmak istersen diye."

Waxillium, "Getir, işimize yarayabilir," dedi. Puro kutusunu aldı.

Wayne dolabı işaret ederek, "Birkaç çıplak resim de var," dedi. "Yalnız, o kadar solmuşlar ki en güzel kısımları zar zor seçiliyor." Duraksadı. "Hatunların üzerinde silah yok, o yüzden muhtemelen senin ilgini çekmezler."

Waxillium homurdandı.

Marasi ayağa kalkarken, "Pahalı türden bir puro kutusu," dedi. "Eğer birinden çalmamışlarsa, sıradan hırsızların sahip olacağı bir şey değil. Ama şuna bir bakın. Birisi içine bazı sayılar yazmış."

Waxillium, "Gerçekten de," dedi. Gözlerini kıstı, ardından Wayne'e baktı, o da başıyla onayladı.

Marasi, "Ne var?" dedi. "Bildiğiniz bir şey mi var?"

Waxillium kutuyu Wayne'e fırlattı, o da bunu paltosunun cebine soktu. Bir kısmı dışarıda kalacak kadar büyüktü. "Hiç Miles Dagouter ismini duydun mu?"

Marasi, "Elbette," dedi. "Yüzcanlı Miles. O, Yabanlar'da bir kanun adamı."

Waxillium karamsar bir tonda, "Evet," dedi. "Haydi. Sanırım bir yolculuğa çıkma vaktimiz geldi. Yolda sana birkaç hikâye anlatacağım."

11

Miles tırabzanların önünde durdu ve çakmağını çaktı. Puronun yanmaya başlaması için birkaç kez içine çekti, ardından keskin kokulu dumanını dudaklarının arasından yavaşça bıraktı.

Tarson yaklaşırken, "Görüldüler, patron," dedi. Tarson'ın kolu sargıdaydı; onun gibi vurulmuş olan çoğu kimse hâlâ yatakta olurdu. Ama Tarson bir Lehimkoldu ve soyunda koloss vardı. Çabuk iyileşirdi.

Miles aşağı bakıp yeni üslerinin düzenini incelerken, "Nerede?" diye sordu. Tarson'dan başka burada yanında sadece Clamps vardı, o da çetenin üç numaralı adamıydı.

Tarson, "Eski dökümhanedeler," dedi. Başında hâlâ Wayne'in şapkası vardı. "Dilencilerle konuşmuşlar."

Clamps, "Hepsini kanalın dibine atmalıydık," diye homurdanırken ensesindeki yara izini kaşıyordu.

Miles usulca, "Dilencileri öldürmeye başlamayacağım, Clamps," dedi. Üzerinde bir çift alüminyum altıpatlar vardı; büyük salonun elektrik ışığı altında parıldıyorlardı. "Böyle bir şeyin nasıl çabucak geri tepebileceğini görsen şaşarsın; şehrin alt sınıfı bize cephe alır ve her *türden* uygunsuz bilgi polislere ulaşmaya başlar."

Clamps, "Evet, tamam," dedi. "Elbette. Ama demek istediğim, o dilenciler... Onlar çok şey gördü, patron."

Miles, "Wax bunu her hâlükârda bulacaktı," dedi. "O sıçan gibidir.Olmasını en az istediğin yer neresiyse, onu orada bulursun. Bir bakıma, bu onu öngörülebilir yapıyor. Sanırım senin, mükemmel olduklarına söz verdiğin patlayıcı tuzakların da işe yaramamıştır?"

Clamps öksürüğünü eliyle kapattı.

Miles, "Yazık," dedi. Puroyu yakarken kullandığı için hâlâ elinde olan gümüş çakmağını aldı ve cebine koydu. Üzerinde Gerçek Madil'in kanun adamlarının mührünü taşıyordu. Bunu görmek diğer adamları rahatsız ediyordu. Miles buna aldırış etmiyordu.

Önlerinde uzanan mekân tamamen penceresizdi. Tavandan büyük, parlak elektrikli ışıklar sarkıyordu ve adamlar dövme ve dökme ekipmanlarını kuruyorlardı. Miles şüpheliydi. Yerin altında bir dökümhane mi? Ama Smokin Bey borular ve elektrikli pervaneler sisteminin dumanı alıp, hava akımını sağlayacağına söz vermişti. Aşağıda kullanmaya başlayacakları elektrikli ocaklar sayesinde dumanın çok daha azalacak olması da başka bir iyi yandı.

Bu oda çok garipti. Sol tarafta karanlığa uzanan büyük bir tünel vardı ve üzerine demiryolu döşenmişti. Smokin Bey'in dediğine göre, şehirde *yeraltına* döşenecek olan bir demiryolunun başlangıcıydı. Kanalları nasıl aşacaktı? Miles altlarından geçmesi gerekeceğini tahmin ediyordu. Garip bir düşünceydi.

Şu an için o tünel yalnızca bir testti. Miles'ın adamlarının geri kalanını barındırabilecek büyük ahşap bir binaya dek kısa bir mesafe kat ediyordu. Otuz kişi kadar kalmışlardı. O anda malzemelerle dolu kutularını ve alüminyumlarından geriye kalanları içeri taşıyorlardı. Fazla yoktu. Wax bir hamlede Arakçıları neredeyse tepetaklak etmişti.

Miles düşünceli bir edayla purosundan bir nefes çekti. Her zamanki gibi, altınaklına erişiyor, kendini dinçleştiriyor ve bedenini yeniliyordu. Asla hasta olmaz, asla hâlsiz düşmezdi. Ancak hâlâ uyumak zorundaydı ve hâlâ yaşlanıyordu, fakat bunların dışında ölümsüz sayılırdı. Yeterince altını olduğu müddetçe.

Ancak sorun da bu değil miydi? Duman önünde sisler gibi kıvrılıp girdaplanıyordu.

Clamps, "Patron?" dedi. "Smokin Bey bekliyor. Gidip onunla görüşmeyecek misin?"

Miles ağzındaki dumanı üfledi. "Birazdan." Smokin'in malı *değildi*. "Adam toplama işi nasıl gidiyor, Clamps?"

"İşler... Zamana ihtiyacım var. Bir gün yeterli değil, özellikle de yarımız geberip gitmişken."

Miles, "Söylediklerine dikkat et," dedi.

"Affedersin."

Miles usulca, "Wax eninde sonunda işe karışacaktı zaten," dedi. "O kuralları değiştiriyor, ayrıca hoşuma gideceğinden çok daha fazla sayıda adam kaybettiğimiz de doğru. Ancak aynı zamanda şanslıyız da. Artık Waxillium da işe dâhil olduğuna göre, onun hareketlerini önceden tahmin edebiliriz."

Tarson öne doğru eğilip, "Patron," dedi. "Adamlar arasında söylentiler var. Wax ile senin... İkinizin bizi tuzağa düşürdüğünüz söyleniyor." Şiddetli bir tepki bekliyormuşçasına sinip geri çekildi.

Miles purosundan bir nefes çekti ve ilk anda gelen öfkesini bastırmayı başardı. Bunda giderek iyileşiyordu. Biraz. "Neden böyle diyorlar?"

"Sen bir zamanlar bir kanun adamıydın ya..."

Miles, "Hâlâ öyleyim," dedi. "Yaptıklarımız kanun dışı değil. *Gerçek* kanunun dışında değil. Ha, zenginler kendi kurallarını koyuyor, bizleri de onlara uymaya zorluyorlar. Fakat bizim kanunumuz insanoğlunun kendi kanunu.

"Benim için çalışanları devrim affedecek. Buradaki çabaları önceki... İhlallerini temizliyor. Onlara, onlarla gurur duyduğumu söyle, Clamps. Travmatik bir şey yaşadığımızın farkındayım ama ölmedik. Gelecekle daha büyük bir güçle yüzleşeceğiz."

Clamps, "Söyleyeceğim, patron," dedi.

Miles suratını buruşturduğunu gizlemeye çalıştı. Sözlerinin doğru olanlar olup olmadıklarına karar veremiyordu; vaaz verecek biri değildi. Ama adamların Miles'in inançlı olduğunu görmeye ihtiyacı vardı; o da onlara inanç gösterecekti. Usulca, "On beş yıl," dedi.

"Patron?"

"On beş yılımı Yabanlar'da güçsüzleri korumaya çalışmakla geçirdim. Ne oldu biliyor musun? Asla iyiye gitmedi. Tüm o çabanın hiçbir anlam yoktu. Çocuklar yine ölüyor, kadınlar yine kötü muamele görüyordu. Bir adam bir şeyleri değiştirmek için yeterli değildi; yozlaşma burada, medeniyetin kalbindeyken olmuyordu." Purosundan bir nefes çekti. "Eğer biz bir şeyleri değiştireceksek, öncelikle buradan başlamalıyız."

Ve eğer yanılıyorsam Trell yardımcım olsun. Eğer yanlışları düzeltmeleri için değilse, Trell kendisi gibi adamları neden yaratmıştı? Kuruluş Kitapları bile Trellizm ve öğretileri hakkında etraflı bir açıklama içeriyordu; bu da Miles gibi insanların özel olduğunun bir kanıtıydı.

Dönüp platform boyunca ilerledi. Büyük salonun kuzey tarafında bir balkon gibi asılı duruyordu. Tarson ve Clamps arkada kalmışlardı; Smokin Bey ile yüzleştiği zaman yalnız olmak istediğini biliyorlardı.

Miles platformun sonundaki kapıyı açtı ve Smokin Bey'in ofisine girdi. Miles, adamın burada neden bir ofise ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu; belki bu yeni üslerinde işleri daha yakından gözlemlemek istiyordu. Smokin Bey en başından beri üslerinin burada olmalarını istemişti. Onun teklifini sonunda kabul etmek zorunda kaldığı için Miles'ın sinirleri bozuktu; bu Miles'ı iyice Smokin Bey'in avucunun içine koyuyordu.

Yeteri kadar iyi soygun yaparsak ona ihtiyacımız kalmayacak, diye düşündü. *Ardından başka bir yere geçebiliriz.*

Smokin Bey gür, kırlaşmış bir sakalı olan, toparlak yüzlü bir adamdı. Masasında oturmuş fincanındaki çayını yudumluyordu ve üzerinde siyah ipekten pahalı ve son derece şık bir takım ile turkuaz bir yelek vardı. Miles girdiğinde gazete okuyordu.

Başını kaldırmadan, "O şeylerin kokusundan hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi.

Miles umursamadan purosundan bir nefes çekti.

Smokin Bey gülümsedi. "Eski dostunun *şimdiden* önceki gizli üssünü keşfettiğini mi duydum?"

Miles, "Adamlar yakalandı," demekle yetindi. "Er ya da geç olacaktı."

"Senin davana çok da sadık değiller."

Miles'ın buna verecek yanıtı yoktu. İkisi de adamlarının çoğunun daha büyük bir amaç uğruna değil, para için çalıştığını biliyordu.

Smokin Bey, "Senden neden hoşlandığımı biliyor musun, Miles?" diye sordu.

Miles, *Çok da umurumda değil,* diye düşündü ama dilini tuttu.

Smokin Bey, "Dikkatli olduğun için," diye devam etti. "Bir amacın var, buna inanıyorsun ama bunun zihnini bulandırmasına izin vermiyorsun. Aslında senin davan, benim ve ortaklarımınkinden o kadar da farklı değil. Bence bu kıymetli bir amaç ve sen de kıymetli bir lidersin." Smokin Bey gazetesini çevirdi. "Son soygundaki çatışma ise, bu değerlendirmeme karşı olan inancımı sarsmakla tehdit ediyor."

"Ben..."

Smokin Bey, "Sen kendini kaybettin," dedi, sesi katılaşmıştı. "Ve bu nedenle adamlarının da kontrolünü kaybettin. Bu felaketin yaşanmasının nedeni *bu.* Başka hiçbir neden yoktu."

"Evet, vardı. Waxillium Ladrian."

"Ona karşı hazırlıklı olman gerekirdi."

"Orada olmaması gerekiyordu."

Smokin Bey çayından bir yudum aldı. "Yapma, Miles. Sen maske takmıştın. Orada olma ihtimali olduğunu sen de biliyordun."

Miles, "Bir maske takmıştım," dedi, öfkesini kontrol etmekte biraz güçlük çekiyordu, "çünkü ben biraz tanınmış birisiyim. Beni tanıyabilecek tek kişi Wax değildi."

"Geçerli bir nokta, sanırım. Ama öte yandan dramatik olmakta ısrar edenin, malları basitçe çalmak yerine gizemli bir şekilde ortadan kaybettirenin sen olduğun düşünülecek olursa, tanınmaktan neden kaçındığını merak etmeden edemiyorum."

Miles tersçe, "Dramatiklik boş yere değil," diye karşılık verdi. "Daha önce de söyledim. Polisler malları alma yöntemimize akıl erdiremediği müddetçe, hata yapmaya devam edecekler."

Smokin Bey masasının üzerindeki gazeteyi çevirerek tembelce, "Ama ya bütün o drama?" dedi. "Neden 'Arakçılar', Miles?"

Miles hiçbir şey söylemedi. Nedenlerini daha önce açıklamıştı. Smokin'in bilmesine izin verdiklerini. Elbette dahası da vardı. Dramatik olması gerekiyordu, halkın dikkatini çekmesi gerekiyordu. Miles dünyayı değiştirmek için yola çıkmıştı. İnsanlar seni sıradan bir hırsız olarak görürse bunu yapamazdın. Gizem, güç, bir tutam da büyü... Davası için harikalar yaratabilirdi.

Smokin, "Yorum yok," dedi. "Pekâlâ, mantığının geçmişte doğru çıktığını gördük. Konu Waxillium olmadığı müddetçe. Kabul etmeliyim ki, Miles, bir yanım merak ediyor. İkinizin arasında, bilmem gereken eski bir düşmanlık mı var? Belki de dikkatsizce davranmana sebep olabilecek bir şey?" Smokin Bey'in gözleri demir gibi soğuktu. "Yemek sırasında saldırması için onu *kışkırtacak*, onunla kapışabilmeni sağlayacak bir şeyler yapmana neden olan bir kin?"

Miles gözlerini kaçırmadı, ardından öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerine koydu. Purosu hâlâ elindeydi. "Waxillium Ladrian'a karşı bir düşmanlığım yok. O, bu dünyanın gördüğü en iyi adamlardan biri. Senden, benden ya da bu şehirdeki hemen hemen herkesten daha iyi bir adam."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Bir tek onunla çarpışmayacağını söylemediğin kaldı."

"Hayır, onunla çarpışacağım. Gerekirse öldüreceğim de. Wax yanlış tarafı seçti. Onun gibi adamların, benim gibi adamların bir seçeneği vardır. Halka hizmet etmek ya da zenginlere hizmet etmek. Bu şehre dönüp, onların arasına karışmaya başladığı andan itibaren korunma hakkından vazgeçmiş oldu."

Smokin, "İlginç," dedi. "Fark ettiysen, ben de *onlardan* biriyim."

"Elimde ne varsa onu kullanırım. Ayrıca, seni... İyi gösteren başka şeyler de var. Özellikle imtiyazlarını terk etmiş olman."

Smokin, "İmtiyazları değil," dedi. "Yalnızca unvanı. Ayrıca senin hâlâ Waxillium'u kışkırtmaya çalıştığını düşünüyorum. Peterus'u bu yüzden vurdun."

Miles, "Peterus'u sahtekâr olduğu için vurdum," diye tersledi. "Adalete hizmet ediyormuş gibi davranıyordu ve herkes bunun için onu övüyordu; ama o aslında seçkinlerin ve yozlaşmışların dalkavukluğunu yapıyordu. Sonunda, onun da partilerine gelip oynamasına izin verdiler; tıpkı sevilen bir köpek gibi. Ben de onu itlaf ettim."

Smokin Bey yavaşça başını salladı. "Pekâlâ."

"Bu şehri *temizleyeceğim*, Smokin. Kararmış kalbini tırnaklarımla oymam gerekse bile bunu yapacağım. Ama bana daha fazla alüminyum bulman gerek."

Smokin, "Bazı şeyleri harekete geçiriyorum," dedi. Masasındaki bir çekmeceyi açtı ve rulo hâline getirilmiş bir sayfa çıkardı. Miles'ın önüne koydu.

Miles ruloyu tutan halkayı çıkardı ve sayfayı açtı. Şemalar. "Tekiel'in yeni 'soyulamaz' yük vagonu mu?"

Smokin başıyla onayladı.

Miles, "Bu zaman alacak bir..." diye başladı.

"Bir süredir bunun üzerinde çalıştırdıklarım var. Senin işin planlama değil, Miles. Senin işin uygulama. İhtiyacın olan kaynakları ben temin edeceğim."

Miles planı inceledi. Smokin'in bağlantıları vardı. Güçlüydü. Miles kendisini, kontrolünün çok ötesinde bir şeylere kaptırdığını düşünmeden edemedi. "Son rehine hâlâ adamlarımın elinde," dedi. "Onu ne yapmamızı istersin?"

Smokin, "Bunun icabına bakılacak," dedi. Çayından bir yudum aldı. "Eğer daha dikkatli olsaydım, onu listeden çıkarırdım. Waxillium bu ka-

dını aramaktan vazgeçmeyecektir. Patlama işe yarasaydı her şey çok daha kolay olurdu. Artık daha doğrudan bir eylem düşünmeliyiz."

Miles, "Onunla bizzat ben ilgileneceğim," dedi. "Bugün."

* * *

Waxillium öne eğilip, "Miles Dagouter bir Çiftsoylu," dedi. Trende gidiyorlardı. "Özellikle tehlikeli türden bir Çiftsoyludur."

Wayne başını sallayıp, "Çifte altın," dedi. Waxillium'un karşısındaki yastıklı banka yayılmıştı. Dışarıda Elendel'in banliyöleri bir bulanıklık hâlinde akıp gidiyordu.

Marasi Wayne'in yanında, bankta oturuyordu. "Okuduklarıma göre, altın Allomanserleri pek de tehlikeli değiller," dedi.

Waxillium, "Hayır," dedi. "Değiller. Fakat Miles'ı bu kadar güçlü kılan şey Bileştirmedir. Eğer Allomansin ile Ferusimyanın metali ortaksa, on kat güce erişebiliyorsun. Karışık bir iştir. Metalin içinde bir özellik depolarsın ve gücü serbest bırakmak için doldurulmuş metali *yakarsın*. Buna Bileştirme denir. Efsaneye göre, Kıymık da bu yöntemle ölümsüzlüğü elde etmişti."

Marasi yüzünü buruşturdu. "Miles'ın sıra dışı iyileşme becerilerinin abartılı hikâyeler olduğunu sanıyordum. Onun da, Wayne gibi sadece bir Altınilik olduğunu düşünmüştüm."

Wayne, "E, doğru, o da aslında Altınilik," dedi, bir yandan da bir düello değneğini bileğinin etrafında döndürüp yakalıyordu. "Yanlız *onun* sağlığı hiçbir zaman bitmiyor."

Waxillium başıyla onayladı, yıllar öncesini, Miles'la ilk karşılaşmalarını düşünüyordu. Adam Waxillium'u her zaman huzursuz etmişti; ama aynı zamanda muhteşem bir kanun adamıydı. Büyük ölçüde.

Marasi'nin şaşkın bakışlarını fark eden Waxillium açıklamaya koyuldu. "Normalde bir Ferusimyacının tutumlu olması gerekir. Sağlık ya da ağırlık depolamak aylar alabilir. Zemini kırıp aşağı düştüğümüzden beri ağırlığımın yarısıyla dolaşıyor, harcadığımın bir kısmını geri kazanmaya çalışıyorum. Ancak metalaklımın sadece çok küçük bir kısmını geri doldurabildim. Wayne için daha bile zor."

Wayne burnunu sildi. "İşler yatışınca, birkaç haftayı hasta yatağında geçirmek zorunda kalacağım, çok berbat olacak. Yoksa sonra kendimi iyileştiremem. Zaten ayakta durabilmeme ancak yetecek kadarını bırakarak, kalan bütün sağlığımı depoluyorum. Bu akşama doğru, bir çiziği iyileştirecek kadar gücüm ancak olur herhâlde."

Marasi, "Ama Miles..." dedi.

Waxillium, "Sonsuza yakın iyileşme gücü var," dedi. "Adam resmen ölümsüz. Bir keresinde yakın mesafeden, suratına pompalı tüfek sıktıklarını ve onun hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gittiğini duymuştum. Yabanlar'da birlikte çalışırdık. O Gerçek Madil'in kanun adamıydı. İyi yıllarda, bir tür ittifak yürüten üç kişi vardık. Miles, ben ve Uzak Dorest'ten Jon Ölüparmak."

Wayne, "Miles benden pek hoşlanmaz," diye ekledi. "Eh... Aslında ikisi de hoşlanmıyor."

Waxillium, "Miles iyi iş yapardı," dedi. "Ama yargılayıcı ve sertti. Birbirimize saygı duyardık, fakat genelde aramızda bir mesafe vardı. Arkadaştık diyemem. Ama Yabanlar'da doğrunun yanında olan herkes bir müttefiktir."

Wayne, "Yabanlar'ın ilk kanunudur," dedi. "Ne kadar yalnızsan, yanında güvenebileceğin birine o kadar fazla ihtiyaç duyarsın."

Waxillium, "Yöntemleri senin seçeceklerinden öteye gidiyor bile olsa," dedi.

Marasi, "Suç hayatına atılmayı tercih edecek biri gibi gelmiyor," dedi.

Waxillium usulca, "Hayır," dedi. "Değil. Ama partide maskenin ardında onun olduğundan neredeyse emindim ve o puro kutusu da onun en sevdiğinden. Miles olduğuna emin olamıyorum ama..."

"Ama o olduğunu düşünüyorsunuz."

Waxillium başıyla onayladı. *Ahenk yardımcımız olsun ama öyle düşünüyorum.* Kanun adamları özel bir alaşım gibiydi. Bir kanunu vardı. Asla teslim olma, asla aklının çelinmesine izin verme. Gün be gün suçlularla uğraşmak bir insanı değiştirebilirdi. Dünyayı onlar gibi görmeye başlıyordun. Onlar gibi düşünmeye başlıyordun.

Hepsi, dikkatli olmazlarsa bu işin insanı çarpıtacağını biliyordu. Bundan bahsetmezlerdi ve teslim olmazlardı. Ya da olmamaları gerekirdi.

Wayne, "Ben şaşırmadım," dedi. "Onun Elendel halkından nasıl bahsettiğini hiç duydun mu, Wax? Şu Miles, gaddar herif."

Waxillium usulca, "Evet," dedi. "Ben onun kasabasında düzeni korumaya odaklanmasını ve içindeki şeytanlarını uyandırmamasını umuyordum."

Tren banliyöyü geride bırakıp Dış Çember'e; Elendel'i besleyen meyve bahçeleri, tarlalar ve çayırlıklardan oluşan geniş halkaya doğru ilerliyordu. Manzara şehir mahallelerinden engin, yeşil ve kahverengi tarlalara dönüştü, toprakları bölerek giden kanallar ise mavi mavi ışıldıyordu.

Marasi, "Bu işleri değiştirir mi?" diye sordu.

Waxillium, "Evet," dedi. "Her şeyin sandığımdan çok daha tehlikeli olduğu anlamına gelir."

"Ne güzel."

Wayne sırıttı. "Eh, senin bu deneyimi tam anlamıyla yaşamanı isteriz. Bilim için, falan."

Waxillium "Aslında," dedi, "seni güvenli bir yere göndermenin en iyi yolunun ne olduğunu düşünüyordum."

Marasi, "Beni başınızdan atmak mı istiyorsunuz?" diye sordu. Kalbi kırılmış gibi görünmek için gözlerini iyice açmış, sesini ihanete uğramış gibi acınası bir hâl vererek yumuşatmıştı. Waxillium neredeyse Wayne'den bir şeyler kapmaya başladığını düşünecekti. "Ben size yardımım olduğumu sanıyordum."

Waxillium, "Oluyor da," dedi. "Ama aynı zamanda yaptığımız işte pek az pratik deneyiminiz var."

Marasi başını kaldırıp, "İnsanın bir şekilde deneyim kazanması gerek," dedi. "Daha şimdiden bir rehin alınma ve bir de suikast girişiminden kurtuldum."

Bir dönemeçten geçerlerken yolcu vagonunun kapıları sarsıldı. "Evet, Leydi Marasi ama karşımızda bir Çiftsoylunun olması işleri değiştirir. Eğer iş dövüşmeye varırsa, Miles'ı alt edebileceğimi sanmıyorum. Kurnaz, güçlü ve kararlı biridir. Güvenli bir yerde olmanızı yeğlerim."

Marasi, "Nerede?" diye sordu. "Sizin mülklerinizden herhangi biri fazlasıyla belli olur, babamınkiler de öyle. Şehrin suçlularının arasında saklanacak hâlim de yok; oralarda göze çarpmayacağımı *hiç* zannetmem! Benim için en güvenli yerin sizin yanınız olacağını belirtmem gerekir."

Wayne, "Garip," dedi. "Ben genellikle hayatta en güvenli yerlerin Wax'ten *uzaklar* olduğunu görüyorum. Patlamalardan hiç bahsetmiş miydim?"

Marasi, "Belki de doğruca polise gitmeliyiz," dedi. "Lord Waxillium... Bu türden özel soruşturmalar teknik olarak yasa dışıdır; en azından polislerin elinde olmayan önemli bilgilere sahip olduğumuz için. Bildiklerimizi yetkililere iletmekle yükümlüyüz."

Wayne, "Ya dur, hatırlatma şuna!" dedi. "Daha onun böyle laflar etmesini durdurmaya yeni başladım!"

Waxillium sakince, "Sorun değil, Wayne," dedi. "Ben söz verdim. Lord Harms'a Steris'i ona geri getireceğime söz verdim. Bunu yapacağım da. Bu kadar."

Marasi, "Öyleyse ben de sizinle kalıp yardım edeceğim," dedi. "Bu kadar."

Wayne, "Benim de şöyle kocaman bir parça bifteğim olsaydı," diye eklerken elleriyle işaret etti. "Böyle bu kadar."

Waxillium, "Wayne..." dedi.

Wayne, "Ciddi diyorum," dedi. "O çöreklerden beri ağzıma bir lokma bile koymadım. Açlıktan gözüm döndü be."

Waxillium, "İndiğimiz yerde bir şeyler alırız," dedi. "Öncelikle Leydi Marasi'den bir şey öğrenmek istiyorum."

"Evet?"

"Bizimle kalacağınızı varsayarsak, ne tür bir Allomanser olduğunuzu bilmek istiyorum."

Wayne doğrularak oturdu, "Hı?"

Marasi kızardı.

Waxillium, "El çantanızda bir kese metal tozu taşıyorsunuz," dedi. "Ayrıca çantanızın daima elinizin altında olduğundan emin olmaya çalışıyorsunuz. Ferusimya hakkında pek bir bilginiz yok ama Allomansiyi anlıyor gibi görünüyorsunuz. Wayne etrafımızda bir baloncuk şeklinde zamanı durdurduğunda şaşırmadınız; hatta sanki alışıkmış gibi, sınırın dibine kadar yürüdünüz. Ayrıca içinde pek çok Allomanser içerdiği için özellikle peşine düşülmüş olan bir soydan geliyorsunuz."

Marasi, "Ee..." dedi. "Iı, hiç iyi bir fırsat denk gelmemişti..." Daha da şiddetle kızardı.

Wayne, "Hem şaşırdım, hem de hayal kırıklığına uğradım," dedi.

Marasi hemen, "Aslında," dedi, "Ben..."

Wayne, "Yok, hayır senden değil," dedi. "Wax; sen. Senin böyle şeyleri ilk buluşmadan çakmanı beklerdim."

Waxillium kuru kuru, "Yaşlılıktan olsa gerek," dedi.

Marasi, "Gerçekten pek bir işe yaramıyor," derken bakışlarını önüne eğdi. "Wayne'i Kırpıkçı becerilerini kullanırken görünce, kendimden utanmaya başlamıştım. Çünkü ben Savsakçıyım."

Waxillium'un şüphelendiği gibiydi. "Bence bu çok faydalı olabilir."

Marasi, "Pek sayılmaz," dedi. "Zamanı hızlandırmak... Bu harika bir şey. Ama insan zamanı yavaşlatarak, hele ki yalnızca kendisi için yavaşlatarak, ne yapabilir ki? Bir çatışmada işe yaramaz. Çevremdeki herkesi benden çok daha hızlı hareket ettirir. Babam benim gücümden utanıyor. Bana, tıpkı soyumda olduğu gibi, bu konuda da sessiz kalmamı söyledi."

Waxillium, "Babanız, bir ahmak olduğundan giderek daha da fazla emin olduğum bir kişi," dedi. "Faydalı bir beceriye sahipsiniz. Kabul, her duruma uymaz; ama hangi araç uyuyor ki?" dedi.

Marasi, "Eğer siz öyle diyorsanız öyledir," diye yanıtladı.

Trenin koridoru boyunca, kraker satan bir satıcı geliyordu ve Wayne bir paket almak üzere yerinden fırladı. Waxillium arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakıyor ve düşünüyordu.

Miles. Hayır, o olduğundan emin olamıyordu. Waxillium Arakçıların elebaşını suratından vurup yere devirince, sesi benzettiğini düşünmüştü. Miles bir mermiyle yere devrilmezdi.

Tabii Waxillium onu tanımasın diye yaralanmış numarası yapmak zorunda kalabileceğini önceden tahmin etmişse, iş değişirdi. Miles bunu düşünecek kadar kurnazdı.

Waxillium, *Oydu*, diye düşündü. Arakçıların elebaşı ilk konuştuğu andan beri biliyordu. Yalnızca bunu kabullenmek istememişti.

Bu işleri son derece karmaşık bir hâle sokuyordu. Ve, garip bir biçimde Waxillium boyundan büyük bir işe bulaşmış gibi hissediyordu. Yirmi yıl kanun adamlığı yapmıştı ve bu durum şimdiden bugüne dek soruşturduğu tüm olaylardan daha berbat bir hâldeydi. Waxillium Yabanlar'ın onu güçlendirdiğini düşünürdü, fakat oradaki yaşamda bir basitlik vardı; fazla alışkın olduğu bir basitlik.

Şimdi ise elinde silahlarla ortaya atlıyor ve Elendel ölçeğinde bir sorunla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Altından olsa, daha ucuza gelecek kadar pahalı bir madenden yapılmış silahlara sahip adamlar çalıştırabilecek kadar iyi finanse edilen bir çeteyi alt edebileceğini varsaymıştı.

Marasi, *Belki de polise gitmeliyiz*, demişti. Ama gidebilir miydi?

Cebindeki küpesine dokundu. Ahenk'in bunu yapmasını, ondan bu meseleyi soruşturmasını istediğini hissediyordu. Ama Ahenk Waxillium'un zihnindeki bir fikirden ibaret değil miydi? Buna yanlı doğrulama diyorlardı. Hissetmeyi beklediği şeyi hissediyordu. Mantıksal açıdan beyni böyle söylüyordu.

Keşke sisleri hissedebilsem, diye düşündü. *Sislere çıkmayalı neredeyse haftalar oldu.* Sislerin içinde her zaman daha güçlü hissederdi. Dışarıda, sislerin içindeyken biri onu kolluyormuş gibi gelirdi.

Bu işe devam etmek zorundayım, dedi kendi kendine. Uzak durmayı denemişti ve bu Lord Peterus'un vurulmasına neden olmuştu. Waxillium'un alışıldık yöntemi idareyi ele almak ve gerekeni yapmaktı. Bir kanun adamı

Yabanlar'da işi böyle öğrenirdi. *Miles ile ben pek farklı değiliz,* diye düşündü. Belki adamın Waxillium'u daima o kadar çok korkutan yanı da bu olmuştu.

Tren yavaşladı ve istasyona yanaştı.

12

Wayne, Waxillium ve Marasi'nin peşinden arabadan indi. Arabacıya dönüp adama bir sikke fırlattı. "Biraz bekleyeceksin, birader. Sanırım sorun olmaz."

Arabacı sikkeye baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Lafı bile olmaz, birader."

Wayne, "Şapkan ne güzelmiş," dedi.

Arabacı sert bir keçeden, üstü düz ve tepesinde bir tüy olan konik bir şapka takıyordu. "Hepimiz bundan giyeriz," dedi. "Gavil'in Arabacıları'nın simgesidir," dedi.

"Ya. Takas etmek ister misin?"

"Neyi? Şapkaları mı?"

Wayne basit örgü kepini ona fırlatırken, "Evet," dedi.

Adam şapkayı yakaladı. "Emin değilim..."

Wayne cebinden paketi çıkarıp, "Haydi, bir de kraker vereyim," dedi.

"Ee..." Adam elindeki sikkeye baktı; epey değerliydi. Şapkasını çıkardı ve Wayne'e attı. "Gerek yok. Sanırım... Ben yenisini alabilirim."

Wayne, "Büyük iyilik yaptın, var ya," dedi ve Waxillium'un arkasından yürürken krakerinden bir ısırık aldı. Şapkayı taktı. Kafasına pek de iyi oturmuyordu.

Küçük bir tepede durmuş olan diğer ikisine yetişmek için hızlandı. Wayne derin bir nefes aldı, kanaldan gelen nemin ve ayaklarının altındaki çiçekler ile tarlalardaki buğdayların kokularını duydu. Sonra hapşırdı. İş

yapmak için ayakta olduğu zamanlarda metalakıllarını doldurmaktan nefret ederdi. Bunları büyük oranlarda doldurmayı tercih ediyordu. Bu onu çok hasta ederdi fakat oyalanmak için uyuyabilir ve bol bol içki içebilirdi.

Böylesi daha beterdi. Ortalıkta koşuştururken sağlık depolamak, cesaret edebildiği kadar fazlasıyla metalaklını doldurmak, hasta olacağı anlamına geliyordu. Çok daha fazla hapşırıyordu, boğazı ağrıyor ve gözleri sulanıyordu. Ayrıca yorgun ve hâlsizdi. Ama o sağlığı biriktirmeye ihtiyacı vardı; bu yüzden katlanıyordu.

Otlara basarak yürüdü. Dış Çember garip bir yerdi. Yabanlar kuru ve kirliydi. Şehir kalabalık ve yer yer pisti. Burası ise... Sadece hoştu.

Biraz fazla hoştu. Omuzlarını kaşındırıyordu. Burası insanın gün boyunca tarlada çalışacağı, sonrasında eve gidip, verandasında otururken limonata içip köpeğini seveceği türden bir yerdi. Böyle yerlerde adam sıkıntıdan ölürdü.

Bu kadar ferah bir yerde, bir hücreye kapatıldığı zaman olduğundan daha gergin ve sıkışmış hissedebilmesi amma garipti.

Waxillium, "Son tren soygunu burada oldu," dedi. Eliyle hemen sollarında hafif bir dönemeci alarak kıvrılan rayları işaret etti, ardından hat boyunca, sanki Wayne'in görmediği bir şey görüyormuşçasına takip etti. Hep böyle şeyler yapıyordu.

Wayne esnedi, ardından krakerinden bir ısırık daha aldı. "Ne dediğz, beyim? Ne dediğz, beym? Ne değniz, beym?"

Waxillium dönüp sağ taraftaki kanalı incelerken, "Wayne, gene ne sayıklıyorsun?' dedi. Kanal geniş ve derindi; gıda dolu mavnaların şehre ulaşımı için tasarlanmıştı.

Wayne, "Krakercimi çalışıyorum," dedi. "Çok güzel aksanı vardı. Güney Dağları'nın dibindeki, yeni sınır kasabalarının birinden olmalı."

Waxillium ona bir bakış attı. "O şapka rezalet."

Wayne kraker satıcısı aksanıyla, "Neyse ki, ben şapkamı değiştrebilirm ama sizn o surattan kaçışnz yok, beym," dedi.

Marasi merakla izlerken, "Siz ikiniz tıpkı kardeş gibisiniz," dedi. "Bunun farkında mısınız?"

Wayne, "Yakışıklı olan ben olduğum müddetçe sorun yok," dedi.

Waxillium, "Raylar burada kanala doğru yaklaşıyor," dedi. "Diğer soygunların da hepsi kanalların yakınlarında gerçekleşmişti."

Marasi, "Hatırladığım kadarıyla," diye ekledi, "demiryolu hatlarının çoğu kanallara paralel gider. İlk başta kanallar vardı, demiryolları döşenirken de mantıklı olan mevcut güzergâhları izlemekti."

Waxillium, "Evet," dedi. "Ama burada özellikle dikkat çekici. Bu rayların kanala ne kadar yaklaştığına bir bak."

Wayne, *Aksanı değişiyor*, diye düşündü. *Şehre döneli yalnızca altı ay oldu ama şimdiden belli oluyor. Bazı yönlerden daha havalı, bazı yönlerden de daha sade.* İnsanlar seslerinin canlılara ne kadar benzediğini hiç mi fark etmiyordu? Bir bitkinin yerini değiştirince, bitki de değişiyor ve çevresine uyum sağlıyor. Bir insanın yerini değiştirince ise konuşma tarzı uyum sağlıyor, gelişiyor ve büyüyordu.

Marasi, "Öyleyse siz Arakçıların kullandıkları o makineyi karada fazla uzağa götüremeyeceklerini mi düşünüyorsunuz? Kanaldan tekneyle getirmek ve soygun yapmak için raylara yakın bir yer seçmek zorunda mı kalıyorlar?" dedi.

Wayne, *Onun aksanında da...* diye düşündü. *Wax'in yanındayken benimle konuştuğu zamanlara kıyasla daha titiz bir telaffuz kullanıyor.* Wax'i etkilemek için amma da uğraşıyordu. Wax hiç mi farkında değildi? Muhtemelen değildi. Herif kadınlar konusunda her zaman vurdumduymaz olmuştu. Lessie'de bile.

Waxillium tepenin yamacından aşağı inerken, "Evet," dedi. "Asıl mesele şu; bu şey, artık her neyse, yük vagonlarını nasıl bu kadar hızlı ve etkili bir biçimde boşaltıyor?"

Wayne takip ederken, "Bunun nesi garip?" diye sordu. "Eğer ben Arakçı olsam, bir dünya adam getirirdim. Böylece iş daha hızlı biterdi."

Waxillium, "Sorun basit bir işgücü meselesi değil," dedi. "Vagonlar kilitliydi, hatta sonrakilerden bazılarının içinde muhafızlar da vardı. Vagonlar gidecekleri yere vardıklarında hâlâ kilitli oluyordu, fakat içleri boştu. Bunun dışında, vagonlardan birinden, pek çok ağır demir külçeleri çalındı. Vagon kapısı dar; belirli bir sayıdan sonra, daha fazla adamın olması bir fayda sağlamaz. Yüzlerce külçeyi, sırf kol gücü kullanarak beş dakikadan kısa bir sürede boşaltmalarının imkânı yok."

Marasi, "Hız baloncuğu mu?" diye sordu

Wax, "Faydası olabilirdi," dedi. "Ama çok değil. Aynı kapı o durumda da engel olurdu ve bir hız baloncuğuna çok fazla insan sığdıramazsın. Diyelim ki içinde altı kişi vardı; bu epey bir sıkışık olacak anlamına gelir. Demir külçelerini hız baloncuğunun kenarına kadar getirip dizmeleri gerekirdi, sonra baloncuğu bırakıp yeni bir tane daha yaratmak zorunda kalacaklardı. Baloncuğu oluşturduktan sonra yerinden oynatamazsın. Sonra da bunu yinelemeleri gerekiyordu."

Wax, elleri belinde, başını olumsuzca salladı. "Serobent masrafı inanılmaz olurdu. Bir parçası yaklaşık beş yüz kâğıttan, Wayne yaklaşık iki dakikayı dışarıdan on beş saniyeye sıkıştırabiliyor. Külçeleri taşımaları için yeterli olacak süreyi, dışarıdan beş dakikaymış gibi görüneceği kadar sıkıştırmak için *on bin* kâğıt harcama yapmaları gerekirdi. Külçeler bu paranın ancak çok küçük bir kısmı ederdi. Ahenk adına, bu kadar parayla kendi *trenini* bile satın alabilirsin. Hayır. Burada başka bir şeyler dönüyor."

Marasi, "Bir tür makine," dedi.

Wax yamaçtan aşağı inerken başıyla onayladı, zemine göz gezdiriyordu. "Bir iz bırakmış olabilirler mi diye bir bakalım. Belki makinenin oyuk ya da iz bırakan tekerlekleri vardır."

Wayne ellerini ceplerine daldırdı ve etrafta dolanıp bakınıyormuş gibi yaptı, ancak gelip Waxillium'u bu işe karıştırmasının tüm nedeni onun böyle şeylerde iyi olmasıydı. Eğer işin içinde insanlar varsa, Wayne epey işe yarardı. Fakat çiçekler ve toprak diyince... Pek faydası olmuyordu.

Wayne birkaç dakika sonra sıkılmıştı, bu yüzden Marasi'nin bakındığı yere doğru dolandı. Kadın ona şöyle bir baktı. "Söylemeden edemeyeceğim Wayne... O şapka sana hiç de iyi *uymuyor*."

"Evet. Sırf Wax'in bana bir şapka borcu olduğunu hatırlatmak için."

"Neden? Adamın eski şapkanı almasına izin veren sendin?"

Wayne, "Karşı koymamaya beni o ikna etti," diye homurdandı. Suçun Wax'te olduğu çok açıktı. "Bir de sonra şapkayı çalan herifi *vurdu* ama herif basıp gitti!"

"Adamın sağ kurtulacağını bilemezdi."

Wayne, "Şapkamı alması gerekirdi," dedi.

Kadın şaşırmış gibi görünerek gülümsedi.

Pek çok kimse şapkaları anlamıyordu ve Wayne onları suçlayamazdı. Şöyle güzel, şanslı bir şapka bulana dek bunun değerini anlayamazdın. Wayne otların arasında dolanırken usulca, "Aslında iyi oldu," dedi. "Ama Wax'e söyleme."

"Ne?"

Wayne, "O şapkayı kaybetmem *gerekiyormuş*," dedi. "Yoksa patlamada gidecekmiş, değil mi? Şansıma çalındı. Paltomla aynı kaderi de paylaşabilirdi."

"Sen çok eşsiz bir insansın, Wayne."

Wayne, "Teknik olarak hepimiz öyleyiz," dedi. Ardından duraksadı. "Tabii ikizler hariç, sanırım. Her neyse, sana sormak istediğim bir şey vardı. Ama biraz kişisel."

Marasi, "Ne kadar kişisel?" diye sordu.

"Eh, işte, senin hakkında falan. Kişisel gibi kişisel, diyelim."

Kaşlarını çatarak baktı, ardından kızardı. Kız kızarmaya epey bir meraklı gibi görünüyordu; Wayne'in de buna bir itirazı yoktu. Kız dediğinin yüzünde biraz renk olacaktı. "Sen benim... Yani sen ve ben, demek istemiyorsun, değil mi... Ben..."

Wayne güldü. "Hay Ahenk adına! Onu demiyorum, birader. Endişelenme. Sen yeteri kadar güzelsin, özellikle de sürahiyi diyorum. Bildin mi?"

"Sürahi mi?"

"Evet. Kıvrımların olduğu yerler. Hoş bir aksanın da var; ayrıca bulutların civarı da epey bir canlı."

"Onun ne demek olduğunu sormaktan çekinmeli miyim?"

"Tohumların ekildiği bereketli alanların çok yükseklerinde duran beyaz, pofuduk şeyler."

Marasi daha da kızardı. "Wayne! Bu hayatımda bana söylenen en edepsiz şey olabilir."

"Hedefimiz üstünlük, birader. Hedefimiz üstünlük. Ama endişelenme; dediğim gibi, sen epey bir hoşsun falan da, sende yeterli kol gücü yok. Şöyle sağlam bir kroşeyle ağzımı yüzümü kıramayacak kadınlar benim ilgimi çekmiyor."

"Seni dövebilecek olan kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

"Elbette. Var böyle bir şey. Neyse, ben senin Allomansini diyordum. Senle ben, biz zıt güçlere sahibiz. Ben zamanı hızlandırıyorum, sen yavaşlatıyorsun. Peki, *ikimiz* de aynı anda gücümüzü kullanırsak ne olur? Hı?"

Marasi, "Bu belgelenmişti," dedi. "Birbirlerini etkisiz kılıyorlar. Hiçbir şey olmuyor."

"Sahi mi?"

"Evet."

Burnunu bir mendile silerken, "Hah," dedi. "İkimizin de nadir metaller yaktığını düşünürsek, bu bulabileceğin en pahalı 'hiçbir şey' olsa gerek," dedi.

Marasi iç geçirirken, "Bilmem," dedi. "Benim gücüm kendi kendine hiçbir şey yapmamakta epey iyi. Senin gücünün neler yapabileceğini görene dek, bir Savsakçı olmanın ne kadar zavallı bir şey olduğunu gerçekten anladığımı sanmıyorum."

"Yok be, seninki o kadar da kötü değil."

"Wayne, yeteneğimi ne zaman kullanacak olursam olayım, *ne zaman olursa*, çevremdeki herkes hızlanıp giderken ben aptal aptal donup kalıyo-

rum. Sen gücünü zaman kazanmak için kullanabiliyorsun. Ben ise yalnızca zaman kaybetmeye yarıyorum."

"Evet ama belki belirli bir günün bir an önce gelmesini istiyorsundur. Çok fena istiyorsundur, tamam mı? O zaman biraz kadmiyum yakarsın ve sonra bir bakmışsın, hop gelmiş bile!"

"Aslında..." Marasi utanmış gibiydi. "Aslında ben bunu yaptım. Kadmiyum serobentten çok daha yavaş yanıyor."

"Bak! Avantajların var. Baloncukları ne kadar büyük yapabiliyorsun?"

"Küçük bir oda kadar büyüklerini yapabilirim."

Wayne "Benimkinden daha büyükmüş işte," dedi.

"Sıfırı binle çarpsan da sıfırdır."

Wayne tereddüt etti. "Öyle mi?"

Marasi, "Ee, evet," dedi. "Bu temel matematik."

"Ben Allomansiden bahsediyoruz sanmıştım. Matematik nereden çıktı?"

Bu da kadının kızarmasına sebep olmuştu. Bir kızın bunu bedeninin çekici parçaları hakkında konuşurken yapmasını beklerdin, matematikten bahsettiğin zaman değil. Garip alaşımdı bu kız.

Marasi, Waxillium'a doğru bir baktı. O kanalın yanında eğilmiş duruyordu.

Wayne, "Ama *o*," dedi, "O zeki olanlarından hoşlanır."

Marasi hızlıca, "Lord Ladrian'a karşı hiçbir art niyetim yok," dedi. Biraz fazla hızlıcaydı.

Wayne, "Yazık," dedi. "Sanırım senden hoşlanıyor, birader."

Bu bir abartı olabilirdi. Wayne, Wax'in Marasi ile ilgili ne düşündüğünden emin değildi. Ama adamın Lessie'yi aklından çıkarması gerekiyordu. Lessie çok iyi bir kızdı. Harika falandı. Ama o ölmüştü ve Wax'in üzerinde hâlâ o... boşluk havası vardı. Lessie'nin ölümünden sonraki haftalar boyunca üzerine sinmiş olan aynı hava. Şimdi biraz daha hafiflemişti ancak hâlâ oradaydı.

Yeni bir aşkın pek çok faydası olurdu. Wayne bundan emindi, bu yüzden Marasi'nin ondan uzaklaşıp, bir süre sonra Wax'in çalıştığı yere doğru gittiğini görünce kendisiyle epey bir gurur duydu. Marasi onun koluna dokundu ve kanalın yanında, yerdeki bir şeyi işaret etti. Birlikte incelediler.

Wayne yanlarına yaklaştı.

Marasi, "... Kusursuz bir dikdörtgen şeklinde," diyordu. "Mekanik bir şeyden."

Burada zemin ağır, kare bir şey tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Bölgedeki tek iz buymuş gibi görünüyordu ve Wax'in bulmayı umduğu şey değilmiş gibiydi. Yanı başında dizinin üzerine çöküp yüzünü buruşturdu ve elini toprağa, muhtemelen ne kadar ezilmiş olduğunu yoklamak üzere değdirdi. Sonra tekrar raylara baktı.

Wax usulca, "Yeterince ayak izi yok," dedi. "Bunun insan gücüyle yapılmış olmasına olanak yok. Hız baloncuğu olsa bile."

Marasi, "Sanırım haklısınız," dedi. "Eğer soygun tam bu noktada olduysa, makine kanalın içinde kalmış ama yine de raylara erişmiş olabilir."

Wax ayağa kalktı ve ellerindeki tozu silkeledi. "Haydi, geri dönelim, düşünmek için zamana ihtiyacım var."

* * *

Waxillium yolcu vagonunun koridoru boyunca yürüdü; lavaboda yıkadığı elleri hâlâ ıslaktı. Vagon altında takırdıyor, dışarıda tarlalar hızla geçip gidiyordu.

Miles nerede saklanırdı? Waxillium'un aklına hiçbir şey gelmiyordu. Şehirde saklanacak çok fazla yer vardı, Miles ise sıradan bir suçlu değildi. Eski bir kanun adamıydı. Waxillium'un her zamanki içgüdüleri işe yaramayacaktı.

Waxillium, *İşleri küçültmek isteyecektir,* diye düşündü. *Dikkatli biridir. Sağduyulu. Alüminyumları çalması ile bir sonraki soygunu arasında aylar geçmişti.*

Miles adam ve kaynak kaybetmişti. Bir süre saklanacaktı. Ama *nerede?* Waxillium koridor duvarına yaslandı. Bu birinci sınıf vagon hususi kompartımanlardan oluşuyordu. Yanındaki bölmede konuşan insanları belli belirsiz duyabiliyordu. Çocuklar vardı. Lavabosu boş olan bir tane bulmak için altı vagon boyunca uzun bir yürüyüş yapması gerekmişti. Wayne ve Marasi birkaç vagon ötedeki bir kompartımandaydılar.

Eğer Marasi, kaçırılan kadınların plandaki yeri konusunda haklıysa; onları acı bir kader bekliyordu. Miles geri çekilip ortalığın yatışmasını bekleyebilirdi. Geçen her saat onu bulmayı çok daha zor kılacaktı.

Waxillium, *Hayır,* diye düşündü. *Bir soyguna daha ihtiyacı olacak.* Daha fazla alüminyum elde etmek için, hızlı, belki kimsenin rehin alınmayacağı bir soyguna. Waxillium ilk hırsızlık raporlarını incelemiş ve Tekiel'in kaçakçılığını yaptığı alüminyumun miktarını doğru bir biçimde tahmin edebilmişti. Otuz-kırk kişiyi silahlandırmak için zar zor yeterli olurdu. Bu

da Miles'ın ortalıktan kaybolmadan önce bir soyguna daha ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Gizlenirken harcadığı zamanı ise daha fazla silah ve cephane üretmekte kullanabilirdi.

Bu ise Waxillium'a onu yakalamak için bir fırsat daha sunuyordu. Tabii eğer doğru planlarsa. O...

Çığlık belli belirsizdi, fakat Waxillium böyle şeyler için tetikte olmak konusunda kendisini eğitmişti. Her zaman dikkatliydi; özellikle de düşünmekle meşgulken. Derhâl kendini kenara attı; bu da onun hayatını kurtarmıştı. Mermi vagonun sonundaki pencere camını delip geçti.

Waxillium dönüp bir altıpatlarını kılıfından çekti. Siyahlar içindeki bir siluet diğer vagonda durmuş, kırık camın içinden bakıyordu. Yine gözleri açıkta bırakan maskesini giymişti; yüzünün geri kalanı ise örgü ile kaplıydı. Vücut yapısı uygundu, boyu da, hatta silah tutuşu bile.

Waxillium, *Aptal*, dedi içinden. İçgüdüleri *gerçekten de* hatalı çıkmıştı. Sıradan bir suçlu ortadan kaybolurdu. Miles değil. O eski bir kanun adamıydı; avlanmaktan çok avlamaya alışkındı.

Ve eğer planlarına çomak sokarsan, peşine düşerdi.

sına olanak tanıyor. | çözümle öne çıktı. | Arka sayfada.

Sendika Başkanı, İşçi Sendikası Partisi Üyeleri İttifakından Çekildi

Parti çizgisinden beklenmedik bir şekilde ayrılarak İşçi Sendikası lideri Elors Durnsed, Birleşik İşçi Sendikası ve Soylu Haneler Birliği temsilcileri arasında sözleşmelerle ilgili süregelen görüşmelerin sonlanmasına yönelik itirazlarını bir kenara bıraktığını duyurdu. Sendika Başkanı ve Hanelerle ortak çıkarlara sahip bazı hemşerilerle bir dizi gizli görüşme ile ilgili söylentiler spekülasyon olarak kalırken, bu mesele ile ilgili tüm soru işaretleri de rafa kaldırıldı.

Açıklama, gazetemizin görüştüğü İşçi Sendikası Partisi üyeleri tarafından şiddetli bir küçümsemeyle karşılandı. Demirdiken Binası'nın bulunduğu yerde, adının Brill olduğunu belirten bir perçin ustası muhabirimize Bay Durnsed'in "Başına bir şey gelmesini istemiyorsa buralardan uzak dursa iyi eder," dedi. Söylediklerini açıklama fırsatı bulamadan, sendika temsilcisi araya girdi ve perçinci ustasının söylediklerinin mecazdan ibaret olduğunu söyledi. Ancak, toplanmış olan perçinciler ve kürekçiler arasındaki hâkim görüş Bay Durnsed'e karşıydı.

Sendika Başkanının kararı, sözleşmenin mevcut haliyle yılın son mali çeyreğinin geri kalanı için geçerli olacağı anlamına geliyor. Bu durumun ortaya çıkmasından sonra sanayi hisseleri, genel olarak daha yüksek fiyattan işlem görmeye başladı. Öyle ki, kısa süre önce düşüşe geçmiş olan Tekiel hisseleri bile olumlu bir hareketlilik göstermeye başladı.

ACILARINIZDAN KURTULUN

Allomanser Hanım Halex yeni bir Teskin Salonu açtı. Rahatlatıcı atmosferinde stresten, gerginlikten ve tasarlardan kurtularak ferah bir kalp ve açık bir zihinle ayrılabilirsiniz. Muhabirimiz içeride neler olup bittiğini etraflıca anlatmak için salonu ziyaret etti. Salonda lüks bir masaj hizmeti ve hoş kokuların yanı sıra hislerinizin de bedeniniz kadar iyi olmasını sağlayacak bir "duygusal masaj" yapmaya hazır bir Teskinci bulunuyor. Devamı arka sayfa yedinci sütunda.

Feltri'nin bir Körükçü Olduğu Öğrenildi!

Bu sonbahar yapılacak olan Kanalişçileri ikinci bakşanlığı seçimlerinin gözdesi olarak görülen Alloran Fetri'nin kendisine destekçi toplamak için Allomantik güçler kullandığı söyleniyor. Kenti derinden sarsacak olan bu skandalda Fetri'nin eski bir metresi her şeyi açıklamak üzere ortaya çıktı. Haberin tamamı arka sayfa üçüncü sütunda.

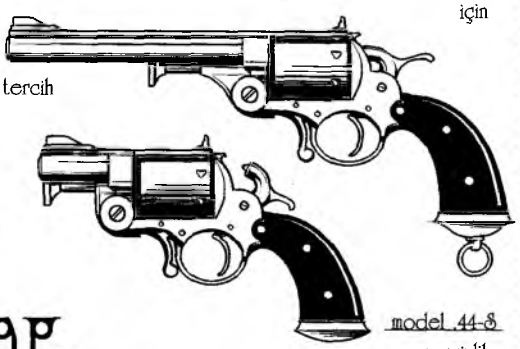
Kiralık Allomanserler

Her türden. Sikkeciler, Lehimkollar sanayi ya da koruma işi için. Zaman manipülasyonu için Zamansal Allomanserler. Davetlerinizde eğlencelik Teskinciler, Körükçüler. Ön talep koşuluyla Ferusimyacılar da mevcuttur. Metalurglar Birliği, Carroberry Meydanı, 7. Okt. Siz de bir Metalsoylu musunuz ve hak ettiğinizi kazanmak mı istiyorsunuz? Bizzat başvurup Jarrington'u isteyiniz.

IMMERLING SIRADAN BİRİNİ SİKKECİ YAPAR!

Patentli Immerling Kırma Mekanizması, tam da ihtiyacınız olduğu anda daha hızlı ve kolay bir yeniden doldurma sağlar! Tecrübeli kanun koruyucularının *Immerling*'i tercih etmelerinin bir nedeni de bu!

model .44 keskinlik için

model .44-S sessizlik için

IMMERLING

Kuruluş 314

Eltanya Madenlerinde Keşif

Sevgili editörüm ve sizin aracılığınızla, pek kıymetli okurlarım: Mektubumun okurken afiyette ve merak içerisinde olmanızı umuyorum; zira yakın zamanda tecrübe ettiklerim size akıl almazca ve tuhaf gelebilir. Tüm samimiyetimle ant içerim ki yazdıklarım kati suretle doğru ve gerçekten ibarettir. Bunları, siz Yabaneller'den ve dağların, hukukun ötesinde ve medeniyetin dışında yaşayan bu muazzam insanlardan haberdar olasınız diye yaşıyorum.

Bir önceki mektubumu yazdığımda sonumun gelmiş olduğundan emindim. Gerçekten de, Eltanya Madenlerinin vahşi kolosslarınca esir alınmıştım ve sabahında öldürüleceğim ve cansız bedenimin yem olacağı konusunda bilgilendirilmiştim. Dehşetengiz bir sonun gelmiş olması beni korkutuyordu ve tam da o gece Firari'ye en içten dualarımla yakarırken bulmuştum kendimi! Eğer, Gelmiş Olan'ın korumasına ihtiyaç duyan biri var idiyse, o bendim!

Bu satırları yazıyor oluşumdan, kaçıp kurtulmuş olduğum sonucuna varabilirsiniz. Bu kısmı doğru; ancak mavi derili kolosslarıın kampından ayrılmadım. Bu satırları gece infaz edilecek olduğum odanın içerisinde yazıyorum. Ancak artık burası bir zindan değil, aksine büyük bir saray! En azından beni alıkoyan vahşiler öyle görüyor. Benim için, toz toprak kaplı bir barakadan ibaret. Yıldızlar altında uyumayı tercih ederdim, hele ki Bayan Dramali yanı başımda olsaydı. Ancak onun nereye götürülmüş olduğunu bulma görevim bir süreliğine beklemek zorunda.

Kolosslar rahatımı sağlamaya çalışıyorlar. Yemem için ölü hayvanlar getirdiler ve bana bir ateş yaktılar –bunlara bakılacak olur ise onlar için ilgiye layık biriyim. Ayrıca bana kendi yaptıkları çeşitli silahlar da verdiler. Daha önce belirttiğim gibi, bu silahlar son derece ince işçiliğe sahipler. Böyle yaratıkların bu kadar iyi zanaatkârlar olamayacaklarını sanırdım.

Ancak önemsiz ayrıntılarla vakit harcıyorum. Lütfen beni

13

Waxillium'un silahını doğrultacak vakti yoktu. Derhâl ağırlığını arttırıp çeliğini harladı ve vagonlar arasındaki kapıları İtti. Camlar paramparça olurken kapılar bel verip parçalandı ve Miles'ın hızla art arda sıktığı üç mermiyi engelledi.

Tren bir viraja girerken vagon sallandı. Kompartımanlardan dışarı başlar uzandı; kocaman açılmış gözler sesin kaynağını arıyordu. Koridorun sonundaki Miles tekrar Waxillium'a nişan aldı. Yakınlardaki çocuklar ağlıyordu.

Waxillium, *Yolcuları riske atamam,* diye düşündü. *Dışarı çıkmalıyım.*

Silah patlayınca Waxillium kendisini ileri attı. Başına yakın bir yerden seken mermi kıvılcımlar saçtı. Allomansiyle sezememişti. Alüminyumdu.

Waxillium vagonların arasındaki boşluğa fırladı; rüzgâr kükrüyor ve kıyafetini çekiştiriyordu. Miles altıncı mermisini de ateşlerken, Waxillium altındaki bağlama kollarını İtti ve kendisini havaya fırlattı.

Vagonların üzerinde, havada yükseldi. Rüzgâr düşerken onu geriye doğru itti. Birkaç vagon arkada trenin çatısına bir gümlemeyle indi, bir dizinin üstüne çökmüş ve boştaki eliyle de dengesini sağlamaya çalışıyordu. Rüzgâr saçını ve ceketini savuruyordu. Altıpatlarının doğrulttu.

Miles buradaydı. Trende.

Onu şimdi durdurabilirim. Bu işi burada bitirebilirim.

Bir sonraki düşünce ise anında geldi. Yüzcanlı Miles'ı durdurmayı *nasıl* başaracaktı ki?

Hemen ilerisindeki vagonlar arasından maskeli, elinde büyük çaplı bir tabanca olan biri belirdi, belki sadece üç metre uzaktaydı. Miles her zaman isabetliliktense yüksek gücü tercih etmişti. Bir keresinde, vurduğu zaman, vurduğunun yerde *kalacağından* emin olarak birkaç kez ıskalamayı tercih edeceğini söylemişti.

Waxillium bir küfür savurdu ve metalaklını doldurup ağırlığını neredeyse sıfırladı, ardından sağa, çatıdan aşağıya yuvarlandı ve vagonun yan tarafından düştü. Silah sesleri onu takip etti. Bir pencerenin çerçevesini yakalayıp, kendisini vagonun yan tarafına iyice yapıştırdı ve bir ayağını vagonun yan tarafındaki bir oluğa soktu. Azalmış ağırlığı kolayca orada tutunmasına olanak tanıyordu, ancak rüzgâr hafif bedenini sarsıyordu.

Çok ilerde lokomotif kül ve kara duman kusuyordu; altındaki raylar ise fırtına gibiydi. Waxillium sağ elindeki altıpatlarını kaldırıp, vagonun yan tarafına bir eli ve bir ayağıyla tutunmuş olarak bekledi.

Çok geçmeden Miles'ın maskeli yüzü vagonların arasında belirdi. Waxillium hızla tek bir el ateş edip, uluyan rüzgâra karşı daha hızlı gitmesi için mermiyi Allomansi ile İtti. Miles'ı tam sağ gözünden şişledi. Adamın başı geriye doğru savruldu ve arkasındaki vagonun yan tarafına kan saçıldı. Sendeledi, Waxillium da bir kez daha ateş edip alnından vurdu.

Adam elini kaldırıp maskesini söküp attığında, kısa siyah saçları ve gür kaşları olan, atmacayı andıran bir yüz belirdi. Bu *gerçekten de* oydu. Miles. Bir kanun adamı, aklının yanlış yola sapmayacak kadar başında olması gereken bir adamdı. Muhteşem bir güce sahip Çiftsoylu bir Bileştiriciydi. Gözü geri oluştu ve kafasındaki yara göz açıp kapayıncaya dek yok oldu. Kollarında altının metal parıltısı vardı, gömlek kollarının iyice içlerindeydi. Metalakılları kazık biçimindeydi ve ön kollarına saplanmış olarak duruyorlardı, cıvataya benziyorlardı. Derinin içinden geçen metallere Çelikitmeyle dokunmak aşırı derece zordu.

Pas ve Harap! Gözünden vurulmak bile adamı fazla yavaşlatmıyordu. Waxillium yaklaşan bir ağaca nişan aldı ve ateş etti, ardından treni bıraktı ve ağırlığını olabildiğince azalttı. Rüzgârla geriye savruldu ve hızla yanından geçerken ağacın gövdesine saplanmış olan mermiyi İterek, kendisini iki vagonun arasına atmayı başardı. Orada eğilip soluklandı; Miles'ın ateşlediği bir başka mermi yanındaki köşeden sekerken kalbi hızla atıyordu.

Neredeyse ölümsüz biriyle nasıl savaşırdın?

Alçak tepelerin eteklerinden dolanan demiryolu bir virajı daha aldı. Yakınlardaki yeşil tarlalar ve kendi hâlindeki meyve bahçeleri geçip gidi-

yordu. Waxillium vagonun merdivenini kavrayıp kendini yukarı çekti ve vagonun çatısının üzerinden dikkatle baktı.

Miles vagonun üzerinde olanca hızıyla koşarak geliyordu. Waxillium bir küfür savurdu ve Miles ile aynı anda silahını doğrulttu. İlk ateş eden Waxillium olmuştu ve Miles'ı vurduğunda adam yalnızca birkaç adım ötedeydi.

Silahı tutan eline nişan almıştı.

Kurşun eti ve kemiği delip geçerek Miles'ın silahını düşürmesine ve bir küfür savurmasına sebep oldu. Silah vagonun üzerinden bir kere sekti ve yandan düşüp gözden kayboldu. Waxillium memnuniyetle gülümsedi. Miles ise hırladı, ardından vagonun üzerinden atıldı ve Waxillium'a bindirdi.

Waxillium'un başı arkasındaki metale çarptı ve acıdan görüşü beyaz bir parlaklıkla doldu. İnledi, sersemlemişti. *Aptal!* Çoğu kişi hiçbir zaman rakibinin üstüne böyle atlamazdı; ikisini birden hareket hâlindeki trenden düşürme olasılığı fazlasıyla yüksekti. Miles'a ise bunun bir zararı olmazdı.

İkisi de vagonlar arasındaki boşluğa düşmüştü ve oradaki tehlikeli zemin üzerinde duruyorlardı. Miles iki eliyle Waxillium'u yeleğinden yakalayıp kaldırdı ve arkasındaki vagona çarptı. Waxillium refleks olarak Miles'ın karnına tekrar tekrar ateş etti fakat mermiler Miles'ın arkasından çıkıp gidiyor adamın bir an bile duraksamasına neden olmuyordu. Miles Waxillium'u kendine çekti ve suratına bir yumruk indirdi.

Acı gözünü kararttı ve Waxillium'un görüşü bulanıklaştı. Neredeyse dengesini kaybedip altından akıp giden raylara düşecekti. Çaresizce kendisini havaya doğru İtmeye çalıştı. Miles bunun için hazırdı ve Waxillium yükselmeye başlar başlamaz ayağını merdivenin en alt halkasına geçirdi ve sıkıca tutundu. Sersemlemiş olan Waxillium yalpaladı fakat havaya yükselmedi. Daha büyük bir güçle İtti, fakat Miles, kararlı gözlerle asılıyordu.

Miles altındaki raylar üzerindeki tren tekerleklerinin gürültüsü ile rüzgârın uğultusu içinden bağırarak, "Ayağımın tendonlarını yırtabilirsin, Wax," dedi, "ama hemen geri bağlanacaklar. Bence senin vücudun, benimkinden önce pes eder. Daha güçlü İt. Ne olacak görelim."

Waxillium vazgeçti ve vagonlar arasındaki sahanlığa tekrar indi. İnerken Miles'ı kafakola almayı denedi fakat o daha gençti, daha hızlıydı ve daha iyi bir kavgacıydı. Miles hâlâ Waxillium'un yeleğine asılırken eğildi, ardından çekti. Waxillium sendeledi, dengesini sağlayamadı ve Miles'a doğru yalpaladı. Adam da yumruğunu Waxillium'un karnına gömdü.

Waxillium'un acıdan nefesi kesildi. Miles Waxillium'u omzundan yakaladı ve onu çekip yumruğunu tekrar Waxillium'un karnına gömmek üzere hareketlendi.

O yüzden Waxillium da ağırlığını on katına çıkardı.

Aniden, son derece ağır bir şeye asılır olan Miles sendeledi. Gözleri açıldı. Sikkecilerle baş etmeye alışkındı, en yaygın Allomanser türlerinden biri bunlardı, özellikle de suçlular arasında. Ferusimyacılar ise çok daha nadirdi. Miles Waxillium'un ne olduğunu biliyordu fakat bir şeyden haberi olmak ile onu hesaba katmak farklı şeylerdi.

Yediği yumruktan ötürü hâlâ acı içinde ve nefessiz olan Waxillium, Miles'ın göğsüne bir omuz atarak devasa ağırlığını Miles'ı geri püskürtmek için kullandı. Adam bir küfür savurdu ve ardından Wax'i bırakıp hızla döndü ve merdivenden vagonun çatısına doğru tırmanmaya koyuldu.

Wax metalaklına erişmeyi bıraktı ve İterek kendisini havaya fırlattı. Diğer vagonun üzerine indi ve aralarındaki küçük boşluğun karşısındaki Miles'la yüzleşti. Rüzgâr giysilerini savuruyordu ve her iki yanlarında tarlalar akıp gidiyordu. Bir yol ayrımından geçen tren sallandı ve altındaki dengesiz zemin Waxillium'u sendeletti. Bir dizi üzerine çöktü, bir elini de çatıya koydu ve dengesini sağlamak için ağırlığını arttırdı. Miles dimdik ayaktaydı, görünüşe göre sallanan zeminden etkilenmiyordu.

Waxillium insanların bağırışlarını belli belirsiz duyabiliyordu; muhtemelen diğer vagonlara geçmeye, çatışmadan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Şansı varsa, bu gürültü Wayne'in dikkatini çekerdi.

Miles belinin öbür tarafındaki diğer silaha uzandı. Waxillium da ikinci silahına elini attı; ilkini, daha iyi olan tabancasını, dövüşürken düşürmüştü. Hâlâ net göremiyordu, kalbi hızla çarpıyordu, fakat yine de silahına neredeyse Miles ile aynı anda davranmıştı. İkisi de ateş etti.

Bir mermi Wax'in yanını sıyırıp geçerken paltosunu yırttı; kanatmıştı. Kendi mermisi ise Miles'ın dizkapağına isabet etti ve adamın dengesini bozarak sonraki atışının boşa gitmesine neden oldu. Wax dikkatle nişan aldı, ardından Miles'ın elini vurarak eti ve kemiğini tekrar parçaladı. Miles'ın bedeni derhâl iyileşmeye başladı; kemikler tekrar birleşiyor, kasları lastik gibi geri toparlanıyor ve derisi su üzerinde beliren buz tabakası gibi oluşuyordu. Ama silahı düşmüştü.

Miles yere düşen silaha uzandı. Wax ise tabancasını sakince aşağı doğru eğip diğer silahı vurdu ve geriye savrularak trenin sarsıntılı çatısından aşağı düşmesini sağladı.

Miles, "Pas ve Harap!" diye söylendi. "O meretin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?

Hâlâ bir dizinin üzerinde olan Wax silahını başının hizasına dek doğrulttu; hareket eden trenin rüzgârı namludaki dumanı geriye savuruyordu.

Miles tekrar ayağa kalktı. "Biliyor musun, Wax?," diye rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. "Eskiden bir gün seninle çarpışmam gerekecek mi diye düşünürdüm. Bir yanım daima senin yumuşak tarafının buna sebep olacağını düşünürdü; bırakmaman gereken birilerni bırakacağını tahmin ediyordum. Acaba bu yüzden senin peşine düşmem gerekecek mi diye düşünürdüm."

Waxillium karşılık vermedi. Yüzünde duygu izi yoktu, sert bakışını korudu. İçten içe ise canı yanıyor, yediği dayaktan sonra soluklanmaya çalışıyordu. Elini yan tarafına götürüp yarasına bastırdı. Neyse ki çok kötü değildi ama yine de parmaklarını kana buladı. Tren savruldu ve Waxillium da elini tekrar çabucak vagonun çatısına geri koydu.

Waxillium, "Seni bozan neydi, Miles?" diye seslendi. "Servetin cazibesi mi?"

"Bunun parayla ilgili olmadığını çok iyi biliyorsun."

Waxillium, "Altına ihtiyacın var," diye bağırdı. "İnkâr etme. Sürekli Bileştirme yaptığın için her zaman ihtiyacın oldu."

Miles yanıt vermedi.

Waxillium, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Sen bir kanun adamıydın, Miles. Hem de çok iyiydin."

"Ben bir köpektim, Wax. Sahte sözler ve katı emirlerle hizaya sokulmuş bir ittim." Miles birkaç adım geriledi, ardından koşup sıçrayarak aralarındaki boşluğu aştı.

Waxillium dikkatle ayaklandı ve geriye çekildi.

Miles tersçe, "Bana bunu hiç hissetmediğini söylemeye kalkma," diye bağırdı. "Dünyayı düzeltmek için *her gün* çalıştın, Wax. Acıyı, şiddeti, soygunları dindirmeye çalıştın. Asla işe yaramadı. Ne kadar çok adam vurduysan, o kadar çok sorun çıktı."

Waxillium, "Kanun adamının hayatı böyledir," dedi. "Vazgeçseydin, bunu anlardım. Ama karşı tarafa geçmene gerek yoktu."

Miles, "Ben *zaten* karşı taraftaydım," dedi. "Suçlular nereden geliyor? Ona buna saldırıp, adam öldürmeye koyulan komşu dükkândaki esnaf mıydı? Kasabanın yakınlarında, babalarının çorak çiftliğinde çalışarak büyüyen çocuklar mıydı?

"Hayır. Toprağı kazıp en son keşfedilen zenginlikleri çıkarmaları için şehirden gönderilen, ondan sonra maden tükendiği zaman da bir kenara atılan madencilerdi. Servet avcılarıydı. Macera arayan şehirli, zengin aptallardı."

Waxilllium gerilemeye devam ederken, "Kim oldukları umurumda değil," dedi. Sondan bir önceki vagonun üzerindeydi. Geri çekilecek yeri giderek tükeniyordu. "Ben kanuna hizmet ettim."

Miles, "Ben de," dedi. "Ama şimdi daha iyi bir şeye hizmet ediyorum. Kanunun özüne; ama gerçek adaletle karıştırılmış. Bir alaşım, Wax. İkisinin en iyi kısımlarının birleştirilmiş hâli. Şehrin bana gönderdiği pisliklerin peşinden koşmaktan daha iyi bir şey yapıyorum.

"Bunu hiç fark etmediğini söyleyemezsin. Son beş yıldaki 'en büyük vurgunun' olan Ceset Pars'a ne demeli? Onun peşine düştüğün zamanı, uykusuz gecelerini, gerginliğini hatırlıyorum. Yaşlı Burlow'un kızını sen bulasın diye öldürüp, Weathering'in ortasındaki tozun toprağın içine bıraktığı yerdeki kanı hatırlıyorum. O nereden geldi dersin?"

Waxillium yanıt vermedi. Pars şehirden gelmiş bir katil, dilencileri öldürürken yakalanmış bir kasaptı. Yabanlar'a kaçmıştı ve korkunç saplantısını tatmin etmek için orada tekrar işe koyulmuştu."

Miles ilerlerken, "Onu durdurmadılar," diye çıkıştı. "Sana yardım göndermediler. Yabanlar'ı umursamadılar. Hiç kimse Yabanlar'ı umursamıyor; bizi çöplerini boşaltacakları bir yer gerekmedikçe fark etmiyorlar bile."

Wax, "Sen de bu yüzden onları soyuyorsun," diye seslendi, "kızlarını kaçıyor, engel olmaya kalkışanları da öldürüyorsun, öyle mi?"

Miles bir adım daha attı. "Yapılması gerekeni yapıyorum, Wax. Kanun adamlığının kuralı da bu değil mi? Kanun adamı olmayı bırakmadım; insan kanun adamlığını asla bırakamaz. İçine işler. Kimsenin yapmayacağı şeyi yaparsın. Mazlumun yanında olur, işleri düzeltir, suçluları durdurursun. Ben sadece namlumu daha güçlü türden suçlulara çevirmeye karar verdim, hepsi bu."

Waxillium hayır der gibi başını salladı. "Kendinin bir canavara dönüşmesine göz yumdun, Miles."

Miles, kısa saçları rüzgârda dalgalanırken, "Böyle diyorsun ama gözlerin, Wax," dedi. "Gerçek orada görünüyor. Görebiliyorum. Demek istediğimi *anlıyorsun*. Bunu sen de hissettin. Haklı olduğumu *biliyorsun*."

"Sana katılacak değilim."

Miles, sesini yumuşatarak, "Senden bunu istemeyeceğim," dedi. "Sen her zaman uslu bir köpek oldun, Wax. Sahibin seni dövünce, sen sadece

sızlanıp nasıl daha iyi hizmet verebileceğini düşünürsün. Birlikte iyi bir biçimde çalışabileceğimizi sanmıyorum. Burada değil."

Miles ileri atıldı.

Waxillium tüm ağırlığını metalaklına aktardı ve geri sıçrayarak rüzgârın kendisini alıp beş altı metre öteye sürüklemesine izin verdi. Ağırlığını arttırdı ve son vagonun üzerine indi. Banliyölere yaklaşıyorlardı; Dış Çember'in bitki örtüsü buralarda seyrekleşiyordu.

Miles, "Durma, kaç!" diye seslendi. "Ben de geri gidip Lord Harms'ın küçük piçini alayım! Wayne'i de. O herifin kafasına bir kurşun sıkmak için epeydir bahane arıyordum." Dönüp diğer yöne doğru ilerlemeye koyuldu.

Waxillium bir küfür savurup ileri atıldı. Miles döndü, dudakları soğuk bir gülümsemeyle genişliyordu. Eğildi ve çizmesinin arkasından uzun bir bıçak çekip çıkardı. Bu da alüminyumdu; Waxillium, Miles'in üzerinde tek bir parça bile Allomantik etkileşimli metal göremiyordu.

Waxillium, *Onu trenden atmam gerek*, diye düşündü. Miles'ı burada yenemeyecek, işini kalıcı olarak bitiremeyecekti. Daha kontrollü bir ortama ihtiyacı vardı. Ayrıca plan yapmak için zaman da gerekiyordu.

O yaklaşırken, Waxillium silahını kaldırdı ve Miles'ın elini vurarak bıçağı düşürmeye çalıştı; ama adam bıçağı döndürüp sol kolunun ortasına sapladı, etinin diğer tarafından çıkana dek de bastırmıştı. Gözünü bile kırpmamıştı. Onu öldürmüş olması gereken yüzlerce yaradan sonra, Miles'ın acıya karşı tamamen duyarsız hâle geldiğini iddia eden hikâyeler Yabanlar'ın her tarafında dolaşırdı.

Miles elini uzattı; Waxillium'u yakalamaya hazırdı. Ama aynı zamanda göz açıp kapayıncaya dek bıçağı da saplayabilirdi. Waxillium da kendi bıçağını çekti ve sol eline aldı. İkisi bir süre birbirlerinin etrafında döndüler; Waxillium'un arttırdığı ağırlığı sallanan vagonun üzerinde dengesini korumasına yardımcı oluyordu. Hâlâ çok sağlam bir zemin değildi ve alnından ter akıyor ve rüzgârla yana savruluyordu.

Uzaktaki vagonlardan birkaç ahmak başlarını yukarı uzatmış, gösteriyi izlemeye çalışıyordu. Ne yazık ki, bu ahmakların hiçbirisi Wayne değildi. Waxillium hızlı bir adımla öne doğru atılacakmış gibi yaptı fakat Miles bunu yemedi. Waxillium vasat bir bıçak dövüşçüsüydü, Miles ise en iyilerinden biri olarak tanınırdı. Ama eğer Waxillium ikisini birden trenden aşağı yuvarlayabilirse...

Bu hızda onu değil, beni gebertir, diye düşündü. *Tabii eğer altımda İtecek bir şey olmazsa. Hay pas tutası. Bu iş zor olacak.*

Yalnızca tek bir şansı vardı; bu da dövüşü çabucak bitirmekti.

Miles onu yakalamak üzere yaklaştı. Waxillium bir nefes aldı ve adım atarak Miles'a yaklaştı, Miles buna şaşırmış görünüyordu ancak yine de Waxillium'in kolunu kavramıştı. Diğer eliyle Miles kendi kolundaki bıçağı çekip çıkararak Waxillium'a doğru saplamaya hazırlandı. Waxillium çaresizlikle ağırlığını arttırdı ve Miles'ın göğsüne doğru omzunu savurdu.

Ne yazık ki Miles bu hareketi bekliyordu. Kendini vagonun üzerine bırakıp yuvarlandı ve Waxillium'un bacaklarını tekmeledi.

Bir anda Wax havada yuvarlanarak, demiryolu raylarının yanındaki taş ve çakıllara doğru düşüyordu. İçindeki ilkel bir yanı ne yapacağını biliyordu. Kendi elindeki bıçağı İtti; bıçak elinden kurtulup hemen altındaki toprağa saplandı. Aynı anda ağırlığını azaltınca bu onu havaya fırlattı. Rüzgâra kapıldı. Takla atıyordu ve yön duygusunu tamamen yitirmişti.

Düştü ve yuvarlanıp sert bir şeye çarptı. Durdu fakat görüşü dönmeye devam ediyordu. Gökyüzü yuvarlanıyordu.

Her şey hareketsizleşti. Görüşü yavaş yavaş normale dönüyordu. Otlarla kaplı bir tarlanın ortasında yapayalnızdı. Tren, raylarda dumanı tüte tüte gidiyordu.

İnleyip olduğu yerde döndü. *Benim yaşımdaki bir adamın böyle şeyler yapmaması gerek*, diye düşünüp ayağa kalkmaya çalıştı. Son birkaç yıla dek yaşlandığını hissetmeye başlamamıştı ancak artık kırkını devirmişti. Yabanlar standartlarına göre antika sayılacak yaştaydı.

Omzu sızlarken uzaklaşan trenin ardından baktı. Asıl mesele, Miles'ın söylediklerinin bir tanesinin doğru olmasıydı.

İnsan kanun adamlığını asla bırakamazdı.

Waxillium dişlerini sıktı ve ileri atıldı. Düşerken düşürdüğü silahı aldı; Allomansi sayesinde bulması kolay olmuştu. Ardından bir çırpıda sıçradı ve rayların üzerine indi.

Demiryolunu İterek havaya fırladı. Yeterince yükseğe ulaşınca arkasında kalan rayları İterek ileri fırladı. Bir tane aşağı doğru dikkatli İtiş, bir tane de geriye doğru sürekli İtiş. Etrafında rüzgâr kükredi, kıyafetini gürültüyle dalgalandırıyordu; yanındaki yaradan kan sızıyordu.

Bunda, Sikkeci uçuşunda, heyecan veren bir şey vardı. Diğer hiçbir Allomanserin bilemeyeceği bir özgürlüktü. Havalanınca, yıllar önce, Yabanlar'da kaderinin peşinden giderken hissettiği sarhoşluğu hissediyordu. Sispaltosunun üzerinde ve sislerin de etrafında olmasını diledi. Sislerin

içinde olduğunda, her şey her zaman daha iyi işliyor gibi görünüyordu. Dürüstleri korudukları söylenirdi.

Birkaç saniye içinde trene yetişti ve kendisini hızla trenin üzerine savuracak bir eğriyle ileri atıldı. Vagonların çatıları üzerinde, küçük bir siluet yürüyor, Wayne ve Marasi'ye doğru ilerliyordu.

Waxillium yere sert bir iniş yapmamak için aşağı doğru İtti ama aynı zamanda ağırlığını da arttırdığından, trenin çatısına indiğinde çevresini çökerterek bir krater oluşturdu. Doğruldu ve sanki mermi dolduracakmış gibi altıpatlarını açtı. Kovanlar ve ateşlenmemiş mermiler havaya sıçrarken bir tanesini yakaladı.

Miles hızla döndü. Waxillium kovanı adama doğru fırlattı.

Miles şaşırmış gibi görünerek kovanı havada yakaladı.

Waxillium "Hoşça kal," dedi ve o kovanı var gücüyle İtti.

Miles'ın gözleri kocaman açıldı. Eli geriye doğru savrularak göğsüne çarptı ve sonra da trenden aşağı uçtu. Kovana uygulanan İtmenin kuvveti ona aktarılmıştı. Tren bir viraja girerken Miles havada bir yay çizdi ve diğer taraftaki taşlık zemine çakıldı.

Waxillium oturdu, ardından sırtüstü uzanıp gözlerini gökyüzüne çevirdi. Derin bir soluk aldı, her yanı ağrıyordu, elini yanındaki yarasına bastırdı. Aşağı inmeden önce tren bir sonraki istasyona varana dek bekledi.

* * *

Makinist, "Emirler böyle, lordum," dedi. "Yolcu vagonlarında silah sesi işitsem bile. *Hiçbir* şekilde durmuyoruz. Duranı Arakçılar yakalıyor."

Waxillium, üzerinde makinist çırağı yeleği olan genç bir adamın verdiği bir bardak suyu memnuniyetle alırken, "Sorun değil," dedi. "Eğer dursaydın, muhtemelen ben ölmüş olurdum."

İstasyondaki küçük bir odada oturuyordu. Geleneksel olarak yakınlardaki arazinin sahibi olan evin düşük mertebeli bir üyesine ait olur ve onun tarafından işletilirdi. Lordun kendisi yoktu fakat vekilharcı hemen yerel cerraha haber göndermişti.

Waxillium ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarmıştı, bir sargıyı yan tarafına bastırıyordu. O cerrahı bekleyecek kadar vakti olup olmadığından emin değildi. Miles bir saatlik bir koşuyla bu istasyona ulaşabilirdi. Neyse ki o hızını arttırabilen bir çelik Ferusimyacısı değildi.

Muhtemelen bir saati vardı ama en kötüsüne hazırlıklı olmak en iyisiydi. Eğer Miles bir at bulacak olursa, daha erken varabilirdi. Ayrıca Wa-

xillium Miles'ın Bileştirmesinin dayanıklılığına etkilerinden emin değildi. Belki normalde olması gerekenden daha uzun mesafeleri koşabiliyordu.

Bir başka çırak içeri girerek, "Adamlarınızı çıkardık sayılır, lordum," dedi. "O kilitleri açmak bu kadar zor olmamalıydı!"

Waxillium suyunu içti. Miles tuzağını iyi planlamıştı. Wayne ve Marasi, içerideki diğer herkesle birlikte, dış kapıların kilitlerine sıkıştırılan metal çubuklar yüzünden içeride mahsur kalmışlardı. Miles, Waxillium kompartımandan çıkana dek beklemiş, ardından onun peşine düşmeden önce diğerlerini sessizce içeri hapsetmişti.

En azından bu konuda şanslı olmuşlardı. Miles basitçe onları öldürmemişti. Ancak denememesi mantıklıydı. Kendi kendini iyileştirebilecek olan Wayne'i öldürmek için içeriye girmek, Waxillium'un geri gelmesine neden olabilirdi; bu da Miles'ın ikisinin arasında kalması demekti, riskli olurdu. Miles bunun için fazlasıyla dikkatliydi. Asıl hedef Waxillium'du. Asıl amaca erişinceye dek diğerlerinin kilitli kalması daha iyiydi.

Waxillium makiniste, "Trenini tekrar hareket ettirmeniz gerek," dedi. Makinist, koyu kahverengi bir sakalı ve üstü yassı bir kepi olan tıknaz bir adamdı. "Arakçıların tehditi altındasınız. Treni şehrin göbeğine dek götürmeliyiz. Zaman kaybedemeyiz."

"Ama yaranız, lordum!"

Waxillium, "Bir şey olmaz," dedi. Yabanlar'da çoğu zaman yarasını bir cerraha göstermeden önce günler, hatta haftalar geçerdi.

"Biz..."

Kapı açıldı ve Marasi içeri daldı. Mavi elbisesi malikânedeki patlamadan dolayı yanıktı, ancak parlak dış katmanın altından görünen dantelli katmanlara rağmen, yine de üzerine yakışıyordu. Korsesini sıkı sıkıya saran mavi yeleğinin en alt düğmesi yoktu; muhtemelen düşerken kopmuştu. Waxillium bunu daha önce fark etmemişti.

Kanlı sargıyı görür görmez Marasi ellerini ağzına götürdü, ardından Waxillium'u gömleksiz gördüğü için pancar gibi kıpkırmızı oldu. Her ne kadar saçlarına ak düşmeye başlamış olsa da, hâlâ kendi yaşından çok daha genç bir adamın sıkı kaslarına sahip olduğu için anlık bir gurur hissetti.

Marasi, "Ah, *Ahenk* adına!" dedi. "İyi misiniz? O sizin kanınız mı? Burada olmalı mıyım? Gidebilirim. Muhtemelen gitmem gerekiyor, değil mi? İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

Wayne, Marasi'nin arkasından kafasını uzanıp, "Yaşayacak," dedi. "N'aptın Wax? İçine mi düştün?"

Waxillium sargılarını çıkarırken, "Miles beni buldu," dedi. Görünüşe göre yaranın kanaması neredeyse durmuştu. Çıraklardan birinden başka bir sargı aldı, ardından yarasını sarmak üzere hazırladı.

Marasi, "Öldü mü?" diye sordu.

Waxillium, "Onu birkaç kez daha öldürdüm," dedi, "ve daha önce deneyenlerinkinden fazla etkili olmadı."

Wayne, "Onun metalakıllarını sökeceksin," dedi. "Tek yolu bu."

Waxillium, "Otuz tane birden takıyor," dedi, "hepsi etine batırılmış durumda; her birisi de neredeyse her yarayı iyileştirmeye yetecek kadar sağlık dolu." Bir Lehimkol ya da Wayne gibi daha zayıf bir Altınilik bile, doğrudan kafasından vurularak öldürülebilirdi. Miles o kadar hızlı iyileşiyordu ki, bu bile onu öldüremezdi. İyileşme gücünü sürekli olarak kullandığı söyleniyordu. Waxillium'un Bileştirme hakkında bildiklerine göre, bir kez başladığında, durması çok tehlikeli olabilirdi.

Wayne, "Tam senlik iş, desene!" dedi.

Marasi kapı ağzında biraz daha oyalandı, ardından görünüşe göre bir karara vararak içeri atıldı. Waxillium'un oturduğu sıranın yanında dizleri üzerine çökerek, "Yaranıza bir bakayım," dedi.

Waxillium yüzünü buruşturdu, fakat yarasını sarmayı bıraktı ve kadının sarılı bezi açmasına izin verdi. Marasi yarayı inceledi.

Makinist üzerine ağırlığını verdiği ayağını değiştirirken, "Cerrahlıktan anlar mısınız, leydim?" diye sordu. Kadının odadaki varlığından biraz rahatsız olmuşa benziyordu.

Marasi, "Üniversiteye gidiyorum," dedi.

Waxillium, *Ha, doğru,* diye düşündü.

Wayne, "Ee?" diye sordu.

Marasi yarayı dürtükledi. "Ahenk tarafından bizzat koyulan üniversite kuralları, geniş çaplı bir eğitim verilmesini emrediyor."

Wayne, "Evet, şişkoları da almak zorunda olduklarını biliyorum," dedi.

Marasi durdu. "Iı... O anlamda geniş çaplı demiyorum, Wayne."

Waxillium, "Öğrenciler, bir uzmanlık alanı seçmeden önce, her konudan biraz eğitim almak zorundalar," dedi.

Marasi, "Buna temel ilk yardım ve bazı küçük cerrahi işlemler de dâhil," dedi. "Tabii bir de kapsamlı anatomi dersleri."

Wayne kaşlarını çattı. "Dur. Anatomi. Yani, anatominin *hepsini birden* mi diyorsun?"

Marasi kızardı. "Evet."

"Öyleyse..."

Marasi, yüzü hâlâ kıpkırmızı bir hâlde, "Öyleysesi, sınıfta benim tepkilerimi izlemek çok popüler bir işmiş gibi görünüyordu," dedi. "Ve ben şu anda bunlara takılıp kalmak istemiyorum, Wayne, teşekkür ederim. Buna dikiş atılması gerek Waxillium."

"Sen yapabilir misin?"

"Ee... Daha önçe *yaşayan* birinin üzerinde hiç denemedim..."

Wayne, "Oho," dedi, "Ben ilk kez gerçek adam dövmeden önce, düello değneklerimle manken pataklayarak aylar harcadım. Bu da aynı şey sayılır."

Waxillium, "Bana bir şey olmaz, Marasi," dedi.

Marasi söylediğini işitmemiş gibi, usulca, "Ne kadar çok yara izi var," dedi. Waxillium'un göğsüyle yanlarına bakıyor ve görünüşe göre eski kurşun yaralarını sayıyordu.

Waxillium sargısını değiştirip sıkıca bağlarken karşılık olarak, "Yedi tane var," dedi.

Marasi, "*Yedi* kez mi vuruldunuz?" diye sordu.

Waxillium, "Kurşun yaralarının çoğu, eğer onlarla nasıl ilgileneceğini bilirsen, ölümcül değildir," dedi. "Gerçekten..."

Marasi elini dudaklarına götürüp, "Ah," dedi. "Yani, ben kayıtlarımızda yalnızca beş tane var demek istemiştim. Bir ara diğer ikisinin hikâyelerini de gerçekten dinlemek isterim."

Waxillium yüzünü buruşturup, "Tabii," dedi ve ayağa kalktı. Eliyle gömleğini işaret etti.

Marasi, "Hay aksi," dedi. "Kulağa hoş gelmedi, değil mi? Ben bu kadar sık olarak vurulmuş olmanızdan etkilendim. Gerçekten."

Wayne, "Vurulmak o kadar da etkileyici bir şey değil," diye belirtti. "Marifet vurulmakta değil. Zor olanı mermilerden *sakınmak*."

Waxillium bir kolunu gömleğe sokarken homurdandı.

Marasi ayağa kalktı. "Giyinebilesiniz diye arkamı döneceğim," dedi ve hızla arkasını dönmeye başladı.

Waxillium duygusuzca, "Döneceksin," dedi.

"Ee, evet."

"Giyinebileyim diye."

"Sanırım biraz aptalca olur."

Waxillium gülümseyerek, "Biraz," dedi ve diğer kolunu da gömleğe soktu. Düğmelerini iliklemeye başladı. Görünüşe göre Wayne o kadar eğlenmişti ki, ayakta bile zor duruyordu.

Marasi ellerini kaldırıp yanaklarına dayarken, "Pekâlâ," dedi. "Zaman zaman biraz heyecanlandığımın *ben de* farkındayım. Sadece, bir şeylerin patlamasına, insanlara ateş edilmesine ve içeri girdiğimde arkadaşlarımı yarı çıplak ve kana bulanmış hâlde bulmaya alışık değilim! Bunların hepsi benim için yeni."

Waxillium bir elini kadının omzuna koyarak, "Sorun değil," dedi. "Samimi olmaktan çok daha kötü şeyler vardır, Marasi. Dahası, Wayne de bunlara yeni başlarken çok daha iyi değildi. Öyle bir telaşlanıyordu ki, bir seferinde..."

Wayne, "Hop!" dedi, "Şimdi *bunu* kurcalamaya gerek var mı?"

Marasi, ellerini indirip, "Ne?" dedi

Wayne, "*YOK BİR ŞEY*," diye yanıtladı. "Yürüyün. Yola koyulmamız gerek, değil mi? Eğer Miles Katiloğlu hâlâ hayattaysa, bizi vurmaya geliyordur, değil mi? Epey bir vurulma tecrübesi olduğundan Wax o işte iyi olsa da, bugünlük sırasını savmıştır bence."

Waxillium yeleğini giyerken, "Doğru söylüyor," dedi ve omzuna silah kılıfların geçirirken yüzünü buruşturdu.

Marasi, "İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

Wayne kapıyı onlar için açık tutarken, "Bir şeyi yok," dedi. "Eğer zahmet eder de hatırlarsan, bugünün erken saatlerinde *benim* neredeyse bütün pas tutası sırtımı patlamada yanıp gitti ama ona gösterdiğin sempatinin bir gıdımını bile göremedim."

Marasi, yanından yürüyüp giderken, "O başka," dedi.

"Nasıl başka? Neden? İyileşiyorum diye mi?"

Marasi, "Hayır," dedi, "Çünkü, seni sadece kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen bile, şu ya da bu sebepten dolayı ara sıra patlatılmayı hak ettiğinden oldukça eminim."

Wayne, "Oy," dedi. "Pek sert oldu."

Waxillium ceketini giyerken, "Ama yalan mı?" diye sordu. Epey paralanmış gibi görünüyordu.

Wayne, "Öyle demedim ama, değil mi?" diye yanıtladı ve hapşırdı. "Yürü, oğlum, yürü; uyuşukluk etme. Pas tutasıca! İyi ki bir vuruldun, ha. Bıraksak bütün gün yatacaksın. Haydi, yola koyulalım!"

Waxillium Wayne'in yanından geçti. Kendini gülümsemeye zorladı ancak kendini ceketi gibi epey bir paralanmış hissetmeye başlıyordu. Fazla vakit yoktu. Miles maskesini çıkarmıştı, fakat Waxillium'u öldürmeyi beklediği açıktı. Artık kimliğinin açığa çıktığını biliyordu ve bu onu daha da tehlikeli yapacaktı.

Eğer Miles ve adamları daha fazla alüminyum için soygun yapacaklarsa; bunu yakında yapacaklardı. Bir sevkiyat varsa muhtemelen bu gece. Waxillium yakında bir sevkiyat bekliyordu; gazetelerde Tekiel Evi'nin yeni zırhlı yük vagonlarıyla övünmesinden bahseden bir şeyler okumuştu.

Vagona doğru yürürlerken Wayne usulca, "Peki geri dönünce ne yapacağız?" diye sordu. "Plan yapmak için güvenli bir yere ihtiyacımız olacak, değil mi?"

Waxillium, Wayne'in neyin peşinde olduğunu bildiğinden iç geçirdi. "Muhtemelen haklısın."

Wayne gülümsedi.

Waxillium, "Ben olsam, Ranette'in yakınlarındaki hiçbir yeri 'güvenli' diye tarif etmezdim," dedi. "Özellikle eğer sen de oradaysan."

Wayne keyifle, "Patlatılmaktan iyidir," dedi. "Büyük ölçüde."

14

Waxillium şehir evinin kapısını çaldı. Çevrelerindeki bölge tipik bir Elendel mahallesiydi. Gür, yemyeşil ceviz ağaçları parke taşlı sokağın iki yanında uzanıyordu. Şehre döneli yedi ay geçmesine karşın, hâlâ ağaç görünce şöyle bir bakıyordu. Yabanlar'da bu kadar büyük ağaçlar nadirdi. Burada ise, bir sokak dolusu ağaç vardı ama insanların pek de umrunda değildi.

Wayne ve Marasi ile birlikte dar, tuğla cepheli evin verandasında duruyorlardı. Waxillium elini indirmeye fırsat bulamadan kapı ardına dek açıldı. İçeride zayıf, uzun bacaklı bir kadın dikiliyordu. Koyu renk saçları, omuz hizasında bir kuyrukta toplanmıştı, kahverengi pantolon ile beyaz, sade, dantelli bir gömleğin üzerine Yabanlar tarzında uzun bir deri palto giymişti. Waxillium ile Wayne'e şöyle bir baktı, ardından tek kelime etmeden kapıyı çarpıp kapattı.

Waxillium Wayne'e bir bakış attı, ardından ikisi de yana doğru birer adım attılar. Marasi yüzünde bir şaşkınlıkla onlara bakarken Waxillium kadını kolundan yakaladı ve kenara çekti.

Kapı tekrar çarpılarak açıldı ve kadın dışarıya pompalı bir tüfek doğrultu. Kenara çekilmiş olan ikisine baktı, ardından gözlerini kıstı.

"Ona kadar sayacağım," dedi. "Bir."

Waxillium, "Sakin ol, Ranette," diye başladı.

Kadın hızla, "İki, üç, dört, beş," diye saydı.

"Gerçekten de şimdi bunu..."

"Altı, yedi, sekiz." Silahı kaldırıp onlara nişan aldı.

Waxillium, "İyi, peki..." dedi ve merdivenlerden hızla indi, Wayne de düşmesin diye eliyle arabacının şapkasını tutarak onun peşinden gitti.

Marasi usulca, "Bizi gerçekten de vurmayacaktı, değil mi?" diye sordu.

"Dokuz!"

Yüksek ağaçların altındaki kaldırıma vardılar. Arkalarında kapı gümleyerek kapandı.

Waxillium derin bir nefes alıp arkasını döndü ve eve baktı. Wayne ağaçlardan birinin gövdesine yaslanıp gülümsedi.

Waxillium, "Evet, çok iyi gitti," dedi.

Wayne, "Hı hı," diye yanıtladı.

Marasi, "*İyi* mi?" diye sordu.

Waxillium, "İkimiz de vurulmadık," dedi. "Söz konusu Ranette olunca, her zaman emin olamıyorsun. Özellikle yanında Wayne de varsa."

Wayne, "Ya, bak haksızlık etme şimdi," dedi. "O beni sadece üç kere vurdu."

"Callingfale'i unutuyorsun."

Wayne, "O ayaktandı," dedi. "Sayılmaz bile."

Marasi dudaklarını büzüp binayı inceledi. "Siz ikinizin değişik arkadaşları var."

"Değişik mi? Yok, o sadece öfkeli." Wayne gülümsedi. "Sevgisini böyle gösteriyor."

"İnsanları vurarak mı?"

Waxillium, "Wayne'e aldırma," dedi. "Ranette kaba olabilir ama Wayne'den başkasını nadiren vurur."

Marasi başıyla onayladı. "Öyleyse... Gitmeli miyiz?"

Waxillium, "Bir dakika bekle," dedi. Yanlarında Wayne ıslık çalmaya başlayıp köstekli saatine baktı.

Kapı tekrar ardına dek açıldı, Ranette pompalı tüfeğini omzuna dayamıştı. "Gitmiyorsunuz!" diye seslendi.

Waxillium, "Yardımına ihtiyacım var," diye cevap verdi.

"Senin kafanı suya sokup bine kadar yavaşça saymaya ihtiyacın var!"

Waxillium, "Hayatlar söz konusu, Ranette!" diye bağırdı. "Masum insanların hayatları."

Ranette silahını doğrultup nişan aldı.

Wayne Marasi'ye, "Endişelenme," dedi. "Bu mesafeden, saçmalar muhtemelen ölümcül olmaz. Gözlerini kapat ama."

Waxillium sakince, "Yardımcı olmuyorsun, Wayne," dedi. Ranette'in ateş etmeyeceğinden emindi. Tamam, oldukça emindi. Herhâlde etmezdi.

Wayne, "Ha, sen benim yardım etmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Peki. Sana verdiğim o alüminyum tabanca hâlâ sende mi?"

Waxillium, "Belimin arkasına sıkıştırdım," dedi. "Mermisi yok."

Wayne, "Hey, Ranette!" diye seslendi. "Sana güzel bir silah getirdik!"

Kadın tereddüt etti.

Waxillium, "Bir dakika," dedi. "Onu ben kendime..."

Wayne ona, "Bebeklik yapma," dedi. "Ranette, tamamı alüminyumdan yapılmış bir altıpatlar!"

Kadın pompalı tüfeğini indirdi. "Gerçekten mi?"

Wayne, Waxillium'a, "Çıkar," diye fısıldadı.

Waxillium iç geçirip elini paltosunun altına uzattı. Altıpatları kaldırınca sokaktan geçenlerin bazılarının dikkatini çekti. Birkaç tanesi hızla yollarını değiştirip başka yöne ilerlediler.

Ranette yaklaştı. O bir Yalpacıydı ve sadece demir yakarak çoğu metali tespit edebilirdi. "Peki o zaman," diye seslendi. "Rüşvet getirdiğinizi *baştan* söyleseydiniz ya. Bu, sizi affetmemi sağlamaya yetebilir!" Verandasından aşağı ağır adımlarla indi; tüfeğini omzunun üstüne asmıştı.

Waxillium sessizce, "Bu altıpatların bir *ev dolusu* silah almaya yetecek kadar para ettiğini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Sanırım bunun için seni *ben* vurabilirim."

Wayne, "Wayne'in işlerine akıl sır ermez," dedi. "Veren de odur, alan da odur. Bu böyle biline. Ölçülüp biçile."

"Suratına inerken yumruğumu ölçüp biçersin." Ranette merdivenlerden inip yanına gelirken Waxillium yüzüne bir gülümseme takındı; ardından altıpatları gönülsüzce uzattı.

Ranette silaha uzman gözüyle bir baktı. "Hafif," dedi. "Kabzanın altında ya da namluda imalatçısının işareti yok. Bunu nereden buldunuz?"

Waxillium, "Arakçılardan," dedi.

"Kim?"

Waxillium iç geçirdi. *Ha, doğru ya.*

Marasi, "Nasıl olur da Arakçılar'ın kim olduğunu bilmezsiniz?" diye söze girdi. "Son iki aydır şehirdeki tüm gazetelerde haberleri çıktı. Herkes onlardan bahsediyor."

Ranette altıpatların silindirini açıp haznelerini incelerken, "Herkes aptal," dedi. "Sinirimi bozuyorlar, sevdiklerim bile. Bunun alüminyum mermileri de mi vardı?"

Waxillium başıyla onayladı. "Hiç tabanca mermimiz yok. Sadece birkaç tüfek mermisi var."

"İyi çalışıyorlar mıydı?" diye sordu. "Kurşundan daha güçlü fakat çok daha hafiftir.Acil durdurucu kuvvetleri daha az olacaktır, orası belli, fakat yine de hedefe çarpar çarpmaz parçalanırlar. Doğru yerden vuracak olursa epey ölümcül olabilirler. Tabii hava direncinin hedefe varmalarından önce mermileri fazlasıyla yavaşlatmayacağını düşünürsek. Etkili menzil çok daha az olmalı. Ayrıca namlu için de son derece aşındırıcı olacaktır."

Waxillium, "Hiç ateşlemedim," dedi. Sırıtan Wayne'e dik dik baktı. "Biz... Ee... Onu sana saklıyorduk. Ve eminim mermiler, altıpatlardan çok daha ağır bir alaşımdandı, gerçi daha onları test etme fırsatı bulamadım. Kurşun mermilerden daha hafifler ama saf alüminyumun olacağı hafiflikten çok uzaklar. Oran yine de yüksek, fakat alaşım bu sorunların çoğunu bir biçimde çözüyor olmalı."

Ranette homurdandı. Silahı kayıtsızca Marasi'ye doğru salladı. "Bu süs kim?"

Waxillium, "Bir arkadaş," dedi. "Ranette, bizi arayanlar var. Tehlikeli birileri. İçeri gelebilir miyiz?"

Ranette altıpatları beline sıkıştırdı. "Pekâlâ. Ama eğer Wayne bir şeye, *herhangi bir şeye*, dokunacak olursa, o parmaklarını uçururum."

* * *

Binaya giderlerken Marasi dilini tuttu. Kendisinden "süs" olarak bahsedilmesinden pek hoşlandığını söyleyemezdi. Ama vurulmamaktan *oldukça* hoşlanıyordu, bu yüzden sessiz kalmak mantıklı görünüyordu.

Sessiz kalmakta iyiydi. Yirmi yıldan fazla bir süredir bunun için eğitilmişti.

Ranette arkalarından kapıyı kapatıp arkasını döndü. Şaşkınlık verici bir biçimde, kapıdaki tüm kilitler *kendiliğinden* durdukları yerde dönerek kapandı ve kilitlendi. Bir düzine kadar kilit vardı ve ani hareketlilikleri Marasi'yi ürkütmüştü. *Firari'nin Ölümcül Adı aşkına!*

Ranette pompalısını kapının yanındaki bir sepetin içine bıraktı; görünüşe göre kadın, sıradan insanların şemsiyelerini koydukları yere silahını koyuyordu. Ardından dar koridorda onların yanından geçti. Elini sallayınca

iç kapının yan tarafındaki bir tür manivela yalpaladı. Kadın girişe yaklaşırken kapı ardına dek açıldı.

Ranette de Allomanserdi. Tabii ya. Alüminyumu o yüzden tanıyabilmişti. Kapıya vardıklarında Marasi kapının açılmasını sağlayan mekanizmayı inceledi. Çekildiğinde kapının öbür tarafındaki bir ip, makara ve manivelalar düzeneğini hareket ettiren bir kol vardı.

Marasi kapı eşiğinden geçerlerken, *Her iki tarafta da bir tane var*, diye fark etti. *Elini kaldırmasına gerek kalmadan kapıları iki taraftan da açabiliyor.* Bu müsriflikmiş gibi görünüyordu. Öte yandan, Marasi ne hakla başka birinin Allomansisini nasıl kullandığını eleştirebilirdi ki? Bu elleri sık sık dolu olarak dolaşan biri için kesinlikle faydalı olurdu.

Diğer taraftaki oturma odası bir atölyeye dönüştürülmüştü. Dört yanda da büyük tezgâhlar vardı, duvarlara çakılmış çivilerde etkileyici bir çeşitliliği olan aletler asılıydı. Marasi tezgâhların üzerini kaplayan makinelerin hiçbirini tanımıyordu; ancak pek çok kelepçe ve dişli vardı. Yerde rahatsız edecek kadar fazla sayıda kıvrımlı elektrik kablosu vardı.

Marasi adımlarına çok dikkat etti. Kabloların içindeyken elektrik tehlikeli olmuyordu, değil mi? Elektrikli aletlere gereğinden fazla yaklaşan insanların, âdeta yıldırım çarpmış gibi yandığına dair hikâyeler duymuştu. Ayrıca insanlar bu güç kaynağını her şey için kullanmaktan bahsediyordu; atların yerine geçmesinden, kendi kendine öğüten değirmenler yapmaktan, asansörleri çalıştırmaktan. Rahatsız ediciydi. Eh, Marasi fazla yakınına gitmeyecekti.

Ranette'in Allomansisine karşılık olarak kapı arkalarından şiddetle kapandı. Bunu yapmak için bir kolu Çekmesi gerekirdi; bu da onun bir Yalpacı olduğu anlamına geliyordu, Waxillium gibi Sikkeci değildi. Wayne, kadının parmaklarıyla ilgili savurduğu tehditlere aldırış etmemiş ve çoktan tezgâhların üzerindekileri kurcalamaya koyulmuştu.

Waxillium, kabloları, panjurları kapalı olan pencereleri ve aletleri ile odayı inceledi. "Sanırım beklentilerini karşılamıştır, değil mi?"

Ranette, "Ne?" diye sordu. "Şehir mi? Burası bir harabe. Kendimi burada Yabanlar'dakinin yarısı kadar bile güvende hissetmiyorum."

Wayne kırılmış bir ses tonuyla, "Bizi bırakıp gittiğine hâlâ inanamıyorum," dedi.

Ranette, masasının başında, altında tekerlekleri olan bir sandalyeye otururak, "Sizin elektriğiniz yoktu," dedi. Elini gelişigüzel salladı ve duvardaki bir hazneden uzun, ince bir alet fırladı. Kadına doğru uçtu ve o da aleti ha-

vada kaptı, ardından onunla Waxillium'un verdiği tabancayı kurcalamaya başladı. Marasi'nin anladığı kadarıyla, İtme ya da Çekme için el hareketlerine gerek yoktu, ancak çoğu kimse yine de bunu yapıyordu.

Ranette çalışırken ziyaretçilerini tamamen görmezden geldi. Başını kaldırmadan birkaç aleti daha Çekti, hepsinin havaya fırlayarak ona doğru gelmesini sağladı. Bunlardan bir tanesi neredeyse Marasi'nin omzuna çarpıyordu.

Allomansinin bu kadar sıradan bir şekilde kullanımını görmek alışılmış bir şey değildi ve Marasi bu konuda ne düşüneceğini kestiremiyordu. Bir yandan büyüleyiciydi. Öte yandan mahcup edici bir yanı vardı. *İşe yarayan* bir güce sahibi olmak nasıl bir şey olurdu? Lord Harms, Marasi'nin yeteneği konusunda, artık onun neresi yetenekse, sessiz kalmasında ısrar ediyor ve yakışıksız olduğunu söylüyordu. Marasi onun asıl niyetinin farkındaydı. Allomanser bir kızının olmasından çok, gayrimeşru bir kızının olmasından utanıyordu. Marasi'nin Steris'ten daha arzulanır bir eş gibi görünmesine müsaade edemezdi.

Kendi kendine, *Kindar düşünceler*, dedi ve bunları bir kenara itmek için çabaladı. Kindarlık bir kadını yiyip bitirebilirdi. En iyisi ondan uzak durmak olurdu.

Ranette gönülsüz gibi bir tonda, "Bu tabanca iyi bir işçiliğin eseri," dedi. Büyütücü lensleri olan bir gözlük takmıştı ve içeri küçük bir elektrik ışığı tutarak, altıpatların namlusunun içine bakıyordu. "Bunu kimin imal ettiğini bulmamı istiyorsunuzdur herhâlde?"

Waxillium tezgâhlardan birinin üzerindeki tamamlanmamış silahlardan oluşan bir sıraya göz gezdirmek için dönmüştü. "Aslında," dedi,"birkaç saatliğine, düşünecek güvenli bir yere ihtiyacımız olduğu için buraya geldik."

"Malikânen güvenli değil mi?"

"Uşağım beni zehirlemeyi başaramadı, ardından beni vurmaya çalıştı, o da olmayınca çalışma odamı havaya uçurdu."

"Hım." Tabancanın horozunu birkaç kez kaldırıp indirdi. "Bu insanları daha iyi seçmen gerek, Wax."

"Bu tavsiyeni aklımda tutacağım." Waxillium bir tabanca aldı ve nişan alarak namlusu üzerinden ileriye baktı. "Yeni bir Sterrion'a ihtiyacım olacak."

Ranette, "Ne ihtiyacın olacak be!" dedi. "Sendekilerin nesi varmış?"

Waxillium, "Onları az önce bahsettiğim uşağa vermiştim," dedi. "O da muhtemelen onları kanallara atmıştır."

"Peki ya Ambersairs'in? Sana onlardan da bir tane yaptım, değil mi?"

"Yaptın. Bugün Miles Dagouter'la boğuşurken kaybettim."

Bu Ranette'i durdurmuştu. Alüminyum tabancayı masaya bıraktı, ardından sandalyesini döndürdü. "*Ne?*"

Waxillium dudaklarını sıktı. "Saklandığımız kişi o."

Ranette üstüne bastıra bastıra, "Neden," diye sordu, "Yüzcanlı Miles sizi öldürmeye çalışıyor?"

Wayne yürüyerek yaklaştı. "Devrim falan yapmaya çalışıyor, yavrum. Her nedense, bunu yapmanın en iyi yolunun milleti soymak ve malikâneleri havaya uçurmak olduğuna karar vermiş."

"Bana yavrum deme."

"Emrin olur, tatlım."

Marasi sessizce izledi, meraklanmıştı. Wayne bu kadını kızdırmaktan hoşlanıyormuş gibiydi. Her ne kadar umursamaz gibi davranmaya çalışıyor olsa da, kadına bakıp duruyordu ve odada yavaş yavaş kadının oturduğu yere doğru yaklaşmıştı.

Ranette işine geri dönerek, "Her neyse," dedi. "Aslında umurumda değil. Ama sana yeni bir Sterrion vermem."

"Kimsenin silahları seninkiler kadar düzgün ateş etmiyor, Ranette."

Kadın yanıt vermedi. Omzunun üzerinden silaha bakacak kadar yakınına gelmiş olan Wayne'e dik dik baktı.

Waxillium gülümsedi, ardından tekrar tezgâhtaki tamamlanmamış silahlara döndü. Ne yapacağını bilemeyen Marasi de ona katıldı. Buraya bir sonraki adımlarını tasarlamak üzere gelmemişler miydi? Ne Waxillium, ne de Wayne işe koyulmaya hevesli gibi görünüyordu.

Marasi başıyla Wayne ve Ranette'i işaret ederek, "Onların arasında bir şey mi var?" diye fısıldadı. "Ranette terk edilmiş eski bir sevgili gibi davranıyor."

Waxillium, "Wayne ancak rüyasında görür," diye fısıldayarak yanıtladı. "Ranette'in ona karşı böyle bir ilgisi yok. Herhangi bir erkeğe karşı böyle bir ilgisi olduğundan da şüpheliyim. Ancak bu Wayne'in denemesine engel olmuyor." Başını olumsuzca salladı. "Tüm bunların, Arakçıları araştırmak üzere Elendel'e gelmesinin, beni bulmasının asıl amacının eninde sonunda beni onunla birlikte Ranette'e gelmeye ikna etmek için olduğunu düşünmeye başlayabilirim. Ben yanında değilsem ve önemli bir şeyle uğraşıyor olmazsak, Ranette'in onu içeri almayacağını biliyor."

"Siz çok tufah bir ikilisiniz, biliyor musunuz?"

"Elimizden geldiğince."

"Peki, bir sonraki adımımız ne olacak?"

"Karar vermeye çalışıyorum. Şimdilik, eğer yeteri kadar ayağının altında durursak, bana yeni bir altıpatlar verebilir."

"Ya da sinirlerini bozduğunuz için sizi vurur."

"Yok, bildiğim kadarıyla Ranette, kapıdan içeri girmesine izin verdikten sonra kimseyi vurmadı. Wayne'i bile." Duraksadı. "İstersen, muhtemelen burada kalmana izin verecektir. Güvenlidir. Eminim yakınlardaki binaların birinde, bölgeyi aralıksız olarak kaplamaları için kiralanmış olan Bakırbulutlar vardır. Ranette başkalarının Allomansisini sezmesinden *nefret eder*. Elendel'de onun burada yaşadığını bilen beş-altı kişi bile olduğundan şüpheliyim. Wayne'in onun izini nasıl bulduğunu ise ancak Ahenk bilir."

"Kalmamayı tercih ederim. Lütfen, her ne yapacaksanız, yardım etmek istiyorum."

Waxillium tezgâhtan bir şey aldı, küçük bir mermi kutusuydu. "Seni çözemiyorum, Marasi Colms."

"Siz Yabanlar'ın gördüğü en rahatsız edici suçlardan bazılarını çözdünüz, Lord Waxillium. Ben hiç de o kadar da gizemli olduğumu sanmıyorum."

Waxillium, "Baban çok varlıklı," dedi. "Onu tanıdığım kadarıyla, yaşamının geri kalanı boyunca refah içinde yaşamana yetecek bir gelir sağlamayı kabul edeceğinden eminim. Ama bunun yerine sen üniversiteye gidiyor ve mevcut alanlar arasındaki en zor bölümlerden birini seçiyorsun."

Marasi, "Siz kendiniz de epey rahat bir konumdan vazgeçtiniz," dedi, "rahatlık ve modernlikten uzak olan bir yaşamı seçtiniz."

"Seçtim."

Marasi kutudan bir mermi seçti ve göz hizasına kaldırıp inceledi. Onda kayda değer bir şey göremiyordu. "Hiç kendinizi işe yaramaz hissettiğiniz oldu mu, Lord Waxillium?"

"Evet."

"Sizin kadar başarılı birinin bunu düşüneceğini hayal etmesi zor."

Waxillium, "Bazen," dedi, "başarı ve algı birbirinden bağımsız işleyebilir."

"Doğru. Eh, ben yaşamımın *büyük* bir kısmını, bana nazikçe işe yaramaz olduğumun söylenmesini dinleyerek geçirdim, lordum. Doğumumdan ötürü babam için işe yaramazdım, Allomanser olarak işe yaramazdım, bir utanç kaynağı olduğum için Steris'in de işine yaramazdım. Bazen başarı algıyı değiştirebilir. Ya da böyle olacağını umuyorum."

Waxillium başıyla onayladı. "Senden yapmanı istediğim bir şey var. Tehlikeli olacak."

Marasi mermiyi kutuya geri koydu. "Bir anlık bile olsa bir işe yaramak, hayat boyu hiçbir şey başaramamaktan daha kıymetlidir."

Waxillium, samimiyetini ölçmek için gözlerinin içine baktı.

Marasi, "Bir planınız var mı?" diye sordu.

"Plan yapmak için fazla vakit yok. Bu daha çok koltuk değneğiyle ayakta duran bir önsezi gibi." Mermi kutusunu kaldırıp daha yüksek sesle, "Ranette, bunlar ne?" dedi.

"Siskıran mermileri."

Marasi, "Siskıran mı?" diye sordu.

Waxillium, "Antik bir terim," dedi. "Allomanserle savaşmak için eğitilmiş sıradan bir insan demektir."

Ranette fazla aldırış etmeden, "Her temel Allomanser türüne karşı kullanılacak mermiler üzerinde çalışıyorum," dedi. Tabancanın kabzasının vidalarını çıkartmıştı ve silahı söküyordu. "Onlar Sikkeci mermileri. Seramik uçlu. Mermi onlara doğru gelirken İttikleri zaman, arkadaki metal kısmı söküp atacaklar fakat seramiğin doğruca ilerlemeye devam edip onları vurması gerekir. Alüminyum mermilerden daha iyi olur; Sikkeciler mermileri sezemediklerini fark ettikleri zaman, İtmeye çalışmak yerine siper almaları gerektiğini biliyor. Bunları ise sezecek ve engel olabileceklerini düşünecekler, ta ki seramiği yiyip yere yıkılana kadar."

Wayne usulca ıslık çaldı.

Waxillium, "Hay Harabet, be Ranette!" dedi. "Aynı tarafta olduğumuz için hiç bu kadar memnun olmamıştım." Tereddüt etti. "Ya da en azından, bizim fazla sık zıtlaşmadığımız kendi, bağımsız tarafında olduğuna."

Marasi, "Onlarla ne yapacaksınız?" dedi.

Ranette, "Nasıl ne yapacağım?" diye sordu.

Marasi, "Satacak mısınız?" dedi. "Fikrin patentini alıp, piyasaya sürülmesine izin mi vereceksiniz?"

Ranette, "Eğer öyle yaparsam, o zaman bunlardan *herkeste* olur!" dedi. Başını olumsuzca salladı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Şehrin yarısı kapıma dayanıp huzurumu kaçırır."

Waxillium bir başka kutuyu kaldırıp, "Yalpacı mermileri mi?" diye sordu.

Ranette, "Öbürünün benzeri," dedi, "ama bunun yanları seramik. Diğeri kadar etkili değil, en azından uzun menzilde. Yalpacıların çoğu kendile-

rini, mermiyi göğüslerindeki zırhlı bir levhaya isabet edecek biçimde Çekerek korur. O mermiler Çekildikleri zaman patlıyor ve seramikten küçük bir şarapnel patlaması yaratıyor. Üç metreye kadar işe yarayacaktır, fakat ölümcül olmayabilir. Kafaya nişan almayı öneririm. Menzilini arttırmayı çalışıyorum."

"Kalaygöz mermileri?"

Ranette, "Ateşlendiklerinde fazladan gürültü çıkarıyorlar," dedi. "Bir de hedefe isabet ettiklerinde. Yakınlarına birkaç el ateş edersen, güçlendirilmiş duyuları yüzünden kulaklarını tutarak, yere devrilmeleri gerekir. Sağ ele geçirmek istiyorsan epey iyi, ancak Kalaygözleri görünce tanıması bile zor oluyor."

Waxillium son kutuyu incelerken, "Ya Lehimkol mermileri?" dedi.

"Orada pek özel bir şey yok," dedi. "Büyük mermiler, fazladan barut, geniş çukur çekirdekler, yumuşak bir metal; durdurma gücünün çok yüksek olması için. Bir Lehimkol, birkaç kez vurulduktan sonra uzun bir süre bile mücadeleye devam edebilir. Bu yüzden onları yere devirip, bedenlerinin dövüşmeyi bırakıp, ölmeye başlaması gerektiğini fark etmesine yetecek kadar uzun süre orada kalmalarını sağlamak gerek. Elbette, en iyisi ilk atışta kafasından vurup indirmek."

Bir Lehimkol Miles gibi anında iyileşemezdi. Muazzam bir dayanıklılıkları vardı ve yaraları bir süre görmezden gelebilirlerdi, fakat bu yaralar eninde sonunda onları öldürürdü.

Waxillium uzun mermilerden birini gözünün önüne dek kaldırıp, "Hey," dedi. "Bunlardan hiçbiri standart kalibrede değil. Bunları ateşlemek için epey afilli bir tabancaya ihtiyaç olacaktır."

Ranette karşılık vermedi.

Waxillium, "İyi iş çıkarmışsın, Ranette," dedi. "Senin için bile iyi. Etkilendim."

Marasi, aksi kadının bu iltifatı savuşturmasını bekliyordu, fakat Ranette gülümsedi. Gerçi memnuniyetini gizlemeye çalıştığı açıktı. Kafasını önündeki işine gömdü ve Wayne'e uzaklaşması için ters ters bakma zahmetine bile katlanmadı. "Ee, şu tehlikede olduğunu söylediğin insanlar kimler?"

Waxillium, "Rehineler," dedi. "Kadınlar, içlerinde Marasi'nin kuzeni de var. Birileri onları çok sayıda Allomanser doğurmaları için kullanmak istiyor."

"Miles da *bu* işe mi bulaşmış?"

"Evet." Waxillium'un sesi ciddiydi. Endişeliydi.

Ranette tereddüt etti, hâlâ önündeki sökülmüş altıpatlarla ilgileniyordu. Sonunda, "Yukarıdan üçüncü göz," dedi. "En dipte."

Waxilllium yürüyerek gitti ve bir elini içeriye soktu. Çıkardığı elinde şık, gümüş rengi bir altıpatlar vardı. Kabzası akik ve fildişiyle dalgalar şeklinde süslenmişti, birbirlerinden gümüş çizgilerle ayrılıyorlardı. Uzun bir namlusu vardı; gümüş rengi metal o kadar iyi cilalanmıştı ki, elektrik ışığı altında neredeyse parıldıyordu.

Ranette, "O Sterrion değil," dedi. "Daha iyisi."

Waxilllium altıpatların silindirini döndürürken bir kaşını kaldırıp, "Sekiz hazneli," dedi.

Ranette, "İnvaria çeliği," dedi. "Daha güçlü, daha hafif. Hazneler arasındaki kalınlığı azaltmama, tabancayı fazlasıyla büyütmeden hazne sayısını arttırmama olanak tanıdı. Arkada, horozun altındaki kolu görüyor musun?"

Waxillium başıyla onayladı.

"Bastır ve silindiri döndür."

Waxillium denileni yaptı. Silindir belli bir hazneye gelince kilitlendi.

Ranette, 'Normalde ateş ederken onu ve bir yanındaki hazneyi atlıyor," dedi. "Onları yalnızca kolu bastırdığın zaman ateşleyebilirsin."

Waxillium, "Siskıran mermileri için," dedi.

"Evet. Altı tane normal, iki tane de özel mermi dolduruyorsun. Onları sadece ihtiyacın olunca sıkıyorsun. Çeliğin yanıyor mu?"

"Şimdi yanıyor."

"Kabzanın içinde metal çizgileri."

"Görüyorum."

"Soldakini İt."

Tabancanın içinden bir tıkırtı sesi geldi. Waxillium usulca ıslık çaldı.

Wayne, "Ne var?" diye sordu.

Waxillium, "Allomantik emniyet," dedi. "Sikkeci ya da Yalpacı değilsen, açıp kapatamıyorsun."

Ranette, "Manivela kabzanın içine gömülü," dedi. "Orada olduğuna dair dışarıda hiçbir iz yok. Bununla, asla kimsenin kendi silahını sana karşı kullanmasından endişe etmene gerek kalmıyor."

Waxillium, hayranlık dolu bir sesle, "Ranette," dedi. "Bu *dâhiyane*."

"Tabancanın adını, Miraç Savaşçısı'ndan esinle Vindication* koydum."

---

* İngilizcede *hınç, aklanma, hakkını savunma, intikam.* (çn)

Ardından tereddüt etti. "Ödünç alabilirsin. *Eğer* bana bir saha test raporu sunacak olursan."

Waxillium gülümsedi.

Ranette eliyle masasını işaret ederek, "Bu arada, bu Nouxil'in elinden çıkmış," dedi.

Waxillium, "Alüminyum silah mı?" diye sordu.

Ranette başıyla onayladı. "Namlunun biçimini görünce öyle olabileceğini düşünüştüm, fakat içindeki mekanizma kesin."

Wayne öne doğru biraz daha eğilip, "O kim?" diye sordu.

Ranette bir elini Wayne'in alnına koydu ve adamı geri itti. "Silahçı. Bir yıl kadar önce ortadan kayboldu. Arada bir mektuplaşırdık. Kimse ondan haber alamıyor." Silahın kabzasının içinden bir metal parçasını alıp kaldırdık. "Burada Yüksek İmparatorluk dilini bilen var mı?"

Waxillium olumsuzca başını salladı.

Wayne, "Başımı ağrıtıyor," dedi.

Marasi, "Ben okuyabilirim, biraz," dedi ve kare metal parçasını aldı. Metale kazınmış bazı kelimeler vardı. Alışık olmadığı sözcükleri, "İyoret yardım," diye okudu. Köken zamanından kalmış olan eski belgeler bu âli dilde yazılmış olurdu ve bugün zaman zaman da devlet törenleri için kullanılıyordu. "Bu bir yardım çağırısı."

Waxillium parçayı alıp incelerken, "Tamam, Miles'ın silahlarını nereden bulduğunu öğrendik," dedi.

Ranette, "Wax," dedi. "Miles'ın her zaman karanlık bir tarafı vardı, biliyorum. Ama bu? *Emin* misin?"

"Ne kadar emin olunabilirse o kadar." Vindication'ı başının yanına gelecek şekilde kaldırdı. "Onunla yüz yüze geldim, Ranette. Beni öldürmeye çalışırken şehri kurtarmakla ilgili bir şeyler anlatıyordu."

Ranette başıyla Vindication'ı işaret ederek, "Ona karşı işe yaramaz," dedi. "Altıniliklere karşı kullanılabilecek bir silah tasarlamaya çalışıyordum. Daha yarısı bitti."

Waxillium düz bir tonda, "Bu da iyi," dedi. "Bulabildiğim her avantaja ihtiyacım var." Gözleri, parlatılmış çelik gibi sert bakıyordu.

Ranette, "Emekliye ayrıldığına dair söylentiler duymuştum," dedi.

"Öyleydim."

"Ne değişti?"

Vindication'ı omuz kılıfına yerleştirdi. Usulca, "Bir görevim var," dedi. "Miles bir kanun adamıydı. İçimizden biri kötü yola saptığında, onu bizzat

biz haklarız. Parayla tutacağımız adamlara güvenmeyiz. Wayne, sevkiyat beyanlarına ihtiyacım var. Bana demiryolu ofisinden biraz bulabilir misin?"

"Tabii. Bir saate alırım."

"Güzel. Dinamitler hâlâ sende mi?"

"Tabii. Burada, paltomun cebinde."

Waxillium bir an bile duraksamadan, "Sen delisin," dedi. "Ama basınçlı fünyeleri getirdin mi?"

"Hı hı."

Waxillium, "Kazayla bir şeyleri patlatmamaya çalış," dedi. "Ama o dinamitleri kaybetme. Marasi, gidip balıkçı ağı satın alman gerek. Sağlam olanlarından."

Marasi başıyla onayladı.

Waxillium, "Ranette," dedi. "Senden..."

"Ben senin küçük yardımcılar ordunun üyesi değilim, Wax," dedi. "Beni işe karıştırma."

Waxillium, "Yalnızca evinin bir odasını ve biraz da kâğıt ödünç isteyecektim," dedi. "Not tutmam gerekecek."

Ranette, "İyi," dedi. "Sessiz olduğun sürece sorun yok. Ama Wax... Sen *gerçekten* de Miles'la baş edebileceğini düşünüyor musun? Adam ölümsüz. Onu durdurmak için küçük bir orduya ihtiyacın olacak."

Waxillium, "İyi," dedi. "Çünkü bir tane getirmeye niyetliyim."

15

Miles, Smokin Bey ile birlikte yatakhaneyi yeni sığınaklarının döküm salonuna bağlayan karanlık tünelden ilerlerken, "Wax kaypaktır," dedi. "Bu kadar uzun süre boyunca hayatta kalmasının nedeni, tam da kendisinden daha güçlü ve daha kurnaz kimselerce öldürülmekten kaçınmayı öğrenmesidir."

Smokin sertçe, "Kendini ona göstermemeliydin," dedi.

Miles, "Beni göremeden önce Wax'i vuracak değildim, Smokin," dedi. "Bundan daha fazla saygıyı hak ediyor." Sözleri, söylerken bile içine oturuyordu. Wax'e sıktığı ilk kurşundan bahsetmemişti, adamın arkasının dönük olduğu sıradaydı. Ne de Wax'in kurşunu yüzünden maskesinin kumaşının etinin derinliklerine gömüldüğü ve gözünün iyileşmesini zorlaştırdığından bahsediyordu. Maskeyi çıkarmaya mecbur kalmıştı.

Smokin homurdandı. "Bir de Yabanlar için onurun öldürüldüğü yerdir, derler."

"Orası onurun ipe çekildiği, bir damla canı kalıncaya dek kırbaçlandığı, ardından aşağı indirilip çölde terk edildiği yerdir. Eğer öyle bir şeyden canlı kurtulacak olursa, her şeyden güçlü olacaktır. Sizin Elendel'deki partilerinizde karşınıza çıkabilecek olan her şeyden daha güçlü olacağı kesin."

Smokin, "Bir arkadaşını öldürmeye bu kadar hevesli bir şekilde giden adam mı bunu söylüyor?" Ses tonu hâlâ şüpheciydi. Miles'ın kasıtlı olarak Wax'in kaçmasına izin verdiğini düşünüyordu.

Hiç anlamıyordu. Bunun artık soygunlarla bir ilgisi yoktu. Wax ile Miles'ın seçtikleri yollar kesişmişti. Sadece bir tanesi yoluna devam edebilirdi.

Ya Wax ölecekti, ya da Miles. Bu meseleyi hallederdi. Yabanlar adaleti. Yabanlar basit bir yer değildi; ama basit çözümlerin yeriydi.

Miles, "Wax benim arkadaşım *değil*," dedi; doğruydu da. "Asla arkadaş olmadık, birbirine rakip iki kralın olabileceğinden daha fazla arkadaş sayılmazdık. Birbirimize saygı duyuyoruz, aynı işi yapardık ve birlikte çalışırdık. Bu kadar. Onu durduracağım, Smokin."

Döküm salonuna girdiler ve büyük salonun kuzey cephesi boyunca uzanan balkona çıkan merdivenleri tırmandılar. Sonuna dek yürüyüp bir kapı ağzının yanında durdular, diğer tarafta asansör vardı. Smokin, "Giderek bir engele dönüşüyorsun, kanun adamı," dedi. "Küme senden *hoşlanmıyor*; gerçi şimdilik ben, senin yararlılığına kefil olmayı sürdürüyorum. Beni buna pişman etme. İş arkadaşlarımın çoğu senin bize karşı cephe alacağından emin."

Miles böyle bir şeyi yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Karar vermemişti. Temelde yalnızca tek bir şey istiyordu: intikam. En iyi amaçların tamamının altında tek, itici bir güdü olurdu.

Yabanlar'da hiçbir başarı elde edemeden geçen on beş yılın intikamı. Eğer bu şehir yanarsa, belki bir kez olsun Yabanlar adaletten payına düşeni biraz alırdı. Belki Miles Elendel'de yozlaşmamış bir devletin kurulduğunu da görürdü. Ancak bir yanı, işin en tatmin edici tarafının iktidarı elinde tutan lordların, onların yardakçısı polislerin, büyük laflar eden fakat gerçek insanların işine yarayacak hiçbir şey yapmayan senatörlerin alaşağı edildiğini görmek olacağını itiraf ediyordu.

Küme de kurulu düzenin bir parçasıydı. Ama öte yandan, onlar da devrim istiyordu. Belki Miles onlara karşı cephe almazdı. Belki.

Miles başıyla Arakçıların yerleştiği odayı işaret ederek, "Burada olmaktan hoşlanmıyorum, Smokin," dedi. "Şehrin merkezine fazlasıyla yakın. Adamlarım gidip gelirken görülecekler."

Smokin, "Yakında sizi nakledeceğiz," dedi. "Küme yeni bir istasyon edinme sürecinde. Bu geceki işi yapmakta hâlâ kararlı mısın?"

"Evet. Daha fazla kaynağa ihtiyacımız var."

Smokin, "Meslektaşlarım bundan kuşkulular," dedi. "Madem daha ilk girdiğiniz çatışmada, size karşı koyan Allomanserlerden birini bile öldüremeden hepsi kaybedilecekti, o hâlde adamlarını alüminyumla silahlandırmak için neden bu kadar çok zorluğa girdik, diye merak ediyorlar."

Miles, *Önemli, çünkü bu alüminyumu kendi planlarıma kaynak sağlamak için kullanmayı düşünüyorum*, dedi içinden. Şimdi ise neredeyse parasız kalmış; başladığı yere geri dönmüştü. *Harap ol, Wax. Demirgöz'ün Mezarı'na dek yolun var!*

Miles omuzlarını dikleştirerek doğrulurken, "Meslektaşların onlar için yaptıklarımdan şüphe mi duyuyorlar?" diye sordu. "İstedikleri kadınlardan beşi elinizde; hem de seninle ya da Küme'yle ilgili tek bir şüphe kırıntısı bile olmadan. Eğer bunun sürmesini istiyorsanız, adamlarımı *muntazaman* donatacaksınız. Tek bir Körükçü bu ekibin tamamını birbirine düşürebilir."

Smokin Miles'a dik dik baktı. Zayıf, yaşlı adam baston kullanmıyordu ve sırtı dikti. Yaşına ve lüks yaşama karşı bâriz düşkünlüğüne karşın, güçsüz değildi. Asansörün kapısı açıldı. İçinden siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymiş içi genç adam çıktı.

Smokin, "Küme bu geceki işi yapmanı kabul etti," dedi. "Ardından, altı ay boyunca saklanacak ve adam toplama işine odaklanacaksın. Bizim için ele geçireceğin yeni bir hedefler listesi daha çıkaracağız. Eylemlerine geri döneceğin zaman, bu 'Arakçılar' fantezisinin gerekli olup olmadığını tartışacağız."

"Bu teatrallik polisleri..."

"Bunu *zamanı gelince* tartışacağız. Wax bu gece işi engellemeye çalışacak mı?"

Miles, "Eminim," dedi. "Saklanmaya kalkarsak, eninde sonunda bizi arayıp bulacaktır. Ama iş oraya varmayacaktır; nereye saldıracağımızı anlayacak ve bizi durdurmaya çalışmak için orada olacak."

Smokin iki adamı işaret ederek, "Öyleyse bu gece onu öldüreceksin," dedi. "Dün rehin aldığın kadın burada kalacak, gerekirse onu yem olarak kullan. Birileri izini sürerken onu başka yere götürmek istemiyoruz. Bu ikisine gelince, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sana yardım edecekler."

Miles dişlerini sıktı. "Bunun için yardıma ihtiyacım..."

Smokin soğuk bir biçimde, "Onları yanına *alacaksın*," dedi. "Konu Waxillium olunca güvenilir olmadığını gösterdin. Tartışmaya açık değil."

"Pekâlâ."

Smokin biraz daha sokulup Miles'ın göğsüne parmağıyla dokunarak, usulca konuştu. "Küme tedirgin, Miles. Şu anda para kaynaklarımız çok kısıtlı. Treni soyabilirsin fakat rehinlerle uğraşma. Bu gece çalacağın alü-

minyumun yarısını, bilmene gerek olmayan bazı işlemlerimizi karşılamak için alacağız. Geri kalanı silahlar için sende kalabilir."

"İki adamın daha önce hiç Allomanserler ile dövüşmüş mü?"

Smokin, "Elimizdekilerin en iyilerinden ikisi," dedi. "Bence onların yeteri kadar yetenekli olduğunu göreceksin."

İkisi de bunun ne olduğunu biliyorlardı. Evet, o ikisi Wax'le dövüşeceklerdi, fakat aynı zamanda Miles'ı da izleyeceklerdi. *Harika.* Bir başka müdahale daha.

Smokin, "Şehirden ayrılıyorum," dedi. "Wax fazla yaklaşıyor. Eğer bu geceden sağ kurtulursan, bana biriyle haber gönder." Son kısmı belli belirsiz bir gülümsemeyle söylemişti.

Smokin dört korumanın beklediği asansöre doğru yürürken Miles, *Çekilmez piç,* diye içinden geçirdi. Smokin her zamanki treniyle gidiyordu; muhtemelen her zamanki treniyle de geri gelecekti. Miles'ın trenlerin çetelesini tuttuğunu muhtemelen fark etmemişti.

Smokin, Miles'ı siyah ceketli iki adamla birlikte baş başa bırakıp gitti. Eh, Miles onlar için bir iş bulacaktı.

Ana salona, peşinde iki yeni bebek bakıcısıyla birlikte döndü. Arakçılar; ya da onlardan geriye kalan otuz kadar kişi, geceki işe hazırlanıyorlardı. Makine'yi, uzaktaki bir platform aracılığıyla salona getirmişlerdi. Yüzey seviyesine dek kaldırılabilen büyük, endüstriyel tip bir asansördü; elektriğin muhteşem bir mucizesiydi.

Miles tırabzanlara eğilirken, *Dünya değişiyor,* diye düşündü. *Önce demiryolları, şimdi de elektrik. Kuruluş Kitapları'nda mümkün olduğu söylendiği gibi, insanların göklere çıkmasına ne kadar kaldı?* Bir zamanlar yalnızca Sikkecilere ait olan o özgürlüğü herkesin tadabileceği bir gün gelebilirdi.

Değişim Miles'ı ürkütmüyordu. Değişim bir fırsat, daha önce olmadığı bir şey olmak için bir şanstı. Hiçbir Müneccim değişimden rahatsız olmazdı.

Müneccim. Genellikle bu yönünü görmezden gelirdi. Onu hayatta tutan şey Ferusimyasıydı ve bugünlerde, her attığı adımda hissettiği fazladan *enerji* dışında bunu bile güçbela fark ediyordu. Asla başı ağrımıyordu, yorgun hissetmiyor, kasları ağrımıyor, soğuk algınlığı ya da acıyla uğraşmıyordu.

Anlık bir kararla tırabzanın küpeştesini kavradı ve üzeriden atlayıp yere, altı metre kadar aşağıya düştü. Bir anlığına o özgürlük hissini tatmıştı. Ardından yere çarptı. Bacaklarından biri kırılmaya çalıştı; belli belirsiz çatır-

tıyı tanıdı. Ama çatlaklar oluştukları kadar hızla kapanmıyordu, bu yüzden kemikler hiç kırılmamış; bir taraftan açılan çatlaklar, diğer taraftan kapanmıştı.

Doğrulurken sapasağlamdı. Siyah ceketli bebek bakıcıları da yanma kondu; biri bir parça metal bırakmış ve yere çarpmadan hemen önce yavaşlamıştı. Bir Sikkeciydi. Pekâlâ, bu işe yarayabilirdi. Diğeri ise yere metal atmadığı hâlde yavaşça inerek Miles'ı şaşırtmıştı. Tavanda metal kirişler vardı. Bu adam da bir Yalpacı olacaktı; kendini yavaşlatmak için kirişleri Çekmişti.

Miles salonda uzun adımlarla ilerleyip, teçhizatlarını hazırlayan Arakçıları teftiş etti. Ellerindeki alüminyum, son zerresine dek silahlar ve mermiler için harcanmıştı. Bu kez bunları en başından itibaren kullanacaklardı. Düğün yemeğindeki çatışmada adamların silahlarını değiştirmesi birkaç saniye almıştı. Şimdiyse neyle karşılacaklarını biliyorlardı. Sayıları daha az olabilirdi, fakat çok daha hazırlıklıydılar.

Başıyla, adamları izlemekte olan Clamps'e işaret etti. Yara izli adam da başıyla karşılık verdi. Yeterince sadık adamdı; ancak herhangi bir davaya inandığından değil, soygunculuğun heyecanı için çeteye katılmıştı. İçlerinde, gerçek bir sadakate yakın olan tek şey Tarson'daydı; sevgili, gaddar Tarson.

Clamps davaya inandığını iddia ediyordu fakat Miles gerçeğin farkındaydı. Öte yandan, dünkü rezilliği başlatan ilk kurşunu sıkan kişi de Clamps değildi. Miles'ın bir şeyleri değiştirmek istemekle ilgili tüm söylediklerine karşın, sonunda galip gelen zihni değil, öfkesi olmuştu.

Bundan daha iyi olması gerekiyordu. Sağlam bir ele ve daha da sağlam bir zihne sahip olmak üzere yaratılmış bir adamdı. Trell tarafından yaratılmış, esinini Firari'den almıştı; fakat hâlâ zayıftı. Miles sık sık kendini sorguluyordu. Bu kendini davaya yeteri kadar adamadığının bir göstergesi miydi? Hayatı boyunca hiçbir şeyi sorgulamadan yapmamıştı.

Döndü ve hükümdarlığını inceledi. Hırsızlar, katiller ve kabadayılar. Derin bir nefes aldı, ardından altın yaktı.

Altın allomantik metaller arasında en etkisizlerden biri olarak görülüyordu. Alaşımından çok daha kullanışsızdı, alaşımı ise temel savaş metallerinin birinden çok daha kullanışsızdı. Çoğu durumda bir altın Siskanı olmak, bir Alüminyum Siskanı olmaktan biraz daha iyiydi. O kadar işe yaramaz bir güçtü ki, hiçbir iş yapmayan kişi anlamına gelen bir deyime dönüşmüştü.

Ama altın tamamıyla işe yaramaz değildi. Sadece çoğunlukla işe yaramazdı. Altını yakınca, Miles bölündü. Değişimi yalnızca kendi duyuları algılayabiliyordu fakat bir anlığına iki kişi olmuştu; kendisinin iki hâli vardı. Biri, eskiden olduğu adamdı. Her gün biraz daha aksileşen, öfkeli kanun adamı. Sağlam kıyafetlerinin üzerine beyaz bir palto giyiyor, gözlerini acımasız güneşten korumak için renkli camlı bir gözlük takıyordu. Koyu renk saçları kısa ve geriye yatırılmıştı. Şapka yoktu; bunlardan her zaman nefret etmişti.

Diğer adam ise dönüştüğü kişiydi. Şehirli bir işçinin kıyafetleri içindeydi; düğmeli bir gömlek ve paçaları yıpranmış bir pantolona tutturduğu askılar. Yürürken kamburunu çıkarıyordu. Bu ne zamandır vardı?

Miles iki çift gözden de görebiliyor ve iki zihinle de düşünebiliyordu. Aynı anda iki kişiydi ve ikisi de diğerinden tiksiniyordu. Kanun adamı hoşgörüsüz, öfkeli ve sinirleri bozulmuş biriydi. Kanunun katı kurallarını çiğneyen her şeyden nefret ediyordu ve merhamet göstermeden ağır cezaları uyguluyordu. Bir zamanlar kanuna hizmet eden, fakat sonra ona sırt çevirenlere karşı ise özel bir nefreti vardı.

Soyguncu, Arakçı olan ise kanun adamının uyacağı kuralları onun için başkalarının seçmesinden nefret ediyordu. Kanunda kutsal olan hiçbir bir yön yoktu. Rasgeleydi, güç sahibi olan insanlar tarafından, güçlerini ellerinde tutmaya devam edebilmeleri için oluşturulmuştu. Soyguncu, kanun adamının da bunu gizliden gizliye, içten içe bildiğinin farkındaydı. Güçsüz hissettiği için suçlulara karşı o kadar acımasızdı. Her gün, yaşam iyi insanlar için, çalışan insanlar için daha da kötüye gidiyordu ve kanunlar onlara yardım etmek için pek az şey yapıyordu. Bacağındaki kesiğe, kopmuş ve etrafa kan püskürten atar damarına aldırış etmeden, etrafındaki sivrisinekleri kovalayan bir adam gibiydi.

Miles'in nefesi kesildi ve altınını söndürdü. Aniden bir yorgunluk çöktü ve arkasındaki duvarın dibine yığıldı. İki bakıcısı, duygusuz ifadelerle onu izliyordu.

Miles elini hâlsizce savurarak onlara, "Gidin," dedi. "Adamlarımı teftiş edin. Yanlışlıkla üzerlerinde metal kalmış mı diye Allomansinizle kontrol edin. Onların temiz olmalarını istiyorum."

İki adam bakıştı. Onun emrine uymaya hevesliymiş gibi görünmüyorlardı.

Miles daha sert bir biçimde, "Yürüyün," dedi. "Madem buradasınız, bir işe yarayacaksınız."

Bir an daha tereddüt ettikten sonra, iki adam kendilerine söyleneni yapmak üzere uzaklaştılar. Miles biraz daha çöktü, sırtını duvara yaslamış, nefes nefeseydi.

Neden kendime bunu yapıyorum?

Metalini yakarken bir altın Siskanın gerçekten ne gördüğü ile ilgili epey bir varsayım vardı. Kendisinin geçmişteki bir hâli olduğu kesindi. İçten içe gerçekten olduğu kişi miydi? Yoksa yaşamının bir başka yolundan ilerlemiş olsa, dönüşmüş olabileceği kişi miydi? Bu olasılık Miles'a her zaman efsanevi kayıp metal atiyumu hatırlatıyordu.

Ne olursa olsun, Miles zaman zaman altın yakmanın ona iyi geldiğini; ve bunu her yaptığında olduğu şeyin en iyisini alıp, olabileceği şeyin en iyisiyle karıştırmasına olanak tanıdığını düşünmekten hoşlanırdı. Kendi kendisinin bir alaşımı.

Dönüştüğü bu iki kişinin birbirlerinden bu kadar çok nefret etmesi onu rahatsız ediyordu. Neredeyse bir ocaktaki taştan ve kömürden yayılan ısısı gibi nefreti hissedebiliyordu.

Ayağa kalktı. Adamların bazıları ona bakıyordu ama umursamadı. Miles Yabanlar'da sıklıkla yakaladığı çete liderleri gibi değildi. Onlar, gücü ele geçirmek isteyen bir tanesi tarafından öldürülmemek için adamlarının önünde güçlü görünüp görünmediklerinden endişelenmek zorundaydılar.

Miles öldürülemezdi ve adamları bunu biliyordu. Bir keresinde bunu kanıtlamak için onların önünde kendi kafasına pompalı tüfeği sıkmıştı.

Sandıklar ve kutulardan oluşan bir yığına yaklaştı. Birkaçı Smokin Bey'in Wax'in malikânesinden çalınmasını istediği şeylerle doluydu; bunların Miles'a eski kanun adamına karşı mücadele etmekte, belki de onu suçlu göstermekte yardım edeceğini umuyordu. Smokin her nedense ilk başta Wax'i öldürmeye karşı çıkmıştı.

Miles oradan ayrılıp arkaya, eski üslerinin aceleyle boşaltılmasından sonra kendi sandıklarının koyulduğu yere ilerledi. Birkaçını inceledi, ardından bir tanesini açtı. Beyaz paltosu içindeydi. Alıp silkeledi, ardından Yabanlar'a özgü, sağlam bir pantolon ile ona uyan bir gömlek çıkardı. Renkli gözlüklerini cebine koydu, ardından üzerine değiştirmeye gitti.

Saklanmak için endişe etmiş, tanınmak ve bir kanun kaçağı damgası yemekten endişe duymuştu. Ama artık olduğu şey bir kanun kaçağıydı. Eğer seçtiği yol buysa, en azından bu yolda gururla yürüyebilmeliydi.

Beni gerçekten olduğum gibi görsünler.

Yolundan dönmezdi. Tetik çekildiği zaman artık hedefi değiştirmek için çok geçti. Ama sırtını dik tutmak için çok geç sayılmazdı.

* * *

Waxillium gözlerini Ranette'in oturma odasındaki duvara dikti. Mobilyalar bir tarafa yığılmıştı; atölyesi ile yatak odası arasında daha kullanışlı bir yol açmak üzere eşyaları ayak altından kaldırmıştı. Odanın diğer tarafı ise farklı türden cephane kutları, hurda metal parçaları ve silah yapımında kullanılan dökme namlularla kaplıydı. Her yer toz içindeydi. Tam Ranette'likti. Waxillium, kadının ona bir şövale vereceğini düşünerek not kâğıdını üzerine tutturacak bir şey istemişti. O da umursamazca birkaç çivi uzatıp bir çekici işaret etmişti. Bu yüzden Waxillium'da çivileri kaliteli ahşaba çakarken yüzünü buruşturarak kâğıdını duvara asmıştı.

Kağıda yaklaşıp, kurşun kalemle köşeye kendisi için bir not karaladı. Wayne'in getirdiği sevkiyat beyannamelerinden oluşan yığın bir yanda duruyordu. Görünüşe göre Wayne, aldığı beyannamelerin yerine Ranette'den ödünç aldığı bir silahı bırakmıştı ve bunu adil bir takas olarak görüyordu. Bir grup makinistin, kaybolan beyannamelerinin yerinde bir tabanca bulduklarını zaman tamamen şaşkına dönebilecekleri muhtemelen aklına bile gelmemişti.

Waxillium, parmağıyla kâğıda vururken, *Miles Carlo Dönemeci'nde saldıracak*, diye düşündü.

Alüminyum sevkiyatını bulması zor olmamıştı. Soyulmaktan bıkan Tekiel Evi yeni, banka kasasına benzer vagonları hakkında epey bir yaygara koparıyordu. Waxillium bunun nedenini anlayabiliyordu; Tekieller en çok bankacı olarak tanınıyorlardı ve zenginliklerinin temel dayanağı varlık koruma ve güvenlikti. Soygunlar onlar için büyük bir utanç kaynağı olmuştu. Gözle görünür bir biçimde toparlanmayı hedefliyorlardı.

Miles ve Arakçılar için neredeyse bir meydan okumaydı. Waxillium kâğıdına bir not daha aldı. Tekiel sevkiyatı Doxonar'a doğru epey düz bir rotada seyredecekti. Güzergâhı çizerek rayların kanallardan birine yakın olduğu yerleri not aldı.

Wax, bir başka not daha alırken, *Nereye gittiğimizi göremeyeceğim*, diye düşündü. *Carlo Dönemeci'nin önceki istasyondan tam olarak ne kadar mesafede olduğunu bilmem gerek...*

Hazırlanacak pek vakit yoktu. Düşünürken sol kulağındaki küpeye uzanıp, başparmağını metalin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Kapı açıldı. Waxillium başını kaldırmadı ancak ayak sesleri Marasi'nin geldiğini anlamasına yetiyordu. Ayakkabıları yumuşaktı. Ranette ve Wayne çizme giyiyordu.

Marasi gırtlağını temizledi.

Wax, kâğıda dalgınca 35, 17 sayısını not ederken, "Ağlar?" diye sordu.

Marasi, yaklaşıp notlara göz gezdirirken, "Sonunda buldum," dedi. "Bunlardan siz bir şey anlayabiliyor musunuz?"

"Büyük ölçüde. Wayne'in karalamaları hariç."

"Bunlar... sizin resimlerinize benziyor. Nahoş bir biçimde çirkin resimler."

Waxillium, "Anlayamadığım kısmı da o," dedi. "Herkes benim onarılamayacak kadar yakışıklı olduğumu bilir." Kendi kendine gülümsedi. Bu Lessie'nin laflarından biriydi. Onarılamayacak kadar yakışıklı. Her zaman Yabanlar modasına uygun bir biçimde yüzünde hoş bir yara izi olsaydı, Waxillium'un daha iyi görüneceğini söylerdi.

Marasi de gülümsedi, ancak bakışları Waxillium'un notları ve karalamalarındaydı. "Hayalet tren mi?" diye sorarken eliyle karşı taraftan gelen, hayaleti andıran bir trenin çizimini işaret etti, yanında muhtemelen nasıl yaratıldığını açıklayan bir şema da vardı.

Waxillium, "Evet," dedi. "Saldırıların çoğu sisli gecelerde gerçekleşti; görünüşe göre bunun amacı da, hayalet 'trenin' aslında hareket eden bir ray platformuna tutturulmuş sahte bir cephe ile büyük bir ön fenerden ibaret olduğu gerçeğini saklamayı kolaylaştırmak."

"Emin misiniz?"

Waxillium, "Epey," dedi. "Saldırmak için kanalları kullanıyorlar, bu yüzden arkadan gizlice yaklaşan şeyi göremesinler diye önde dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyaçları var."

Marasi düşünceli bir biçimde dudaklarını büzdü.

Waxillium, "Wayne orada mı?" diye sordu.

"Evet, Ranette'i rahatsız ediyor. Ben... Açıkçası onu vuracağından endişe ettiğim için odadan ayrıldım."

Waxillium gülümsedi.

Marasi, "Dışarıdayken bir gazete aldım," dedi. "Polisler eski üssü yeri bulmuş."

Waxillium, "Şimdiden mi?" dedi. "Wayne hava kararıncaya dek vaktimiz olduğunu söylemişti."

"Hava kararı zaten."

"Karardı mı? Hadi be." Waxillium saatine baktı. Sandığından daha az vakitleri vardı. "Yine de gazetelere düşmüş olamazdı. Polis orayı erken bulmuş."

Marasi başıyla eskizlerini işaret etti. "Bunlar Arakçıların nerede saldıracağını bildiğinize işaret ediyor. Kırılgan bir metali dövmek istemem ama Lord Waxillium, gerçekten de bunu polislere iletmeliyiz."

"Saldırının nerede olacağını bildiğimi *düşünüyorum*. Eğer polislere haber verirsek oraya doluşup Miles'ı kaçırırlar."

Kadın yanına yaklaşarak, "Wax," dedi. "O özgürlük tutkusunu anlıyorum, seni sen yapan şeyin bir parçası. Ama Yabanlar'da değiliz. Bunların hepsini tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Tek başıma yapmayı düşünmüyorum. Polisleri de dâhil edeceğim, söz veriyorum. Ancak Miles sıradan bir suçlu değil. Polislerin neler yapmaya kalkışacağını biliyor ve onlara karşı tetikte olacaktır. Bu işin doğru zamanda, doğru biçimde yapılması gerek." Waxillium duvardaki notlarına parmağıyla vurdu. "Ben Miles'ı tanıyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Bana benziyor."

Biraz *fazla* benziyordu.

"Bu, onun da senin hareketlerini tahmin edebileceği anlamına geliyor."

"Şüphesiz edecektir. Ama ben onu daha iyi tahmin edeceğim."

Waxillium silahını çekip Arakçılara karşı ateş açtığı anda bu yola girmişti. Bir kez dişlerini geçirdi mi, bırakmazdı.

"Benim hakkımda haklısın," dedi.

"Haklı mıyım? Sizinle ilgili herhangi bir şey söylediğimi hatırlamıyorum, Lord Waxillium."

Waxillium, "Ama düşünüyorsun," dedi. "Bunu kendi bildiğim gibi yapmayı istediğim, işi polise bırakmadığım için kibirli olduğumu düşünüyorsun. Yardım istemeyerek çılgınlık yaptığımı düşünüyorsun. Haklısın."

Marasi, "O kadar da kötü değil," dedi.

Waxillium, "Hiç de kötü değil," diye yanıtladı. "Ben kibirli *ve de* çılgınım. Hâlâ Yabanlar'daymışım gibi davranıyorum. Fakat aynı zamanda haklıyım da." Uzanıp kâğıda küçük bir kare, ardından kareden polis merkezine uzanan bir ok çizdi.

"Polislere göndermesi için Ranette'e bir mektup yazıp bıraktım," diye devam etti. "Bulduğum her şeyi ayrıntılarıyla açıklıyor, eğer onu alt edemeyecek olursam Miles'ın yapacaklarına dair tahminlerimi de. Bu gece demiryolundan ve herhangi bir yolcudan iyice uzaklaşıncaya dek hiçbir hamle

yapmayacağım. Arakçılar bu gece kimseyi rehin almayacak. Olabildiğince hızlı ve sessiz olmaya çalışacaklar.

"Ama bu yine de tehlikeli olacak. İnsanlar ölebilir, masum insanlar. Onların zarar görmemesi için elimden geleni yapacağım ve Miles'a karşı polislere kıyasla daha fazla şansım olduğuna kesinlikle inanıyorum. Bir avukat ve bir hâkim olmak üzere eğitim gördüğünün farkındayım ve eğitiminin seni yetkililere gitmeye zorunlu kıldığınıbiliyorum. Planlarımı ve verdiğim sözleri dikkate alacak olursan, bundan vazgeçip bana yardım eder misin?"

"Evet."

Waxillium, *Ahenk adına,* diye düşündü. *Bana güveniyor.* Muhtemelen gereğinden fazla. Uzanıp bazı notları kare içine aldı. "Senin rolün bu."

Endişeli bir sesle, "Sizinle birlikte vagonda olmayacak mıyım?" diye sordu.

Waxillium, "Hayır," dedi. "Sen ve Wayne tepenin üzerinden izleyeceksiniz."

"Yalnız olacaksınız."

"Evet."

Marasi sessizleşti. "Benim sizin hakkınızda ne düşündüğümü bildiniz. Siz *benim* hakkımda ne düşünüyorsunuz, Lord Waxillium?"

Waxillium gülümsedi. "Eğer oyun aynı şekilde işleyecekse; düşüncelerimi sana söyleyemem. Tahmin etmen gerek."

Marasi, "Ne kadar genç olduğumu düşünüyorsunuz," dedi. "Ayrıca, zarar görürüm diye beni dâhil etmekten endişe duyuyorsunuz."

"Hiç de zor bir tahmin sayılmaz. Şimdiye dek sana kaç kez bundan vazgeçip güvenli bir yer bulma şansı verdim, üç mü?"

Marasi, "*Ayrıca* kalmakta ısrarcı olmamdan memnunsunuz," dedi, "çünkü yararlı olacağımı düşünüyorsunuz. Hayat size elinizdeki kaynaklardan faydalanmayı öğretmiş."

Waxillium, "Bu daha iyi," dedi.

"Belirttiğiniz gibi, zeki olduğumu düşünüyorsunuz. Ama bir yandan da çabucak telaşlandığım için bunun size karşı kullanılacağından endişeleniyorsunuz."

"Okuduğun o kayıtlar Tozlu Paclo'dan bahsediyor muydu?"

"Elbette. Wayne'le tanışmadan önceki yardımcılarınızdan biriydi."

Waxillium, "İyi bir arkadaşımdı," dedi. "Ayrıca sağlam bir kanun adamıydı. Ama Paclo kadar kolay irkilen başka bir adamı hayatımda hiç görmedim. Usulca kapatılan bir kapı bile çığlık atmasına sebep olabilirdi."

Marasi kaşlarını çattı.

Waxillium, "Sanırım kayıtlar bunlardan bahsetmiyordu," dedi.

"Kayıtlar onu epey cesur olarak betimliyor."

"*Cesurdu*, Leydi Marasi. Görüyorsunuz, çoğu kişi, irkilmeyi korkaklıkla karıştırır. Evet, bir silah sesi Paclo'yu yerinden sıçratırdı. Ama sonra koşa koşa ne olduğuna bakmaya giderdi. Bir keresinde onu, silahlarını ona doğrultmuş olan altı adamla yüzleşirken gördüm, gözünü bile kırpmıyordu."

Marasi'ye döndü. "Siz deneyimsizsiniz. Bir zamanlar ben de öyleydim. Herkes gibi. Kişinin ölçütü ne kadar yaşadığı değildir. Bir gürültüyle ne kadar kolay irkildiği ya da duygularını ne kadar çabuk belli ettiği de değildir. Hayatın ona gösterdiği şeyleri nasıl değerlendirdiğidir."

Marasi'nin kızarıklığı arttı. "Ayrıca, nutuk atmaktan da hoşlandığınızı düşünüyorum."

"Kanun adamı rozetinin yanında veriyorlar."

"Siz... Onu artık takmıyorsunuz."

"Rozet çıkarılabilir, Leydi Marasi. Fakat her zaman üzerinizdedir."

Kadının gözlerinin içine bakı. Derin, Yabanlar'da beklenmedik bir anda bulunan kaynağın suları gibi ışıldayan gözlerle bakıyordu. Kendini duygusuzlaştırdı.Waxillium onun için kötü olurdu. Çok kötü. Aynı şeyi Lessie için de düşünmüştü ve haklı çıkmıştı.

Marasi usulca, "Sizinle ilgili düşündüğüm başka bir şey daha var," dedi. "Tahmin edebilir misiniz?"

Fazlasıyla iyi.

Waxillium isteksizce gözlerini kadınınkilerden kaçırdı ve kâğıda baktı. "Evet. Ranette'i size bir tüfek ödünç vermesi için ikna etmem gerektiğini düşünüyorsunuz. Katılıyorum. Her ne kadar eninde sonunda tabanca kullanmayı öğrenmenizin akıllıca olacağını düşünsem de, bu gece kullanmayı iyi bildiğiniz bir silahınız olmasını tercih ederim. Belki Wayne'in bulduğu o alüminyum mermilerin uyacağı bir tüfek bulabiliriz."

"Ah. Elbette."

Waxillium Marasi'nin utanmasını görmemiş gibi davrandı.

Marasi, "Sanırım," dedi, "gidip Wayne ile Ranette'e bir bakacağım."

"İyi fikir. Umarım Ranette, Wayne'in silahlarından birini takasta kullandığını fark etmemiştir."

Marasi geri çekildi ve aceleyle kapıya yürüdü.

Waxillium, "Leydi Marasi?" diye seslendi.

Kadın kapı ağzında tereddüt edip, umutla döndü.

Waxillium saygıyla başını sallayarak, "Beni iyi okudunuz," dedi. "Pek çok kimse bunu yapamaz. Ben de duygularını açıkça ifade eden biri olarak bilinmem."

"İleri sorgulama yöntemleri dersi," dedi. "Ve... Ee, ben sizin psikolojik profilinizi de okudum."

"Benim psikolojik profilim mi var?"

"Korkarım öyle. Weathering'i ziyaret ettikten sonra Doktor Murnbru kaleme almıştı."

Waxillium ciddi ciddi afallayarak, "O Murnbru sıçanı *psikolog* muydu?" dedi. "Ben onun hilekâr bir kumarbaz olduğundan, dolandıracak birilerini aramak için kasabaya geldiğinden emindim."

"Ee, evet. Bu da profilde var. Siz, ıı, fazla kırmızı giyinen herkesin kronik bir kumarbaz olduğunu düşünme eğilimindesiniz."

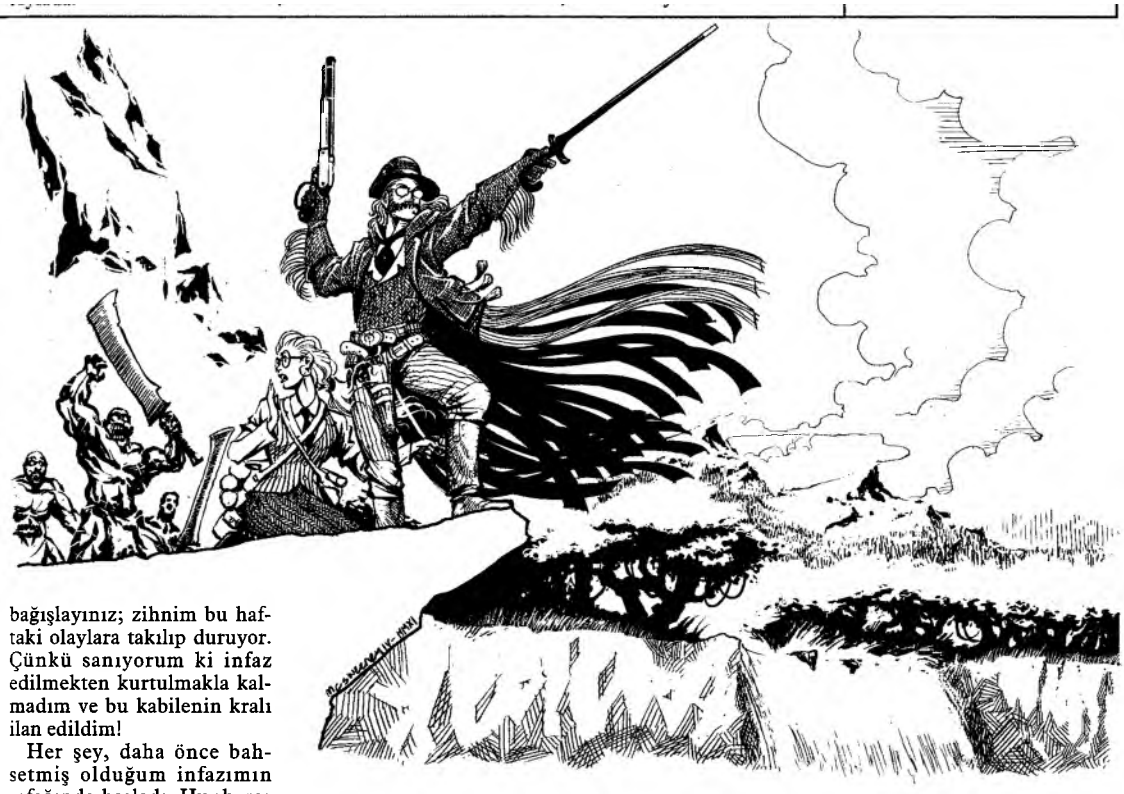
"Öyle miyim?"

Marasi başıyla onayladı.

"Pas ve Harap," dedi. *Bu şeyi okumam gerekecek.*

Kadın çıktı ve kapıyı kapattı. Waxillium tekrar planına döndü. Elini kaldırıp küpesini kulağına geçirdi. Dua ederken ya da büyük önem taşıyan bir iş yaparken takması gerekiyordu.

Bu gece, ikisini de bol bol yapacağını düşünüyordu.

bağışlayınız; zihnim bu haftaki olaylara takılıp duruyor. Çünkü sanıyorum ki infaz edilmekten kurtulmakla kalmadım ve bu kabilenin kralı ilan edildim!

Her şey, daha önce bahsetmiş olduğum infazımın şafağında başladı. Hunharca sürüklenerek uyandırıldıktan sonra kendimi ışıldayan güneşin altında kızıl, tozlu toprağın üzerinde zorla yürürken buldum. Vahşiler sıralanmış, sessizce dikiliyorlar ve boncuk gözleriyle beni izliyorlardı. Derileri, tıpkı ateşte islenmiş ve kararmış mavi, zarif bir eşarp gibi, koyu mavi bir renkteydi. Kızıl toprak üstlerinde izler bırakmıştı ve pek çoğu yalnızca ilkel giysiler ile güçbela kuşanmışlardı.

Hayatımı Handerwym'e borçluyum. Sadık Handerwym, onu sırılsıklam bir halde o gölden çekip çıkararak, boğulmaktan kurtardığım güne şükürler olsun. Sadık Terrisli, zarar vermemeye ve öldürmemeye yemin etmiş olsa da, ne kadar kıymetli olduğunu bin kez ispat etmişti. Kolosslar ona saygı duyuyor gibiydiler, pek yakında zalimce öldürülecek olan efendisine son bir kez sarılması için yanaşmasına izin vermişlerdi.

Sarılmamla birlikte, güvenilir altıpatlarım Glint'in arkamdan bağlanmış olan elime geldiğini hissettim. Onu kolosslara yakalanmadan nasıl getirdiğini sordum ve bana metalzihinlerinden birini kolosslarla bağlantı kurmak üzere kullandığının söyledi. Keşfedilmemiş, bilinmeyen bir büyü sanatı bu, ve pek fazla açıklama yapmamamı istiyor, zira bu gücü kutsal kabul ediyor.

Silahlıydım ancak hala bağlıydım. Bağlantı olmasına karşın, kolosslar onu uzaklaştırdılar, ancak yapmış olduğu şeyi anlamamış gibi görünüyorlardı. Haftalar önce bir hayduttan takas karşılığı almış olduğum fazlasıyla uzun kolları olan bu ceketi bu kadar sevmek için pek bir nedenim olmamıştı, ancak bu durumda kurtuluşum olmuşlardı.

Ben size bu atıştan bahsederken yaptıklarımı pek maharet gerektiren bir iş olarak değerlendirmemenizi rica ediyorum. Gerçekten de o gün arkadaşımı tasdikleyen o gün kabiliyetten ziyade talihti. Elimdeki bağları bir nebze gevşetmeyi başarabildim ve bir elimi diğerinin altına getirebiliyordum. Silahı parmaklarımda döndürdüm ve avcumun içine, namlu kolumdan yukarı bakacak şekilde tutabildim. Celladımla karşılaşmadan önceki son anda, başımı öne eğip tetiği çektim.

Muhafaza galip geldi ve merminin ensemi sıyırıp geçişini hissetsem de, ellerimi bağlayan ipi de yırtıp geçmişti. Hızla kollarımı açıp bağlarımdan kurtuldum ve her ne kadar bitkin de olsam, içimde küçük bir miktar kalay kalmıştı. Bunu yakarak duyularımı daha keskin kıldım ve silahımı doğrultup cellat iki kaşının arasından vurdum. Kolosslar güçlüdür, ancak doğru yerden giren bir kurşun karşısında onlar da çaresizdir.

Bir sonraki mermi ise liderlerinden en büyüğünü devirdi. Bunun onların şaşırıp kalmalarına yeteceğini sanmıştım, ancak onları duraksatsa da beni serbest bırakmalarına sebep olmadı. Glint'i bıraktığımda içinde yalnızca üş mermi vardı; Handerwym'e baktım, acıyla başını hayır der gibi salladı. Silahı dolduracak vakti olmamıştı.

Artık elimde bir mermi ve canavarlarla dolu bir köy vardı. Şansıma güvenmiş olduğumu söylersem yalan olur! Ancak, size kolossların tuhaf bir yönünden bahsetmeliyim. Benimle ilk iletişimlerinden beri, onlara herkesin katılabileceğinde ısrarcıydılar. Uygun gördükleri herkesin kolossa dönüştürülebileceğini söylüyorlardı. Gerçekten de, en zalim ve güçlü savaşçılarından bazıları bir zamanlar Şehir'den gelen insanlar olduklarını öne sürüyorlardı. Elbette ki bu doğru değildi, ancak zihniyetlerinden dolayı bir sebepten böyle düşünüyorlardı.

Böylelikle, tek mermimle onlara katılmaya layık olduğumu ispatlamaya karar verdim. Bunu ancak büyük bir kabiliyet gösterisiyle ispat edebilirdim, bu sebeple ben de silahımı kaldırıp doğruca-

–Devamı haftaya!–

Tüm sekizliklerdeki kültürlü beyefendilerin ortak tercihi: Ancak elektrik ışığı işinizi görür!

KARANLIKTA KALMAYIN!

Tahmini bedel tayini için oda sayısını bir haberciyle Brigs Wennington'a gönderiniz. 4567 Cunning Pl. 5. Okt.

16

Wayne kahverengi bastonuna dayanmış, yavaş, özellikle güçsüz adımlarla topallayarak tren istasyonunda ilerliyordu. İtişip kakışan ve ilerideki trene bakan epey bir kalabalık vardı. Bir grup adam yan tarafta hareketlendi ve neredeyse onu yere deviriyorlardı.

Şimdilerde herkes çok uzundu. Bu da, yaşlılıktan beli bükülmüş olan Wayne'in yaygaranın sebebini hiç görememesine neden oluyordu. Wayne, "Bu zavallı yaşlı kadını düşünen yok," diye homurdandı. Sesi genizden gelen pürüzlü bir tonda ve normal hâlinden daha tizdi, güzel de bir Margothian Mahallesi aksanı eklemişti. Semt artık yoktu, en azından eskisi gibi değildi, oktantın içindeki endüstriyel bölge tarafından yutulmuş ve semtte oturanlar da taşınmıştı. Ölmekte olan bir kadın için ölmekte olan bir aksan. "Hiç saygı kalmadı. Rezillik, rezillik, başka bir şey değil."

Önündeki kalabalıktan birkaç genç dönüp ona bakarak ayak bileklerine dek uzanan eski paltosunu, yaşlılıkla kırıştırılmış yüzünü ve keçe bir kepin altındaki gümüş saçlarını fark ettiler. Sonunda içlerinden biri "Affedersiniz, teyzeciğim," deyip ona yol verdi.

Genç adamın kolunu sıvazlayıp topallayarak ilerlerken Wayne, *Ah, ne iyi bir çocuk*, diye içinden geçirdi. Birer birer, insanlar ona yol veriyordu. Bazen, kulağa bulaşıcıymış gibi gelen birkaç öksürük gerekiyordu ama olsun. Wayne bir dilenci gibi görünmemeye dikkat ediyordu. Bu, yankesicilik yapmaya çalıştığından şüphe edebilecek polislerin dikkatini üzerine çekerdi.

Hayır, o bir dilenci değildi. O Abrigain'di. Tüm bu yaygaranın neden kaynaklandığını görmeye gelen yaşlı bir kadındı. Abrigain zengin değildi, fakat fakir de değildi. Tutumluydu, özenle yamalanmış platosunu ve bir zamanlar moda olan en sevdiği şapkasını giyiyordu. Bir liman işçisinin kafası kadar kalın bir gözlüğü vardı. Çok genç birkaç çocuk ona yol verdiğinde, Abrigain her birine birer şeker verip başlarını okşadı. Güzel çocuklardı. Abrigain'e kendi torunlarını hatırlatıyorlardı.

Wayne nihayet öne ulaştı. Orada, Kırılmaz tüm ihtişamıyla duruyordu. Bir kale gibi inşa edilmiş, kalın çelik zırhı, parlak yuvarlak kenarları ve yan tarafında kocaman bir kapısı olan bir tren vagonuydu. Dışında çarklı bir kilit bulunan kapı, kocaman bir banka kasasına aitmiş gibi duruyordu.

Kapı açıktı ve iç haznesi büyük oranda boştu. Vagonun merkezinde zemine *kaynaklanmış* olan büyük bir çelik kargo kutusu vardı. Aslında, kapıdan bakarken kargo kutusu her tarafından kaynaklanarak kapatılmış gibi görünüyordu.

Wayne, "Vay, vay, vay, vay, vay!" dedi. "Pek de süslüymüş."

Yakınlarda bir muhafız duruyordu, üzerinde Tekiel Evi'nin özel güvenlik kuvvetlerinden bir subayın arması vardı. Göğsünü gururla şişirip gülümsedi. "Yeni bir çağın başlangıcını müjdeliyor," dedi. "Haydutluğun ve tren soygunların sonunu."

Wayne, "Ah, ah, bu çok etkileyici, evladım," dedi. "Ama muhakkak abartıyorsundur. Daha önce de vagonlar gördüm, hatta bir tanesine bindim bile; o güne lanet olsun. Torunum Charetel onunla birlikte gidip Covingtar'da geliniyle tanışmamı istemişti; tek yol da bu diyordu ama ben öteden beridir atlı arabaya binerim, *hiçbir* kusurunu da görmedim. Gelişim, diyordu. Gelişimmiş. Herhâlde, gelişim demek, tependeki güneşi görmeden ya da yolculuğun keyfini süremeden bir kutuya tıkılmak demek. Neyse evladım, o vagon da aynı bunun gibiydi. Yalnız bu kadar parlak değildi."

Muhafız, "Emin olun," dedi, "bu kesinlikle elle soyulamaz. Her şeyi değiştirecek. Şu kapıyı görüyor musunuz?"

Wayne, "Kilidi var," dedi. "Görüyorum, evet. Ama kasaları bile açıyorlar, evladım."

"Bunu açamazlar," dedi. "Haydutlar bunu açamayacaklar, çünkü bu hiç açılamıyor; ne onlar, ne de biz açabiliriz. Bu kapı bir kez kapanınca, kapıların içinde, zaman ayarlı bir saate bağlı bir mekanizmayı çalıştırıyor. Kapının şifresini bilsen de, bilmesen de, on iki saat boyunca kapılar hiç açılamıyor."

Wayne, "Patlayıcılar," dedi. "Haydutlar hep sağı solu patlatıyor. Bunu *herkes* bilir."

Muhafız, "Bu çelik on beş santim kalınlığında," dedi. "Bunu patlatarak açmak için gerekecek dinamit, muhtemelen vagonun içindekileri de yok edecektir."

Wayne, "Ama muhakkak bir Allomanser içine girebilir," dedi.

"Nasıl? Metali istedikleri kadar İtebilirler, o kadar ağır ki kendileri geri uçacaklar. Ve hatta bir şekilde içeri *girseler* bile, vagonun içinde seyahat eden sekiz muhafızımız var."

Wayne aksanını hafifçe bozarak, "Vay be," dedi. "Hakkaten etkileyiciymiş. Muhafızları nasıl silahlandırıyorsunuz?"

Adam, "Hepsine dörder tane..." diye başladı ancak durup Wayne'e daha yakından baktı. "Dört..." Şüpheyle gözlerini kıstı.

Wayne, "Ay, yemeği ocakta unuttum," diye haykırdı ve arkasını dönüp, kalabalığın içinde topallayarak ilerlemeye başladı.

Muhafız, "Şu kadını durdurun!" dedi.

Wayne numara yapmayı bıraktı ve sırtını doğrulttu; kalabalığın içinden ite kaka hızla ilerlemeye koyuldu. Omzunun üzerinden arkasına bir baktı. Muhafız kalabalığı yararak peşinden geliyordu. "Dur!" diye bağırdı. "Dur dedim!"

Wayne bastonunu kaldırdı ve tetiği çekti. Her silah kullanmaya kalkıştığında olduğu gibi, tetiği çekerken eli sallanmaya başladı fakat bu sefer yalnızca kurusıkı mermiler vardı, bu yüzden sorun değildi. Tabancadan çıkmışa benzeyen ses kalabalığı telaşlandırdı; insanlar, rüzgârla eğilen buğday tarlası gibi dalga dalga eğildiler.

Wayne kimlerinin üzerinden atlayarak yere kapanmış şekiller arasından hızla geçti ve kalabalığın arkasına ulaştı. Muhafız silahını doğrulttu, Wayne istasyon binasının bir köşesini döndü. Sonra zamanı durdurdu.

Paltoyu çıkarıp attı, altındaki bluzu da çekip çıkararak içindeki takım elbiseyi açığa çıkardı; siyah ceketi, beyaz gömleği ve kırmızı bir kravatı vardı. Wax, artık her ne demekse, buna "hayal gücünden kasıtlıca yoksun" demişti. Bluzun içinde bağlı duran ve yaşlı kadının göğüslerini oluşturan eşyaları çekip çıkardı. Küçük bir çanta, katlanır fötr şapka ve ıslak bir paçavra. Katlanmış şapkayı açtı, bluzu şapkanın içineki boşluğa koydu ve ardından peruğunu çıkarıp şapkayı başına geçirdi.

Bastonunun dış katmanını yırtıp siyaha dönüşmesini sağladı. Peruğu bir kenara attı, ardından çantayı da duvarın dibine bıraktı. En sonunda paçavrayla yüzündeki makyajı sildi, onu da attı ve hız baloncuğunu bıraktı.

Sanki biri onu iteklemişçesine, tökezleyerek köşeden geri döndü. Bir küfür savurup şapkasını düzeltti ve siyah bastonunu kaldırıp öfkeyle salladı.

Muhafız nefes nefese yanına vardı. "İyi misiniz, lordum?"

Wayne, "Hayır!" diye tersledi, sesine becerebildiği aristokratik kibirin her damlasını katmaya çalışıyordu. Madion Yolu aksanı; Birinci Oktant'ın en zengin bölgesiydi ve bölgenin çoğu Tekiel Evi'ne aitti. "O nasıl bir serseriydi öyle, yüzbaşı! Açılışın itidalli ve özenli olması gerekiyordu!"

Muhafız donakaldı ve Wayne adamın zihninin işlemekte olduğunu görebiliyordu. Bunun rasgele bir soylu olmasını beklemişti; ama bu adam, muhafızın işverenleri olan Tekiel Evi'nin bir üyesi gibi konuşuyordu.

Muhafız, "Affedersiniz, lordum!" dedi. "Ama onu kovaladım."

Wayne peruğa doğru yürüyerek, "Kimdi o?" dedi. "Yanımdan geçerken bunu attı."

Muhafız, "Yaşlı bir kadın gibi giyinmişti," dedi, bir yandan da başını kaşıyordu. "Bana Kırılmaz ile ilgili sorular soruyordu."

"Hay lanet olsun, be adam. Bu Arakçılar'dan biri olmalı!"

Muhafızın beti benzi attı.

Wayne öne bir adım atıp, bastonunu sallayarak, "Bu yolculukta bir şey olacak olursa, evimizin nasıl bir utanç yaşayacağını biliyor musun?" dedi. "Namımız tehlike altında. *Kellelerimiz* tehlike altında, yüzbaşı. Kaç muhafızın var?"

"Üç düzine, lordum, bir de..."

"Yeterli değil! Hem de hiç yeterli değil! Daha fazlasını iste."

"Ben..."

Wayne, "Hayır!" dedi. "Ben yaparım. Burada benim muhafızlarımdan da birkaç tane var. Başka bir bölük daha getirmesi için birini gönderirim. Adamların civarda onun gibi başka *yaratıkları* da arıyor mu?"

"Ee, henüz onlara söylemedim, lordum. Onu kendim yakalarım demiştim, sonra da..."

Wayne, "Görev yerinden mi ayrıldın?" diye bağırırken ellerini de başının üzerine kaldırdı, bastonu parmaklarının arasından sarkıyordu. "Seni oradan uzaklaştırmasına *izin mi verdin*? Aptal! Geri dön, be adam! Koş! Diğerlerine haber ver. Ah, gökteki Firari adına. Eğer bu iş ters giderse; bittik. Bittik!"

Muhafız yüzbaşısı aceleyle geri dönüp trene, insanların telaşla uzaklaştığı yöne doğru koştu. Wayne sırtını duvara verdi, köstekli saatine baktı ve

bir hız baloncuğu oluşturmaya yetecek kadar etrafında boşluk oluşuncaya dek bir süre bekledi. Kimsenin ona doğru bakmadığından epey emindi.

Şapka gitti. Bastonunu attı, ceketini tersyüz ederek, muhafızlarınkiyle eş olan kahverengi-sarı bir askerî üniformaya dönüştürdü. Sahte burnunu çekip çıkardı ve duvarın dibine bıraktığı çantasından üçgen bir kumaş şapka çıkardı.

Fötr şapkanın yerine bunu taktı. Her zaman doğru şapkayı takacaktın. İşin sırrı buydu. Pantolonunu indirerek altındaki asker üniformasını açığa çıkardıktan sonra ceketin üzerine bir tabanca astı. Ardından baloncuğunu bıraktı ve koşar adımlarla köşeyi dönüp, demiryoluna doğru ilerledi. Yüzbaşı askerlerini düzene sokuyor, emirler yağdırıyordu. Yakınlarda birbirleriyle tartışan, öfkeli soylular da vardı.

Kargoyu boşaltmıyorlardı. Bu iyiydi. Wayne, tüm bu yaygara yüzünden bundan vazgeçeceklerini düşünmüştü fakat Wax buna katılmamıştı. Tekiellerin Kırılmaz işini fazlasıyla büyütüp, çok önemli bir mesele hâline getirdiklerini ve bir iki aksiliğin onları durdurmayacağını söylemişti.

Wayne, başını olumsuzca sallayarak, *Aptallar*, diye içinden geçirdi. Farnsward bu karara katılmıyordu. Tekiel Evi'nin özel muhafızlarına katılalı şimdi bir on yıl oluyordu, ancak çoğunlukla Dış Çember'de kronik bir hastalığa yakalanmış olan lorduna hizmet etmişti. Farnsward çalıştığı süre boyunca pek çok şey görüp geçirmişti ve risk almanın nedenleri *olabildiğini* öğrenmişti. Bir hayatı kurtarmak, bir savaşı kazanmak, bir evin adını korumak gibi. Ama sırf yapacağınızı söylediniz diye risk almak mı? Aptallıktı.

Az önce konuştuğu yüzbaşıya doğru hızlı adımlarla ilerledi ve selam verdi. "Komutanım," dedi. "Adım Farnsward Dubs. Lord Evenstrom Tekiel size gelmemi söyledi." Soylularla uzun süredir birlikte olmaktan bulaşmış bir tutam aristokratı olan bir Dış Çember aksanı.

Adam perişan görünüyordu. "Pekâlâ. Sanırım her adama ihtiyacımız olacak."

Wayne öne doğru eğilip, "Komutanım, kusura bakmayın," dedi. "Lord Evenstrom bazen heyecanlanıyor. Bu işler nasıldır bilirim; beni yardıma ihtiyacı olmayan birine ilk gönderişi değil. Bren ile ben ayağınızın altında durmayacağız."

"Bren kim?"

Wayne, arkasını dönüp, "Hı, hemen arkamdaydı," dedi. Şaşkın görünüyordu.

Wax üzerinde Wayne'inkine benzer bir üniformayla istasyondan çıktı. Gece için ihtiyacı olan bazı malzemeleri gizleyen sahte, irice bir göbeği vardı.

Wayne, "İşte, orada," dedi. "Mankafalı bir hödüktür, komutanım. Görevi babasından devraldı, fakat çeliği sabaha kadar çakmaktaşına vursanız bile tek kıvılcım çıkartamazsınız, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Yüzbaşı, "Pekâlâ, burada kal," dedi. "Burayı koru. Neye benzerlerse benzesinler, hiç kimsenin vagona yaklaşmasına izin verme." Koşarak ilerideki bir grup soylunun yanına gitti.

Wayne, şapkasıyla selam vererek, "Naber, Wax?" dedi. "Yutulmaya hazır mısın?"

Wax arkadaki istasyon binasına şöyle bir baktı. Siviller hâlâ dağılmaktaydı. Yerler şapka ve mendillerle kaplıydı. "Treni yola çıkaracaklarından kesinlikle emin olmalısın, Wayne. Ne olursa olsun, tren yola *çıkmalı*."

"Yola çıkarmazlarsa fazla utanacaklarını söyleyen sen değil miydin?"

"Bu ilk kısım için, evet. Sonrası için ise emin değilim. Bu işi hallet, Wayne."

"Merak etme, birader." Wayne saatine baktı. "Geç kaldı..."

Aniden, ardı ardına birkaç patlama duyuldu. Silah sesleri. Wayne onları bekliyor olsa da irkildi. Çevredeki muhafızlar bağrışıyor, silah seslerinin geldiği yeri arıyorlardı. Wax çığlık atarak yere devrildi, omzundan kan fışkırıyordu. Başka bir muhafız, binanın tepesinde beliren kıvılcımları fark ettiği sırada Wayne de Waxillium'u yakaladı.

Wayne, Wax'i güvenli bir yere sürüklerken muhafızlar ateş açtı. Etrafına bakındı, ardından telaşlı davranarak Wax'i vagonun açık kapısından içeri tıktı. Muhafızlardan bazıları ona baktı, fakat hiç kimse bir şey söylemedi. Wax'in gözleri cansız gibi göğe bakıyordu. Diğer muhafızlar da muhtemelen daha önce arkadaşlarını haydutlara ya da evler arası çatışmalara kurban vermişlerdi ve biliyorlardı. Çatışmanın hararetinde, yaralıları güvenli bir yere koyardın ve neresi olduğunun da hiçbir önemi yoktu.

Binanın üzerinden açılan ateş kesildi fakat yakınlardaki başka bir çatıdan tekrar ateş açıldı. Birkaç kurşun, yakınlardaki bir kirişten sekerek kıvılcımlar saçtı. Wayne sıkılarak, *Fazla yakın olmuyor mu, Marasi,* diye düşündü. Neden karşısına çıkan her kadın Wayne'i vurmaya çalışıyordu? Sadece yaralarını iyileştirebildiği için. Bu, sırf bir tane daha sipariş edebilir diye, bir adamın birasını içmek gibiydi.

Wayne yüzüne sahte bir endişe yerleştirdi. "Kargoya saldırıyorlar!" diye bağırdı. Büyük yük vagonunun kapısını tuttu, denge milini kenara tekme-

ledi ve ileri doğru koştu. Kimsenin aklına onu durdurmak gelemeden önce, Kırılmaz'ın kapısını gümleterek kapattı; Wax vagonun içindeydi, kendisi ise dışında.

Silah sesleri kesildi. Yakınlarda, siper almış olan muhafızlar Wayne'e yüzlerinde dehşet dolu ifadelerle bakıyorlardı. Vagonun kapısı yerine tangırtıyla oturup kilitlendi.

Yakınlardaki askerlerden biri, "Pas ve Harap, be adam!" dedi. "Ne yaptın?"

Wayne, "Kargoyu kilitledim!" dedi. "Bak, onlar da durdu."

Yüzbaşı koşarak gelip, "İçeride askerler olması gerekiyordu!" dedi.

Wayne, "Kilitlenmeden önce içeri girmeye çalışıyorlardı," dedi. "Ne yaptıklarını siz de gördünüz." Kapıya baktı. "Artık kargoyu ele geçiremezler. Biz kazandık."

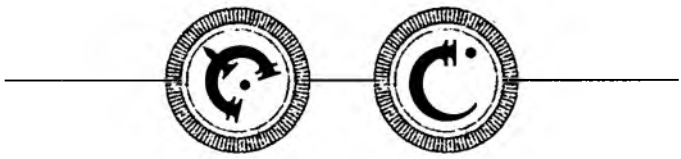
Yüzbaşı endişeli görünüyordu. Yerden kalkmakta olan soylulara şöyle bir baktı. Hışımla yüzbaşıya doğru gelirlerken Wayne nefesini tuttu. Ancak yüzbaşı Wayne'in söylediklerini aynen tekrarladı.

Eğer hata yapıldığına kanaat getirilecek olursa, Wayne'in değil kendisinin suçlu bulunacağını bilen yüzbaşı, "Ama onları durdurduk," diye açıkladı. "Saldırılarını kestiler. Biz kazandık!"

Wayne geri çekilip, muhafızlar kimin ateş ettiğini bulmaya gönderilirken bir sütuna yaslandı. Çeşitli noktalarda zemine yerleştirilmiş olan çok sayıda boş tüfek kovanıyla geri geldiler, "atışların" çoğuysa aslında kurusıkıydı. Birkaç dilenci çocuğa da havaya kurusıkı mermiler sıkıp, sonra da at arabalarına binerek aceleyle uzaklaşan adamlardan bahseden söylentiler yaymaları için para verilmişti.

Tren bir saate kalmadan yola koyulmuştu; Tekiel Evi'ndeki herkes de büyük bir Arakçı soygunun savuşturduklarından emindi. Hatta Wayne'e bir takdirname verilmesinden bile bahsediliyordu, gerçi o bu övgüyü yüzbaşıya yönlendirdi ve birileri ona tam olarak *hangi* lordun koruması olduğunu sormaya başlamadan önce sıvıştı.

17

Waxillium yük vagonunun içinde, altındaki raylarda takırdayan tekerlekleri dinleyerek bir başına yolculuk ediyordu, omzu sahte kandan ıslanmıştı. Tavanda, köşeye yakın bir yerdeki bir kancaya astığı lamba sallanıyordu. Ayrıca balık ağlarını da katlayarak, sanayi tipi bantlarla sabitlediği özel kancalarla tavana tutturmuştu. Bacakları, kasıkları ve sahte göbeğine sarılı olan tüm bunları çıkarmak iyi gelmişti. Artık fazlasıyla büyük gelen muhafız üniforması bir kenara atılmıştı. Sade, pratik bir kumaş pantolon ile açık siyah bir ceket giyiyordu.

Sırtını yük kutusuna vermiş, bacaklarını uzatarak yerde oturuyordu. Vindication elindeydi, öylesine silindiri döndürüyor ve özel haznelere kilitlenmesi için kola basıyordu. Cebinde bütün sıskıran mermilerinden ikişer tane vardı ve özel haznelere bir Sikkeci mermisi ile bir Lehimkol mermisi yerleştirmişti.

Küpesi hâlâ kulağındaydı.

İçinden, Ahenk'e doğru, *Bunu yapmamı sen istedin,* diye düşündü. Suçlama da dua yerine geçer miydi? *Pekâlâ, işte buradayım. Birazcık yardım bekliyorum; tabii eğer bu senin ebedi planına ters falan düşmüyorsa.*

Kargo kutusu arkasındaydı. Tekiel Evi'nin yaptıkları işle neden bu kadar gurur duyduğunu anlayabiliyordu; hırsızların kaynaklanmış kasayı çalabilmesi akıl almayacak kadar zor olurdu. Kutuyu vagondan çıkarabilmek için

bir kaynak makinesi ya da büyük bir elektrikli testereyle keserek saatler harcamak gerekirdi. Bunun üzerine, bir de akıllıca tasarlanmış kapı ve olması gereken muhafız da düşünülürse göz korkutucu, belki de imkânsız bir soygun anlamına geliyordu.

Evet, Tekieller akıllıca davranmışlardı. Sorun ise her şeyi yanlış anlamış olmalarıydı.

Waxillium ceketinin altından bir paket çıkardı. Wayne'in bulduğu dinamit ve fünye. Paketi yere, yanına koydu ardından köstekli saatine baktı. *Tam şu anda...*

Tren aniden yavaşlamaya başladı.

* * *

Wayne tepenin üzerinde eğilmiş dürbünden bakıyordu. "Hı hı," dedi, "haklıymış. Görmek ister misin?"

Marasi gergince dürbünü aldı. İkisi şehirden dörtnala uzaklaştıktan sonra burada yerlerini almışlardı. Üzerindeki Ranette'in pantolonu yüzünden çıplak gibi hissediyordu. *Tamamen* uygunsuzdu. Yanından geçtikleri her adam bacaklarına bakacaktı.

Yüzünü ekşitip, *Belki bu Arakçıları ateş etmekten alıkoyar,* diye düşündü. *Dikkatlerini dağıtır.* Dürbünü gözüne dayadı. Wayne ile birlikte, şehrin dışında, demiryolunun yanındaki bir tepenin üzerindeydiler. Nihayet tren yavaş yavaş geldiğinde neredeyse gece yarısıydı.

Şimdi yavaşlıyordu ve frenler acı acı inliyor, gecenin içinde kıvılcımlar saçıyordu. Trenin önünde, karşı yönden hayaleti andıran bir görüntü yaklaşıyordu, önünde parlak bir ışık vardı. Marasi ürperdi. Hayalet tren.

Wayne, "Wax mutlu olacak," dedi.

Marasi, "Ne?" diye sordu. "Hayalet konusunda mı?"

"Hayır. Bu gece sis var."

Marasi, sislerin havada belirmeye başladığını fark edip irkildi. Sis, normal bir pus gibi değildi; okyanus üzerinden gelmiyordu. Havada oluşuyor soğuk bir metal parçası üzerindeki don gibi filizleniyordu. Çevrelerini sarmaya başlayıp, aşağıdaki ışıklara hayaletsi bir hava katınca ürperdi.

Dürbünü yaklaşan hayalete odakladı. Bulunduğu yerin açısı yüzünden ve neye bakması gerektiğini söylendiği içingerçeği kolaylıkla görebiliyordu. Bir yemdi. Bir lokomotifin ön yüzünün tahtadan bir resminin ardında elle çalışan bir vagon vardı.

Marasi, "Işığı nasıl çalıştırıyorlar?" diye sordu.

"Bilmem. Büyü olmasın?"

Marasi homurdandı ve tahtanın ardında ne olduğunu iyice görmeye çalıştı. "Bir tür kimyasal batarya olmalı. O çalışmaları okumuştum... Ama Pas ve Harap adına, bu *güçlü* bir ışıkmış. Uzun bir süre çalıştırabileceklerinden şüpheliyim."

Gerçek tren durunca yanlarından bazı adamlar belirdi. Tekiel Evi muhafızlar göndermişti. Bu Marasi'yi gülümsetti. Belki de soygun olmayacaktı.

Hayalet trenin ön kısmı devrildi.

Wayne, "*Kahretsin,*" dedi.

"Bu ned..."

İnanılmaz bir hızla patlayan, gürültülü bir dizi silah sesi Marasi'nin sözünü kesti. Refleks olarak kendini geriye atıp sindi, ancak onları hedef alan hiçbir şey yoktu. Wayne dürbünü kapıp baktı.

Marasi karanlık ve sisler içinden daha sonra olanları seçemiyordu. Bundan memnundu da. Silah sesleri sürdü ve çığlık atan adamları işitti.

Wayne usulca, "Mitralyöz," dedi. "Herifler epey ciddiymiş hakkaten."

Marasi, Ranette'in verdiği tüfeği omzundan indirirken, "Yardım etmek zorundayım," dedi. Tanıdığı bir marka değildi, fakat kadın Marasi'nin hayatında kullandığı tüm silahlardan daha isabetli olacağına yemin etmişti. Tüfeği doğrulttu. Eğer Arakçıları vurabilirse...

Wayne tüfeğinin namlusunu bir eliyle kavrayıp nazikçe aşağı itti. Mitralyöz ateş etmeyi kesti ve gece sessizleşti.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, birader ve o mitralyözün dikkatini çekmek istemeyiz. Ayrıca, ta buradan onlardan birini vurabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Beş yüz adımdan kırmızıya isabet ettirebiliyorum."

Wayne, "Gece mi?" dedi. "Sislerin içinden?"

Marasi sessiz kaldı. Ardından elini uzattı ve sabırsızca dürbünü işaret etti. Wayne dürbünü verdi ve Marasi de altı adamın hayalet trenden inişini izledi. Gerçek trenin iki yanında yürüdüler; silahları hazırdı ve etrafı kolluyorlardı.

Wayne, "Dikkat dağıtmak için mi?" diye sordu.

"Lord Waxillium öyle düşünüyordu. O bize..." Sustu.

O onlara kanalı izlemelerini söylemişti.

Dönüp, dürbünle kanalı taradı. Büyük ve karanlık bir şey yaklaşıyordu. Sislerle çevriliyken dev bir tür yaratık, suda sessizce yüzen bir deniz canavarı gibi görünüyordu. Trenin ortasına kadar geldi ve durdu. Kara kütleden

karanlık, gölgeli bir ayak yükseldi. Marasi ürpererek, *Firari adına*, diye düşündü. *Canlıymış*.

Ama hayır... Bacak fazlasıyla katı hareket ediyordu. Yukarı kalktı, dışa doğru döndü, ardından indi. Kanaldaki şey durunca, bacak kıyıda yere sıkı sıkıya oturdu. Marasi, *Denge için*, diye düşündü. *Toprakta gördüğümüz o çöküntüyü yapan şey buydu.*

O şey... Makine... Sabitlenince, karanlığın içinden birkaç adam zırhlı vagona doğru ilerledi. Birkaç saniye bir şeyler yaptılar. Ardından kanaldaki kara kütleden uzun bir kol yükseldi. Raylara doğru döndü, ardından aşağı indi, zırhlı vagonu kavradı ve *kaldırdı*.

Marasi'nin ağzı açık kaldı. Vagon yalnızca bir metre kadar yükselmişti ama bu yeterliydi. Makine bir vinçti.

Bağlama kollarını söken Arakçılar, vagonun kanala doğru uzanan dar toprak arazi boyunca itmeye yardım ettiler. Kara kütle bir mavna olmalıydı. Marasi zihninden hızlı bir hesaplama yaptı. Vagonu öyle kaldırabilmek için, mavnanın çok ağır olması ve diğer tarafında kayda değer miktarda safra taşıması gerekirdi.

Dürbününü yukarıya kaldırdı ve diğer tarafta başka bir vinç kolunun, bir tür ağır yük tuttuğunu seçerek memnun oldu. Vagon kaldırılırken mavna biraz suyun içine batmıştı, ancak Marasi'nin tahmin edeceği kadar derine gömülmemişti. Muhtemelen kanalın dibine ulaşacak biçimde tasarlanmıştı, belki de mavnanın altında uzatılabilir bir kısım vardı. Dengeyi sağlayan kol ile birlikte, yeterli olabilirdi.

Wayne, "Vay, vay, vay..." diye fısıldadı. "Epey sağlam şeymiş."

Makine koca vagonu mavnasına attı, ardından oradaki başka bir şeyi aldı. Büyük ve dikdörtgen bir şeyi. Marasi ne olduğunu çoktan tahmin etmişti. Bir kopya.

Marasi kopya vagonun raylara indirilişini izledi. Bağlama kolları bunu *epey* zorlaştırıyordu. Bu tüm planı harap edebilirdi; vagonu yanlış bir biçimde indirip bir bağlama kolunu kırarlarsa, tren hareket ettiğinde arka yarısını raylarda bırakırdı. Bu, işin nasıl yapıldığını açık ederdi. Yerdeki Arakçılar indirme işini yönlendiriyordu.

Diğer bazı Arakçılar biraz ilerde, muhtemelen birilerinin dışarı bakmasını önlemek için bir yolcu vagonun pencerelerine ateş ediyorlardı. Ancak rayların buradaki ağaçla kaplı tepenin etrafından dolaşma şekli yüzünden, içerideki birinin olup biteni iyice görmesi çok zordu. Hayalet trenin ışığı

birkaç saniye önce sönmüştü ve Marasi raylar üzerinde hızla geri gidiyor olması gerektiğini biliyordu. Onu nerede saklıyorlardı? Belki gözden kaybolduncaya dek uzaklaşınca onu da başka bir mavnaya yüklüyorlardı.

Mavnaya yardım eden Arakçılar, araçlarına binmek üzere koşarak gidiyorlardı; mavna da geniş kanalın ortasına doğru süzülüyordu, sisli gecede mavnayı orada görmek neredeyse imkânsızdı. Bir gölge gibi hareket ediyordu.

Marasi doğrulurken, "Wayne!" dedi. "Gitmeliyiz."

Wayne iç geçirip ayağa kalktı. "Tabii, tabii."

"Waxillium o vagonun *içinde*!"

"Evet. O hep rahat içinde yolculuk ederken, benim ne kadar sık yürümek ya da at koşturmak zorunda kaldığımı hiç fark ettin mi? Hiç adil değil."

Marasi tüfeği omzuna asıp aceleyle tepeden inmeye koyuldu. "Biliyor musun, raporları okurken senin bu kadar mızmızlanacağını hiç hayal etmemiştim."

"Bak, şimdi hakkımı yedin. Şunu bil ki ben neşeli ve iyimser tavrımdan gurur duyuyorum."

Marasi durup dönerek ona baktı, bir kaşını kaldırdı. "Gurur mu duyuyorsun?"

Wayne bir elini göğsüne götürdü ve neredeyse rahiplere benzer bir ses tonu takındı. "Evet ama gurur kötü bir şeydir, sen de bilirsin. Son zamanlarda daha mütevazı olmaya çalışıyorum. Haydi, haydi. Onları kaybedeceğiz. Wax'in tek başına köşeye sıkışmasını mı istiyorsun, Yürü be kadın."

Marasi başını olumsuzca salladı ve atlarını bağladıkları yere doğru tepeden aşağı inmeye devam etti.

* * *

Miles ellerini arkasında birleştirmiş, kanalda sessizce ilerleyen Makine'nin ön tarafında dikiliyordu. Yarı vinç-yarı mavna alet, planını Smokin Bey'e açıkladığına tam olarak hayal ettiği şey değildi ama yakındı.

Yaptıklarından gurur duyuyordu; yalnızca bir hırsız olmakla kalmamıştı, insanların aklında yer de etmişti. Smokin drama konusunda dilediğini söyleyebilirdi, fakat işe yarıyordu. Polislerin, Miles'ın soygunları nasıl yaptığına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Tarson yaklaşıp, "Altı Tekiel muhafızının hepsini kontrol ettiler, pat-

ron," dedi. Kolu askısından çıkmıştı. Lehim savantları* çabuk iyileşebilirdi. Miles kadar hızlı olmasalar da, kayda değerdi. Elbette lehim savantları aynı zamanda, bedenlerinin bitkin düştüğünü hiç fark etmeden, öldürene dek kendilerini zorlayabilirlerdi de. İnsanı Allomanserlerin metal yakması gibi yakan tehlikeli bir sanattı.

Tarson, "Makinistleri de," dedi. "Son yolcu vagonunda gizlenmiş birkaç muhafız daha yakaladılar; kargoyu nasıl aldığımızı görmek için dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Onları vurduk. Bu da paçayı kurtardığımız anlamına geliyor, sanırım."

Gözlerini ileriye doğru dikmiş olan Miles usulca, "Daha değil," dedi. Mavna, altındaki yavaşça dönen bir çift pervane aracılığıyla sislerin içinde yol alıyordu. "Waxillium soygunları nasıl yaptığımızı biliyor."

Tarson tereddüt etti. "Ee... Emin misin?"

Miles umursamazca, "Evet," dedi. "Vagonun içinde."

Tarson, "Ne!" deyip döndü, mavnanın ortasındaki koca vagona baktı. Şehre yaklaşırlarken, Miles adamlarının vagonu gizlemek için brandayla kapladıklarını duyabiliyordu. Kolları ve safraları da brandalarla gizlenince sıradan bir mavna gibi görüneceklerdi; her şey çevre ocakların birinden gelen bir taş sevkiyatı gibi gizlenmişti. Miles'ın bir nakliye beyannamesi ve liman giriş ruhsatı, hatta birkaç brandanın altında ustalıkla kesilmiş taş yığınları dahi vardı.

Miles, "Kullandığı yöntemi bilmiyorum," dedi. "Ama orada olacaktır. Wax bir kanun adamı gibi düşünüyor. Üssümüzü bulmanın en iyi yöntemi bu; nasıl yapacağımızı tam olarak bilmesen bile, çalınacağını düşündüğün kargonun yanından ayrılmamak." Duraksadı. "Hayır. Bunu nasıl yaptığımızı tahmin etmiştir. Onun kadar iyi olmanın riski de bu. Benim eskiden olduğum kadar iyi olmanın. Bir suçlu gibi düşünmeye başlıyorsun."

Aslında, bir suçludan daha iyi düşünüyordun.

Bir bakıma, daha fazla sayıda kanun adamının suça yönelmemiş olması şaşırtıcıydı. Eğer bir şeyin yanlış yapılmasına yeterince sık şahit olursan, sonunda bunun doğru bir biçimde yapıldığını görmeyi doğal olarak istiyordun. Miles bu soygunları aklının köşesinde planlamaya on yıl önce, demiryolu güvenliğinin vagonlara odaklanmış olduğunu gördüğünde başlamıştı.

---

* *Savant:* Zihinsel bir hastalığı olan ama bunun yanında müzik veya matematik gibi belli bir alanda aşırı derecede yetenekli ve başarılı olan kişiler için kullanılan tıbbi bir terim. Savant kelimesi, Sissoylu kitaplarında çok fazla metal yakmak yüzünden güçleri artan ama yan etkilere maruz kalan siskanlar için kullanılmaktadır. (çn)

Başlangıçta yalnızca bir düşünce deneyiydi. Bu da gurur duyulacak başka bir şeydi. Soygun yapmış ve iyi yapmıştı. Çok iyi. Ayrıca insanlar... Şehre gitmiş, dinlemişti. İnsanlar Arakçılardan hayranlıkla bahsediyorlardı.

Yabanlar'da ona asla böyle davranmamışlardı. Orada, onları korurken Miles'tan nefret etmişlerdi. Şimdi ise, onları soyarken Miles'a hayran oluyorlardı. İnsanlar garipti, fakat nefret edilmemek güzel bir histi. Ondan korkuyorlardı, evet. Ama nefret etmiyorlardı.

Tarson, "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

Miles, "Hiçbir şey," dedi. "Wax muhtemelen orada olduğunu tahmin ettiğimin farkında değil. Bu da bize bir avantaj sağlıyor."

"Ama..."

Miles, "Vagonu burada açamayız," dedi. "Bütün amacı da o zaten. Atölyeye ihtiyacımız olacak." Duraksadı. "Gerçi sanırım vagonu kanala atabiliriz. Burada tamamen batması için su yeterince derin. Acaba böyle bir şey olursa Wax'in kapıyı açmak için bir planı var mıdır?"

Tarson, "Smokin Bey'in vagonu batırmamızdan pek hoşlanacağını sanmıyorum, patron," dedi. "O kopyayı yapmak için kaç para harcadıklarını düşününce."

"Evet. Ne yazık ki kanal burada yalnızca dört metre kadar derin. Eğer vagonu suya atarsak, başka bir geminin gövdesi ona çarpıp planımızı açığa çıkarmadan önce asla geri çıkartamayız. Yazık."

Waxillium'un ölümü kargonun yitirilmesine neredeyse değerdi. Smokin Bey adamın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Ha, farkındaymış gibi *davranıyordu*. Ama eğer Waxillium'un ne kadar tehlikeli, ne kadar *becerikli* olduğunu gerçekten bilseydi... Eh, bu soyguna asla izin vermezdi. Tüm eylemlere son verir ve şehirden çekilirdi. Ve Miles da bu hareketi onaylardı, bir tek şey hariç.

Bu bir yüzleşme olmayacağı anlamına gelirdi.

Vagon, yükü ve yolcusuyla birlikte şehre girdiler; sanki Wax lüks arabasında taşınan bir lord gibiydi. Mavnadaki onu seve seve öldürecek olan bir düzine kadar adamdan onu koruyan, neredeyse aşılamaz bir kaleydi.

Smokin Bey'in, kendilerine Demir ve Çelik diyen iki bebek bakıcısı mavnanın önünde Miles'a katıldılar, fakat Miles onlarla konuşmadı. Birlikte Elendel'in içinde yol aldılar. Sokak lambaları sislerin içinde, kanal boyunca uzanan bembeyaz ateş çizgileri gibiydi. Gecenin içinde başka ışıklar da parıldıyordu; sislerle kaplı binaların pencereleri.

Yakınlarda adamlarından bazıları söyleniyordu. Büyük dinlerin en az

iki tanesinin onları ilahi bir tezahür olarak görmelerine rağmen, pek çok kişi sisleri kötü şans alameti olarak kabul ederdi. Miles sisler hakkında ne düşüneceğinden asla emin olamamıştı. Allomansiyi daha güçlü kılıyordu ya da birileri öyle olduğunu öne sürüyordu ama kendi yetenekleri zaten olabildiğince güçlüydü.

Firari Kilisesi sislerin ona, Sislerin Efendisi'ne, Kelsier'ye ait olduğunu anlatıyordu. Sislerin yoğun olduğu gecelerde görünüp, özgür olanları kutsardı. Hırsız, âlim, anarşist ya da kendi toprağında yaşayan bir çiftçi fark etmiyordu. Kendi kendine yaşayabilen ya da düşünebilen herkes Firari'yi takip ederdi; kendileri bilseler de, bilmeseler de.

Miles, *Bu da mevcut düzenin alay ettiği bir başka şey,* diye düşündü. Pek çokları Firari Kilisesi'ne bağlı olduğunu öne sürer fakat çalışanlarının kendi çıkarlarını düşünmelerine izin vermezdi. Miles olumsuzca başını salladı. Artık o Firari'nin yolundan gitmiyordu. Daha iyi, daha doğru olduğunu hissettiği bir şey bulmuştu.

Dördüncü ve Beşinci Oktant'ların dış çemberini geçtiler. Kanalın yanlarından karşılıklı olarak yükselen iki dev bina vardı. Tepeleri sisler içinde kaybolmuştu. Bir yanda Tekiel Kulesi, diğer yanda ise Demirdiken vardı.

Demirdiken'in kendi yük limanının olduğu, ana kanaldan ayrılan özel bir girintisi vardı. Mavnayı buradan içeriye soktular ve yavaşlayarak durdular, ardından gizli vagonu mavnadan almak için limanın sabit vincini kullandılar. Nasılsa koca bir kaya kütlesi olması gerekiyordu. Havada yavaşça döndürüp dikkatle platformun üstüne koydular.

Miles mavnadan atlayıp yere ayak bastı ve yanında Demir ve Çelik ile birlikte platforma yürüdü. Adamlarının geri kalanı etrafında toplandı; çok keyifli görünüyorlardı. Kimileri bu vurgundan alacakları ikramiyeyle ilgili şakalaşıyordu.

Clamps epey rahatsız görünüyor ve boynundaki yara izlerini kaşıyordu. O bir Firarist'ti; yara izleri de imanının bir göstergesiydi. Tarson gri dudaklarıyla genişçe esnedi, ardından parmaklarını çıtlattı.

Tüm platform sallandı ve hareket etmeye, bir kat aşağıdaki dökümhaneye doğru inmeye başladı. İçeri girince üstlerindeki kapaklar kapandı. Asansör dururken bir nebze sarsıldı. Miles yana, Smokin Bey'in bir gün trenlerin şehrin altına girmesini sağlayacağını iddia ettiği uzun tünele baktı. Boş, karanlık, cansız görünüyordu.

Miles platformdan aşağı atlarken, "Zincirleri bağlayın," dedi. "Vagonu sabitleyin."

Tarson yüzünü buruşturup, "Bekleyemez miyiz?" dedi. "On iki saat içinde açılacak, öyle değil mi?"

Miles, "On iki saat içinde gitmiş olmayı planlıyorum," dedi. "Wax ve yardımcıları fazlasıyla yakın. O vagonu kırıp açacağız, içinde kim varsa işini bitireceğiz ve ardından alüminyumu alıp gideceğiz. İşe koyulun, hadi şu kapıyı açalım."

Adamları hızla kendilerine deneni yapmaya koyulup, koca vagonu çok sayıda zincir ve kelepçelerle duvara bağlamaya başladılar. Bir başka zincir dizisini de kancalarla Kırılmaz'ın kapısına taktılar. Bu zincirleri, platformu indirip kaldıran kuvvetli elektrik motoruna saracaklardı. Bağlantılar sökülürken platform sarsıldı, motor şimdi asansörü çalıştırmak yerine, zincirleri çekecekti.

Miles silah askısına doğru yürüyüp kılıflarındaki silahların aynısı olan iki alüminyum tabanca seçti. Askıda sadece tek bir silah daha kaldığını fark edince rahatsız oldu. Silah şeklinde bir serveti kaybetmişlerdi. Eh, Miles Waxillium'un bunun bedelini ödemesini sağlamak zorunda kalacaktı. Miles salonda dolaşırken yerdeki zincirler şakırdıyor ve adamlar homurdanıyordu. Havada, çalışmayan ocaklardan gelen kok kömürü kokusu vardı.

Miles, "Silahlanın!" diye emretti. "Kapı açılır açılmaz, içerideki kişiye ateş etmeye hazır olun."

Arakçılar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, fakat ardından silahlarını omuzlarından ya da kılıflarından çıkardılar. Bir düzine kadar adamı oradaydı, bir kısmı da yedekteydi. Ne olur, ne olmaz. Waxillium etraftayken asla tüm mermilerini aynı silaha doldurmayacaktın.

Adamlardan biri, "Ama patron," dedi, "haberler trenin içinde hiç muhafız olmadan yola çıktığını söylüyordu!"

Miles silahını kurdu. "Eğer farelerden arınmış bir bina bulursan, evlat, onları korkutup kaçıran daha tehlikeli bir şey olduğunu anlarsın."

Çelik Miles'in yanına gelip, neredeyse monoton bir sesle, "İçeride olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Miles'ın mavna üzerinde Wax'le ilgili konuşmasını duymadığı belliydi.

Miles başıyla onayladı.

"Ve onu buraya getirdin."

Miles tekrar başıyla onayladı.

Çelik'in yüzü karardı. "Bize haber vermeliydin."

Miles, "Bana, onun işini bitirmeme yardımcı olmak üzere verildiniz," dedi. "Siz çocukların bu fırsatı kaçırmanızı istemedim." Döndü. "Motoru çalıştırın!"

Adamlardan biri manivelayı çekti ve zincirler gerildi. Kapıya asılıp gıcırdadılar. Vagon sallandı fakat diğer taraftaki zincirler tarafından yerine sabitlenmişti.

Miles, "Hazır olun!" diye seslendi. "Kapı açılınca içeride *kıpırdar gibi görünen* her şeye ateş edin. *Yalnızca* alüminyum mermi kullanın ve cephaneden tasarruf etmeyin. Daha sonra mermileri toplayıp tekrar dökebiliriz."

Vagonun kapısı sabitlendiği yerlerden bükülmeye başladı; metal gıcırdıyordu. Miles ve adamları kenara, zincirlerin yolundan uzağa geçtiler. Üçü aceleyle mitralyözü kurmak üzere hareketlendi fakat Miles onları eliyle durdurdu. Onun alüminyum mermileri yoktu, hazırlıklı bir Sikkeciye bununla ateş etmek bir felaket olurdu.

Miles dikkatini tekrar kilitli vagona çevirdi. Nefes almayı kesti ve metalaklından eriştiği gücü arttırırken bedeninin ısındığını hissetti. Nefes almaya ihtiyacı yoktu. Bedeni her an kendisini yeniliyordu. Yapabilse, kalp atışını bile durdururdu. Nişan alırken kalp atışı tam bir baş belasıydı.

Nefesi almadığı zaman bile, Miles asla Wax kadar iyi ateş edememişti. Gerçi, kimse edemiyordu. Adamın ateşli silahlara karşı doğuştan gelen bir içgüdüsü var gibiydi. Miles'ın imkânsız olduğuna yemin edeceği atışları yaptığını görmüştü. Böylesi bir adamı öldürmek neredeyse yazık olacak gibi görünüyordu. Eşsiz bir tabloyu, bir şaheseri yakmak gibiydi.

Ama yapılması gereken buydu. Miles kolunu uzatıp altıpatlarıyla nişan aldı. Kapı bükülmeye devam etti ve zincirlerin bazılarındaki halkalar zorlanmaya başladı. Ama yeteri kadar zincir vardı ve motor da yeteri kadar güçlüydü ki, kapının menteşeleri kırılmaya başladı. Vidalar kopuyor, metal parçaları fırlıyordu. Biri Miles'ın yanağına isabet edip derisini yırtmıştı. Kesik derhâl iyileşti. Acı yoktu. Acının nasıl bir şey olduğunu ancak hayal meyal hatırlıyordu.

Kapı son bir ölüm çığlığının ardından yerinden koptu ve salon boyunca uçtu. Kapı yere çarpıp, etrafa kıvılcımlar saçarak sürüklenirken manivelanın başındaki adam aceleyle motoru durdurdu. Kapı, silahlarını heyecanla vagonun karanlık içine doğrultmuş olan Arakçıların arasında durdu.

Miles, *Haydi, Wax,* diye içinden geçirdi. *Hamleni yap. Bana geldin. İnime, üssüme. Artık elimdesin.*

Zavallı aptal. Bir kadın tehlikedeyken Wax asla kendini durduramazdı.

Miles ipi işte o zaman fark etmişti. İnce, neredeyse görünmez olan ip, yerdeki kapıdan vagonun içine uzanıyordu. Kapıya bağlanmış, ardından

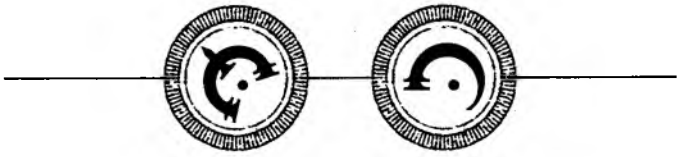
epey bir payla, gevşek hâlde içeride bırakılmış olmalıydı. Kapıyı koparıp açtıklarında ip kopmamış ve kapıyla birliktegelmişti. Ne...

Miles yerdeki kapıya tekrar baktı. Bant. Dinamit.

Pas ve Harap.

Vagonun içinde, alüminyum kutusunun arkasında saklanan birisi sert bir hamleyle ipi çekti.

18

Dışarıda, tüm oda sallandı. İçeride vagon sarsılmıştı ancak birileri aracı sabitleyip, Waxillium'un fazla sağa sola savrulmasını önleyecek inceliği göstermişti. Kasanın etrafına bağladığı ipe tutmuştu, başı eğikti, Vindication ise kulağının hemen yanındaydı.

Patlama dalgası geçer geçmez, kutunun üzerine fırladı ve dışarıya atıldı. Havada duman vardı; yere taş ve çelik parçaları saçılmıştı. Lambaların çoğu patlamayla kırılmıştı ve sağlam kalanlar ise delice sallanıyor, salonu sersemletici gölgelerle dolduruyordu.

Waxillium hasarı inceledi ve hızla saydı. En azından dört adamı indirmişti. Dinamiti daha erken patlatmış olsa muhtemelen daha çoğunu haklayabilirdi, ancak masumları incitebileceğinden endişelenmişti. Bir an dışarıyı görüp, Steris ya da diğer rehinelerin yakınlarda olmadığından emin olması gerekliydi.

Waxillium bir metal parçasını İterek yukarı ve geriye doğru uçup, Arakçıların herhangi biri ona iyice nişan alamadan havaya fırladı. Havada Vindication'ı doğrultup, başını sallayarak yerden kalkan bir adamı vurdu. Waxillium vagonun üzerine indi ve dikkatlice iki el ateş ederek iki Arakçıyı daha öldürdü.

Odanın yan tarafından üstü başı paramparça olmuş bir siluet doğruldu ve Waxillium, Miles'ı tanımasından hemen önce ateş etti. Paltosunun ve gömleğinin sol yanı paramparça olmuştu, ancak vücudu çoktan iyileşmişti ve silahını doğrultuyordu.

Waxillium harap olmuş vagonun arkasından aşağı atladı. Kendisini dar koridorları ve kuytu yerleri olan, daha alışıldık bir haydut sığınağında bulmayı ummuştu. Bu geniş, taştan kutu gibi salonda değil. Burada köşeye sıkışmamak zor olacaktı.

Vagonun yan tarafından şöyle bir baktı ve karşılık olarak dört-beş ayrı yerden üzerine ateş açıldı. Arkaya geçip sindi ve aceleyle Vindication'ı normal mermilerle doldurdu. Çoktan sıkışmıştı. Durum iyi *değildi*.

Salonun lambalarından bir başkası daha titreşti, ardından söndü. Patlamanın başlattığı ateşler, salonu kızıl, ilkel bir parlama ile aydınlatıyordu. Waxillium eğildi, Vindication hazırdı. Bir çelik baloncuğuyla uğraşmadı; hepsi alüminyum mermi sıkıyordu.

Ya vagonun etrafını sararlarken köşeye kısılarak öldürülecekti ya da vurulmayı göze alarak kuşatmayı yaracaktı. Öyle olsun. Bir metal parçasını tekmeledi, ardından önüne doğru İtti. Waxillium ardından ileri atılırken, mermiler metalin üzerine yağıyordu; havada yükselip süzülmek için arkasına doğru İtmişti. Uçarken yana dönüp, büyük ölçüde düşmanı siper almaya zorlamak için ateş etti. Ancak yere inip devrilmiş bazı kutuların gölgesine dalmadan önce birini vurmayı başarmıştı.

Dengesini sağladı ve aceleyle silahını yeniden doldurdu. Yanı acıyor, sargısından kan sızıyordu. Vagon salonun kuzey tarafına sabitlenmişti. Kendisi batıya doğru atlamış ve kutuların istiflendiği kuzeybatı köşesine varmıştı. Batı tarafında bir tür tünel vardı, Waxillium'un biraz güneyinde kalıyordu. Belki o yöne doğru kaçabilirdi.

Kutuların yanından uzandı ve Arakçılardan birini alnından vurdu. Sonra daha büyük bir sandık yığının arkasına yuvarlanıp siper aldı.

Sol tarafında birisi kutuların etrafından dolaşıyordu; Waxillium patlamanın yarattığı molozların üzerinde çıtırdayan adımlarını duyabiliyordu. Silahını kaldırdı, yana doğru adım attı ve ateş etti.

Siyah takım elbiseli adam elini rahatça kaldırmıştı. Mermiyi bir Allomanserin mavi çizgileriyle takip edebilen Waxillium merminin savrulup, yukarısındaki duvara çarptığını görebiliyordu. *Harika. Bir Sikkeci.* Vindication'ın silindirini döndürüp yerine kilitledi. Ne yazık ki, ateş eden diğer Arakçılar, özel mermisini ateşleyemeden tekrar siper almasına neden oldu.

O Sikkeci yakındaydı. Waxillium hızla hareket etmeliydi. Cebinden, ağırlık tutturulmuş olan mendillerden birkaçını çıkardı ve ateş edilmesi için İterek fırlattı; ardından kutların sağ tarafından ilerledi. Hareket etmeyi sürdürmeliydi. O...

Diğer taraftan saldırmak için kutuların çevresinden dolaşmakta olan biriyle yüz yüze geldi. Kaslı adamın kül gibi derisi vardı ve Wayne'in şapkasını takıyordu. Diğer çatışmada ona Tarson diye seslenmişlerdi.

Tarson'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve elinde bir altıpatlar olduğuna aldırış etmeden yumruğunu savurdu. Adam koloss soyluydu; vurulmanın etkisinden ne kadar çabuk kurtulduğuna bakılırsa, belki de aynı zamanda bir Lehimkol'du. Onun'gibi adamlar önce yumruk atar, silahları olduğunu daha sonra hatırlarlardı.

Waxillium son anda geriye çekilmeyi zor başardı ve adamın yumruğunun burnun ucuna sürtündüğünü hissetti. Yumruk kutulardan bir tanesine isabet ederek parçaladı. Waxillium Vindication'ı doğrulttu fakat doğaüstü bir hızda hareket eden Tarson, Waxillium'un eline vurup silahı düşürmesine sebep oldu. Evet, kesinlikle bir Lehimkol'du. Koloss soylular güçlü olurdu, fakat hiç de bu kadar hızlı değillerdi.

Refleks olarak, Waxillium kendisini geriye İtti. Bu adamla yumruklaşmaya çalışmak intihar olurdu. Bu...

Çatı patladı.

Gerçi tamamı değil. Yalnızca, Waxillium'un üstündeki kısım. Vagon görünüşe göre bir tür mekanik platformla yukarıdan indirilmişti. Metal parçaları yere düşerken Waxillium eğildi ve bir kısmını öteye İtti. Yukarıda patlayan silahlar duyuldu ve birkaç mermi yakınlardaki kutulara isabet ederken Lehimkol siper aldı.

Bir çift düello değneği tutan, paltolu bir siluet aşağı atladı. Wayne, Waxillium'un yanına sert bir iniş yaptı ve acıyla homurdandı; ardından bir hız balonuncuğunun kendine özgü ışıltısı etraflarında belirdi.

Wayne yere devrilip bacağını uzatırken, "Ah," dedi, çatlağını iyileştiriyordu.

Waxillium, "Bu kadar çabuk aşağı atlamana gerek yoktu," dedi.

"Öyle mi? Yukarı bak, kek-kafa."

Waxillium yukarı baktı. O Lehimkol'la dövüşürken siyah takımlı Sikkeci ilerlemişti. Adam ağır ağır kutuların üzerine iniyordu, elinde bir altıpatlar vardı ve bir mermi namludan yavaş yavaş çıkarken dumanı tütüyordu. Namlu doğruca Waxillium'un başını hedef almıştı.

Waxillium ürperdi, ardından yana doğru bir adım attı. "Sağ ol da... Kek-kafa?"

Wayne ayağa kalkarken, "Orjinal hakaretler deniyorum," dedi. "Yeni palto nasıl ama?"

"*Bu* yüzden mi bu kadar geciktin? Lütfen ben hayatım için savaşırken alışverişe gitmediğini söyle."

Wayne düello değneklerini ellerinde çevirirken, "Yukarıdaki girişi koruyan üç herifi benzetmem gerekiyordu," dedi. "Bir tanesinin üzerinde ise bu çok şık kıyafet vardı." Tereddüt etti. "Paltoya zarar vermeden herifi dövmenin bir yolunu bulmaya çalıştığım için biraz gecikmiş olmam mümkün."

"Bravo."

Wayne sırıtarak, "Marasi'ye onu ayağından vurdurttum," dedi. "Bu işe hazır mısın? Oradaki koloss soylu dostumuzla ilgilenmeye çalışacağım."

Waxillium, "Dikkatli ol," dedi. "O Lehimkol."

"İyiymiş. Sen beni hep en nezih kişilerle tanıştırıyorsun, Wax. Marasi bizi yukardan koruyup haydutları sindirecek. Sikkeciyi halledebilir misin?"

"Edemezsem, emeklilik vakti gelmiş demektir."

"Hah. Bugünlerde 'vurulmaya' böyle mi diyoruz? Aklımda tutayım. Hazır mıyız?"

"Haydi."

Wayne hız baloncuğunu bıraktı ve ileri yuvarlanıp, kutuların ardından gelen Lehimkolu şaşırttı. Sikkecinin mermisi yere isabet etti. Waxillium, eline aldığı darbeyle yakındaki bir kutunun üzerine düşen Vindication'a doğru atladı.

Sikkeci refleksle harekete geçip aşağı atladı ve tabancayı İtti. Ranette pek çok şey olabilirdi ancak zengin değildi; bu yüzden Vindication alüminyumdan yapılmamıştı. Sikkecinin İtişi silahı doğruca Waxillium'un kafasına savurdu. Waxillium küfredip eğilerek silahın üzerinden geçmesine izin verdi. Elbette başka silahları da vardı; ancak onlarda yalnızca normal mermiler vardı.

Sikkecinin silahı duvara vurup parçalamaya çalıştığını düşünen Waxillium, var gücüyle yukarıya doğru İtti ve Vindication'ı tavandaki delikten dışarıya fırlattı.

Yere bir mermi atıp, kendisini de silahın ardından havaya fırlattı. Sikkeci Waxillium'u vurmaya çalıştı, fakat alüminyum mermiler kullanan Marasi'nin onu neredeyse kafasından vuran ustalıklı atışı adamın sinmesine sebep oldu.

Waxillium, salona bir şelale gibi akan sislerden bir dalgaya girdi. Karanlık, sisli gece göğünde yükseldi ve Vindication'ı havada kaptı. Bir lamba direğini İterek kendini kenara savurduğunda ardından mermiler vızıldıyor, sisleri yararak iz bırakıyordu.

Yan tarafındaki binaya çarptı ve tutundu. Delikten havaya doğru karanlık bir şey yükseliyordu. Sikkeci. Siyah giyen ikinci bir adam da ona katılmıştı, o da bir tür Allomanserdi ancak uçuşunun rotası daha çok bir Yalpacı'nınkine benziyordu.

Harika. Waxillium silahını aşağı çevirdi ve yere normal bir mermi sıkıp, İtişinin onu gökyüzüne doğru fırlatması için ağırlığını azaltarak mermiyi İtti. Diğer ikisi de zarif sıçrayışlarla onu izlediler ve Waxillium Vindication'ın silindirini döndürüp silahı özel hazneye kilitledi.

Sikkecinin doğruca kafasına ateş ederken, *Güle güle*, diye düşündü.

Sırf şans eseri, adam da tam o anda kendisini yana İtiyordu. Kasıtlı olarak kaçınmamıştı; sadece şanslı bir hareketti. Adam kendi silahını kaldırarak iki el ateş ederken, özel mermi işe yaramaz bir şekilde sisleri yararak yanından geçip gitti. Atışların biri Waxillium'un kolunun yanını sıyırmıştı.

Kanı havaya saçılırken Waxillium bir küfür savurdu, ardından mermilerden kaçınmak için düzensiz bir biçimde kendisini sağa sola İtti. Aptal, diye düşündü öfkeyle. *Düzgün nişan almazsan, mermilerinin ne kadar iyi olduğunun bir önemi yok.*

İkiliyle arasındaki mesafeyi korumaya odaklanarak, dev Demirdiken Binası'nın duvarı boyunca ileri geri sıçrayarak tırmandı. Sikkeci zarif sıçrayışlarla ardından gelirken, Yalpacı daha doğrudan hareket ediyor, binanın çelik iskeletini sert hareketlerle Çekiyordu. Binadan aşağıya zıplıyor, ardından, kendisini yukarı ve geriye doğru Çekiyordu. Garip bir şekilde, iple iniş yapmanın tersi gibiydi.

Her ikisi de mermilerini harcamıyor, doğru zamanı bekliyorlardı. Waxillium da öyle yapıyordu, fakat onun nedeni başkaydı; onlara ateş etmenin bir işe yarayacağından emin değildi. Bir başka siskıran mermisi daha yüklemeliydi. Tabii bir de, mümkün olursa Allomanserleri, teker teker halledebilsin diye, birbirinden ayırmalıydı.

Yukarı doğru devam etti, üzerine indiği taş çıkıntıların içindeki çeliği İtiyordu. Çok geçmeden, bu binaya ilk kez tırmandığında karşılaştığı aynı sorun tekrar önündeydi. Bina yükseldikçe daralıyordu ve Waxillium da yalnızca yukarı ve dışarı doğru hareket edebilirdi, içe doğru değil. Bu kez pompalı tüfekleri de yoktu. Onları Tillaume'a vermişti.

Ama diğer siskıran mermisi vardı, Lehimkol'lara özellikle sıkı bir darbe indirmesi için tasarlanmıştı. Waxillium tereddüt etti; bunu aşağıdaki adam için saklamalı mıydı?

Hayır. Eğer şimdi ölürse, aşağıdaki adamla bir daha yüzleşme şansı za-

ten olmayacaktı. Waxillium uzanıp tetiği çekti ve kendini geri savurdu. Pompalı kadar güçlü değildi fakat hafif olduğundan, onu geriye, binaya doğru itmişti.

Sikkeci, havada Waxillium'un tam yanından fırlayıp geçti, şaşkın görünüyordu. Adam silahını doğrulttu ancak ilk ateş eden Waxillium oldu. Normal bir mermiydi, ancak Sikkeci vurulmamak için onu İtmek zorunda kalmıştı. Waxillium da aynı anda İtti ve bu onu binaya doğru savurdu. Talihsiz Sikkeci ise göğe ve kuleden uzağa doğru fırladı.

Waxillium, *Güzel*, diye düşündü. Yerden otuz metreden daha yüksekteydi, binanın ön cephesini kavradı. Aşağıdaki Yalpacı'ya doğru ateş etti, fakat adam dikkatle Çekiyordu. Waxillium'un mermisi yay çizdi ve Yalpacı'nın göğsündeki zırha isabet etti.

Waxillium bir an tereddüt etti, ardından duvara tutunmayı bırakıp diğer altıpatlarını ikinci omuz kılıfından çekerken dengesini sağladı.

Altı mermiyi de arka arkaya sıkıp tabancayı boşalttı. Yalpacı dönüp göğsünü Waxillium'a doğru hizaladı; mermiler göğsündeki zırha çarparken kıvılcımlar çıkıyordu. Şans Waxillium'dan yana değildi; bazen bir Yalpacı böyle öldürülebilirdi, kurşunlardan biri yüzüne doğru sekebilir ya da göğsündeki zırh düşerdi. Fakat bu gece öyle olmadı.

Waxillium küfrederek binadan atladı ve adamın yanından aşağı düştü. Yalpacı da onun ardından kendini attı. Sislerin içinde düşüyorlardı.

Waxillium yere çarpmadan hemen önce, yavaşlamak için aşağı doğru bir el ateş etti. Yalpacıya tam olarak doğru açıdan ateş edebileceği açıyı yakalayacak şekilde...

İkinci bir el silah sesi duyuldu ve Yalpacı bir çığlık attı. Waxillium dönüp silahını kaldırdı fakat Yalpacı, kanlar içinde yüzüstü yere düştü.

Marasi, adamın yanındaki bir çalılığın arkasından belirdi. "Ay! Acıdı galiba." Yüzünü ekşitti, az önce bir alüminyum mermiyle vurduğu adam için endişeli gibiydi.

"Amaç da zaten acıtmak sayılır, Marasi."

"Hedefler çığlık atmıyor."

"Teknik olarak, o da bir hedefti." *Ayrıca, düğün yemeğinden sonra yanlış mermileri aldığı için Wayne'e aferin.* Tereddüt etti. Neyi unutuyordu?

Sikkeci.

Waxillium bir küfür savurup boşalmış olan, sıradan tabancayı attı ve Marasi'yi yakaladı. Sislerin içinden bir yaylım ateşi gelip onları kıl payı ıskalarken, Waxillium deliğe atladı. Marasi'yi taşıyarak salona usulca indi.

Aşağıdaki salon tam bir kargaşa yeriydi. Haydutlar etrafa saçılmıştı; kimisi patlamadan, kimileri ise Waxillium'un mermileriyle ölmüştü. Büyük bir grup Arakçı batıdaki tünelin yakınlarına mevzilenmiş, Wayne'e ateş ediyorlardı. Wayne tam formundaydı, serobendini deli gibi yakıyordu. Beliriyor, ona nişan almalarını bekliyor, ardından bir bulanıklıkta kayboluyor ve az önce bulunduğu yerin hemen yanında beliriyordu. Mermiler onu ıskaladıkça adamlarla alay ediyor, sonra tekrar harekete geçiyordu.

Arakçılar Wayne'in bir sonraki sefer nerede belireceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı fakat bu sonuç vermeyen bir oyundu. Wayne zamanı yavaşlatıp, kurşunların nereden geçeceğini görebilir ve ardından ona isabet etmeyecekleri bir yere geçebilirdi. Orada olduğunu bilen bir Kırpıkçıyı vurmak, büyük bir hüner ve şans gerektiriyordu.

Ne kadar etkileyici de olsa, bu bir oyalama taktiğiydi. Üzerine ateş eden bu kadar fazla kişi varken, Wayne daha fazla yaklaşmayı göze alamazdı. Hız baloncuklarını yaratmanın arasında bir an için beklemesi gerekiyordu ve eğer adamlara fazla yaklaşırsa, korunmasız olduğu saniyeler içinde nişan alıp, ateş ederek onu vurabilme ihtimalleri yüksek olurdu. Wayne kurşunlardan kaçınmaya devam ettikçe, ateş edenler de duraklamaları tahmin etmeyi öğreneceklerdi. Eğer fazla uzatırsa, vurulurdu.

Waxillium durumu inceledi ve Marasi'ye elini uzattı.

"Dinamit."

Kadın ona bir dinamit lokumu uzattı.

"Siper al. Peşimizden geldiğinde o Sikkeciyi vurmaya çalış." Waxillium salona atıldı, bakmadan adamlara doğru ateş ediyordu. Bağrışıp siper aldılar. Waxillium, Wayne'e varınca bir hız baloncuğu oluştu.

Wayne, "Sağ ol," dedi. Yüzünün yan tarafından terler akıyordu ama sırıtıyordu.

Waxillium, "Lehimkol?" diye sordu.

"Berabere kaldık," dedi. "Hızlıymış piç."

Waxillium başıyla onayladı. Lehim yakanlar her zaman Wayne'i zorlamıştı. Wayne çok daha hızlı iyileşebilirdi fakat Lehimkolun güçleri onu hızlı ve kuvvetli kılıyordu. Teke tek bir dövüşte, Wayne dezavantajlıydı.

Wayne gri derili adamın bir grup Arakçının arkasında dikilmiş, onları dolduruşa getiriyor olduğu yeri başıyla işaret ederek, "Şanslı şapkam hâlâ onda," diye belirtti. "Bu son grup şu tünelden geldi. Sanırım orada daha fazlası da var. Miles hepsini niye getirmiyor, bilmem."

Waxillium etrafa bakınırken, "Bu büyüklükteki bir odada fazla sayıda ateş eden silah, onun adamları için daha tehlikeli olur," dedi. "Yedek kuvvetler tutacak, bizi yormaya çalışacaktır. Bu arada Miles nerede?"

Wayne, "Etrafımdan dolaşmaya çalışıyor," dedi. "Sanırım orada vagonun yan tarafında saklanıyor."

Wayne'le birlikte salonun ortasında duruyorlardı, vagon arkalarında ve sollarındaydı, arkalarında ve sağda kutular ve sandıklar, sağ taraflarında ise tünel vardı.

Waxillium kolaylıkla vagona erişebilirdi. "Harika," dedi. "Bir numaralı Miles'ın hesabını görme planı hâlâ geçerli."

"Bence o işe yaramayacak."

"İki numaralı plan da o yüzden var. Ama umalım ki birincisi işe yarasın. Marasi'yi daha fazla tehlikeye sokmak istemem." Waxillium dinamite baktı. Fitili yoktu; basınçlı bir fünyeyle ateşlenmek üzere tasarlanmıştı. "Sen şu adamları al. Ben Miles'ı alacağım. Hazır mısın?"

"Hı hı."

Waxillium dinamiti fırlattı ve Wayne dinamit sınırına gelmeden hemen önce hız baloncuğunu bıraktı. Bir hız baloncuğundan çıkan herhangi bir nesne, özellikle de küçük olanlar, tahmin edilemeyecek bir biçimde hafifçe sapıyordu. Baloncuğun içinden ateş etmenin neredeyse anlamsız olmasının nedeni de buydu.

Arakçılar siper aldıkları yerden başlarını kaldırarak baktılar. Dinamit onlara doğru düşüyordu. Waxillium Vindication'ı doğrulttu ve silindirdeki son mermisini havadaki dinamite sıktı.

Waxillium'un kulaklarını çınlatacak kadar gürültülü bir patlama odayı sarstı. Buna aldırış etmeden arkasını döndü ve Miles'ın açılmış vagonun yan tarafından belirdiğini gördü. Waxillium bir avuç mermi aldı ve vagona doğru koştu, silahını yeniden doldururken aceleyle, saklanacak bir yer bulmak üzere içeri daldı.

Bir an sonra bir siluet kapı ağzında belirip girişi kararttı. Miles, "Selam, Wax," dedi. Vagonun içine girdi.

"Selam, Miles." Waxillium, derin bir soluk alıp, ağları yerinde tutması için yukarı sabitlediği metal kancaları İtti. Yerlerinden çıktılar ve ağ Miles'ın üzerine düştü.

Miles şaşkınlıkla debelenirken, Waxillium ağın altındaki tokaları İterek onları eskiden kapının bulunduğu delikten dışarı fırlattı. Bu, ağların alt kısmını gerdi ve Miles'ın ayaklarını yerden kesti.

Miles vagonun zeminine devrildi, düşerken başını içinde alüminyumun bulunduğu kutuya çarpmıştı. Bu muhtemelen onu sersemletmeyecekti bile fakat bu dengesiz devrilişi silahını elinden *düşürmesine* sebep oldu. Waxillium atılıp silahı aldı ve ağların arasından çıkardı, ardından doğruldu, nefesi hızlanmıştı.

Miles ağların içinde debeleniyordu. İnanılmaz iyileşme gücüne karşın, sıradan bir adamdan daha güçlü değildi. İşin sırrı onu öldürmek değildi. Yalnızca hareketsiz bırakmaktı. Waxillium öne çıktı, kolundaki yarayı sarma fırsatını ancak buluyordu. Kötü değildi, ancak tercih edeceğinden daha fazla kanıyordu.

Miles sakinleşti ve ona baktı. Ardından elini cebine attı, puro kutusunu çıkardı ve içinden küçük, ince bir dinamit lokumu çıkardı.

Waxillium donakaldı. Ani bir anlayış ve hemen ardından da içinde bir dehşet hissetti.

Küfrederek kendisin Miles'ın ötesine ve vagonun dışına fırlattı. Bu beceriksiz sıçrayış yüzünden havada dönüyordu. Bir anlığına Miles'ın dinamitin ateşleyici fünyesine hızla bastırdığını gördü. Parlak, güçlü bir patlama Miles'i yuttu.

Patlama Waxillium'u rüzgârdaki bir yaprak gibi savurdu. Yere çakıldı ve gözleri karardı. Birkaç saniyeliğine kendinden geçti.

Kendine geldiğinde kanlar içinde, sersemlemiş bir hâlde yuvarlanıp durmuştu. Başı dönüyordu. Hareket edemiyor, hatta düşünemiyordu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Vagonun içinde bir siluet doğruldu. Waxillium'un görüşü olup biteni seçmek için fazlasıyla bulanıktı fakat onun Miles olduğunu biliyordu. Kıyafeti parçalanmıştı ve büyük kısmı üzerinden kopup gitmişti ama adam tek parçaydı. Kendisini ağlardan kurtarmak için dinamiti *elinde* patlatmıştı.

Waxillium öksürürken içinden, *Pas ve Harap*, diye söylendi. Ne kadar kötü yaralanmıştı? Uyuşmuş bir hâlde yuvarlanıp döndü. Bu iyiye işaret değildi.

Miles, "Büyük bir şeyler için seçilmiş olduğuma dair en ufak bir şüphe var mı?" diye haykırdı. Waxillium adamı güçlükle duyabiliyordu; patlamadan sonra kulakları neredeyse işe yaramaz hâle gelmişti. "Başka neden bu güce sahip olayım ki, Waxillium? Başka ne için biz böyle olalım? Ama yine de, diğerlerinin hüküm sürmesine izin veriyoruz. Biz, önemsiz suçluların peşinde koşturmaktan başka hiçbir şey yapmazken, onların dünyamızı mahvetmesine izin veriyoruz."

Miles vagondan aşağı atladı, ardından hızlı adımlarla yaklaştı. Üzeri çıplaktı ve pantolonu da paramparça olmuştu. "Şehrin bana söylediği şeyleri yapmaktan bıktım. Yozlaşmışların ve umursamazların bana emrettiği gibi anlamsız mücadeleler için savaşacağıma, insanlara yardım etmem gerekir."

Waxillium'un yanına gelerek eğildi. "Göremiyor musun? Yapabileceğimiz önemli işleri sen'göremiyor musun? Varlığımızın nedeninin büyük işler yapmak, belki de hükmetmek olduğunu sen göremiyor musun? Bu sanki biz... Sanki biz, sahip olduğumuz güçlerle ilahiyiz." Waxillium'un onaylaması, onu doğrulaması için âdeta yalvarırmış gibi görünüyordu.

Waxillium yalnızca öksürdü.

Miles doğrulup, "Peh," dedi. Elini esnetti. "Beni durdurmanın tek yolunun bağlamak olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Küçük bir patlamanın insanın işine epey yarayabildiğini keşfettim. Puro kutularında dinamit saklarım. Çok az kimse oraya bakıyor. Yabanlar'dayken yakaladığım suçluları sorgulaman gerekirdi. Birkaçı beni iple yakalamaya çalışmıştı.

"Senin..." Waxillium öksürdü. Kendi sesi kulaklarına garip geliyordu. "Senin yakaladığın suçluların hiçbirisiyle konuşamazdım. Sen hepsini öldürdün, Miles."

"Doğru, öldürdüm," dedi Miles. Waxillium'u omzundan tutup ayağa kaldırdı. "Vagondan atlarken silahımı düşürdüğünü gördüm. Harika." Waxillium'un karnına bir yumruk savurup, nefesinin kesilmesine sebep oldu. Ardından Miles onu yere düşmeye bırakıp, yakınlarında yerde duran bir silaha doğru ilerledi.

Sersemlemiş fakat siper alması gerektiğini bilen Waxillium, her nasılsa ayakta kaldı. Bir makineyi İterek kendisini salon boyunca uçurdu ve kutuların yanına düştü. Bunlar patlamada etrafa saçılmıştı; ancak yine de bir nebze korunma sağlarlardı.

Öksürerek, kanlar içinde, sürünerek kutuların arkasına geçti. Ardından yere yığıldı.

* * *

Wayne iki Arakçının arasında hızla döndü. Düello değneklerini kenara indirip adamlardan birinin sırtına bindirdi. Karşılığında tatmin edici bir *çat* sesi işitti.

Wayne hız baloncuğunu söndürüp sırıttı. İçinde Wayne'le birlikte olan diğer adam da sağa sola dönerek, Wayne'e ateş etmeye çalışıyordu ama

hız baloncuğunun içindeyken farkında olmadan, ateş eden arkadaşlarının bazılarının önüne çıkmıştı.

Adam üzerine yağan kurşunlarla yere devrildi. Wayne geri sıçrayıp, kendisi ve şaşkın bir Arakçının etrafında bir baloncuk daha yarattı.

Dışarıdaki her şey yavaşladı; mermiler havada asılı kaldı, bağıran sesler kesildi. Hız baloncuğuna çarpan ses dalgaları dağılıyordu, bu sese garip şeyler yapardı. Wayne olduğu yerde döndü ve arkasındaki adamın elindeki silahı vurup düşürdü, ardından ileri atılıp değneğinin ucunu adamın gırtlağına vurdu. Adam şaşkınlıkla inledi, ardından Wayne kafasının yanına vurup yere devirdi.

Nefes nefese, değneklerinden birini döndürerek geri adım attı. Serobenti tükeniyordu, bu yüzden bir parça daha yuttu. Sonuncusuydu. Daha beteri ise neredeyse tamamen tükenmiş olan metalakıllarıydı. Yine. Böyle dövüşmekten nefret ediyordu. Tek bir mermi bile işini bitirebilirdi. Wayne de... diğer herkes kadar kırılgandı. Bu çok gıcık bir şeydi.

Onun da kendisiyle birlikte hareket edebilmesini dileyerek, hız baloncuğunun kıyısına kadar geldi. Şu Lehimkol hâlâ Wayne'in şanslı şapkasını takıyordu. Wax dinamiti fırlattığında herif siper almıştı ve şimdi yeni çıkıyordu. Kötü yaralanmışa benzemiyordu, yüzünde birkaç çizik vardı. Bir Lehimkolun göz ardı edebileceği türdendi. Yazık. Ama en azından şapkanın sağlığı yerindeydi.

Adam Wayne'e doğru koşmaya başlamıştı; son derece ağır hareket ediyordu fakat diğer Arakçıdan görülür derecede hızlıydı. Buna gıcık oluyordu fakat Wayne bu heriften uzak durmak zorundaydı. Depolanmış bol bol sağlığı olmadan bir Lehimkol'u hiçbir zaman yenememişti. Marasi ya da Wax onu birkaç kez vurana dek etrafta sıçrayıp, herifin kafasını karıştırmak daha iyiydi.

Wayne dönüp yakın çevresini taradı, baloncuğu bıraktığında nerede durması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Etrafta o kadar çok mermi uçuşurken, yanlış bir yerde...

Şu *Wax* miydi?

Wax'in kanlar içindeki bedeninin, sanki bir Çelikitme'yle fırlamış gibi salonda uçuyor olduğunu gören Wayne afallayarak baktı. Wax salonun kuzeybatısında, Wayne'in solunda kalan bir kutu yığınına doğru gidiyordu. Takım elbisesi parçalanmış ve bir yanı yanmıştı. Bir patlama daha mı olmuştu? Wayne bir şey duyduğunu sanmıştı ama hız baloncuklarına girip çıkarken ses mes duymanın imkânı yoktu.

Wax'in ona ihtiyacı vardı. Öyleyse bu çarpışmayı bitirmenin vakti gelmişti. Wayne balonunu bırakıp ileri atıldı. İkiye kadar saydı, ardından bir balon daha oluşturdu ve sağa sıçradı. Baloncuğu bırakıp koşmaya devam etti, az önce bulunduğu yerde kurşunlar vızıldıyordu. Onu takip etmeye çalışanların gözünde, bulanıklaşmış ve az önce olduğu yerin hemen sağında belirmiş olacaktı. Bunu tekrarlayıp başka bir yöne doğru sıçradı, ardından baloncuğu bıraktı.

Neredeyse varmıştı. Bir baloncuk daha kurdu mu...

Bir şey Wayne'in koluna çarptı. Niyeyse kanı acıdan daha önce hissetmişti. Sendelerken bir küfür savurdu ve derhâl bir baloncuk kurdu.

Kolunu tuttu. Parmakları arasından sıcak kan sızıyordu ve telaşla metalaklında kalan son sağlık kırıntısına erişti. Silah yarasını iyileştirmek için yeterli değildi, kanamayı bile birazcık yavaşlatmıştı. Dönünce hız baloncuğuna girmek üzere olan bir başka kurşunu daha fark etti. Kurşun baloncuğun kenarına ulaşıp, bir an içinde içinden hızla geçip, öbür kenara ulaştığında rasgele bir şekilde tavana doğru sekerek tekrar yavaşlarken, Wayne de kenara sıçradı.

Wayne, yaralı koluna doğaçlama bir sargı uydururken, Vay, diye düşündü. *Birileri çok iyi nişancı.* Etrafına bakınınca siyah takım elbiseli Sikkecinin duvarın yanında diz çökmüş, elinde tanıdık görünen bir tüfekle ona nişan almakta olduğunu gördü. Tüfek, Ranette'in Marasi'ye verdiği silahtı. *Pekâlâ, bu iş serobendin yanmasından daha hızlı boka sarıyor.*

Bir an tereddüt etti. Wax yerdeydi. Ama Marasi... Ona ne olmuştu? Wayne onu hiçbir yerde göremiyordu fakat Sikkeci bir makinenin arkasında siper almıştı ve Marasi'nin silahı da ondaydı. Bu çok şey anlatıyordu.

Wax onun kıza yardım etmesini isterdi.

Dişlerini sıkarak döndü ve Sikkeciye doğru koştu.

* * *

Waxillium inledi, acıya rağmen uzanıp bilek kılıfından küçük, iki kurşunlu el tabancasını çekti. Vindication'ı patlamada düşürmüştü ve Ranette bu yüzden onu gebertecekti, ayrıca diğer tabancasını da Marasi'yi getirirken yukarıda bırakmıştı. Kala kala elindekine kalmıştı.

Titreyen eliyle küçük tabancayı kurmaya çalıştı fakat başaramadı. Yaralarının boyutunu hissetmek için kendini yoklamayı göze alamadı. Bacağı ve kolunun derisi yüzülmüştü.

Sis yukarıdaki delikten içeri dolmayı sürdürüyordu. Salonun bu kısmını

neredeyse tamamen kaplamıştı. Waxillium çaresizlikle küçük tabancasının patlamada hasar gördüğünü ve horozunun artık kurulmadığını fark etti. Zaten Miles'a karşı bir işe yarayacak değildi.

Tekrar inledi ve başını yere koydu. *Birazcık yardım istediğimi sanıyordum.*

Uzak ve beklenmedik bir ses ona karşılık verdi. *Aldığın da birazcık oldu, diye düşünüyorum ben.*

Waxillium irkildi. *Ee...! Biraz daha alabilir miyim o zaman? I, lütfen?*

Zihnindeki ses, *Sevdiklerimin tarafını tutmamaya dikkat etmeliyim,* dedi. *Dengeyi bozar.*

Sen Tanrı'sın. Bütün olayın sevdiklerinin tarafını tutmak değil mi?

Ses, *Hayır,* diye yanıtladı. *Olayım Ahenk'tir, olabildiğince çok sayıda kişinin kendi seçimlerini yapmalarını mümkün kılacak bir yol yaratmaktır.*

Waxillium yattığı yerden girdaplanan sislere baktı. Patlama onu sandığından çok daha kötü sersemletmiş olmalıydı.

Ses ona, *Miles'ın tüm Allomanserlerin olduğunu iddia ettiği gibi, sen ilahi misin?* diye sordu.

Ben... Waxillium düşündü. *Eğer öyle olsaydım, canımın bu kadar çok acıyacağını sanmıyorum.*

Öyleyse sen nesin?

Waxillium, *Bu çok acayip bir konuşma,* diye düşündü.

Evet.

Waxillium, *Arakçıların yaptıkları gibi şeyleri gördüğün zaman, nasıl olur da yardım etmek için bir şeyler yapmazsın?* diye düşündü.

Yardım etmek için bir şeyler yaptım. *Seni gönderdim.*

Waxillium nefes verip önündeki sisleri savurdu. Miles'ın söylediği canını sıkmıştı: *Bu güçlerin bize bir amaç uğruna verildiğine dair bir şüphe var mı?*

Waxillium dişlerini sıktı, ardından kendini ayağa kalkmaya zorladı. Sislerin içindeyken kendini daha iyi hissediyordu. Yaralar o kadar da kötü görünmüyordu. Acı o kadar da keskin değil gibiydi. Ama hâlâ silahsızdı. Hâlâ köşeye sıkışmış durumdaydı. Hâlâ...

Bir anda, gözünün önünde duran kutuyu fark etti. Bu onun kendi sandığıydı. Yirmi yıl önce, Yabanlar'a doğru ilk yolculuğunda götürdüğü sandıktı. Şimdi yıpranmış ve eskimiş olan bu sandık, şehre dönerken yanında getirdiği sandıktı.

Aylar önce, o gece silahlarıyla doldurduğu sandıktı. Kapağının kenarından sispaltosunun bir püskülü dışarı sarkıyordu.

Bir şey değil, diye fısıldadı ses.

* * *

Marasi, harap olmuş vagonun ardında gölgelere saklanıyordu, endişeliydi, kalbi küt küt atıyordu. Sikkeci, arkadaşına yaptıkları yüzünden Marasi'nin peşine düşmüştü. Karanlık ve sislere rağmen, Allomansisi sayesinde Marasi'yi nereye kaçarsa kaçsın görecekti. Bu yüzden o da tüfeği birkaç kutunun arkasına sıkıştırıp başka bir yere saklanmıştı.

Korkakça geliyordu, fakat işe yaramıştı. Sikkeci kutulara birkaç kez ateş etmiş, ardından, etraflarından dolaşıp şaşkınlık içinde silahı almıştı. Marasi'yi orada kanlar içinde ve ölü bir hâlde bulmayı umduğu açıktı.

Ancak Marasi sadece silahsız kalmıştı. Bir silah bulmak, *bir şeyler* yapmak zorundaydı. Wayne vurulmuştu; Sikkeciyi uzaklaştırmıştı ama Marasi onu gördüğünde kanayan bir yarası vardı.

İçerisi tam bir karmaşaydı ve Marasi'nin aklını karıştırıyordu. Wayne ona ellerindeki dinamit lokumlarının nispeten küçük olduğunu fakat kapalı bir mekânda patlatmanın yine de korkunç, acı verecek kadar gürültülü olacağını söylemişti. Silah sesleri de hemen hemen öyleydi. Hava duman kokuyordu ve silahlar patlamadığında inleyen, küfreden ve ölen adamları duyabiliyordu.

Arakçıların düğün yemeğine gelmelerinden önce, Marasi hiç herhangi bir şiddet türüyle karşılaşmamıştı. Şimdi ne yapacağını bilmiyordu; yönünü bile kaybetmişti. Salon karanlıktı, içeriyi yalnızca oynaşan alevler aydınlatıyordu ve sisler etrafında şekiller yaratıyordu.

Arakçılardan bazıları bir araya toplanmış, koloss soylu adamla birlikte tünelin ağzını tutuyorlardı. Saklandığı yerden gizlice baktığında onları güçlükle seçebiliyordu. Silahlarını doğrultmuşlardı. O yöne gidemezdi.

Yakınlarda, karanlığın içinden bir adam hızla çıktı ve Marasi'nin neredeyse korkudan soluğu kesilecekti. Yüzcanlı Miles'ı eşkâlinden tanımıştı. İnce yüzlü, kısa siyah saçlı. Beline dek çıplaktı; güçlü göğsü açıktaydı. Pantolonu paramparça bir hâldeydi. Bir altıpatlardaki mermileri sayıyordu ve içeride sürünmeyen ya da sinmeyen tek kişi oydu. Ayakları, artık zemini kaplamış olan sisleri kaldırıyordu.

Tünelin ağzındaki Arakçıların yanına geldi ve Marasi'nin duyamadığı bir şey söyledi. Geri çekilip geçidin içine girdiler. Miles onların peşinden git-

medi, fakat uzun adımlarla salonda ilerleyip Marasi'ye yaklaşıyordu. Soluğunu tutup, yürürken Marasi'nin saklandığı yere yeterince yaklaştığında...

Bir kumaş hışırtısı duyuldu ve Sikkeci Miles'ın yanına indi. Miles durdu ve bir kaşını kaldırdı.

Sikkeci, "Demir öldü," dedi. Marasi onu güçlükle duyabiliyordu, fakat sesinin öfkeyle dolu olduğunu anlayabiliyordu. "Bücürün işini bitirmeye çalışıyorum. Beni salonda peşinden koşturup duruyor."

Miles, gür ve korkusuz bir sesle, "Sanırım daha önce söylemiştim," dedi, "Wayne ve Waxillium sıçan gibidirler. Onları kovalamak bir işe yaramaz. Kendine çekmen gerek."

Marasi, hızlı hızlı soluyarak olabildiğince sessizce öne eğildi. Miles neredeyse yeterince yakındı. Birkaç adım daha...

Miles altıpatların silindirini kapattı. "Waxillium bir yerlere sürünüp gitti. Onu kaybettim ama yaralı ve silahsız." Ardından altıpatlarını doğruca Marasi'nin saklandığı yere doğru çevirdi. "Ona seslenir misiniz, Leydi Marasi?"

Marasi, keskin bir dehşete kapıldı ve donakaldı. Miles'ın yüz ifadesi sakindi. Buz gibiydi. Duygusuzdu. Gözünü bile kırpmadan Marasi'yi öldürürdü.

Miles, daha sert bir biçimde, "Ona seslen," dedi. "Çığlık at."

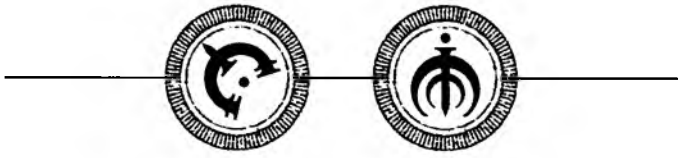
Marasi ağzını açtı, ancak sesi çıkmadı. Yalnızca silaha bakabiliyordu. Üniversitedeki eğitimi ona söyleneni yapmasını ve adam arkasını döndüğü an kaçmasını söylüyordu. Ama hareket edemedi.

Salonun köşesindeki sisle kaplı gölgeler hareketlenmeye başladı. Gözlerini Miles'tan ayırdı. Sislerin içinde karanlık bir şey hareket ediyordu. Bir adam, dimdik duruyordu.

Sisler geri çekiliyor gibi göründü. Waxillium oradaydı, uzun, belden aşağısı şeritler hâlinde kesilmiş, trençkota benzer paltosuyla dikiliyordu. Belindeki kılıflarında bir çift altıpatlar ışıldıyorduve iki omzuna da birer pompalı tüfek dayamıştı. Yüzü kanlıydı ama gülümsüyordu.

Tek bir kelime etmeden pompalı tüfeklerini indirdi ve Miles'ı yandan vurdu.

19

Miles'ı vurmak, elbette ki bir işe yaramazdı.Elinde patlayan bir dinamit lokumu bile adamı öldürememişti. Pompalı tüfekler ne yapacaktı?

Ama patlayan fişekler Sikkecinin telaşla kendisini uzağa İtmesine sebep olmuştu. Ayrıca Miles'a saplanmış metal parçaları da bırakmıştı. Wax ağırlığını arttırıp İtti, fakat saçmalara yüklenmek zordu. Bir insanın bedenine saplanmış ya da kanıyla temas hâlinde olan herhangi bir metali Allomansi ile etkilemek çok zordu.

Neyse ki, Miles'ın bedeni Waxillium'a yardım ederek kendini iyileştirdi ve saçmaları dışarı attı. Saçmalar yere düşemeden hemen önce, Wax'in İtişi aniden destek buldu ve Miles'ı salon boyunca fırlatıp duvara çarptı.

Sikkeci salonun diğer ucuna indi. Waxillium, sispaltosu dalgalanarak ileri atıldı. Bunlardan birini tekrar giymek güzeldi be. Marasi'nin yanında kayarak durdu ve vagonun yanında siper aldı.

Marasi, "Onu neredeyse yakalıyordum," dedi.

Miles, "Waxillium!" diye gürledi, sesi salonda yankılanıyordu. "Tek yaptığın zaman kazanmak. Haberin olsun, adamlarım buraya kurtarmaya geldiğin kadını öldürmeye gitti. Eğer onun yaşamasını istiyorsan, teslim ol. Biz..."

Sesi garip bir biçimde kesilmişti. Marasi'nin ardında bir şey hareket ederken Waxillium kaşlarını çattı. Marasi irkildi ve Waxillium pompalısını doğrulttu fakat bu Wayne çıkmıştı.

Nefes nefese, "Hey," dedi. "Güzel silah."

Wax, "Sağ ol," derken silahı omzuna attı, etraflarındaki hız baloncuğunu fark etmişti. Miles'ın sesini kesen de buydu. "Kolun?"

Wayne sol kolunu saran kanlı bandaja baktı. "Pek iyi değil. Sağlığım kalmadı, biraz da kan kaybettim. Yavaşlıyorum, Wax. Fazla yavaşlıyorum. Sen de epey bir hırpalanmış görünüyorsun."

"Atlatırım." Wax'in bacağı sızlıyordu, yüzü çizik içindeydi fakat şaşılacak bir biçimde iyi hissediyordu. Sislerin içinde her zaman böyle hissederdi.

Marasi, "Söyledikleri," dedi. "Sizce doğru mu?"

Wayne aceleyle, "Olabilir, Wax," dedi. "Tünelin önünde duran herifler var ya, az önce koşup gittiler. Yapacak önemli bir işleri varmış gibi görünüyorlardı."

Marasi, "Miles *gerçekten* onlara bir şeyler söyledi," dedi.

Wax vagonun köşesinden bakarken küfretti. Miles blöf yapıyor olabilirdi... Öte yandan, yapmıyor da olabilirdi. Waxillium'un alabileceği bir risk değildi. "O Sikkeci işleri zorlaştıracak. Ondan kurtulmalıyız."

Wayne, "Ranette'in havalı silahına ne oldu?" diye sordu.

Wax yüzünü ekşiterek, "Emin değilim," dedi.

"Vay anasını. Bağırsaklarını deşecek, birader."

Waxillium, bir yandan Sikkeciyi gözleyerek, "Suçu sana atacağım, merak etme," dedi. "Adam iyi. Tehlikeli. O Allomanser ölmeden Miles'ı asla alt edemeyiz."

Marasi, "Ama sizde o özel mermiler var," dedi.

Waxillium, "Bir tane," dedi ve pompalıların birini paltosunun içindeki kılıfa yerleştirdi. Diğer Sikkeci mermisini çıkardı. "Bunu sıradan bir altıpatlarla atabileceğimi sanmıyorum. Ben..."

Sustu, ardından Marasi'ye baktı. Kadın ona bakıp bir kaşını kaldırıyordu.

Waxillium, "Tamam," dedi. "Siz ikiniz Miles'ı oyalayabilir misin?"

Wayne, "Sorun olmaz," dedi.

Waxillium derin bir soluk alıp, "Öyleyse, gidelim," dedi. "Son bir deneme."

Wayne gözlerinin içine baktı ve başını salladı. Waxillium arkadaşının yüzündeki gerginliği görüyordu. İkisi de hırpalanmış ve yaralanmıştı, metalleri azdı ve metalakılları tükenmişti.

Ama daha önce de olan bir şeydi. Ve en parlak işlerini de böyle zamanlarda çıkarırlardı.

Hız baloncuğu yok olurken Waxillium koşarak vagonun arkasından çıktı. Mermiyi önüne doğru attı ve hızlı bir güç patlamasıyla İtti. Sikkeci rahat bir özgüvenle elini kaldırıp, mermiyi doğruca Waxillium'a geri İtti.

Kovan ve mermi çekirdeği koptu ve Waxillium'a doğru fırladı. O bunları kolaylıkla savuşturdu, fakat seramik uç ilerlemeyi sürdürüyordu. Sikkeciyi tam gözünden vurdu.

Wax zıplayıp, yerdeki bir Arakçı'nın cebindeki sikkeleri İterken, *İyi ki varsın, Ranette,* diye düşündü. Bu hareket onu ileri, tünelin içine doğru savurdu. Yerde, bir tren için yapılmışa benzeyen raylar vardı.

Wax şaşkınlıkla kaşlarını çattı, fakat rayları İtti, yukarı uzanan bir merdivene varıncaya dek kendisini dikkatsizce karanlığın içine doğru fırlattı. Tavan burada ahşaptı; tünelin üzerine bir tür yapı inşa edilmişti. Merdivenlere atıldı, ahşap bir binaya çıkıyorlardı; belki bir kışla ya da yatakhaneydi.

Waxillium gülümsedi, kendini daha enerjik hissediyor, yaralarının acısı azalıyordu. Merdivenlerin yukarısındaki ahşap zeminden gelen ayak sesleri işitti. Onun için hazırlardı. Elbette, bu bir tuzaktı.

Umursamadığını fark etti. İki pompalı tüfeğini de omzundan indirdi, ardından merdivenlerdeki çivileri İtti ve kendini yukarıya fırlattı. İlk katı geride bırakıp ikinci kata devam etti; önce yukarıyı, ardından aşağıyı kontrol etmeyi tercih ederdi. Eğer Steris burada tutuluyorsa, muhtemelen en üst kattaydı.

Waxillium, *İşte şimdi yakıyoruz,* diye düşündü. Metalini harlıyordu, enerjisi daha da artıyordu. Merdivenlerin sonundaki kapıya omuz atarak kırıp, ikinci katın koridoruna girdi. Ardında hızla yaklaşan ayak sesleri duydu ve çevredeki odalardan silahlı, üzerlerinde hiç metal olmayan adamlar çıktı.

Waxillium, pompalı tüfeklerini doğrultup gülümsedi. *Tamam, haydi bakalım.*

Alüminyum silahlarını ona çevirmiş olan adamların ayaklarının altındaki ahşap döşemenin çivilerini var gücüyle İtti. Döşemeler çivileriyle yerlerinden kurtulup yeri salladı ve Arakçıların dengesini bozdu. Waxillium sağa kaçıp, koridoru terk ederek yandaki bir odaya yuvarlandı. Ayağa kalkıp döndü ve iki pompalıyı da kapı ağzına doğrulttu.

Merdivenlerden gelen Arakçılar peşinden koridora doluşuyordu ve Waxillium iki pompalısını da ateşlerken kolları geri savruldu. *İtti,* bununla adamları geri savururken kendisi pencereden dışarı fırladı. Bu bina daha çok depo olarak kullanılan eski bir kulübe sayılırdı; pencerelerde cam yoktu, yalnızca tahta kepenk vardı.

Waxillium açık havaya fırladı. Karanlık bir sokakta, biraz solunda bir sokak lambası vardı. Bir yandan bunu İterken, bir yandan da ağırlığını neredeyse sıfırlayana dek azalttı. Bu İtme onu binanın dış cephesine fırlattı ve duvara kondu, yere paralel olarak yarı koşup, yarı sıçrayarak duvarın üzerinde ilerledi.

Az önce içinde olduğu odanın yanındakine varınca başka bir sokak lambasını İtti ve pencereyi tekmeleyip, etrafa kıymıklar saçarak içeriye daldı. Yere kondu ve doğruldu, binanın içindeydi. Az önce ayrıldığı oda ile arasında duran duvara döndü.

Pompalı tüfeklerini kılıflarına yerleştirdi ve çapraz bir hareketle altıpatlarlarını çekti. Ranette'in eseri Sterrion'lardı; hayatında kullandığı en iyi tabancalardandı. Silahları doğrulttu ve ağırlığını arttırdı, ardından önündeki duvarın çivilerini büyük bir güçle İtti.

Dayanıksız tahtalar paramparça oldu ve duvar kıymıklar ve tahtalardan bir sağanak şeklinde etrafa saçıldı; çiviler yan odadaki adamları delip geçerken kurşun kadar ölümcüldü. Waxillium çivilerin ıskaladığı adamlara ateş etti; hepsini kıymıklar, çelik ve kurşundan oluşmuş bir fırtına gibi indirdi.

Solundan bir tıkırtı geldi. Kapı tokmağı çevrilirken Waxillium hızla döndü. Arkasında kimin olduğunu görmeyi beklemedi. Kapı tokmağını İterek kapıdan ve çerçevesinden söküp içeri girmeye çalışan Arakçının göğsüne vurdu. Kapı ardına dek açıldı ve talihsiz adam koridorun karşı duvarını delip geçerek sisli geceye savruldu. Diğer tarafta bir oda yoktu, yalnızca dar binanın dış duvarı vardı.

Waxillium namluları tüten Sterrion'larını kılıflarına koydu, mermileri bitmişti. Pompalı tüfeklerini çekip, yuvarlanarak koridora çıktı ve doğrulup çömeldi. İki yönde de birer pompalı doğrulttu. Geride kalmış olan birkaç Arakçı sağ taraftaki merdivenlerden çıkıyordu, bir başka grup ise sol tarafında silahlarını doğrultmaktaydı.

Pompalılarının yanlarındaki ikili metal kurma kollarını İterek silahlarına Allomansi ile mermi sürdü. Boş fişek kovanları silahların üzerinden havaya fırladı ve Waxillium İterken ateş edip, boş kovanlar ile tüfek saçmalarını iki tarafında duran Arakçılara doğru savurdu.

Waxillium'un yanından zemin patladı.

Bir küfür savurdu ve aşağıdan gelen mermiler havaya tahta parçaları saçarken kendini sola attı. Akıllanmaya başlamışlardı ve ona aşağıdan ateş ediyorlardı. Dönüp koşarken zemine doğru pompalılarla ateş etti; kırılıp dökülmüş duvarlardan içeri sis sızıyordu.

Aşağıda bir düzine kadar daha Arakçı olmalıydı. Göremeden ateş etmek için çok fazlaydı. Bir mermi kasığını sıyırdı. Dönüp kaçtı; ölülerin bedenleri üzerinden atlayarak koridorda hızla koştu. Peşinden kurşunlar geliyor, yer parçalanıyor ve aşağıdaki adamlar ellerine geçen her şeyle Waxillium'a ateş ederken bağrışıyorlardı.

Koridorun sonundaki kapıya çarptı. Kilitliydi. Sağlam bir doz arttırılmış ağırlık, biraz momentum ve bir de omuz bunu halletti. Kapıyı kırıp içeri girdi ve kendisini başka kapısı olmayan, penceresiz küçük bir odada buldu.

Kısa boylu, saçı dökülmüş bir adam bir köşeye sinmişti. Sarı saçlı ve kırışmış bir balo elbisesi giyen bir kadın da odanın arkasındaki bir bankta oturuyordu; gözleri kıpkırmızı yüzü ise bitkindi. Steris. Waxillium etrafında dalgalanan sispaltosu şeritleriyle kırık kapıdan içeri dalarken tamamen afallamış gibi görünüyordu. Waxillium, koridor zeminindeki çivilerden bazılarını İtip döşemeleri sarsarak, aşağıdan gelen mermilerin çoğunun oraya odaklanmasını sağladı.

Steris şok içinde, "Lord *Waxillium*?" dedi.

Waxillium yüzünü acıyla buruştururken, "Büyük bir kısmım," dedi. "O koridorda bir iki ayak parmağı bırakmış olabilirim." Köşedeki adama baktı. "Sen kimsin?"

"Nouxil."

Waxillium, bir pompalıyı adama doğru atarken, "Silahçı."

Adam dehşete düşmüş gibi görünerek, "Aslında ben pek iyi nişancı değilim," dedi. Birkaç mermi aralarındaki zemini delip geçti. Arakçılar kandırıldıklarını anlamışlardı. Onun ne aradığını biliyorlardı.

Waxillium boş elini arka duvara doğru kaldırıp ağırlığı arttırılmış bir İtmeyle kırarken, "İyi nişancı olmanın önemi yok," dedi. "Önemi olan yüzme bilip bilmediğin."

"Ne? Elbette biliyorum. Ama neden..."

Çevresinde silahlar patlarken Waxillium, "Sıkı tutun," dedi. Silahçının elindeki pompalıyı İtti ve adamı delikten dışarıya savurup, on metre kadar ilerideki kanala doğru bir yay çizerek fırlattı.

Wax hızla döndü ve doğrulurken Steris'i yakaladı. "Diğer kızlar?" diye sordu.

Steris, "Başka rehine görmedim," dedi. "Arakçılar bir yere gönderildiklerini ima ediyordu."

Hay Harabet, diye düşündü. Eh, sadece Steris'i bulduğu için bile şanslıydı. Yerdeki çivileri hafifçe İterek, Steris'le birlikte tavana doğru yüksel-

di. Yaklaşırlarken, düşen bir nesnenin ağırlığının önemsiz olduğu gerçeğinden faydalandı. Tüm nesneler aynı hızda düşerdi. Bu da ağırlığını kat kat arttırsa dahi, hareketini etkilemeyeceği anlamına geliyordu.

Pompalısını kaldırıp, saçmaları tavana doğru ateşledi. Ardından onları sertçe İtti. Arttırılmış ağırlığı, daha hafifken İtmenin onu çok fazla savurmasının aksine, bu İtmenin onu fazla kımıldatmayacağı anlamına geliyordu.

Sonuç olarak yukarıya doğru hareketini sürdürdü fakat İtişi tavanı patlatarak bir delik açmıştı. Ağırlığını iyice azalttı ve aşağıdaki çivileri daha büyük bir güçle İtti. İkisi, açtığı delikten fırlayıp havaya on-on beş metre kadar yükseldiler. Waxillium karanlığın içinde döne döne ilerliyor, sispaltosunun şeritleri savruluyordu; bir koluyla dumanı tüten pompalısını, diğeriyle de Steris'i kavramıştı. Aşağıdan gelen mermiler, çevrelerinde girdaplanan siste izler bırakıyordu.

Steris'in nefesi kesildi ve ona sıkı sıkı tutundu. Waxillium kalan bütün ağırlığını son damlasına kadar çekerek, metalakıllarını tamamen tüketti. Bu yüzlerce ve yüzlerce saat boyunca biriktirilmiş bir ağırlıktı; böyle yürümeye kalkarsa, kaldırım taşlarını kırardı. Ferusimyanın bir garipliği olarak, yoğunluğu artmış değildi; eğer bir mermi ona isabet ederse, hâlâ kolaylıkla delip geçebilirdi. Ama bu muazzam ağırlık artışıyla birlikte, İtme gücü inanılmaz bir hâl almıştı.

Bu ağırlığı bütün gücüyle aşağıya doğru İtmek için kullandı. Aşağı uzanan çok sayıda metal çizgisi vardı. Çiviler. Kapı tokmakları. Silahlar. Kişisel eşyalar.

Bina titredi, sonra dalgalandı, sonra da iskeletindeki her çivi, sanki bir mitralyözle ateşleniyormuş gibi aşağı doğru fırlarken *parçalandı*. Devasa bir çatırtı oldu. Bina, üzerine inşa edildiği demiryolu tünelinin içine çöktü.

Ağırlık bir anda üzerinden gitmişti, metalakıllarının hepsi anında tükenmişti. Waxillium kendisini yer çekimine bıraktı ve sislerin içinden, ona tutunan Steris'le birlikte düştü. Demiryolu tünelinin dibindeki yıkıntının ortasına indiler. Parçalanmış kereste ve mobilya kalıntıları etrafa saçılmıştı.

Tünelin ağzında üç tane Arakçı, ağızları şaşkınlıktan açılmış bir hâlde duruyordu. Waxillium pompalı tüfeğini kaldırıp Allomansiyle mermi sürdü, ardından onları da vurdu. Onlardan başka ayakta kalmış olan kimse yoktu. Diğer herkes ezilerek tünelin içine gömülmüştü.

Bir fenerin devrildiği köşede küçük bir ateş yanıyordu. Ateşin ışığında Steris'e göz attı; sisler etraflarına akıyor ve tüneli dolduruyordu.

Steris nefes nefese, "Ah, Firari'nin Sisleri!" dedi. Yanakları kızarmış, gözleri kocaman açılmıştı, Waxillium'a tutunurken dudakları aralıktı. Korkmuş görünmüyordu. Daha çok tahrik olmuş gibiydi.

Waxillium, *Acayip kadınmışsın, Steris,* diye düşündü.

Karanlık tünelin içinden bir ses, "Yanlış meslek seçtiğinin farkında mısın, Waxillium?" diye seslendi. Bu Miles'tı. "Sen tek başına bir ordusun. Bu seçtiğin hayatta *boşa harcanıyorsun.*"

Waxillium, Steris'e usulca, "Bunu al," diyerek pompalı tüfeği uzattı. Mermi sürdü. İçinde bir tane fişek kalmıştı. "Sıkıca tut. Polis merkezine gitmeni istiyorum. On Beşinci Cadde ile Ruman'ın kesiştiği yerde. Eğer Arakçılardan biri peşine düşecek olursa, tüfeği ateşle."

"Ama..."

Waxillium, "Onu vurmanı beklemiyorum," dedi. "Silah sesini ben duyacağım."

Steris bir şeyler daha söyleyecek oldu fakat Waxillium kütle merkezinin Steris'in altında kalması için eğildi, ardından tüfeği dikkatle kadına doğru İtti. Steris'i havalandırıp, çukurun dışına savurmak için tüfeği kullanmıştı. Steris dengesizce, fakat sağ salim yere indi ve anlık bir tereddüdün ardından koşarak sislere girdi.

Waxillium ateşin kendisini arkadan aydınlatmadığına emin olmak için aceleyle kenara çekildi. Sterrion'lardan birini kılıfından çekti ve cebinden birkaç mermi çıkardı. Eğilip silahını yeniden doldurdu.

Miles, tünelin derinliklerinden, "Waxillium?" diye seslendi. "Eğer oyun oynamayı bitirdiysen, belki gelip işleri sonlandırmak istersin."

Waxillium tünelin ağzına dek sessizce ilerledi, ardından içeri girdi. Sisler çoktan tünele dolmuş, görüşü kısıtlıyordu; ancak bu Miles için de aynı ölçüde geçerliydi. Ateşlerin hâlâ yandığı büyük atölyeden gelen ışığı görene dek dikkatle tünelin içinde ilerledi.

Ateşlerin ışığında tünelde duran bir silueti güç bela seçebiliyordu, narin bir kadının başına silah dayamıştı. Marasi.

Waxillium donakaldı; nabzı hızlandı. Ama hayır, bu planın bir parçasıydı. Her şey yolundaydı. Ama...

Miles'ın sesi, "Orada olduğunu biliyorum," dedi. Bir başka siluet daha belirip, karanlığın içine birkaç doğaçlama meşale fırlattı.

Waxillium, dondurucu bir dehşet hissiyle Marasi'yi tutanın Miles olmadığını fark etti. O çok daha gerideydi. Marasi'yi tutan koloss soylu Lehimkol, Tarson adındaki adamdı.

Marasi'nin yüzü titrek meşale ışığıyla aydınlanıyordu ve dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Waxillium altıpatların kabzasındaki parmaklarının kaygan olduğunu hissediyordu. Lehimkol Marasi'yi kendisi ile tünelin Waxillium'un bulunduğu tarafı arasında tutmaya özen gösteriyordu; silahını kadının kafasının arkasına dayamıştı. Tıknazdı ve güçlüydü, fakat uzun değildi. Daha yalnızca yirmili yaşlarındaydı; tüm koloss soylular gibi yaşamı boyunca uzamaya devam edecekti.

Her hâlükârda, o anda Waxillium adama nişan alamıyordu. *Ah, Ahenk,* diye düşündü. *Yine böyle oluyor.*

Yakınlardaki karanlığın içinde bir şeyler hışırdadı. Waxillium irkildi ve Wayne'in yüz hatlarını seçene dek neredeyse ateş edecekti.

Wayne, "Kusura bakma," diye fısıldadı. "Kızı yakaladıkları zaman, Miles olduğunu sanmıştım. Ben de bu yüzden..."

Waxillium usulca, "Sorun değil," dedi.

Wayne, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sen her zaman bilirsin."

Waxillium sessizdi.

Miles, "Fısıldadığınızı duyabiliyorum!" diye seslendi. İlerledi ve bir meşale daha fırlattı.

Waxillium, *Sadece birkaç adım daha,* diye düşündü.

Miles olduğu yerde durup, şüpheli gibi gözlerle, etrafta dolanan sisleri izledi. Marasi hafifçe inliyordu. Sonra, düğün yemeğinde yaptığı gibi, adamın elinden kurtulmayı denedi.

Ama Tarson onu dikkatlice tutuyordu. "Yemezler," dedi. Marasi'nin burnunu dibinde bir el ateş etti, ardından silahı tekrar kafasına dayadı. Kadın hareketsiz kaldı.

Waxillium altıpatlarını doğrulttu.

Bunu yapamam. Bir başkasının daha benim elimle ölümünü izleyemem.

Miles, "Pekâlâ," dedi. "Tamam. Beni sınamak mı istiyorsun, Wax? Üçe kadar sayıyorum. Üçe gelince Tarson ateş edecek, başka uyarı yok. Bir."

Waxillium kendini çaresiz, suçlu ve şaşkına hissederek, *Yapar,* diye fark etti. *Gerçekten de yapar.* Miles'ın rehineye ihtiyacı yoktu. Eğer kadını tehdit etmek Waxillium'un yerini belli etmesine sebep olmayacaksa, Marasi'yle uğraşmazdı.

"İki."

Tuğlalarda kan. Sırıtan bir surat.

Wayne, "Wax?" dedi, sesi telaşlıydı.

Ah, Ahenk, eğer hayatta sana bir kere ihtiyacım olduysa, o da...

Sisler bacaklarının etrafında girdaplanıyordu.

"Ü–"

Waxillium ayağa kalkıp, "Wayne!" diye bağırdı.

Hız baloncuğu belirdi. Tarson az sonra ateş edecekti, arkasında ise Miles öfkeyle elini kaldırmıştı. Meşale ateşi hareketsizdi. Bu yine yavaşlatılmış patlamayı izlemek gibiydi. Waxillium Sterrion'ını doğrulttu ve kolunun son derece sabit olduğunu fark etti.

Lessie'yi vurduğu gün de öyleydi.

Onu tam da bu silahla vurmuştu.

Terliyor ve görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu; Tarson'ı rahatça vurabileceği bir açı yakalamayı denedi. Yoktu. Evet, Tarson'ı vurabilirdi ama onu anında indirecek bir yerinden değil. Ayrıca, eğer Waxillium tam olarak doğru yerden vurmazsa, adam refleks olarak tetiği çekebilirdi.

Bir Lehimkol'u haklamanın en iyi yolu kafasından vurmaktı. Fakat Waxillium adamın kafasını *göremiyordu*. Silahı vurabilir miydi? Marasi'nin başının arkasında kalıyordu. Dizleri? Bir dize isabet ettirebilirdi. Hayır. Bir Lehimkol aldığı darbelerin çoğunu umursamazdı; eğer yara anında öldürmezse, ayakta kalacak ve ateş edecekti.

Kafasından vurmak *zorundaydı*.

Waxillium soluğunu tuttu. *Bu hayatımda kullandığım en isabetli silah,* diye düşündü. *Burada donup kalamam. Harekete geçmek zorundaydım.*

Bir şey yapmak zorundayım.

Çenesinden ter damlıyordu. Elini hızla önünde kaldırdı, ardından Sterrion'ını yana, Marasi ve Tarson'dan uzağa çevirdi. Ateş etti.

Kurşun anında baloncuktan çıktı, ardından daha yavaş akan zamana girdi. Bir hız baloncuğunun içinden ateşlenen her kurşun gibi yön değiştirdi. Waxillium gidişini izlerken, merminin yeni yolunu hesaplamaya çalıştı. Havada dönerek, ağır ağır ilerliyordu.

Waxillium dikkatle nişan aldı, işkence gibi gelen birkaç an boyunca bekledi. Ardından çeliğini hazırladı.

"Söylediğimde bırak," diye fısıldadı.

Wayne başıyla onayladı.

"Bırak."

Waxillium ateş etti ve İtti.

Hız baloncuğu yok oldu.

"–ç!" diye bağırdı Miles.

Çelikitmesiyle inanılmaz derecede hızlanan ikinci mermi, küçük bir kıvılcım patlamasıyla diğerini havada vurup yönünü yana çevirdi; Marasi'nin arkasına, Tarson'ın kafasına doğru.

Lehimkol derhâl yere devrildi ve silahı yere düştü, gözleri boş boş yukarı bakıyordu. Miles'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Marasi gözlerini kırptı, ardından arkasını döndü ve kollarını göğsüne bastırdı.

Wayne, "Naptın?" dedi. "Kafasından vurman *şart* mıydı? Kafasındaki benim şanslı şapkam."

Miles aklını topladı ve altıpatlarını Waxillium'a çevirdi. Waxillium döndü ve ilk ateş eden o oldu, Miles'ı elinden vurup silahını yere düşürdü. Silahı vurup geriye, salona doğru savrulmasını sağladı.

Miles, "*Şunu yapıp durmasana!*" diye bağırdı. "Seni p..."

Waxillium onu ağzından vurdu. Miles bir adım geriye gitti, ağzından diş parçaları saçıldı. Üzerinde hâlâ yalnızca parçalanmış pantolonu vardı.

Wayne, "Şunu yıllar önce yapmak lazımdı," dedi.

Waxillium Miles'ın kendine gelmesine izin vermemek için adamı bir kez daha yüzünden şişlerken, "Çok dayanmayacak," dedi. "Gitme vaktin geldi, Wayne. Yedek plan hâlâ geçerli."

"Hepsini hallettiğinden emin misin, birader?"

"Tarson sonuncusuydu." *Yanılıyor olmasam iyi olur...*

Wayne, "Fırsat bulursan şapkamı al," dedi. O uzaklaşırken Waxillium Miles'ı suratından bir kez daha vurdu. İsabet eden mermi Miles'ı pek rahatsız etmedi ve yarı çıplak adam ileri atıldı. Marasi'ye doğru. Miles silahsızdı, fakat gözlerinden ölüm okunuyordu.

Wax ileri fırlayıp boş silahı Miles'a fırlattı, ardından cebinden bir avuç mermi çıkardı. Mermileri eski kanun adamına doğru İtti. Biri kolunu sıyırdı, diğeri karnını delip diğer taraftan çıktı fakat hiçbiri Waxillium'un Miles'ı geri savurmak için kullanabileceği biçimde saplanmadı.

Miles Marasi'ye varmadan hemen önce Waxillium adamın üzerine atladı. İkisi birlikte kirli zemine, dolanan sislerin içine devrildiler.

Waxillium Miles'ı omzundan tutup yumruklamaya başladı. *Sadece... Onu... Oyala...*

Miles'ın kızgınlığının arasında bir anlık keyif belirdi. Birkaç yumruk yedi, bu esnada Wax'in yumruğu da ağrımaya başlıyordu. Waxillium parmakları kırılıp, elinden geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek ona yumruk atabilirdi ancak Miles'a bir zararı olmazdı.

Waxillium, Miles'ın dikkatini üzerinde tutmak için, "Kıza saldıracağını biliyordum," dedi. "Adalet hakkında atıp tutuyorsun ama nihayetinde adi bir suçludan başka bir şey değilsin."

Miles homurdandı, ardından Waxillium'u tekmeleyip üzerinden attı. Tünelin çamurla kaplı tarafına fırlatılan Waxillium, göğsünde bir acı hissetti; çevresinde soğuk bir su şapırdadı ve sispaltosu ıslandı.

Miles yarılıp kapanmış olan dudağın silerek ayağa kalktı. "*Asıl* üzücü olan şey ne biliyor musun, Wax? Seni anlıyorum. Ben de senin gibi hissederdim, senin gibi düşünürdüm. Ama içimde her zaman o uzak, gümbürdeyen memnuniyetsizlik vardı. Ufuktaki bir fırtına gibi."

Waxillium ayağa kalktı ve bir yumruğunu Miles'ın karaciğerine gömdü. Adamın gıkı bile çıkmadı. Miles onun kolunu yakalayıp çevirdi ve omuzunun acıyla yanmasına sebep oldu. Waxillium'un soluğu kesildi ve Miles dizinin arkasını tekmeleyip onu tekrar yere devirdi.

Waxillium yerde dönmeye çalışırken, Miles onu gömleğinin önünden yakaladı ve kaldırdı, ardından yüzüne bir yumruk patlattı. Marasi dehşetle soluğunu tuttu, ancak ona karışmamasını söylemişti. Üzerine düşeni yaptı.

Yumruk Waxillium'u yere devirdi ve ağzına kan tadı geldi. Pas ve Harap... Çenesi kırılmamışsa şanslıydı. Ayrıca, omzunda bir şeyler kopmuş gibi hissediyordu.

Aniden, yaralarının ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissetti. Bir süre onlara aldırış etmemesini sağlayan sisler miydi, Ahenk'in bir işi miydi, yoksa yalnızca adrenalin miydi bilmiyordu. Ama iyileşmiş değildi. Vurulduğu yan tarafı acıyla yanıyordu ve bacağı ile kolu patlamada yanmış ve soyulmuştu. Mermiler kasığını ve kolunu sıyırıp geçmişti. Şimdi de Miles'ın dayağını yiyordu.

Fazla geldi ve inleyerek yere kapaklandı, sadece bayılmamak için mücadele etmesi gerekiyordu. Miles onu tekrar kaldırdı ve Waxillium her nasılsa rasgele savurduğu bir yumruğu isabet ettirmeyi başardı. Ama hiçbir şey olmadı. Vurunca canı acımayan bir adamla kavga etmek çok, çok zordu.

Bir başka yumruk Waxillium'u tekrar yere devirdi; başı sızlıyordu, görüşü yıldızlar ve yanıp sönen ışıklardan ibaretti.

Miles eğilip kulağına doğru konuştu. "Mesele şu, Waxillium, senin de bunu hissettiğini biliyorum. Bir yanın kullanıldığını, kimsenin ezilenleri umursamadığını biliyor. Yalnızca bir kukla olduğunu. Bu şehirde her gün birileri öldürülüyor. Her gün en az bir kişi. Bunu biliyor muydun?"

"Ben..." *Onu konuşturmaya devam et.* Waxillium sırt üstü yuvarlandı, her yanı ağrıyordu. Miles'la göz göze geldi.

Miles, "Her gün birileri öldürülüyor," diye tekrarladı, "peki ya seni 'emekliliğinden' döndüren neydi? Yaşlı, soylu özentisi bir köpeği kafasından vurmam. Hiç durup da sokaklarda öldürülen diğer tüm insanları düşündün mü? Dilencileri, fahişeleri ve öksüzleri? Yemek bulamadıkları için ölenleri ya da yanlış yerde oldukları ya da aptalca bir şey denedikleri için ölenleri."

Waxillium, "Firari'nin buyruğunu hatırlatmaya çalışıyorsun," diye fısıldadı. "Ama işe yaramaz, Miles. Bu efsanelerdeki Son İmparatorluk değil. Zengin bir adam, sırf canı istiyor diye bir fakiri öldüremez. Bundan daha iyi bir duruma geldik."

Miles, "Peh!" dedi. "İyi görünmek için numara yapıyorlar ve yalan söylüyorlar."

Waxillium, "Hayır," dedi. "İyi niyetliler ve daha kötüsüne engel olan kanunlar koyuyorlar; ama bu yine de bu kanunlar yeterli olmuyor. Aynı şey değil."

Miles onu yerde tutmak için böğrüne bir tekme savurdu. "Firari'nin buyruğu umurumda değil. Ben daha iyi bir şey buldum. Bunun senin için önemi yok. Sen yalnızca bir kılıç, işaret edilen yere giden bir araçsın. Durdurman gerektiğini bildiğin şeyleri durduramamak seni mahvediyor. Değil mi?"

Göz göze geldiler. Şok edici bir biçimde, acıya rağmen, Waxillium başıyla onayladığını fark etti. İçtenlikle onaylıyordu. Gerçekten bunları hissediyordu. Miles'ın başına gelenlerin onu bu kadar dehşete düşürmesinin sebebi de buydu.

Miles, "Birinin bir şeyler yapması gerek," dedi.

Waxillium, *Ahenk*, diye içinden geçirdi. *Eğer Miles o zamanlarda, İmparatorluk zamanında doğmuş olsa bir kahraman olurdu.* Waxillium, "Onlara yardım etmeye başlayacağım, Miles," dedi. "Sana söz veriyorum."

Miles başını salladı. "O kadar uzun yaşamayacaksın, Wax. Üzgünüm." Bir tekme daha savurdu. Bir tane daha. Bir tane daha.

Waxillium yüzünü elleriyle kapatıp iki büklüm oldu. Dövüşemezdi. Yalnızca katlanmalıydı. Ama acısı artıyordu. *Korkunçtu.*

"Yeter!" Marasi'nin sesi. "Dur, seni canavar!"

Tekmeler kesildi. Waxillium, kadının yanında diz çöküp elini omzuna koyduğunu hissetti.

Aptal kadın. Geri çekil. Fark edilme. Plan buydu.

Miles parmaklarını yüksek sesle çıtlattı. "Sanırım seni Smokin Bey'e vermeliyim, kızım. Onun listesindesin ve Waxillium'un serbest bıraktığının yerini alabilirsin. Muhtemelen onun da peşine düşmem gerekecek."

Marasi öfkeyle, "Neden kıt akıllı adamlar, kendilerinden daha iyi, daha büyük olduğunu bildikleri şeyleri yok etmek zorundalar?"

Miles, "Benden daha iyi mi?" diye sordu. "Bu mu? O büyük değil, kızım."

"En büyük kimseler, en küçücük şeylerle alt edilebilirler. Sade bir mermi en güçlü, en becerikli, en korkusuz adamın yaşamını sonlandırabilir."

Miles, "Benim değil," dedi. "Kurşunların benim için önemi yok."

Marasi, "Hayır," diye yanıtladı. "Seni alt eden şey ondan bile daha sade olacak."

Miles, "Neymiş o?" diye sordu, keyiflenmişti ve sesi daha yakından geliyordu.

"Ben."

Miles güldü. "Senin bunu..." Birden sustu.

Waxillium gözlerini aralayıp tünelin ilerisine, eskiden binanın durduğu tavandaki açıklığa doğru baktı. Yukarıdan çukura ışık doluyor, dikkate değer bir hızla gittikçe daha fazla aydınlanıyordu.

Miles etkilenmemiş bir ses tonuyla, "Kimi çağırdın?" diye sordu. "Yeterince hızlı gelemeyecekler." Duraksadı. Waxillium başını yana çevirdi ve Miles'ın yüzündeki ani dehşeti gördü. Nihayet görmüştü; yakınında bulanık bir sınır; havadaki hafif bir değişik. Sıcak bir yoldan yükselen ısının yarattığı dalgalanma gibiydi.

Bir hız baloncuğu.

Miles hızla Marasi'ye döndü. Ardından baloncuğun sınırına, ışıktan uzağa doğru koştu. Kaçmaya çalışıyordu.

Tünelin diğer ucundaki ışık güçlendi ve içinden bir grup bulanıklık aşağı indi; o kadar hızlılardı ki ne olduklarını ayırt etmek imkânsızdı.

Marasi baloncuğunu bıraktı. Uzaktaki açıklıktan aşağı gündüzün parlak ışığı yansıyordu ve tam da baloncuğun sınırının ötesinde, yüzü aşkın üniformalı polis memurundan oluşan bir kuvvet vardı. Başlarında Wayne vardı, üzerinde bir polis üniforması, şapka ve yüzündeki sahte bıyıkla sırıtıyordu.

İşaret ederek, "Yakalayın, çocuklar!" dedi.

Silah çekmekle uğraşmadan, coplarıyla harekete geçtiler. Miles öfkeli bir sesle çığlık attı ve birkaçından sıyrılarak geçmeye çalıştı, ardından

onu kavrayanlara yumruklar attı. Miles yeterince hızlı değildi ve polislerin sayısı çok fazlaydı. Dakikalar içinde adamı yere devirip zapt etmişler ve kollarını iple bağlıyorlardı.

Waxillium dikkatle doğruldu; bir gözü şişmiş ve kapanmıştı, dudağı kanıyordu ve göğsü ağrıyordu. Marasi endişeyle yanı başında dizleri üzerine çöktü.

Waxillium, ağzında kan tadıyla, "Onunlayüzleşmemeliydin," dedi. "Eğer seni bayıltsaydı, her şey bitmiş olurdu."

Marasi, "Aman, sus," dedi. "Risk alabilecek olan tek kişi sen değilsin."

Yedek plan zor olsa da, basitti. Miles'ın tüm adamlarının işini bitirmekle başlıyordu. Biri bile hayatta kalmış olsa, hız balonuncuğunun ne anlama geldiğini fark edebilir ve Waxilllium ile Marasi'yi dışarıdan vurabilirdi. Bunu önlemek için yapabilecekleri hiçbir şey olmazdı.

Ama adamlarının icabına bakılırsa ve eğer baloncuk oluştuktan sonra Miles'ın dikkati yeteri kadar başka bir yöne çekilebilirse, Wayne gidip aciz durumdaki Miles'ın etrafını sarmak için büyük bir kuvvet çağırabilirdi. Şüphelenseydi asla buna izin vermezdi. Ancak hız baloncuğunun içinde...

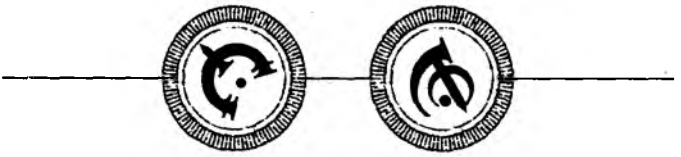
Miles, "Hayır!" diye haykırdı. "Beni bırakın. Baskınıza meydan okuyorum!"

Waxillium ona, "Sen bir aptalsın," dedi ve yan tarafa kan tükürdü. "Seni yalnız bırakmamıza ve dikkatini dağıtmamıza izin verdin, Miles. Yabanlar'ın ilk kuralını unuttun."

Sıkı sıkıya bağlı olan Miles çığlık atınca, polis memurlarından biri ağzına bir paçavra tıktı.

Waxillium, "Ne kadar yalnızsan," dedi, "yanında güvenebileceğin birine o kadar fazla ihtiyaç duyarsın."

20

Reddi, "Polis komutanı arkadaşınız hakkında bir polis kılığına girmekten soruşturma başlatmamaya karar verdi," dedi.

Waxillium mendille dudağına hafifçe dokundu. Arakçıların üssüne en yakındaki polis merkezinde oturuyordu. Kırık kaburgalar ve bedeninin yarısını kaplayan sargılarla, kendini cüruf hissediyordu. Bunun yara izleri kalacaktı.

Marasi, katı bir sesle, "Polis komutanı, Lord Waxillium'un yardımını için *minnettar* olmalı. Aslında, en başından Lord Waxillium'dan yardım dilemesi gerekirdi," dedi. Bankta yanında oturuyordu, koruyucu bir edası vardı.

Reddi, "Aslında *gerçekten de* memnun görünüyor," dedi. Daha dikkatli bakan Waxillium, polis memurunun ikide bir odadan dışarıya, polis komutanı Brettin'e doğru bakmakta olduğunu fark etti. Reddi'nin gözleri hafifçe kısıldı, dudakları aşağı sarktı. Amirinin olaylar karşısındaki sakin tepkisine şaşırmıştı.

Waxillium bu tuhaflığı dert etmek için o anda fazlasıyla yorgundu. Aslında, bir kez olsun bir şeylerin onun lehine olduğunu duymak güzeldi.

Diğer polislerden biri onu çağırınca Reddi gitti. Marasi elini Waxillium'un sağlam olan koluna koydu. Waxillium, kadının tereddüt etmesine, alnının kırışmasına bakarak bile, kendisi için duyduğu endişeyi neredeyse *hissedebiliyordu.*

Waxillium, "İyi iş çıkardınız," dedi. "Miles'ı yakalayan sizsiniz, Leydi Marasi."

"Ölümüne dayak yemek zorunda kalan ben değilim."

Waxillium, "Yaralar iyileşir," dedi, "benim gibi yaşlı bir katırınkiler bile. Onun saldırdığını görmek ve hiçbir şey yapmamak... Eminim bu dayanılmaz olmalı. Eğer yerlerimiz değişmiş olsaydı, ben buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Dayanırdınız. Siz böylesiniz. En ufak ayrıntısına dek olabileceğinizi hayal ettiğim kişisiniz, yine de aynı zamanda bir şekilde daha *gerçeksiniz*." Gözlerini iyice açmış, dudaklarını büzerek ona bakıyordu. Sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Waxillium gözlerindeki niyeti okuyabiliyordu.

Nazikçe, "Bu olmaz, Leydi Marasi," dedi. "Yardımınıza müteşekkirim. Fazlasıyla. Ama aramızda olmasını dilediğiniz şey olası değil. Üzgünüm."

Beklenmedik olmayan bir şekilde, Marasi kızardı. "Elbette. Böyle de bir şeyi ima etmiyordum." Zorla güldü. "Neden böyle düşündüğünüzü... Yani, bu saçma!"

Waxillium, "O zaman, özür diliyorum," dedi. Ama elbette, ikisi de bu konuşmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Waxillium derin bir pişmanlık hissetti. *Eğer on yaş daha genç olmuş olsaydım...*

Mesele aslında yaşı değildi. Mesele yaşın ona yaptıklarıydı. Sevdiği kadının kendi silahından çıkan kurşunla öldüğünü, eski bir meslektaşının ve saygın bir kanun adamının yoldan saptığını görmek, insana bir şeyler yapıyordu. İçini parçalıyordu. *Bu* yaralar ise, bedendeki yaralar kadar kolay iyileşmiyordu.

Bu kadın gençti, yaşam doluydu. Güneşte kurutulmuş bir deriyle sarmalanmış, yara izleri yığınından ibaret birini hak etmiyordu.

Neden sonra, Polis Komutanı Brettin yanlarına geldi. Önceki gibi kibirliydi, fakat polis şapkası kolunun altındaydı. Tekdüze bir sesle, "Lord Waxillium," dedi.

"Komutan Brettin."

"Bugünkü çabalarınızdan ötürü, Senato'nun size şehrin tamamında geçerli olacak genel bir resmî görevlendirme belgesi vermesini rica ettim."

Waxillium şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Brettin, "Eğer bilmiyorsanız," diye devam etti, "bu size sanki emniyet güçlerinin bir mensubuymuşsunuz gibi bir yetki tanıyarak, dün akşam yaşananlar benzeri olaylarda soruşturma ve tutuklama yapma hakları veriyor."

Waxillium, "Çok... Naziksiniz," dedi.

"Emniyet güçleri için utanç verici bir olay yaratmadan, sizin eylemlerinizi mazur göstermemizin tek yolu bu. Başvuruyu geçmiş tarihli olarak gösterdim ve eğer şanslıysak, kimse sizin dün gece kendi başınıza hareket ettiğinizi fark etmez. Ayrıca, kendi başınıza çalışmanızın *gerektiğini* düşünmenizi istemiyorum. Bu şehir uzmanlığınızdan faydalanabilir."

Waxillium, "Saygısızlık yapmak istemem ama," dedi, "geçen seferkine göre tavrınız epey değişmiş."

Brettin, "Fikrimi değiştirme fırsatım oldu," dedi. "Kısa süre içerisinde emekliye ayrılacağımı bilmelisiniz. Yerime yeni bir polis komutanı atanacak, ancak başvurumun onaylanması durumunda, sizinle ilgili Senato'nun yetkilendirmesini onun da kabul etmesi gerekecek."

"Ben..." Waxillium nasıl bir yanıt vereceğinden emin değildi. "Teşekkür ederim."

"Şehrin iyiliği için. Elbette, bu ayrıcalığı suiistimal ederseniz şüphesiz ki yürürlükten kaldırılacaktır." Brettin sakarca başını salladı ve gitti.

Waxillium çenesini kaşıyıp adamı izledi. Burada kesinlikle tuhaf bir şeyler dönüyordu. Neredeyse farklı biri gibiydi. Waxillium ve Marasi'ye yaklaşan Wayne, adamın yanından, bir yanı kanlı olan şanslı şapkasına dokunarak ve sırıtarak geçti.

Wayne mendile sarılı bir şeyi gizlice uzatarak, "Al," dedi. Beklenmedik bir biçimde ağırdı. "Sana o tabancalardan bir tane daha buldum."

Waxillium iç geçirdi.

Wayne, "Endişelenme," dedi. "Bunu epey güzel bir atkıyla takas ettim."

"Peki ya atkıyı nereden buldun?"

Wayne, "Vurduğun heriflerden birinden," dedi. "O yüzden çalmak değil. Ne de olsa ihtiyacı olmayacak." Kendiyle epey gurur duyuyor gibiydi.

Waxillium tabancayı boş kılıfına koydu. Diğer kılıfta ise Vindication duruyordu. Miles yakalandıktan sonra, Marasi içeriyi aramış ve Waxillium için tabancayı bulmuştu. Bu iyiydi. O geceyi sağ atlattıktan sonra, onu Ranette'in öldürmesi üzücü olurdu.

Marasi, "Yani sen," dedi, "ölmüş birinin atkısını, ölmüş başka birinin silahıyla takas ettin. Ama... Silah zaten ölmüş olan birine aitti, o yüzden aynı mantıkla..."

Waxillium, "Boşuna uğraşma," dedi. "Wayne'e mantık işlemez."

Wayne, "Gezgin bir falcıdan ona karşı bir muska almıştım," diye açıkladı. "Bu sayede birle biri toplayıp, turşu buluyorum."

Marasi, "Buna... Diyecek bir şey bulamıyorum," dedi.

Wayne, "Bir şey dedin ama," dedi.

"Görünüşe göre silahçıyı senin için kanalın içinden çıkarmışlar, Wax, üstelik adam canlı. Pek mutlu değil ama canlı."

Waxillium, "Kaçırılan diğer kadınlarla ilgili bir şey bulan oldu mu?" diye sordu.

Wayne Marasi'ye bir bakış attı, o da başını olumsuzca salladı. "Hiçbir şey yok. Belki Miles nerede olduklarını biliyordur."

Waxillium, *Tabii konuşursa*, diye düşündü. Miles uzun zaman önce acı hissetmeyi bırakmıştı. Waxillium ona nasıl sorgulama yapılabileceğinden emin değildi.

Waxillium diğer kadınları kurtarmadığı için büyük ölçüde başarısız olduğunu hissediyordu. Steris'i geri getireceğine söz vermişti ve getirmişti. Fakat daha büyük kötülük yapılmıştı.

Komutanın ofisinin kapısı açılırken iç geçirdi ve içeriden Steris çıktı. Yüksek rütbeli iki polis memuru, Waxillium ve Wayne'den sonra ifadesini almak için Steris'i çağırmıştı. Polisler ardından Marasi'yi el sallayarak çağırdılar ve o da omzunun üzerinden Waxillium'a bakarak gitti. Onlara karşı açık ve dürüst olmasını, Wayne'in ya da kendisinin yaptığı hiçbir şeyi saklamamasını söylemişti. Ancak eğer mümkünse, Ranette'in rolünü gizleyecekti.

Wayne polis memurlarının sabah sandviçlerini yediği yere doğru ilerledi. Ona şüpheyle bakıyorlardı fakat Waxillium, deneyimlerine dayanarak, Wayne'in kısa sürede onlarla muhabbet kuracağını ve yanlarına oturması için davet edileceğini biliyordu. Wayne polis memurlarına çatışmayı açıklamaya girişirken Waxillium, *Acaba yaptıkları bilinçli mi*, diye düşündü. Yoksa *hepsini içgüdüsel olarak mı yapıyor?*

Waxillium, Steris'in yanına geldiğini fark edinceye dek bir süre baktı. Kadın tam karşısındaki sandalyeye oturdu, oturuşu muntazamdı. Saçını düzeltmişti ve elbisesi esaretinden ötürü buruşmuş olsa da, kendisi nispeten iyi görünüyordu.

"Lord Waxillium," dedi. "Size teşekkürlerimi sunmayı gerekli görüyorum."

Waxillium homurdanarak, "Umarım çok ağır bir gereklilik değildir," dedi.

"Yalnızca ağır bir tutsaklıktan sonra geldiği... Tutsaklığın gerektirdiği bir şey olduğu için. Beni esir alanların, bana uygunsuz bir şekilde dokunmadıklarını bilmenizi isterim. Hâlâ el değmemiş bir hâldeyim."

"Hay Harabet, be Steris! Evet, memnun oldum ama bunu söylemene gerek yoktu."

Steris ifadesiz bir suratla, "Vardı," dedi. "Hâlâ nikâh sürecine devam etmeyi arzuladığınızı varsayarsak."

"Öyle de olsa, önemi olmazdı. Dahası, ben henüz o aşamaya gelmediğimizi sanıyordum. Daha görüştüğümüzü bile duyurmadık."

"Evet, ancak artık önceki çizelgemizde değişikliğe gidebileceğimize inanıyorum. Görüyorsunuz ya, sizin başardığınız türden dramatik bir kurtarmanın, bende yoğun duygusal bir etki yaratması beklenir. Bir zamanlar skandal gibi görülebilecek bir şey, bunun yerine romantik olarak kabul edilecektir. Büyük olasılıkla, nişanlandığımızı gelecek hafta duyurabilir ve yüksek sosyetede rahatsızlık ya da söylenti yaratmadan kabul görebiliriz."

"Sanırım bu iyi."

"Evet. Öyleyse, anlaşmamız yürürlükte kalacak mı?"

"Benim geçmişimdeki serseriliklerime geri dönmeme itirazınız yok mu?"

Steris, "Eğer dönmeseydiniz, kısa süre içinde *ölmüş* olacağımı tahmin ediyorum," dedi. "Bu nedenle itiraz edebilecek bir konumda değilim."

Waxillium, "Buna devam etmek niyetindeyim," diye uyardı. "Her gün değil, devriyeye çıkmak gibi bir şeyden bahsetmiyorum. Ama bana şehirdeki güvenlik işlerine dâhil olmam yönünde bir teklif ve bir olur aldım. Zaman zaman, fazladan igli gerektiren sorunlarla ilgilenmeyi planlıyorum."

Steris düz bir sesle, "Her beyefendi bir hobiye ihtiyaç duyar," dedi. "Ayrıca, tanıdığım bazı erkeklerin kaçtıkları aşırılıkları düşününce, bu nispeten sorunsuz bir uğraş olacaktır." Öne doğru eğildi. "Kısacası, lordum, sizi olduğunuz gibi görüyorum. Biz ikimiz, bizler yaşamlarımızda karşıdakinden değişmesini beklemenin gerçekçi olacağı noktanın ötesindeyiz. Siz beni kabul ederseniz, ben de sizi kabul ederim. Daha önceki üç talibimin bana mektup yazarak, kapsamlı bir şekilde açıklamayı tercih ettikleri gibi, ben de kusursuz değilim."

"Bilmiyordum."

Steris, "Dikkatinize değecek bir mesele değil, gerçekten," dedi. "Ancak, alınmayın ama, benim de bu olası birlikteliğe bir nebze çaresizlik nedeniyle yaklaşmış olduğumun farkında olduğunuzu düşünmüştüm."

"Anlıyorum."

Steris tereddüt etti, ardından üzerindeki soğukluğun bir parçası kaybolur gibi oldu. Kontrolünün, çelik gibi iradesinin, bir kısmı gevşemişti. Ani-

den yorgun göründü. Bitik. Ancak, o maskenin ardında, Waxillium kendisine karşı bir sevgi kırıntısı olabilecek bir şey gördü. Steris ellerini önünde birleştirdi. "Ben... İnsanlarla aram pek iyi değildir, Lord Waxillium. Bunun farkındayım. Ancak yaptıklarınız için size müteşekkir olduğumun özellikle altını çizmeliyim. Bunu bütün içtenliğim ile dile getiriyorum. Teşekkür ederim."

Waxillium gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı.

Steris daha soğuk bir tavra bürünüp, "Öyleyse," dedi, "nişanlanma planımıza devam ediyor muyuz?"

Waxillium tereddüt etti. Bunu yapmamak için bir neden yoktu, fakat bir yanı kendisini korkak olarak görüyordu. Bugünki biri dillendirilmemiş, diğeri dobra olan iki teklifin içinde, değerlendirmeyi düşündüğü *bu* muydu?

Marasi'nin ifadesini verdiği odaya doğru baktı. O *gerçekten de* büyüleyiciydi. Güzel, zeki, hevesli. Bütün akıl ve mantığa göre, ona tamamen kapılmış olması gerekirdi.

Ama ona sadece Lessie'yi hatırlatıyordu. Belki sorun da buydu.

Tekrar Steris'e dönerken, "Devam ediyoruz," dedi.

SONDEYİŞ

Marasi, Miles'ın infazına katıldı.

Başsavcı Daius bunu yapmamasını sağlık vermişti. Kendisi asla infazlara katılmazdı.

Marasi dış balkonda, bir başına oturuyordu ve Miles'ın idam platformuna uzanan basamakları tırmanışını izledi. Oturduğu yer infaz alanının üzerindeydi.

Miles'ın sis ve karanlıkla dolu o yeraltı salonunda, silahını onun saklandığı yere doğrulttuğunu hatırlayarak gözlerini kıstı. O iki günlük süre içerisinde başına üç kez silah dayanmıştı ancak öleceğine gerçekten de inandığı tek zaman, Miles'ın gözlerinin içine baktığı o andı. Taş kalpli duygusuzluğuna, kibirine.

Ürperdi. Düğün yemeğindeki Arakçı saldırısı ile Miles'ın yakalanışı arasında geçen süre bir buçuk günden azdı. Ancak bu sürede yirmi yıl yaşlanmış gibi geliyordu. Bir tür zamansal Allomansi, yalnızca onu içine alan bir hız baloncuğu gibiydi. Artık dünya değişmişti. Ölümün kıyısından dönmüştü, ilk kez birini öldürmüştü, âşık olmuş ve reddedilmişti. Şimdi ise Yabanlar'ın eski bir kahramanının ölüm cezasına çarptırılmasına yardım etmişti.

Miles onu direğe bağlayan polis memurlarına küçümser gözlerle bakıyordu. Yargılamanın büyük bir kısmında da aynı ifadeyi takınmıştı; davayı asıl Daius yürütmüş olsa da, Marasi'nin bir avukat olarak yürüttüğü ilk ko-

vuşturmaydı. Olayın sansasyonel ve büyük çaplı olmasına karşın, yargılama çabucak olup bitmişti. Miles suçlarını inkâr etmemişti.

Kendisini ölümsüz olarak görüyor gibiydi. Metalakılları çıkarılmış olmasına ve kendisine doğrultulmuş olan bir düzine tüfeğe rağmen, orada dururken bile öleceğine inanmıyormuş gibi görünüyordu. İnsan zihni kendini kandırmakta, kaçınılamaz olanın çaresizliğini geçiştirmekte çok zekice davranırdı. Marasi Miles'ın gözlerindeki o bakışı biliyordu. Gençken herkeste olurdu. Ayrıca herkes eninde sonunda bunun bir yalan olduğunu görürdü.

Tüfekler omuzlara kalktı. Belki Miles da sonunda şimdi bu yalanı fark edebilirdi. Silahlar ateşlenirken Marasi tatmin olduğunu fark etti. Bu da onu son derece rahatsız etti.

* * *

Waxillium, trene Dryport'ta* bindi. Bacağı hâlâ ağrıyordu, bir bastonla yürüyordu ve kırık kaburgalarına destek olmak için göğsüne sarılmış bir sargı vardı. Yaşadıklarını atlatmak için bir hafta yeterli değildi. Muhtemelen, yatağından kalkmaması gerekirdi.

Lüks, birinci sınıf vagonun koridorundan topallayarak ilerleyip, hoşça döşenmiş özel kompartımanlara ulaştı. Tren harekete geçerken üçüncü kompartımanı sayarak buldu. Kapıyı açık bırakarak içeriye girdi, ardından pencere kenarındaki yastıklı sandalyelerden birine oturdu. Yere sabitlenmişti ve önünde, tek ayaklı uzun bir masa vardı. Bir kadının boynu gibi kıvrımlı ve inceydi.

Kısa bir süre sonra koridorda ayak sesleri işitti. Sesler, kapı ağzına gelince duraksadı.

Waxillium dışarıdaki manzarayı seyrediyordu. Kapıdaki adama bakmak üzere dönerken, "Merhaba, amca," dedi.

Lord Edwarn Ladrian içeri girdi, balina kemiğinden yapılmış bir bastonla yürüyordu ve üzerinde kaliteli giysiler vardı. Diğer sandalyeye otururken, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Waxillium, "Sorguya çektiğimiz Arakçılardan birkaçı," dedi, "Miles'ın 'Smokin Bey' dediği bir adamın eşkâlini verdiler. Başka birinin seni eşkâlinden çıkarttığını sanmıyorum. Anladığım kadarıyla, 'ölümünden' önceki on yılı bir münzevi hayatı yaşayarak geçirmişsin. Tabii siyasi konularla ilgili, gazetelere yazdığın mektuplar dışında."

* Dryport (İng): kuru liman. (çn)

Bu soruyu tam olarak yanıtlamıyordu. Waxillium bu trene ve vagona , Wayne'in bulduğu, Miles'a ait puro kutusuna yazılmış numaralardan yola çıkarak ulaşmıştı. Demiryolu güzergâhlarıydı. Herkes Arakçıların saldırmayı planladıkları trenler olduğunu sanmıştı, fakat Waxillium farklı bir anlam görmüştü. Miles, Smokin Bey'in hareketlerini izliyordu.

Lord Edwarn, "İlginç," dedi. Cebinden bir mendil çıkarıp parmaklarını silerken içeri bir uşak girdi ve bir tepsi yiyeceği önlerindeki masaya bıraktı. Bir başkası ona şarap doldurdu. Eliyle dışarıda beklemelerini işaret etti.

Waxillium, "Telsin nerede?" diye sordu.

"Ablan güvende."

Waxillium gözlerini kapattı ve kabaran duygularını bastırmaya çalıştı. Onun da güya amcasının öldüğü kazada öldüğünü düşünmüştü, fakat deyim yerindeyse duygularının üstesinden gelmişti. Ablasını görmeyeli yıllar oluyordu.

Peki o zaman, onun hayatta olduğunu öğrenmek neden Waxillium için bu kadar güçlü bir anlam taşıyordu? Hissettiği duyguların adını bile koyamıyordu.

Gözlerini zorla açtı. Lord Edwarn parmakları arasında billur, beyaz bir şarapla onu izliyordu. Edwarn, "Sen şüpheleniyordun," dedi. "En başından beri, sen ölmediğimden şüpheleniyordun. O serserilerin verdiği eşkâl her ne ise, ondan beni çıkarmayı bu yüzden başardın. Giyim tarzımı, saçımı değiştirdim, hatta sakalımı bile kestim."

Waxillium, "Beni öldürmesi için uşağını göndermemeliydin," dedi. "Arakçılar tarafından kısa süre önce beni öldürmesi için tutulmuş olamayacak kadar fazlasıyla uzun süredir ailenin hizmetindeydi, beni öldürmeye biraz fazla hazırdı. Bu da başka biri için çalıştığına ve bunu uzun bir süredir yaptığına işaretti. En basit yanıt ise hâlâ, yıllardır hizmet ettiği aynı kişiye çalıştığıydı.

"Ah. Elbette, patlamaya onun sebep olduğunu senin bilmemen gerekiyordu."

"Sağ kurtulmamam gerekiyordu, demek istiyorsun."

Lord Ladrian omuz silkti.

Waxillium öne eğilip, "Neden?" dedi. "Madem yalnızca beni öldürtecektin, neden geri getirdin? Neden bir başkasının lord unvanını üstlenmesini ayarlamadın?"

Lord Ladrian bir dilim ekmeğe tereyağı sürerken, "Hinston alacaktı," dedi. "Hastalığı... Talihsizlik oldu. Planlar çoktan işlemeye başlamıştı.

Diğer seçenekleri arayacak vaktim yoktu. Bir de, elbette ki bir dayanak olmaksızın, senin çocukluğundan kalma o aşırı gelişmiş ahlak anlayışını aşmış olabileceğini umut etmiştim. Benim için bir kaynak olacağını ummuştum."

Çocukluk anılarını hatırlayan Waxillium, *Pas ve Harap, bu adamdan nefret ediyorum*, diye düşündü. Yabanlar'a biraz da, onun bu küçümseyici sesinden kaçmak için gitmişti.

Waxillium, "Kaçırılan diğer dört kadın için geldim," dedi.

Lord Ladrian şaraptan bir yudum aldı. "Onları, öylece vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet. Aksi takdirde seni ifşa edeceğim."

Lord Ladrian, bundan keyif almış gibi görünerek, "Hiç durma!" dedi. "Kimileri sana inanacaktır. Kimileri ise deli olduğunu düşünecektir. Her ikisi de, ne beni, ne de ortaklarımı engellemez."

Waxillium, "Çünkü zaten yenildin," dedi.

Ekmek, neredeyse Lord Ladrian'ın boğazına kaçacaktı. Gülerek elindekini masaya bıraktı. "Sen gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Waxillium, "Arakçılar bitti," dedi, "Miles, biz burada konuşurken infaz ediliyor ve ben de onu senin finanse ettiğini biliyorum. Çaldığın malları ele geçirdik, bu yüzden oradan da hiçbir şey kazanmadın. En başından beri fazla kaynağın olmadığı açık. Aksi takdirde Miles ve adamlarının soygun yapmasına ihtiyacın olmazdı."

"Seni temin ederim, Waxillium, maddi durumumuz *son derece* iyi. Teşekkür ederim. Ayrıca benim ya da ortaklarımın soygunlarla herhangi bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir kanıt bulamayacaksın. Miles'a yerimizi kirayla verdik fakat neler çevirdiğini nereden bilebilirdik? Ahenk adına! O saygıdeğer bir kanun adamıydı."

"Kadınları kaçırdınız."

"Buna dair bir kanıt yok. Yalnızca senin spekülasyonun. Miles'ın o kadınlara tecavüz edip öldürdüğüne dair hayatları üzerine yemin edecek olan birkaç Arakçı var. Aslına bakarsan, o Arakçılardan bir tanesinin sağ kaldığını kesin olarak biliyorum. Ama beni burada, bu trende nasıl bulduğunu hâlâ merak *ediyorum*."

Waxillium buna doğrudan bir yanıt vermedi. Bunun yerine, "Harap olduğunu biliyorum," dedi. "Sen istediğini söyle, ben görüyorum. Bana kadınları ve ablamı ver. Yargıçlara sana merhamet gösterilmesini önereyim. Evet, büyük ölçekli hırsızlık amacıyla bir grup hayduta mali destek sağla-

dın. Ama onlara kimseye zarar vermemelerini özellikle söylemiştin, ayrıca tetiği çekip Peterus'u öldüren de sen değildin. Ben idamdan kurtulacağını düşünüyorum."

Lord Ladrian, "Çok fazla şeyi düşünüyorsun, Waxillium," dedi. Ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir gazete ile ince, siyah deri bir ajanda çıkardı. Elindekileri, gazete üste gelecek şekilde masaya koydu. "Büyük ölçekli hırsızlık amacıyla bir grup hayduta mali destek mi sağladım? Meselenin *gerçekten* bu mu olduğunu sanıyorsun?"

Waxillium, "Bir de kadınları kaçırmak var," dedi. "Muhtemelen ailelerinden şantajla para almak için."

Son söylediği yalandı. Waxillium bir an bile bunun şantajla ilgisi olduğuna inanmamıştı. Amcası bir şeyler planlıyordu ve bu kadınların soylarına bakılacak olursa, Waxillium Marasi'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Allomansi ile ilgiliydi.

Sadece amcasının... Üretme işine doğrudan dâhil olmamasını umut ediyordu. Bunun sadece düşüncesi bile Waxillium'u rahatsız ediyordu. Belki Ladrian yalnızca kadınları bir başkasına satıyordu.

Umduğumuz şeye bak.

Ladrian parmağıyla gazeteye vurdu. Manşet şehirde dolaşan haberlerle ilgiliydi. Tekiel Evi çöküşün eşiğindeydi. Kargoyu geri almış olsalar bile, geçen haftaki soygunda adları çok kötüye çıkmıştı. Bu, diğer ciddi mali sorunlara da eklenince...

Diğer ciddi mali sorunlar.

Waxillium gazeteye göz gezdirdi. Tekiel Evi'nin asıl işi güvenlikti. Sigortacılıktı. İlişkiyi fark edince, *Pas ve Harap*, diye düşündü.

Ladrian öne eğilip, hâlinden memnun bir edayla, "Bir dizi hedeflenmiş saldırı," dedi, "Tekiel Evi'nin sonunu getirdi. Çok fazla büyük ölçekli kayıp için tazminat ödemeleri gerekiyor. Bu saldırılar ve tazminatlar onları ve mali güvenilirliklerini mahvetti. Şirket ortakları hisselerini yok pahasına satıyorlar. Benim mali durumumun zayıf olduğunu iddia ettin. Bunun tek nedeni belli bir göreve ayırılmış olmasıydı. Hiç bizim evimizin neden parasız kaldığını düşündün mü?"

Waxillium, "Hepsini sen aldın," diye tahminde bulundu. "Onları ev hesaplarının dışına... Başka bir şeye aktardın. Bir yere."

Ladrian, "Şehirdeki en güçlü mali kurumlardan birini yeni ele geçirdik," dedi. "Çalınan mallar geri alınıyor ve, her ne kadar biz onları satın alınca Tekieller'in borçlarını üstlenmiş olsak da, kayıp mallar için talep edilen

tazminatlar yakında iptal edilecek. Ben *en başından beri* Miles'ın yakalanacağına güveniyordum. Bu plan başka türlü işlemezdi."

Waxillium bir dehşet hissedip gözlerini kapadı. *En baştan beri tavukların peşinde koşuyormuşum,* diye farkına vardı. *Bu arada birileri atları çalmış.* Hedef soygunlar değildi, hatta kaçırmalar bile değildi.

Hedef sigorta sahtekârlığıydı.

Edwarn, "Bizim malların yalnızca *geçici* bir süreliğine ortadan kaybolmasın ihtiyacımız vardı," dedi. "Ve her şey mükemmel gitti. Sayende."

* * *

Mermiler Miles'ın bedenini delip geçti. Marasi soluğunu tutup, kendini gözlerini kapatmamaya zorlayarak izledi. Çocuk olmanın vakti geçmişti.

Miles tekrar vuruldu. Marasi'nin gözleri açık ve sinirlerine hâkim olduğu için, yaraları iyileşmeye başladığında dehşetle izliyordu. İmkânsız olmalıydı. Adamı, metalakıllarını bulmak için dikkatle aramışlardı. Yine de kurşun yaraları kapanıyor, gülümsemesi büyüyordu, gözlerinde ise vahşilik vardı.

"Sizler aptalsınız," diye bağırdı Miles idam mangasına. "Bir gün altın ve kızıllı askerler, son metalin sahipleri, sizin için *gelecek*. Ve hepinizin hükümdarı onlar *olacak*."

Tekrar ateş ettiler. Bir dizi kurşun daha Miles'ı delip geçti. Yaralar tekrar kapandı ancak tamamen iyileşmemişlerdi. Sakladığı son metalaklında yeteri kadar sağlık kalmamıştı. Dördüncü yaylım ateşi de bedenine saplanıp adamın kasılmasına sebep olurken Marasi ürperdiğini fark etti.

Miles, ağzı kan dolu ve giderek güçsüzleşen sesiyle, "Trell," dedi, "Trell'e ibadet edin ve bekleyin..."

Beşinci yaylım ateşi adama isabet etti ve bu kez hiçbir yara iyileşmedi. Miles bağlandığı yerden sarkmıştı, açık ve cansız gözleri öne düşmüş, yere bakıyordu.

Polisler son derece rahatsız görünüyordu. İçlerinden biri adama hızla yaklaşıp nabzını yokladı. Marasi titredi. Son ana dek Miles ölümü kabul etmemiş gibi görünüyordu.

Ama artık ölümüştü. Onun gibi bir Altınilik tekrar tekrar iyileşebilirdi ancak eğer kendisini iyileştirmeyi bırakıp, yaralarının birikmesine izin verecek olursa herkes gibi ölürdü. Emin olmak için, en yakındaki polis memuru bir tabanca doğrultup Miles'ı üç kez şakağından vurdu. Bu Marasi'nin başını çevirmesine neden olacak kadar korkunç olmuştu.

tabaklar yere dökülürken, Waxillium öfkeyle öne eğildi. "Bir gün seni öldüreceğim, amca."

Edwarn'ın gözü korkmamıştı, arkasına yaslandı. "Onu trenin arkasına götürüp atın. İyi günler, Waxillium."

Waxillium amcasına uzanmaya çalıştı fakat adamlar içeri daldılar ve onu çekip götürdüler. Bu müdahale yüzünden yan tarafı ve bacağı acıyla parladı. Edwarn bir konuda haklıydı. Bu dövüşülecek bir gün değildi.

Ama o gün *gelecekti*.

Waxilllium adamların kendisini koridorda sürüklemelerine izin verdi. Vagonun sonundaki kapıyı açtılar ve onu aşağıda hızla giden raylara fırlattılar. Waxillium Allomansisi ile kendisini havada yakaladı, adamlar da bunu yapacağını biliyor olmalıydı ve yere inip trenin uzaklaşmasını izledi.

* * *

Marasi polis binasının yanındaki ara sokağa hızla fırladı. İçinde kıpırdayan, tanımlayamadığı, kuvvetli bir merak hissetmişti. O siluetin kim olduğunu *bulmalıydı*.

Bir köşeyi dönüp gözden kaybolan koyu renk bir cübbenin kıvrımını görebilmişti. Çantasını sıkı sıkı tutup, içindeki Waxillium'un verdiği küçük altıpatları kavrarken, siluetin peşinden koştu.

Zihninin bir kısmı, *Ne yapıyorum ben?* diye düşünüyordu. *Tek başıma bir arka sokağa mı dalıyorum?* Yaptığı pek akıllıca bir şey değildi. Yalnızca bunu yapması *gerektiğini* hissetmişti.

Kısa bir mesafe koştu. Silueti kaybetmiş miydi? Bir köşede, daha dar bir ara sokağın, ilk sokağı kestiği noktada durdu. Merakı neredeyse dayanılamayacak bir hâldeydi.

Daha dar sokağın ağzında onu, siyah bir cübbeli uzun bir adam bekliyordu.

Nefesi kesildi ve geriledi. Adam bir seksenden çok daha uzundu ve sarmalayıcı cübbesi ona meşum bir hava katıyordu. Solgun ellerini uzatıp kapüşonunu indirdiğinde, ortaya tıraşlanmış bir baş ve gözlerin etrafı karmaşık bir dövmeyle çevrelenmiş olan bir yüz çıktı.

Gözlerine ise bir çift kalın, demiryolu kazığı gibi görünen şey, sivri uçlarından çakılmıştı. Göz deliklerinden biri zarar görmüştü, sanki ezilmiş gibiydi. Uzun zaman önce iyileşmiş yaraların izleri ve derisinin altındaki kemiksi çıkıntılar dövmelerinin şeklini bozuyordu.

Marasi bu yaratığı mitolojiden biliyordu, fakat onu karşısında görünce, dehşete kapılıp buz kesti. "Demirgöz," diye fısıldadı.

tabaklar yere dökülürken, Waxillium öfkeyle öne eğildi. "Bir gün seni öldüreceğim, amca."

Edwarn'ın gözü korkmamıştı, arkasına yaslandı. "Onu trenin arkasına götürüp atın. İyi günler, Waxillium."

Waxillium amcasına uzanmaya çalıştı fakat adamlar içeri daldılar ve onu çekip götürdüler. Bu müdahale yüzünden yan tarafı ve bacağı acıyla parladı. Edwarn bir konuda haklıydı. Bu dövüşülecek bir gün değildi.

Ama o gün *gelecekti*.

Waxilllium adamların kendisini koridorda sürüklemelerine izin verdi. Vagonun sonundaki kapıyı açtılar ve onu aşağıda hızla giden raylara fırlattılar. Waxillium Allomansisi ile kendisini havada yakaladı, adamlar da bunu yapacağını biliyor olmalıydı ve yere inip trenin uzaklaşmasını izledi.

* * *

Marasi polis binasının yanındaki ara sokağa hızla fırladı. İçinde kıpırdayan, tanımlayamadığı, kuvvetli bir merak hissetmişti. O siluetin kim olduğunu *bulmalıydı*.

Bir köşeyi dönüp gözden kaybolan koyu renk bir cübbenin kıvrımını görebilmişti. Çantasını sıkı sıkı tutup, içindeki Waxillium'un verdiği küçük altıpatları kavrarken, siluetin peşinden koştu.

Zihninin bir kısmı, *Ne yapıyorum ben?* diye düşünüyordu. *Tek başıma bir arka sokağa mı dalıyorum?* Yaptığı pek akıllıca bir şey değildi. Yalnızca bunu yapması *gerektiğini* hissetmişti.

Kısa bir mesafe koştu. Silueti kaybetmiş miydi? Bir köşede, daha dar bir ara sokağın, ilk sokağı kestiği noktada durdu. Merakı neredeyse dayanılamayacak bir hâldeydi.

Daha dar sokağın ağzında onu, siyah bir cübbeli uzun bir adam bekliyordu.

Nefesi kesildi ve geriledi. Adam bir seksenden çok daha uzundu ve sarmalayıcı cübbesi ona meşum bir hava katıyordu. Solgun ellerini uzatıp kapüşonunu indirdiğinde, ortaya tıraşlanmış bir baş ve gözlerin etrafı karmaşık bir dövmeyle çevrelenmiş olan bir yüz çıktı.

Gözlerine ise bir çift kalın, demiryolu kazığı gibi görünen şey, sivri uçlarından çakılmıştı. Göz deliklerinden biri zarar görmüştü, sanki ezilmiş gibiydi. Uzun zaman önce iyileşmiş yaraların izleri ve derisinin altındaki kemiksi çıkıntılar dövmelerinin şeklini bozuyordu.

Marasi bu yaratığı mitolojiden biliyordu, fakat onu karşısında görünce, dehşete kapılıp buz kesti. "Demirgöz," diye fısıldadı.

Demirgöz, "Seni böyle getirdiğim için özür dilerim," dedi. Dingin, hırıltılı bir sesi vardı.

Marasi ciyaklar gibi bir sesle, "Böyle mi?" dedi.

"Duygusal Allomansiyle. Bazen biraz fazla Çekiyorum. Bu işlerde asla Breeze kadar iyi olamadım. Sakin ol, çocuğum. Sana zarar vermeyeceğim."

Marasi ani bir dinginliğe kapıldı, ancak bu da son derece yanlış gelmişti ve daha da kötü hissetmesine sebep oldu. Dingin fakat rahatsız. İnsan Ölüm'ün kendisiyle konuşurken sakin olmamalıydı.

Demirgöz, "Arkadaşın," dedi, "çok tehlikeli bir şeyi gün ışığına çıkardı."

"Ve onun durmasını mı istiyorsunuz?"

Demirgöz, "Durmak mı?" dedi. "Hiç de değil. Haberli olmasını istiyorum. Ahenk'in, işlerin nasıl olması gerektiğiyle ilgili belirli görüşleri var. Her zaman onunla aynı fikirde olmuyorum. Gariptir ki, o görüşleri buna izin vermesini gerekli kılıyor. Al." Demirgöz cübbesinin katları arasına elini sokup küçük bir kitap çıkardı. "Bunun içinde bilgi var. Bunu dikkatle koru. Dilersen okuyabilirsin, fakat onu benim için Lord Waxillium'a ver."

Marasi kitabı aldı. Adamın içine yerleştirdiği donukluğa karşı koymaya çalışırken, "Pardon," dedi. Gerçekten mitolojik bir karakterle mi konuşuyordu? Deliriyor muydu? Güçlükle düşünebiliyordu. "Ama neden ona kendiniz vermediniz?"

Demirgöz dudaklarını aralamadan gülümsedi, o gümüş rengi kazıkların başları Marasi'yi izliyordu. "İçimde onun beni vurmaya çalışacağına dair bir his var. Cevaplanmamış sorulardan hoşlanmıyor fakat kardeşimin işini yapıyor, bu da desteklemeye yatkın olduğum bir şey. İyi günler, Leydi Marasi Colms."

Demirgöz dönerken cübbesi hışırdadı ve sokak boyunca yürümeye koyuldu. Giderken kapüşonunu başına geçirdi, ardından havalandı ve Allomansiyle yakındaki binaların üzerlerine fırladı. Gözden kayboldu.

Marasi kitabı sıkı sıkı kavradı ve titreyerek çantasına koydu.

* * *

Waxillium tren istasyonunda yere indi, raylar üzerindeki Allomantik uçuşunu olabildiğince nazikçe sonlandırmıştı. İnmek yine de bacağını acıttı.

Wayne platformda oturmuş, ayakları bir varilin üstünde piposunu içiyordu. Kolu hâlâ askıdaydı. Depolanmış sağlığı olmadığı için kolunu çabucak iyileştiremeyecekti.Şu anda sağlık depolamaya çalışması iyileşme

sürecini yavaşlatır, daha sonra metalaklına erişerek hızlı iyileştiğinde ise net bir kazanç sağlamamış olacağı anlamına gelirdi.

Wayne çembere yaptıkları tren yolculuğunda birinin cebinden yürüttüğü küçük bir romanı okumaktaydı. Yerine ise, kitabın ederinden yüz kat daha değerli olan alüminyum bir mermi bırakmıştı. İronik bir biçimde, onu bulan kimse, muhtemelen değerini fark etmeyip atacaktı.

Waxillium platforma çıkarken, *Onunla bu konuda tekrar konuşmam gerek*, diye düşündü. *Ama bugün olmaz.* Bugün, başka meseleleri vardı.

Waxillium arkadaşına katıldı, fakat güneye doğru bakmayı sürdürüyordu. Şehre ve amcasına doğru.

Wayne sayfayı çevirirken, "Epey güzel kitap," dedi. "Sen de denemelisin. Tavşanlar hakkında. Konuşuyorlar. Çok acayip bir şey."

Waxillium bir yanıt vermedi.

Wayne, "Ee, amcan mıymış?"

"Evet."

"Tüh. Beş kâğıt borçlandım o zaman."

"Yirmisine iddiaya girmiştik."

"Evet ama senin bana on beş borcun var."

"Var mı?"

"Tabii, Arakçı işinde sonunda bana yardım edeceğine dair girdiğimiz iddiadan."

Waxillium arkadaşına bakıp yüzünü buruşturdu. "Ben bu iddiayı hatırlamıyorum."

"İddiaya girdiğimizde orada değildin."

"Değil miydim?"

"Hı hı."

"Wayne orada olmayan insanlarla iddiaya giremezsin."

Wayne kitabı cebine koyup ayaklanırken, "Girerim tabii," dedi. "Eğer orada olmaları *gerekiyorduysa*. Senin de orada olman gerekiyordu, Wax."

"Ben..." Buna nasıl cevap verecekti. "Olacağım. Bundan sonra."

Wayne başıyla onaylayıp, ona katılarak Elendel'e doğru baktı. Uzaktaydı, iki rakip gökdelen şehrin bir yanından yükseliyordu, daha küçük olan başkaları da genişleyen metropolün merkezinden kristal gibi büyüyorlardı.

Wayne, "Var ya," dedi, "buraya gelip medeniyeti bulmak falan nasıl bir şeydir, hep merak ederdim. Fark etmemiştim."

Waxillium, "Neyi fark etmemiştin?" diye sordu.

Wayne, "Dünyanın asıl yaban tarafının *bura* olduğunu," dedi. "Dağların ötesinde işimiz kolaymış."

Waxillium bunu başıyla onayladığını fark etti. "Bazen çok bilge olabiliyorsun, Wayne."

Wayne parmağıyla başına vurup, aksanını daha koyulaştırarak, "Düşünüyom da ondan, birader," dedi. "Beyin o işe yarıyo. En azından, bazen."

"Peki ya geri kalan zamanlarda?"

"Geri kalan zamanda, o kadar çok düşünmüyom. Çünkü eğer düşünürseydim, işlerin basit olduğu yere kaçardım. De mi?"

"De. Ve biz kalmak zorundayız, Wayne. Burada yapacak işlerim var."

Wayne, "O zaman yaparız," dedi. "Her zamanki gibi."

Waxillium başıyla onayladı ve ceketinin kol yeninden ince, siyah bir kitap çıkardı.

Wayne merakla kitabı alıp, "Bu ne?" dedi.

Waxillium, "Amcamın ajandası," dedi. "Randevular ve notlarla dolu."

Wayne usulca ıslık çaldı. "Nasıl aldın? Omuzla mı?"

"Masa devirmeyle," dedi.

"Güzel. Birlikte geçirdiğimiz yıllarda sana işe yarar *bir şeyler* öğretebilmişim demek. Neyle takas ettin?"

Waxillium tekrar Elendel'e doğru bakarak, "Bir tehdit," dedi. "Bir de söz."

Bunun peşini bırakmayacaktı. Yabanlar onuru. İçinizden biri kötü yola saptığında, pisliğini temizlemek sana düşerdi.

ARS ARCANUM

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar
Kalay	Duyguları güçlendirir	Duyuları depolar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar
Kadmiyum	Zamanı yavaşlatır	Soluk depolar
Serobent	Zamanı hızlandırır	Enerji depolar
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor
Krom	Hedefin Allomantik rezervlerini tüketir	Talih depolar
Nicrosil	Hedefin Allomantik yanışını güçlendirir	Kuşam depolar
Alüminyum	Allomanserler'in rezervlerini yok eder	Bilinmiyor
Duralümin	Sıradaki yakılacak metali artırır	Bilinmiyor

METALLER LİSTESİ

ALTIN: Müneccim Siskanlar altın yakarak geçmiş hâllerinin ya da geçmişte farklı seçimler yapmış olsalar olabilecekleri kişinin bir görüsünü görürler. Altınilik Ferukanlar altın bir metalakılda sağlık depolayabilirler, aktif depolama esnasında sağlıklarını kaybederler ve daha sonra çabucak iyileşmek ya da bedenin normal becerisinin ötesinde bir iyileşme sağlamak için buna erişebilirler.

ALÜMİNYUM: Alüminyum yakan bir Sissoylu'nun bütün metalleri, hiçbir etki ortaya çıkarmadan harcanır ve tüm Allomantik rezervleri yok olur. Alüminyum yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Alüminyum Biti denir. Özben Ferukanlar ruhsal benliklerini alüminyum bir metalakılda depolayabilirler. Bu Terris toplulukları dışında, hatta onlar arasında bile çok az konuşulan bir sanattır ve henüz tam olarak anlaşılmamıştır. Alüminyumun kendisi ve bazı alaşımları Allomantik olarak atıldır; İtilemez ya da Çekilemezler ve kişiyi duygusal Allomansiye karşı korumakta kullanılabilirler.

BAKIR: Bakırbulut Siskanlar (Dumancı olarak da bilinirler) çevrelerinde, yakınlardaki tüm Allomanserlerin bir Arayıcı tarafından tespit edilmesini önleyen ve kendilerini de duygusal Allomansinin etkisinden koruyan görünmez bir bulut oluşturmak üzere bakır yakarlar. Arşivci Ferukanlar anılarını bir metalakılda (bakırakıl) depolayabilirler; anılar depolandıkları zaman kendi zihinlerinden silinir ve daha sonra kusursuz olarak hatırlanacak şekilde geri alınabilir.

ÇELİK: Çelik yakan Sikkeci Siskanlar yakınlardaki metal kaynaklarını İtebilirler. İtmeler doğrudan Sikkeci'nin kütle merkezinden öteye olur. Çelikadım Ferukanlar, çelik bir metalakılda fiziksel hız saklayabilir; aktif olarak depolama yaptıklarında yavaşlarlar ve daha sonra hızlarını arttırmak için buna erişebilirler.

ÇİNKO: Körükçü Siskanlar yakındaki bireylerin duygularını körüklemek (coşturmak) için çinko yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Körükçü belirli duygulara odaklanabilir. Çakıncı Fe-

rukanlar, çinko bir metalakılda zihinsel hız depolayabilirler; aktif olarak depolama esnasında düşünme ve akıl yürütme becerileri körelir ve daha sonra daha hızlı düşünüp akıl yürütmek için buna erişebilirler.

DEMİR: Demir yakan Yalpacı Siskanlar çevrelerindeki metal kaynaklarını Çekebilirler. Çekmeler doğrudan Yalpacı'nın kütle merkezine doğru olur. Fireci Ferukanlar demir bir metalakılda fiziksel ağırlık depolayabilirler; aktif depolama esnasında etkin ağırlıklarını azaltıp, daha sonraki bir zamanda etkin ağırlıklarını arttırmak için buna erişebilirler.

DURALÜMİN: Düralümin yakmak, bir Sissoylu'nun o anda yakıyor olduğu bütün metalleri tamamen tüketerek, o metallerin güçlerinin büyük bir patlama hâlinde açığa çıkmasına neden olur. Duralümin yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Duralümin Biti denir. İrtibatçı Ferukanlar düralümin bir metalakılda ruhsal bağlantı depolayabilirler; aktif depolama esnasında diğer insanların onlara karşı olan duyarlılıklarını ve arkadaşlık duygularını azaltarak, daha sonra başkalarıyla hızla güven ilişkisi kurmak üzere buna erişebilirler.

ELEKTRUM: Kâhin Siskanlar elektrum yakarak geleceklerinin olası gidişatını gösteren görüler görebilirler. Bu genellikle birkaç saniye ile sınırlıdır. Doruk Ferukanlar elektrum bir metalakılda kararlılık depolayabilirler; aktif depolama esnasında depresif bir hâle girip, daha sonra metalakıllarına erişerek manik bir hâle bürünebilirler.

KADMİYUM: Savsakçı Siskanlar çevrelerindeki bir baloncukta zamanı yayıp, baloncuğun içinde zamanın daha yavaş geçmesini sağlamak için kadmiyum yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Savsakçının bakış açısına göre çok hızlı bir biçimde akmasına sebep olur. Solukçu Ferukanlar kadmiyumdan bir metalakla soluk depolayabilirler; aktif depolama esnasında bedenlerinin yeterince hava alması için hızlı ve derin nefes almak zorundadırlar. Bu soluk daha sonra metalakıllara erişerek geri alınıp, ciğerleri kullanarak soluk alma ihtiyacını ortadan kaldırabilir ya da azaltabilir. Ayrıca kanlarındaki oksijen düzeyini yüksek derecede arttırabilirler.

KALAY: Kalay yakan Kalaygöz Siskanlar beş duyularının hassaslığını arttırır. Tüm duyular aynı anda hassaslaşır. Yelduyar Ferukanlar beş duyuların-

dan birinin hassaslığını kalay bir metalakılda depolayabilirler, her duyu için ayrı bir kalay metalakıl kullanılmalıdır. Depolama esnasında o duyularının hassasiyeti azalır, metalakıla erişildiğinde ise bu duyu keskinleşir.

KROM: Krom yakan Asalak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanserin metal rezervlerini tüketirler. Yazıtura Ferukanlar krom bir metalakılda talih depolayabilirler; aktif depolama esnasında şansız olurlar ve daha sonra, şanslarını arttırmak için metalakıllarına erişebilirler.

LEHİM: Lehimkol Siskanlar (Haydut olarak da bilinirler) fiziksel güçlerini, hızlarını ve dayanıklılıklarını arttırmak, ayrıca bedenlerinin iyileşme becerisini arttırmak için lehim yakarlar. Yabani Ferukanlar lehim bir metalakılda fiziksel güç depolayabilirler; aktif olarak depolama yaparken zayıflarlar ve daha sonra metalakıllarına fiziksel güçlerini arttırmak için erişebilirler.

NİKROSİL: Nikrosil yakan Nikroyak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanser tarafından yakılmakta olan tüm metalleri tüketerek, bu metallerin güçlerinin büyük (ve belki de beklenmedik) bir patlama hâlinde o Allomanserde açığa çıkmasına sebep olurlar. Ruhyük Ferukanlar, nikrosil bir metalakılda Kuşam'ı depolayabilirler. Bu pek az kişinin hakkında herhangi bir şey bildiği bir güçtür. Gerçekten de, ben Terris halkının bu gücü kullanırken tam olarak ne yaptıklarını bilmediklerinden eminim.

PİRİNÇ: Teskinci Siskanlar yakındaki kimselerin duygularını teskin etmek (köreltmek) için pirinç yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Teskinci belirli duygulara odaklanabilir. Ateşruh Ferukanlar bir metalakılda ısı depolayarak, aktif olarak depolama yaptıkları esnada kendilerini soğutabilirler. Daha sonra metalakıllarına kendilerini ısıtmak için erişebilirler.

SEROBENT: Kırpıkçı Siskanlar çevrelerinde bir baloncuk hâlinde zamanı sıkıştırıp, içeride daha hızlı akmasını sağlamak için serobent yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Kırpıkçının bakış açısına göre çok yavaş bir biçimde akmasına sebep olur. Obur Ferukanlar serobentten bir metalakılda gıda ve kalori depolayabilirler; doymadan ya da kilo almadan aktif depolama süresince büyük miktarlarda yemek yiyebilir, sonrasında ise metalakıllarına erişerek yemek yeme ihtiyacı olmadan devam edebilirler.

Farklı bir serobent metalakıl da aynı şekilde sıvı alımını düzenlemek için kullanılabilir.

TUNÇ: Arayıcı Siskanlar, metal yakan diğer Allomanserlerin yaydığı titreşimleri "duyabilmek" için tunç yakarlar. Farklı metaller farklı titreşimler yayar. Nöbetçi Ferukanlar aktif olarak depolama yaptıkları esnada uykulu bir hâle girerek tunç bir metalakılda uyanıklık depolayabilirler. Daha sonra, uyku ihtiyaçlarını gidermek ya da farkındalıklarını arttırmak için metalakla erişebilirler.

ÜÇ METAL SANATI ÜZERİNE

Scadrial'de Kuşam kendisini üç temel biçimde tecelli eder. Yerel olarak, bunlara "Metal Sanatları" denir, ancak başka biçimlerde de adlandırılırlar.

Allomansi üçü içinde en yaygın olanıdır. Benim terminolojime göre pozitif-uçludur; bu da uygulayan kimsenin dış bir kaynaktan güç çektiği anlamına gelir. Ardından beden bunu filtreleyerek çeşitli şekillere sokar. (Gücün asıl çıkış şekli uygulayıcı tarafından seçilmez, doğrudan Ruhağı'na işlenmiştir.) Bu güçten faydalanmanın anahtarı, belirli orantıların gerekli olduğu çeşitli metal türleridir. Bu süreçte metal tüketiliyor olsa da, gücün kendisi metalden gelmez. Metal, bir bakıma Kuşam'ı başlatan ve onu çalıştıran bir katalizördür diyebiliriz.

Aslında bu Sel'de gözlemlenen biçim-tabanlı Kuşam'lardan pek farklı değildir; ancak burada etkileşimler daha kısıtlıdır. Yine de, Allomansinin saf gücü reddedilemez. Sel'deki biçim-tabanlı Kuşam'ların büyük miktarlarda araştırma ve antrenman gerektirmesinin aksine, bu uygulayıcı için içgüdüsel ve sezgiseldir.

Allomansi şiddetli, ham ve güçlüdür. İşe yarayan on altı temel metal vardır, ancak yerel olarak İlahi Metaller diye adlandırılan iki farklı metal daha bulunmaktadır. Bunlar, tamamen farklı on altı başka metalden oluşmuş iki diğer grup daha türetmek için alaşımlar hâlinde kullanılabilir. İlahi Metaller artık yaygın olarak bulunmadığından, diğer metaller de yaygın olarak kullanılmazlar.

Ferusimya şu anda hâlâ Scadrial'de yaygın olarak bilinir ve kullanılır. Hatta bugün, sadece uzak Terris ülkesiyle sınırlı olduğu ya da Sırdaşlar tarafından gizli tutulduğu pek çok geçmiş döneme kıyasla, çok daha yaygın olarak kullanıldığı bile söylenebilir.

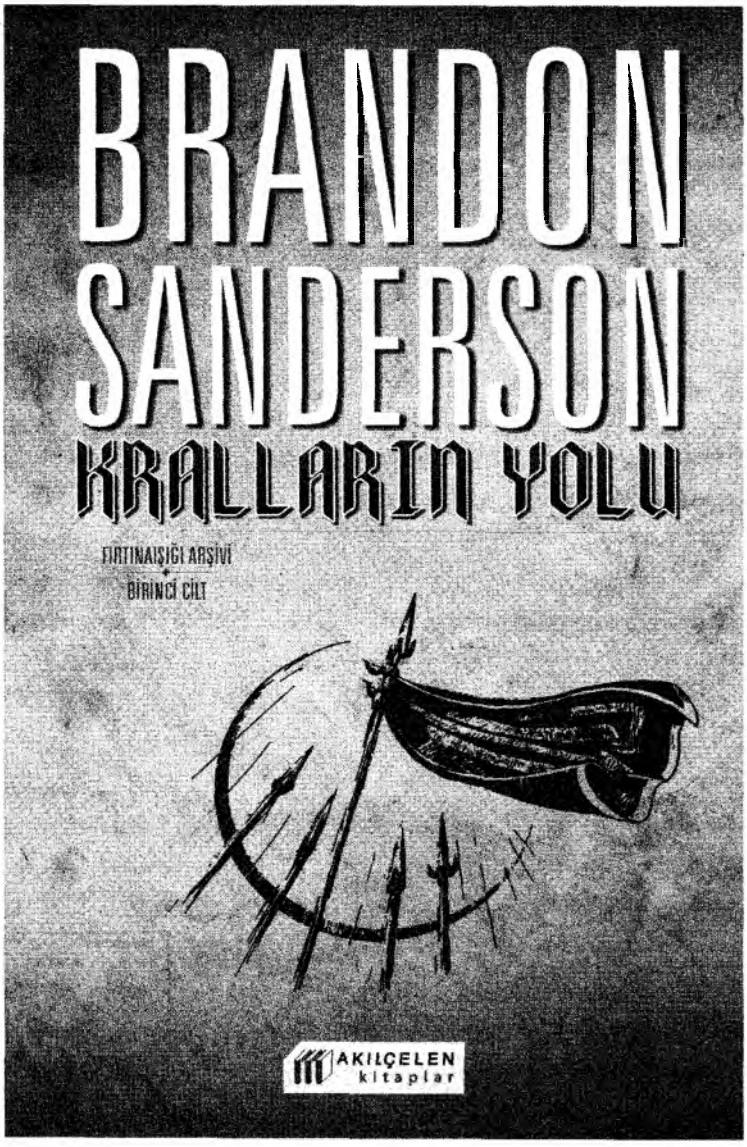
Ferusimya nötr-uçlu bir sanattır; bu da gücün ne kazanıldığı, ne de kaybedildiği anlamına gelir. Bu sanat da odaklanmak için metal gerektirir ama metal tüketilmek yerine, uygulayıcının hâlihazırda sahip olduğu özelliklerin zamanın içinde hareket ettirilmesi için kullanılan ortamı oluşturur. Bir gün güç bu metale aktarılıp, başka bir gün o güç metalden çekilebilir. Kapsamlı bir sanattır; kimi uygulamaları Fiziksel'de, kimisi Bilinçsel'de ve hatta kimisi de Ruhsal'dadır. Bu en son çeşit güçler Terris halkı tarafından yoğun bir deney sürecine tabii tutulmaktadır ve yabancılara bunlardan bahsetmezler.

Ferusimyacıların genel nüfusa karışarak üremesi gücü bazı açılardan zayıflatmıştır. Artık insanların Ferusimyasal yeteneklerden yalnızca bir tanesiyle doğması yaygın görülen bir olaydır. Eğer İlahi Metallerin alaşımlarından metalakıllar yapılacak olursa, diğer yeteneklerin de keşfedilebileceği tahmin edilmektedir.

Hemalurji Scadrial'in günümüz dünyasında genel olarak bilinmez. Sırları, dünyanın yeniden doğuşundan kurtulanlarca saklanmıştır ve bu sanatın bilinen tek uygulayıcıları (çoğunlukla) Ahenk'e hizmet eden kandralardır.

Hemalurji negatif-uçlu bir sanattır. Uygulanmasının sonucunda bir miktar güç kaybolur. Tarih boyunca pek çokları bunu "kötücül" bir sanat olarak görmüş olsa da, aslında Kuşam'lardan hiçbiri kötü değildir. Özünde Hemalurji yetenekleri ya da özellikleri bir kişiden alıp, diğerine verme işlemidir. Temel olarak Ruhsal Âlem ile ilgilidir ve benim açımdan en ilgi çekici olanıdır. Eğer bu üç sanat içinde Kozmer'i ilgilendiren bir sanat varsa, o da budur. Kullanım alanlarında çok büyük potansiyel olduğunu düşünüyorum.

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

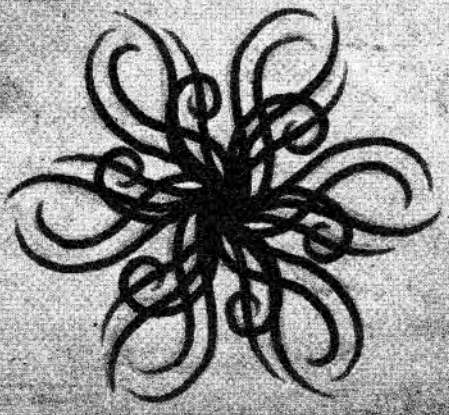

BRANDON SANDERSON

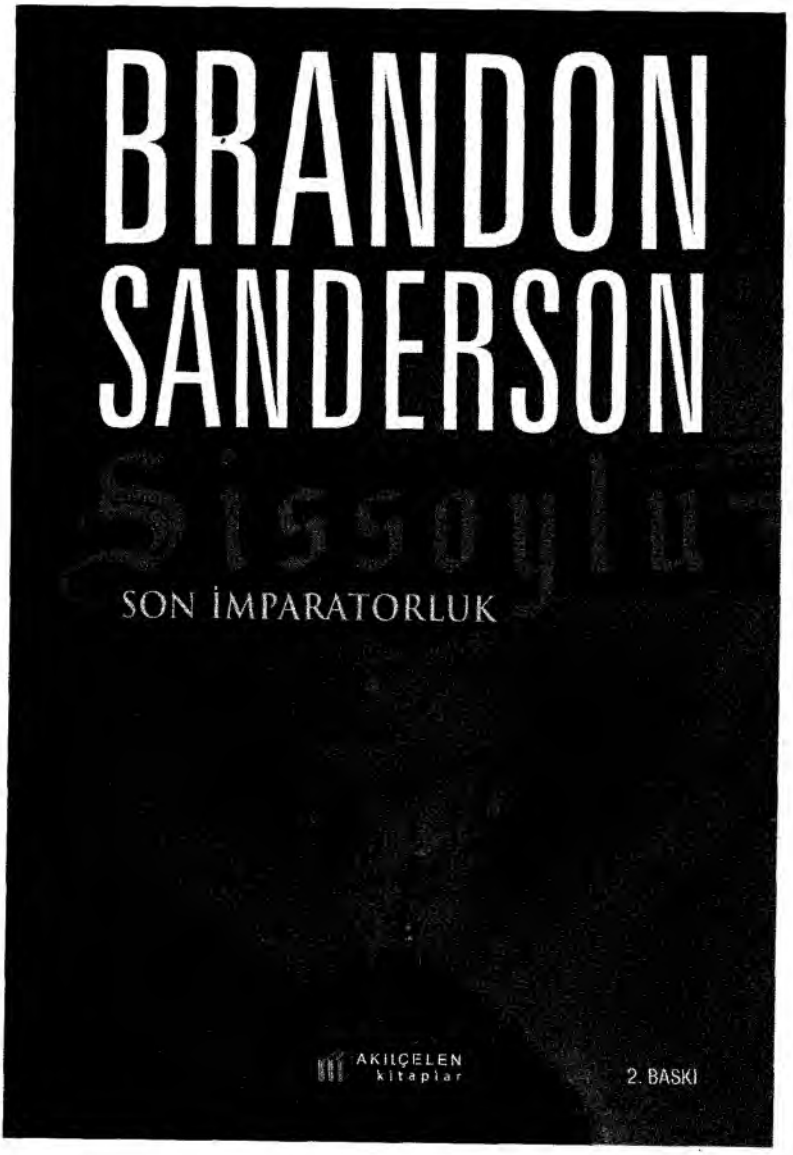
PARLAYAN SÖZLER

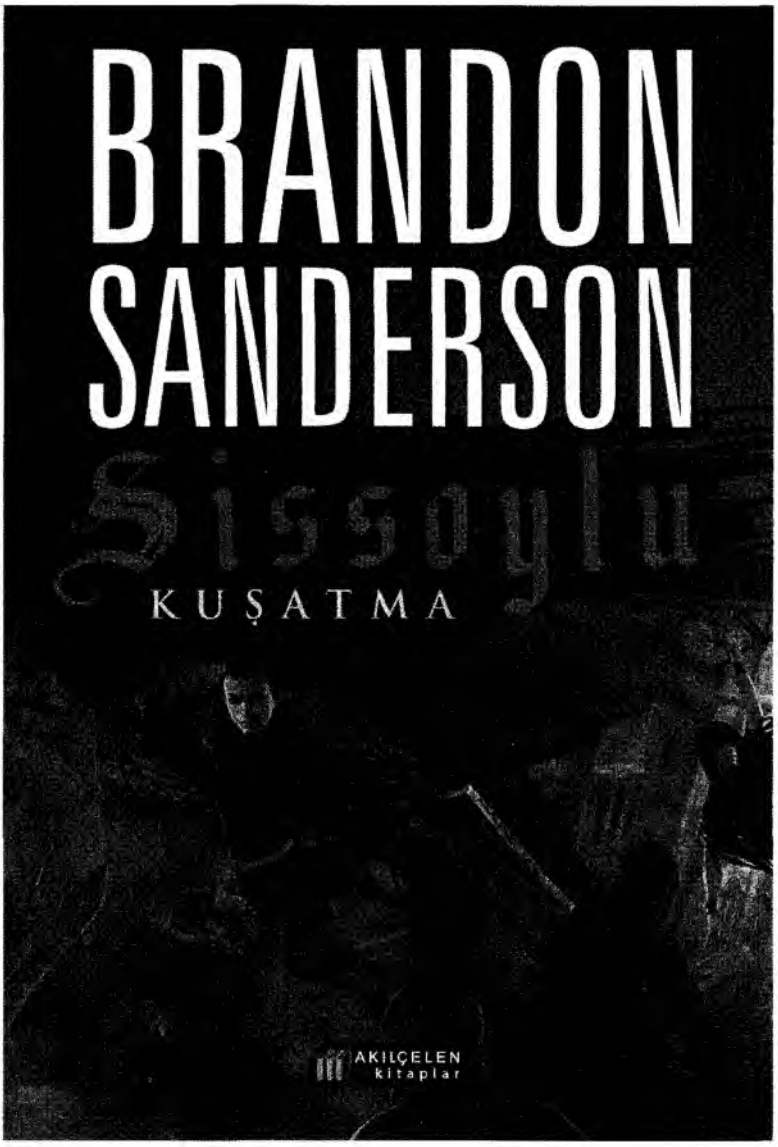
FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

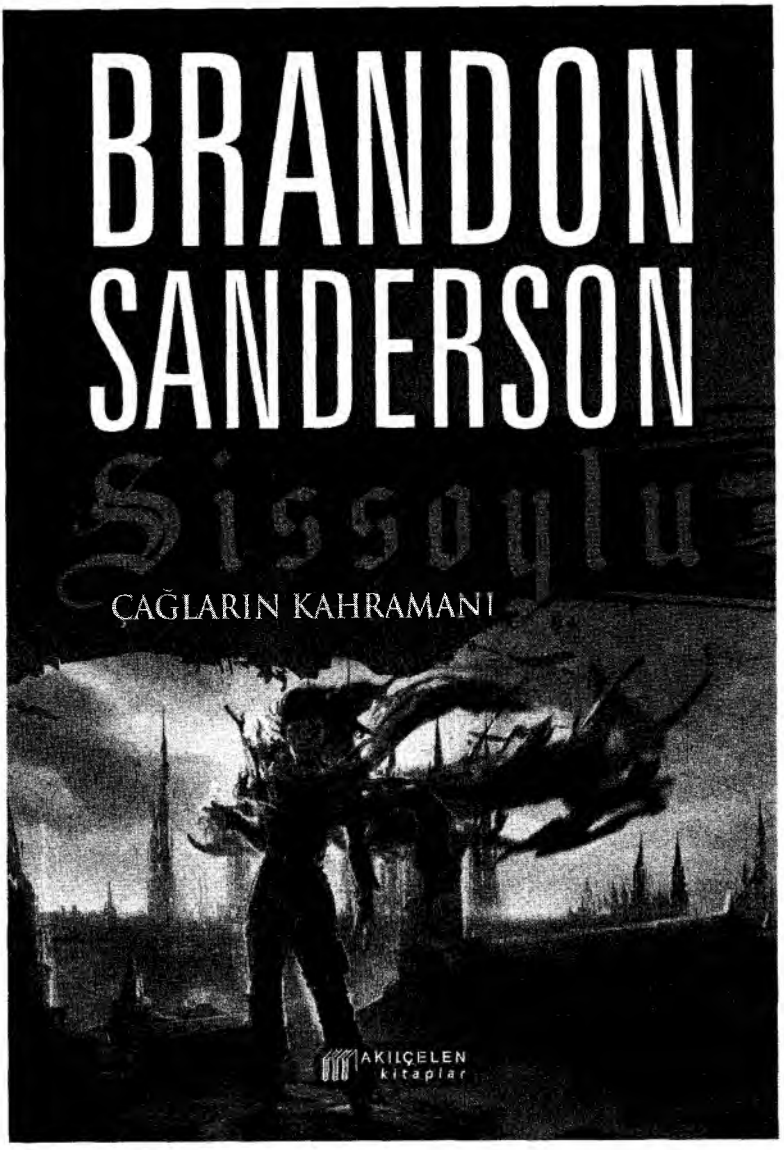
İKİNCİ CİLT

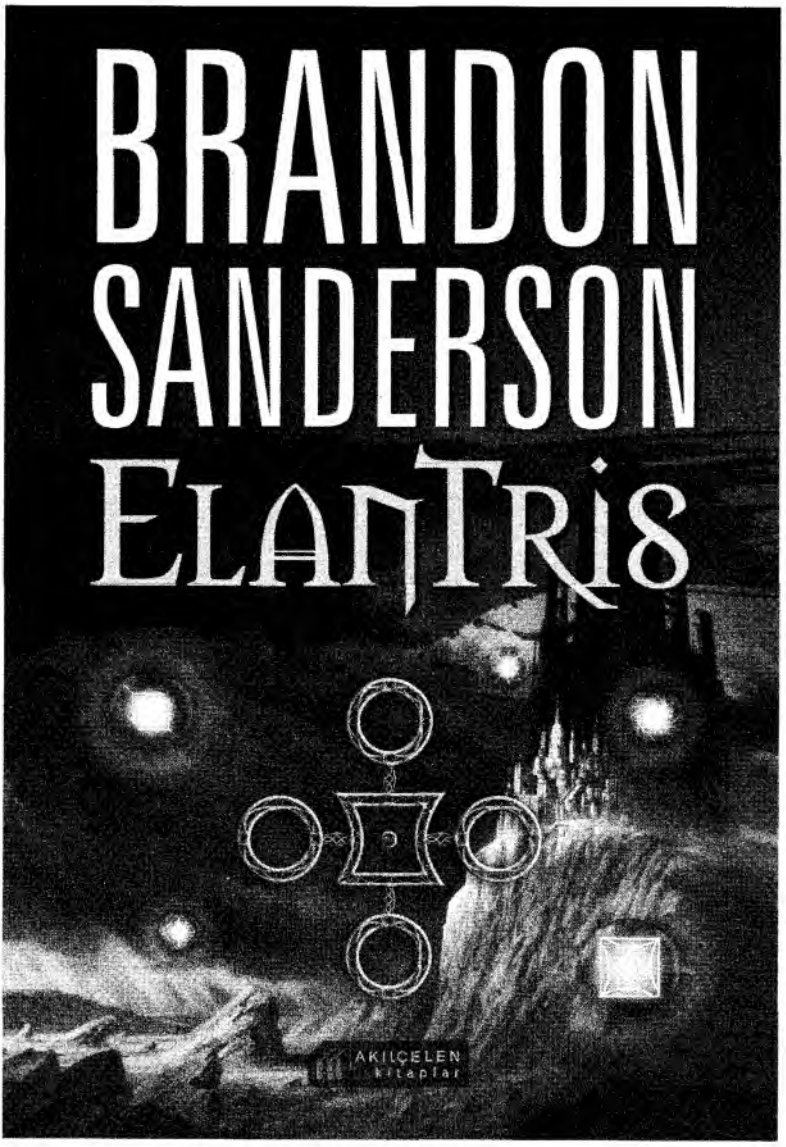

AKILÇELEN kitaplar

BRANDON
SANDERSON
Sisoyluk
SON İMPARATORLUK
AKILÇELEN
kitaplar
2. BASKI

BRANDON
SANDERSON
Sisoylu
KUŞATMA
AKILÇELEN
kitaplar

BRANDON
SANDERSON
Sisoylu
ÇAĞLARIN KAHRAMANI
AKILÇELEN
kitaplar

BRANDON
SANDERSON
ELANTRIS
AKILÇELEN
kitaplar

The New York Times ve USA Today Çok Satanlar Listesi'nden

Sissoylu Üçlemesi'nde yaşanan olayların ardından üç yüz yıl geride kaldı ve hem bilimde hem de teknolojide önemli gelişmeler yaşandı. Trenleri, elektrik enerjisi ve hatta yeni yeni boy göstermeye başlayan gökdelenleriyle, Scadrial artık modern zamanların eşiğinde.

Ancak tüm bu heyecan verici gelişmelere rağmen, büyü bu dünyanın kaderine etki etmeye devam ediyor. Yabanlar adı verilen uzak diyarlarda adalet ve düzen sağlamaya çalışanlar için, Allomansi ve Ferusimya âdeta vazgeçilmez.

Bu kişilerden biri, Allomansi ile metalleri İten ve arzu ettiğinde, daha ağır ya da hafif olabilmek için Ferusimya kullanan Waxillium Ladrian ve o, az rastlanan bir Çiftsoylu. Yabanlar'da geçen yirmi yılın ardından, Wax şimdi silahlarını kaldırmak ve soylu bir Ev'in başındaki kişiye düşen zorunlu görevleri üstlenmek zorunda.

Acaba etkileyici yapıları ve iki yanı dizi dizi ağaçlarla süslü ve şık yollarına rağmen, bu şehir Yabanlar'dan daha tehlikeli bir yer olabilir mi?

"Sanderson, bu türün en başarılı yazarlarından biri olduğunu göstermeye devam ediyor."
Library Journal

"Kısmen Sherlock Holmes kısmen X-Men olarak adlandırılabilecek bu roman, okuyucularına heyecan dolu bir okuma vadediyor."
Publishers Weekly

www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-5069-43-8
9 786055 069438
+20